

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WSJ AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JAYMIN EVE

SHADOW BEAST
SHIFTERS

RECLAIMED

GERİ ALINDI

GÖLGE CANAVAR ŞİFTERLERİ KİTAP 2

JAYMIN EVE

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bağlantıda

Kalın Sonsöz

Ayrıca Jaymin Eve tarafından

Jaymin Eve
Geri kazanılmış: Shadow Beast Shifters #2

Copyright © Jaymin Eve 2020
Tüm hakları saklıdır
İlk olarak 2020 Eve,
Jaymin'de yayınlandı
Geri kazanılmış: Shadow Beast Shifters #2

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Tamara K
Düzenleme: Amy
McNulty

*Ruhunu Gölge Piç'e sattın mı?
Ne bekliyorsun?*

Güzüntü zayıflatıcı ve yıkıcı bir duyguydu. Ruhumu parçalıyor, tanınmaz hale getiriyordu.

Eşimin ölümüyle gerçek bir keder yaşamıştım.

Babamı, o zamanlar huysuz bir okyanusa benzetmiştim. Bir an onun ölüm haberini sakince kabullenirken, bir an sonra korku, öfke ve acıdan oluşan bir kakofoni beni içine çekmiş, duygularım kuma çarpan bir kasırgaya dönüşmüştü.

Sonunda, ihanetinin ve ölümünün yarattığı fırtına dinmiş ve ben de çoğunlukla sürüklenmeye devam edebilmiştim. Zaman geçtikçe, sonunda huzuru bulduğuma bile inandım, ancak bir olay başka bir fırtınayı tetikledi ve beni acının çarpan dalgalarına geri gönderdi.

Dannie'nin ölümü benim için o kadar yeniydi ki, birinci aşamada olmam gerekirdi: sakın inkar. Ama görünüşe göre bunu tamamen atlamıştım ve ikinci aşamadaydık: kasırga sezonu.

Acıyı hissetmeye dayanamıyordum, bu yüzden öfkeyi kucakladım. Öfkemi tek bir kişiye yöneltiyordum: Gölge Canavar.

Karşımda duruyordu, iki metre boyunda, yırtık pırtık ve muhteşem bir tanrı... ya da daha doğrusu iblis. Kara bukleleri

biraz dağınıktı, sanki bana ulaşmak için cehennemden geçmiş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, bu dağınık görünüm onu sadece daha seksi yapıyordu.

Ama bu onu bugün kurtarmayacaktı.

Bana en kötü şekilde ihanet etmişti - arkadaşımın ölümüne neden olan yalan vaatler. Daha da kötüsü, onun ölümünde doğrudan parmağı vardı, bu da neden onunla ilgili endişelerimi sürekli geçiştirdiğini açıklıyordu. Shadow benden istediğini almadan önce beni kızdırmak istememişti. Beni tutsak etmiş, Gölge Diyarı'na dokunmaya zorlamış ve Dannie'nin başının dertte olduğunu öğrendiğimde Torma'ya dönmemi engellemiştir.

Gezgin Dannie, son on yılda bana kendi annemden daha çok annelik yapmıştı. Gerçek öz annem Lucinda Callahan'ın öldüğünü öğrendiğim gün Dannie'yi de öğrenmiş olmam bir bakıma ironikti.

Biri *hakkında* karışık duygular besliyordum - annem - diğeri ise şu anki öfkeli halimin sebebiydi.

Sürü onu *benim yüzümden* öldürmüştü. Gölge yüzünden. Aslında ikimiz de. Onu kurtarmak bizim sorumluluğumuzdu.

"Bana söz vermiştin!" Kükredim ve derimin üzerinde açıklanamaz bir şekilde canlanan alevler daha da yükseldi. Saçlarım da aynı şekilde alevler kadar kırmızı bir dalga halinde etrafımda uçuşmaya başladı ve gözeneklerimden güç sızmaya başladı.

Etrafımızdaki tüm şekil değiştirenler yere çarptı ve kemiklerin kırıldığını duydum. Şu anki durumumda hoş bir sestti.

Eğer bir Anka kuşu için küllerinden doğmak buysa, ben de bunu sonuna kadar kucaklıyordum. Bu güç... benimdi ve yoluma çıkan herkesi yok edecektim.

Gölge görünüşümden neredeyse büyülenmiş gibiydi, altın ve ateş dokunuşlu gözleri bana kilitlenmişti.

her zamanki tam ve eksiksiz odaklanma tarzları. Sadece bir bakışıyla beni inceledi ve konuşmasa da kesinlikle iletişim kuruyorduk.

İkimiz de öfkeliydik.

İkimiz de bu yeni gelişme karşısında şok olmuştuk.

İkimiz de bir santim bile vermek istemedik.

Dışarıdan biri şu anda beni izliyor olsaydı, sadece bir yıl önce normal bir kurt değiştiren olduğuma asla inanmazdı. Bir yıl önce kilitli Gölge Diyarı'na açılan bir kapıyı hiç açmamıştım. Ya da derimin üzerinde alevler üretmemiştim. Ya da bir şekilde o diyardan dünyama çektiğim yaratıkları kontrol etmemiştim.

Geçen yıl bana bildiğimden daha fazlası olduğunu göstermişti ve çoğu zaman bu beni korkutsa da bugün...
bugün bu değişimi kucaklıyordum.

Bu değişiklik umarım beni Gölge'yle başa çıkabilecek kadar güçlü yapmıştır.

Bu noktada ısı neredeyse hoştu ve ateşi daha fazla acı ve öfkeyle körükledim. Bana doğru uzandı ve alevlerimin onu yakıp yakmayacağını görmek için bekledim.

Kolu hiç zarar görmeden doğruca içeri girdi ve iri ellerinden birini boğazıma doladı. Beni savunmasız bir pozisyonda yakaladığını düşündüğüne şüphe yoktu ve ciğerlerimdeki hava kesilirken bile mücadele etmedim. Sadece gülümsedim, gözlerim tam olarak ne planladığımı açık bir şekilde detaylandırıyordu.

Onun ölümü.

"Günüşiği," diye gürledi, sesinde bir uyarı vardı.

Beni ne hakkında uyarıyordu? Kendimi kaybetmem konusunda mı? Sanırım bunu arkadaşımı öldürtmeden önce düşünmeliydi.

Elini boğazıma dayadı ama yönlendirdiğim ateş gücünün bana gerçekten zarar vermesini engellediğini bildiğini hissettim. Bu tepki sadece sesindeki azarlamaya uygun bir uyarıydı, ama yine de... Müzakere becerilerinin de insan becerileri kadar çalışmaya ihtiyacı vardı.

"Mera. Gücünü kontrol et. Bunu yapabilirsin." Reece yan taraftan yatıştırılmaya çalıştı ama ne Gölge ne de ben ona doğru döndük. Bakışlarımızı hiçbir şey bozamazdı.

"Onu üzen ne?" Gölge havaya doğru böğürdü. Az önce etrafımızda ayağa kalkmaya çalışan şekil değiştirenler tekrar yere düştü. En azından benim görebildiğim kadarıyla; sadece çevre birimlerimdekilerin değil, hepsinin yere düştüğünü varsaydım.

"Gezgin Dannie öldü."

Bu kelimelerin, eski beta ve cinayet listemde *üst* sıralarda yer alan bir şekil değiştiren olan Dean Heathcliffe'in ağzından çıktığından neredeyse emindim. Cinayet listesi yirmi üç yaşındaki bir kız için normal bir şeydi, değil mi? Listedeki diğer isimler en eski *arkadaşım* Jaxson Heathcliffe ve gerçek eşim Torin Wolfe'tu. Onlardan da en az Shadow kadar nefret ediyordum. Aslında daha çok.

Ve Shadow'un aksine, gücüne karşı koyamazlar ya da ateşle savaşılamazlardı ve bu da bu saldırının boşa harcanmış bir fırsat olduğu anlamına geliyordu. Önce o orospu çocuklarını haklamalı, sonra da Gölge'yi nasıl alt edeceğimi düşünmek için bir an durmalıydım.

Yine de... Torin, Gölge'nin zayıflığını bildiğini söylemişti. Onun üzerinde etkisizleştirici bir toz kullanmışlardı. Dannie'nin üretmek için hayatını kaybettiği bir toz ve belki de bu, işe yaramaz hayatlarını onlardan çalmadan önce bazı önemli bilgileri öğrenebileceğim anlamına geliyordu.

Gölge'nin gözleri yumuşadı. Bu çok nadiren oluyordu ama daha önce bir iki kez görmüştüm. Dün olduğu gibi beni etkilemesine izin vermedim. İhanetini öğrenmeden önce.

"Mera, beni dinle. Dannie-"

Onun adını söylediği an, alev alev yanan öfkem kabardı ve onu tüm bedenimle kucakladım. Kişisel güvenliğimi ya da eylemlerimin sonuçlarını umursamadan kendimi onun elinden fırlattım. Daha önce hiç başaramadığım bir şeydi ama

Bunun önemini bile anlayamayacak kadar ileri gitmiştim.

Başımı arkaya yatırdığımda uluyan ılığım kulakları sağır ediyordu ve etrafımızda çoktan yere serilmiş kurtlar haykırıyordu. Shadow ve benim aramda, bu şekil değıştirenleri kırıyorduk ve bu onlara yapacaklarımın sadece bir kısmıydı.

Ateşin ve kurdumun yükselmesine izin verdim ve bir ton yakıtla vurulmuş bir cehennem gibi, acımı durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Gözlerim kapalıydı ama Gölge Âlemi'yle olan bağlantımı hissediyordum. Artık ona o kadar çok dokunmuştum ki bağlantımı nasıl açacağımı bulduğumda yolu takip edebiliyordum.

İntikamıma.

Bugün acımı bildiğim tek yolla dindirmem gerekiyordu.

Bana gel.

Onları, ulaşabildiğim her gölge yaratığı ve... peşime takılmaya karar veren başka ne varsa çağırdım. Kollarım bu şekilde karanlığı kucaklayabilecekmişim gibi kalktı ve bu, diyarın kapısını kapatan büyüye dokunduğum zamana benziyordu. Kendimi gölgeli bir varlığa açtım ve o da hemen eve geldi.

Gücüm etrafımda ağlar ördü ve beni ele geçiren bu yeni enerjiyi serbest bırakmayı bitirdiğimde, gözlerim fırlayarak açıldı.

Ne gördüğümü anlamam biraz zaman aldı. Az önce ne yaptığımı anlamam.

Ne yaptım ben?

Artık ateş yoktu. Yerini dumanlı karanlıktan oluşan gerçek bir duvar almıştı ve bunu görmek neredeyse aklımı başıma getirmeye yetecekti. Öfkemden, Gölge'nin yoldaşı Inky'de sık sık gördüğüm gibi, sinaps ışıklarıyla dolu karanlık bir varlık çağırmıştım.

Söz açılmışken, görüş alanımda kalan tek varlık Gölge'ydi. *Yaptığım her ne haltsa* onu kırmaya çalışırken alevleri sonsuz karanlıkta görünür bir ışıktı. İlk defa yeni bir duygu içimdeki amansız acıyı ve öfkeyi ikiye böldü.

Korku.

Geri adım atmaya ve dikkatsizce açık bıraktığım bağlantıyı kapatmaya çalıştım. Ama bu bir seli kağıt havluyla durdurmak gibiydi. Yerine koyduğum şeyi tersine çevirmem için hiçbir umut yoktu; zaten kendi iradesiyle hareket ediyordu.

Ona duyduğum nefrete rağmen, bazı cevaplara sahip olduğunu umarak Shadow'a dönmek zorundaydım. Söyleyebildiğim kadarıyla, gerçekten de dünyanın sonunu getirmek üzereydin - ya da birden fazla dünyanın -Bencilce davrandım ve bu doğru değildi. Dannie bu gece onun adına ortaya koyduğum şeyi bilseydi, bir yıl boyunca oturamayana kadar kıcıma tekmeyi basardı. Böyle olmasını istemezdi.

Shadow'un gücü sonunda karanlık duvarı delip geçti ve ben de etrafımda tropik bir fırtına gibi esen sinaps dumanını yakından izleyerek ona doğru koştum.

"Gölge!" Kendimi karanlığın içine atarak çılgılık attım. Şaşırtıcı bir şekilde, onu engellediği gibi beni de engellemedi ve hiçbir madde yokmuş gibi içinden geçip kollarına düştüm.

Neredeyse çaresizce tutunarak beni ayağa kaldırdı. "Ne yapacağım ben?" Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Kıyameti getirmek istememiştin."

Beni her zamankinden daha yakın tutarken, sanki bana bir daha böyle sarılmayı hiç beklemiyormuş gibi nefes aldığına yemin edebilirdim. Yine de o kadar hızlı bitmişti ki, belki de o anı yanlış okumuştum.

"G ü n 1 ş 1 ğ 1," diye tersledi, sesi tipik bir pislik gibi çıkıyordu, "sisleri

Gölge Diyarı. Dünyamda var olmuş her yaratığı da beraberlerinde getirmeden önce onları geri göndermelisiniz."

Korkumu ve endişemi bastırdım. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum! Ben işe yaramazım, Shadow. Lanet olası işe yaramaz. Arkadaşımı kurtaramadım. Yaratıkları durduramadım. Kapıyı açamadım."

Beni sarstı ve başım geri döndüğünde, aslında düşüncelerimi temizlemeye yardımcı oldu. Yine de alçakça bir hareketti.

"Beni dinle," diye gürledi ve sesinde o kadar çok emir vardı ki, itaat etmekten başka çarem yoktu. "Sen tanıdığım en işe yaramaz varlıksın. Solaris Sistemi'ne uyum sağlama, arkadaş edinme, yardım etme ve öğrenme şeklin takdire şayan. *Asla hafife alınmayacaklar* listemin en tepesine çıktın ve söz veriyorum, bu küçük bir liste."

Gözleri artık sadece kırmızı lav girdaplarıydı, altın rengi tamamen solmuştu. Ve ben onların derinliklerindeki gerçeği görebiliyordum. Söylediği her kelimedede ciddiydi ve bana olan güvenini kucaklamaktan başka çarem yoktu.

Bunu yapabilirdim. Onları ben çağırmıştım. Yolu biliyordum ve sisleri geri getirmenin bir yolu olmalıydı.

"Bırak acını," dedi usulca, beni daha da yakınına çekerek. "Söz veriyorum, Dannie hakkında düşündüğün şey bu değil. Her şeyi bilmiyorsun ve beni tekrar öldürmeye çalışmadan önce beni dinlemeni istiyorum."

Tanrım, onun adını söylerken acı o kadar yoğundu ki ölmeyi diledim. Sadece kısa bir an için, benim yüzümden işkence gördüğünü ve öldürüldüğünü bilmenin bıçak gibi saplanan gücünden kaçabilmek için. Başından beri öfkem aslında kendimeydi ve Shadow'un sözlerinin bana umut vermesi gerekirken, bunun için fazla ileri gitmiştim.

Beni ayağa kaldırdı ve ben de dikkatimi kıvılcım dolu dumana verdim. Uzandığımda ve ellerimi gezdirdiğimde

"Inky bu mu?" diye sordum. Nefes aldım.

"Evet," dedi Shadow, hâlâ yanıma bastırarak.

Karanlık sislerin arasından yeraltı tiyatro salonunda başka kimseyi göremiyordum ve en iyi arkadaşım Simone'a ya da Shadow'un en iyi arkadaşları Reece ve Lucien'e zarar vermediğimi umuyordum. Diğerleri cehenneme gidebilirdi ama bu üçü önemliydi.

"Onu nasıl kontrol edeceğimi biliyor olmalısın," dedim, içimde gerçek bir umut yumağı kendini belli ediyordu. Inky, gölge yaratıkları yaratan sislerin bir parçasıydı ve çağırdığım bu şey de hantal bir Inky'ydi. Mantıklı, değil mi?

"Sisleri kimse kontrol edemez," diye bilgilendirdi Gölge beni, bu umudu bir anda yok ederek, "ama birkaç seçkin varlığın onlardan bir parçayla bağ kurduğu biliniyor. Inky ve benimle gördüğün gibi. Simbiyotik bir ilişki - bu noktada, birbirimiz olmadan yaşayamayız."

"Peki, bu bana bağlı mı?"

Bunu hissedebiliyordum ama aramızda tuhaf bir *simbiyotik ilişki* olduğunu düşündürecek şekilde değil.

Gölge başını salladı. "Sen bu işi halledemezsin Bu büyüklükte bir sisin gücü. Onu geri vermelisiniz, yoksa dünyaların ne hale geleceği konusunda hiçbir fikrim yok."

İkimiz de delicesine büyük duman gösterisine baktık. "Onları geri göndermek zorundayım." Fısıltıyla söylenen bir gerçek. "Ve bunu şimdi yapmalıyım."

Sislerin yoğunluğunun arttığını hissediyordum ve yakında zayıf tutuşumdan kurtulup tüm toprakları kasıp kavuracaklardı. Bunun olmasına izin veremezdim, bu dünyaya getirdiğim şeyi geri vermek beni mahvedecek olsa bile.

Gözlerimi kapatarak yolu açtım ve ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim olmadan ellerimin altındaki karıncalanan enerjiye odaklanarak dumana tekrar dokundum. *Eve dön, diye yalvardım. Gölgeler Âlemine geri dön.*

Inky ile hiç bağ kurmamıştım, bu yüzden o ana kadar bunun ne olduğunu tam olarak anlamamıştım. Sisler saf yaratılışa benzer bir enerjiydi. Daha önce var olan her şeyin ötesinde bir güce sahip canlı bir beyin. Tüm Gölge Âlemi bu enerji kullanılarak oluşturulmuştu... âlemlerini kaplayan bu güç örtüsü.

Gücün sadece küçük bir parçasını yanımda getirmiş olabilirim, ama yine de tüm dünyaları alt üst etmeye yeterdi.

Ya da daha kötüsü.

Sisler benimle kalmak isteyerek direndiler ama ben onları geri getirme arayışında ısrar ettim. Onların gücü benimkiyle birleşti ve tam paniğe kapılmak üzereyken kafamın içinde bedensiz, cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir ses duyuldu. *Yakında tekrar görüşeceğiz.*

Tam kendimi kaybedip panik çığlıkları atmaya başlayacakken, direnç azaldı ve sisler diyara açtığım yoldan geri dönerek beni hafif bir dehşet duygusuyla ve son zamanlarda beni sık sık rahatsız eden o eski soruyla baş başa bıraktı: Neydim ben?

!! Mera."

Gölge'nin ismimi mırıldanması beni gerçekliğe geri döndürdü. Dumansız ama öfkemin beni tüketmesine izin vermeden önce orada olmayan bir sürü başka şeyle dolu bir odaya geri döndüm.

Daha doğrusu gölge yaratıklardı ve görebildiğim kadarıyla etrafa yayılmışlardı. Kelimenin tam anlamıyla yüzlercesi, belli *ki burada ne halt* ettiklerini anlamaya çalışıyorlardı.

Shadow kulağımın dibinde "Siktir," diye nefes aldı ve ben de aynı fikirde olmak zorunda kaldım.

"Sisleri geri göndermedim mi?" Ciğerlerim hiç dolmuyor gibi görünürken, ağzımdan çılgınca hava emip çıkarırken kalbim hızla çarpıyordu.

Gölge bana alaycı bir bakış fırlattı. "Yaptın Günışığı, ama sakladığı şeyi geri vermedin."

Ve yol artık kapalıydı.

Çılgınca tekrar açmaya çalıştım, ama ya çok yorgundum ya da yeterince kızgın olmadığımı sürece bunu yapamazdım, çünkü hiçbir bağlantı canlanmadı.

"Herkesi öldürecekler," diye nefes aldım.

Gölge başını salladı. "Evet."

Gözlerimi kısarak ona yumruk attım. Göğsüne. Ve çok acıttı... beni. Kaslarına ve kaya gibi yapılarına lanet olsun. "Ah ve lanet olsun," diye küfrettim, iyileşme sürecine yardımcı olmak için parmaklarımı esnetmeden önce yumruğumu salladım. "Ama en azından sana dokunduğumda hala sinir uçlarımı ateşe vermiyorsun. Gümüş astar."

Shadow gülümsemedi ama bana tokat da atmadı, bu da ikinci bir bonus oldu. "İmkânsız olduğunu düşündüğüm bir şeyi başardın," diye itiraf etti. "Dahili güvenlik sistemim artık seni... Şey, diyelim ki artık sonuçlarına katlanmadan bana dokunabilecek altı kişi olabilir."

Dünyanın sonunu getirmiş olabileceğim gerçeği olmasaydı -ve Dannie'nin ölümü yüzünden ona kızmam gerekip gerekmediğinden hâlâ emin değildim- bu itiraf karşısında gözyaşı dökebilirdim.

"Shadowshine," diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturdu, bu da beni neredeyse gülümsetecekti. Çift lakabımıza olan kızgınlığı tıpkı eski güzel günlerdeki gibiydi.

Onu bir kez daha kızdırdığım için kendimi tebrik edemeden, yaratıklar içinde bulundukları şaşkın durumdan kurtuldular ve odanın etrafında saldırmaya başladılar.

"İnden ateşi çekebilir misin?" Gürültüyü bastırmak için sesimi yükselterek sordum. "Geçen sefer yaptığın gibi onları toplamak için kullan."

Başını iki yana salladı. "Başka ne saldığınıza dair hiçbir fikrim olmadığı için Solaris Sistemi'ni riske atamam. Ateş bilgiyi koruyacaktır."

Bu konuda tartışmadım bile. Bilgi Kütüphanesi ve Gölge'nin ini, evren hakkında çok sayıda kitapla dolu, paha biçilmez iki kütüphaneydi. Ne pahasına olursa olsun korunmaları gerekiyordu. Orada ikamet eden ya da her gün ziyaret eden tüm varlıkların tehlikede olabileceğinden bahsetmiyorum bile

Benim yüzümden ve onlardan biri zarar görürse kendimi asla affetmem.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum, karşı karşıya olduğumuz şeyin gerçekliği karşısında kalbim göğsümde çarpıyordu. Yüzlerce yaratık. Daha önce gördüğümüzden ya da alt ettiğimizden çok daha fazlası ve bunu nasıl düzelteceğime dair tek bir ipucum bile yoktu.

Gölge cevap vermedi ama saldırmaya hazır iki yaratığı hareketsiz hale getirebilmek için beni arkasına kaydırды. O kadar hızlı hareket etti ki, *Addams Ailesi* görünümlü yaratıkları -uzun, koyu kahverengi saçları yüzlerini tamamen kaplamıştı- Shadow'un gücüyle yere düşmeden önce ancak görebildim. Onları karanlık bir duman enerjisiyle bağladı, tam o sırada büyük bir sprecker yandan saldırdı.

"Dur!" Hiç düşünmeden emrettim. Bu içgüdüsel bir hareketti ve bugünlerde içgüdülerimin biraz kusurlu doğasına rağmen, bu sefer tam isabetti.

Sadece sprecker durmakla kalmadı, diğer yaratıklar da durdu. Az önceki gürültünün ardından gelen sessizlik neredeyse sağır ediciydi.

Gölge doğruldu, yüzü ifadesiz bir şekilde tiyatro bodrumuna bakıyordu. Ne yaptığıma iyice baktığımda, tek bakanın o olmadığını gördüm.

Tüm odadaki yaratıkları kontrol ediyordum ve bunu fark ettiğimde vücudumdaki enerji yükü beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. "Shadow, onları tutamıyorum," diye dişlerimi sıkarak bağırdım.

"Onları tutmalısın Mera," diye tersledi. "Bu şekilde zapt edilirlerse, onları hapisane odalarına taşıyabilirim."

Etrafına bakındı ve sanki onun aramasını bekliyorlarmış gibi Reece ve Lucien önümüzde belirdi. "Arkadaşı güvende mi?" Shadow onlara sordu.

Reece başını salladı, kobalt mavisi gözleri neredeyse siyaha dönecek kadar karanlık duygularla doluydu. "Evet. Onu buradan çıkardık ve ana sürü evlerine geri götürdük."

Lucien kıkırdadı, dişlerini göstererek, sarı saçları her zamankinden daha karışık. "Simone yol boyunca bizi lanetledi ve tüm bunlar bittiğinde Mera'nın güvende olacağına dair bize söz verdirdi. Ateşi var ve söylemeliyim ki... neden insanlarla daha fazla zaman geçirmedik?"

Simone güvendeydi. Bunu duyduğumda hissettiğim rahatlama neredeyse beni zaten zayıf ve titrek olan dizlerimin üzerine çökertecekti. Reece bana gülümsedi ve omzuma ağır bir el indirdiğinde öne doğru yığıldım. Yüzüstü düşmeden önce Shadow beni yakaladı. "Dikkatli ol," diye uyardı, göğsünde bir hırıltı vardı. Hangimizi uyardığından emin değildim ama Reece'in eli hafifledi ve tekrar kendi başıma ayakta durabildim.

"Bu gece için sürü evinin etrafına ekstra güvenlik önlemleri bıraktım," dedi Reece bir adım geri çekilip elini tıraşlı kafasında gezdirirken. "Hiçbir yaratık oraya giremeyecek."

Lucien etrafına bakınırken dişlerini daha fazla gösterdi, kaostan yarı eğlenmişti. "Aşırı ihtiyatlı yaklaşımın tanrı suyunu boşa harcamaktı. Gölge'nin küçük Günışığı kendine has büyüleriyle diyar yaratıklarını kilit altına almayı başardı."

Shadow onu "onun güneş ışığı" olduğum konusunda düzeltmedi. Bunun yerine, açıkça öne doğru yığılma şeklime odaklandı, neredeyse ona yaslanıyordum.

"Zayıflıyor," dedi. "Yaratıkları bir hapisane odasına götürmeliyiz ve umarım bu kadarını zapt edecek kadar güçlüdür."

"Simone'u neden kurtardın?" Rastgele sordum, kafam bulanıktı. Arkadaşlarına sorduğu ilk soru buydu ve bu tuhaftı... değil mi?

Gölge alçak sesle, acı dolu bir iç geçirdi. "Çünkü o senin için önemli."

Çok basit bir cevaptı ama ciddiye. Sesinde ve gözlerinde gerçek vardı. "Dannie'yi sen öldürmedin, değil mi?" Öfkem yüzünden ona suçunu kabul ya da inkâr etme şansı vermemiştim. Adının Köpek Boklu Dean tarafından söylendiğini duymuş ve aptalca bir şekilde hemen sonuca varmışım. Ama mantıken, eğer Simone'u benim yüzümden önemsiyorsa, Dannie'nin ölümünde de rol almaması gerekirdi.

Lütfen hayır *deyin*. *Lütfen* hayır *de*. "Hayır. Dannie'yi ben öldürmedim."

Şükürler olsun. O anda gerçekten de ruhumdan on tonluk bir ağırlık kalkmış gibi hissettim.

"Onun kaybolmasıyla hiçbir ilgim yok Mera ve yaratıkların icabına bakar bakmaz her şeyi açıklayacağım."

Doğru, şu küçük sorun.

"Bir fikrim var," dedim bezgin bir şekilde, "ve fikirlerimin çoğu gibi bu da muhtemelen felaketin ta kendisi olacak, ama lanet olsun, bu kadar çok kişi buradayken başka ne seçeneğimiz var ki?"

Üç çift kadim, güçlü, mükemmel derecede eşsiz göz bana kilitlendi. Kırmızı ve altın rengi, koyu mavi ve orman yeşili o kadar çarpıcıydı ki neredeyse büyüleyiciydi. Süslü piçler.

"Senin fikrin ne?" Shadow bana burada zamanımızın tükenmekte olduğunu hatırlatarak sordu.

"Bazı nedenlerden dolayı bu yaratıklara komuta edebiliyorum," dedim. "Eğer tekrar bir yol açarsam, onları diyara geri gönderebilirim."

Tökezleyerek ilerledim, nefesimi toparlamaya çalışırken öksürüğüm patladı.

Reece yumuşak bir sesle, "Enerjin tükenmiş," dedi ve Lucien'i iterek beni kollarının arasına aldı. İtiraz etmek istedim ama tam bacaklarım çözülmek üzereyken beni yakaladı. "Bırak Shadow işini yapsın. Zaten sahip olduğun tutuşla çalışabilir."

"Böyle devam ederse bu tutuş onu öldürecek," diye mırıldandı Shadow. "Bunu nasıl yapıyor ki? Ben yapmadım

Böyle yaratıkları kontrol edebilen birini duymadım, belki bir *Danamain*, gerçek Sis Doğumu hariç. O da tam bir efsane."

Reece ve Lucien başlarını salladılar. "Hiçbir fikrim yok," diye nefes aldı vampir, gözleri benim üzerimdeydi.

Yorgunluktan gözlerimi kapatmak zorunda kaldım ve başımı Reece'in sert göğsüne yaslarken yaratıkların kontrolünü elimde tutmak için mücadele ettim.

"Onu bana ver," diye talep etti Shadow ve konuşmanın bazı kısımlarını kaçırdığımdan emindim, yorgunluk işitme duyumu bozmuştu. Görünüşe göre yorgunluk normal bedensel fonksiyonları durdurabiliyordu. Kim bilebilirdi ki?

"Dünya onların avlanma alanı haline gelmeden önce bu yaratıkları buradan çıkarma şansı olan tek kişi sensin," diye karşılık verdi Reece. "Onu on dakika boyunca tutmamı sağlayabilirsin."

Shadow'un tanıdık hırıltısı aslında rahatlatıcıydı. Tüm bunlar sona erdiğinde onu öldürmek zorunda kalmamak güzeldi. Her savaşta tek başıma savaşmamak büyük bir fark yaratıyordu ve her şeyi tek başıma yapmaya geri dönebileceğimden emin değildim.

Bu başka bir ölüm olurdu. Ruhun ölümü.

HTorma'dan ayrılırken yaratıkların kontrolünü elimde tutmak neredeyse sonum olacaktı. Torma'ya vardığımızda sınıırıma ulaşmıştım.

Dünya'yı Bilgi Kütüphanesi'ne bağlayan uzun, beyaz koridor.

Üç silahşör ve ben, yüzlercesini koridor boyunca sürükledik, Shadow ise sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir süre boyunca, onları alabileceğinden emin olduğu bir oda bulana kadar odaları aradı.

"Mera gücünü geri kazanana kadar şimdilik bu kadar yeter," dedi. "O zaman onu diyara bağlayan yol ne olursa olsun, onları geri getirme planını deneyebiliriz."

Bu noktada kendimden geçmişim, beynim ancak Shadow Reece'e hırladığında tekrar çalışmaya başladı.

"Onu bana ver." Bu sözler alçak ve karanlıktı. "Onu ısıtmam ve içine yeniden biraz enerji akmasını sağlamam gerekiyor."

Reece kısık bir sesle kıkırdadı ve gözlerim kapalı olduğu için yüz ifadelerini göremedim. Bundan nefret ediyordum ama şimdilik sözleri bana her şeyi anlatmak zorundaydı.

"Onu ısıtabilirim," dedi Lucien yan taraftan. "Bu benim uzmanlık alanım."

Bir hareket ve ağır bir gümbürtünün ardından Lucien'in iniltisi duyuldu. "Şaka yapıyorum kardeşim. Nasıl olduğumu bilirsin."

Nasıl yuvarlandığını bilmiyordum ama bunun gerçekten bir önemi yoktu çünkü artık Shadow'un kollarındaydım ve burada kendimi fazlasıyla rahat hissediyordum. "Yürü," diye boğulmayı başardım. Kendimi canavara kaptıramazdım. En azından onun hakkında daha fazla şey öğrenene kadar. Dannie'nin ölümüyle bir ilgisi olmadığına inanıyor olabilirdim ama yine de söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu. Ben de öğrenene kadar temkinli olmak en iyisiydi.

Beni daha sıkı tuttu, kolları kığımın altında ve sırtımda güçlü bantlar oluşturdu. "Bırak onları Mera," dedi, sesindeki hafif İskoç çapağı bir an için derinleşti. "Bırakmalısın, yoksa seni de kendileriyle birlikte sislere götürecekler."

Bu gece gördüklerimden sonra bu çok korkutucu bir fikirdi.

"Kesinlikle hapishanede mi tutuluyorlar?" Yorgunluğum tamamen geçtikten sonra boğulmayı başardım.

"Öyleler," diye onayladı.

Tereddüt ettim ve Gölge iç çekti. "Bana güvenmekten başka seçeneğin yok. Onları serbest bırakın ya da ölün; seçenekleriniz bunlar."

Lanet olsun. Koca herif beni orada yakaladı.

Özgürsün.

Ölüme yakın halimde içgüdülerim beni ele geçirdi ve normalde yapabileceğim gibi k a r ş ı koymadım. Onlara tutunma hissim kaybolduğu anda, gerçek bir enerji artışı kafamı temizledi ve gözlerim açık bir şekilde dik durdum.

"Bırakın beni," diye bağırdım, koridorun kör edici beyazlığı canavara dik dik bakarken gözlerimin sulanmasına neden oldu.

"Kapa çeneni," diye tersledi Shadow, A Game dinlenen kaltak suratıma bakmadı bile. Destansı bir bakış bir kez daha boşa gitti.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," diye homurdandım, onunla dövüşmek için yeterli enerjiyi toplamaya çalışıyordum.

Sinir bozucu şekil değiştirenlerle ilgili bir şeyler söylediğinden oldukça eminim, bu da Reece'in kahkahasıyla bastırıldı.

"Vazgeç Mera," dedi çöl tanrısı ve ne zaman bu kadar iyi arkadaş olduğumuzdan emin değildim ama bir noktada bana karşı yumuşamıştı, ininde tanıştığım ilk pislik gibi davranmıyordu. "Gölge kafasına bir iş koyduğunda onu alt edemezsin. Bırak seninle o ilgilensin."

Homurdandım ve sonra bir elimi alnıma bastırarak inledim. "Gölge hemşireye ihtiyacım yok. Kendi işimi kendim halledebilirim, çok teşekkürler."

Dirseklerimi göğsüne dayayarak kendimi uzaklaştırmaya çalıştım, ama tutuşu bir santim bile gevşemedi. Vermedi. Bir santim bile. Lanet olsun. İnç.

Her yönden güçlü olmak zorunda mıydı? Bu çok fazlaydı. "Günüşiği, sadece... Bunu yapmam gerek, tamam mı?"

Sesi neredeyse üzgün geliyordu ve onu görmek için başımı arkaya eğdiğimde çırpınışım durdu. "Dannie'yi sen mi öldürdün? Ya da herhangi bir şekilde onun ölümüne katkıda bulundun mu?"

Artık dikkatim yüzlerce yaratıkla dağılmadığına ve kafam çok daha berrak olduğuna göre tekrar sormam gerekiyordu.

Adımları yavaşladı. "O ölmedi."

Kulaklarımın arızalanıp arızalanmadığını anlamaya çalışarak ona göz kırptım.

"Yapma-" Boğazım düğümlenince sözümü yarıda kestim. "Lütfen beni daha iyi hissettirmek için yalan söyleme... Kanı her yerdeydi. Sürü onun bilgisini, enerjisini ya da başka bir *şeyini* kullanarak kütüphaneye girdi ve her *şeyi* kapattı."

"O piçler onun kanını aldılar," diye doğruladı, "ve Gölge Âleminde doğduğu için, beni ve kütüphaneyi birkaç dakikalığına bayıltan iksiri yapmak için kullandılar. Ayrıca kapıyı kapatacak kadar da güçlüydü çünkü bağlı

olan her Şeye tepki veriyordu.

bana. Senin gücün beni çağırana kadar engelleme büyüsünü kıramadım."

Ona göz kırptıyordum. Tekrar tekrar. "Dannie Gölge Diyarı'ndan mı?" Fısıldadım.

Ne oluyor lan? Nasıl olur?

Gölge başını salladı. "Evet. Ayrıntılarını bilmiyorum ama gücünü fark ettim."

Sanki kafamdaki düşünce karmaşasını temizleyecekmiş gibi kafamı salladım. Ama işe yaramadı.

Belki de en iyisi daha da önemli olan kısma odaklanmaktı. "Ölmediğine söz veriyor musun?" Ağlıyordum. Bugünlerde ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, özellikle de Shadow'un önünde, ama hıçkırıklar göğsümden fışkırıyor ve bir türlü dinmiyordu.

"Siktir," dedi Shadow usulca ve sonra bana sarılabilmek için yerimi değiştirdi. Bana sıkıca sarılırken bacaklarım beline dolandı.

"O ölmedi mi? Söz veriyor musun?" Boynu ve omzu arasındaki noktaya hıçkırarak tekrarlardım. Gücünün sıcaklığı etrafımı sarmıştı ama perişan halim umurumda bile değildi.

Göğsü titrerken içinden sinirli bir homurtu çıktı. "O ölmedi, Günişığı. Kim olduğunu ya da sizin dünyanıza nasıl girdiğini bilmiyorum ama kanının kokusunu alır almaz Gölge Diyarı'ndan geldiğini anladım. O zamandan beri izini sürmeye çalışıyorum ama nereye gittiğine dair hiçbir iz yok."

"Ne kadar kan?" Burnumu çekerek sordum. "Ve nasıl emin olabiliyorsun onun-"

Sözümü kesti. "Sana daha önce de söyledim, hiçbir Gölge Diyarı varlığı, bunu yapabilecek güce sahip olduklarına inansalar bile, şekil değiştirenler tarafından öldürülemez. O dışarıda bir yerlerde, bir gün tekrar senin Dannie'n olmak için yeniden şekilleniyor."

Gözyaşlarım artık kurumaya başlamıştı ama başımı Gölge'nin omzuna gömülü tuttum. Öne doğru yürüdü.

Beni bu şekilde tutmaya devam etmesi garip ve rahatsız edici olmalıydı, ama duygusal bir enkazdım, zayıf ve zihinsel olarak sarsılmıştım, bu yüzden olmasına izin verdim. Birkaç dakika boyunca onun rahatlığını içime çektim ama her şey sona erdi.

"Yürüyeblirim."

İtiraz etmedi ve beni ayağa kaldırdı. Bir süre sendeledim ama kendi gücümü bulmama izin verdi ve yüzümdeki yaşları silerken Reece ve Lucien'in arkadaşlarının hemen arkasında durduklarını fark ettim.

Lucien ellerini iki yanında sıkıca yumruk yaparak, "Çok şükür," dedi. "Kadınlar ağladığında ne yapacağımı hiç bilemiyorum. Gölge'nin burada olmasına sevindim."

Reece kahkaha atarken gözlerimi kısmıştım. "Shadow'un ağlayan bir kadınla ne yapacağını bildiğini ben de bilmiyordum. Genelde onları gücüyle susturur, böylece hıçkırıklarını daha fazla duyamaz."

Canavar kollarını kavuşturarak her iki arkadaşına da baktı ve gülümsemeleri devam etse bile kahkahaları kesildi. Ondan korkmuyorlardı ama ona saygı duyuyorlardı. Shadow onun gibi arkadaşları olduğu için şanslıydı. Lafi açılmışken.

"Simone'u çok yakında görmem gerekecek," diye uyardım onu. "Bana Dünya'da tam olarak ne olduğunu açıkladığında, onun da bunun bir parçası olmasını istiyorum."

Reece ve Lucien çoktan başlarını sallamaya başlamışlardı. "Gölge başka bir insana asla izin vermez-"

Gölge, "Bunu gerçekleştireceğim," dediğinde çöl tanrısının sözü kesildi.

Üçümüz de sessizliğe gömüldük ve ben kuruyan boğazımı temizlemeye çalıştım. Shadow'a "Teşekkür ederim," dedim, sanki daha önce ziyaret etmediğimiz karşılıklı saygıya dayalı bir yere ulaşmışız gibi hissediyordum.

Belki de benim gücümün Dünya'da kısa bir an için onunkiyile eşleşmesiydi ya da kendimi kaybettüğimde onu aramış olmamdı. Ya da belki de henüz farkında olmadığım başka bir sırdı. Bunu sadece zaman

gösterecekti ve görünüşe göre sonunda

Gölge Diyarı, sisler ve dünyama çağırmaya devam ettiğim bu yaratıklar hakkında daha fazla şey öğrenecektim.

Dannie başından beri ne olduğumu biliyor muydu? Torma'ya ilk geldiği günden beri benimle ilgilendiği kesindi ve bunun bir oyun olabileceğini düşünmek canımı acıtıyordu. Bir anne figürü olmuştu ama belki de gerçek annem gibi o da beni hiç umursamamıştı.

Yine de son oyunu neydi? Birbirimizi tanıdığımız on yıl boyunca benden hiçbir şey istememişti. Bana bir iş verdi, iyi para ödedi, beni korudu ve hayat beni yıktığında benimle ilgilendi. Tüm bunların rol olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Umarım bir gün ona sorma şansım olur.

Shadow bana "Dinlenmen gerek," dedi ve bir kez daha bulanık beynime dalıp gittiğim için haksız da sayılmazdı.

"Evet. Doğru."

Koridor boyunca yürümeye başladık ve etrafımdaki üç adamdan birden fazla endişeli bakış alıyordum, ancak kimse konuyu açamadan, kütüphaneye bağlı perdeden bir figür fırladı ve bize doğru uçu.

"Angel!" diye bağırdım ve eğer koşacak enerjim olsaydı, onunla yarı yolda buluşurdum. Hal böyle olunca, kıvrılıp biraz kestirmek istemeden önce ancak birkaç adım atabildim.

Tökezlediğimi görmüş olmalı, kanatlarını ve doğaüstü hızını kullanarak bir saniyeden kısa bir sürede yanıma geldi. Kollarını etrafıma sararak, düşmeden önce beni sabitledi. "Ne oldu?" diye sordu, savaş zırhının içinde vahşi görünüyordu. Bu bana, kütüphanenin birkaç sık kafalı şekil değiştiren tarafından saldırıya uğramasından hemen önce Gölge'yle benim için nasıl savaştığını hatırlattı.

Angel her kadının hak ettiği türden bir arkadaşı.

"Gölge'yle savaştan sonra yemek salonuna gittim.

"Ancak döndüğümde kütüphanenin saldırıya uğradığını ve sizin de

alındı. Bariyer ayrılmama ve sizi Dünya'da takip etmeme izin vermedi. O zamandan beri deniyorum."

Omzunun üzerinden Gölge'nin gözlerini buldum. "Bariyer engellenmiş miydi?"

Başını salladı, hiç şaşırmamıştı. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar hepsini kapattım. Mevcut durumu kontrol altına almakla meşgulken yeni tehditlere karşı ekstra bir koruma."

Gözlerinde kaynayan bir öfke vardı ve çenesi o kadar sertti ki dişlerinin kırıldığını duysam şaşırmazdım. Şekil değiştirenlerin onun gözetimi altında içeri sızmayı başardığını hatırlamak onu karanlık bir yere sürüklüyordu. Ve Gölge karanlığa gömüldüğünde, kötü şeyler oluyordu.

Dikkatimi dağıtmasını umarak Angel'a döndüm. "Yardım etmek için Dünya'ya gitmeyi mi planlıyordun? Bariyeri geçtikten sonra mı?" Gölge nihayet bariyeri serbest bıraktığında çılgına dönmüş bir halde koridora dalmıştı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hem evet hem hayır. Seni bulmaya geliyordum ama Gölge'yi de görmem gerekiyordu." Bir elini üzerimde tutarak uzaklaştı, sanki enerjisinin benimkini düzenlemeye yardımcı olduğunu biliyordu. "Kapı açık," dedi.

İşte o anda dikkatim dağılmış olan zihnim harekete geçti. Az önce söylediklerinin mutlak gerçekliği beynime nüfuz ederken donup kaldım. Bir insanın böylesine korku ve tiksinti karışımı bir duyguyla bahsedebileceği tek bir kapı vardı.

"Gölge Alemi mi?" Gölge ısırdı ve o da benim kadar odaklanmıştı.

Angel başıyla onayladı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama kapıdaki büyü bozulmuş. Kısa bir süre önce oldu."

Gölge bana baktı ama buna gerek yoktu. Hesabı çoktan yapmıştım ve sisleri ve yaratıkları diyardan Dünya'ya getirdiğimde, dünyamı tehlikeye atmaktan fazlasını yaptığım giderek daha açık hale geliyordu.

Neredeyse iki bin yıldır kapalı olan kapıyı nihayet açmıştım.

Gölge'nin kaderine açılan kapı.

I Shadow'u belirsiz bir süredir tanıyordum ama Dünya günlerinde en az bir yıldız ve onu hiç o anki kadar hızlı hareket ederken görmemiştim.

Kelimenin tam anlamıyla bir saniye önce buradaydı ve bir saniye sonra gitti, arkasında bir duman pufundan başka bir şey bırakmadı. Tahmin etmem gerekirse, kontrol ettiği gölgeler onu içine çekmişti ve Bilgi Kütüphanesi'ne tükürmek üzereydi.

Lucien ve Reece de neredeyse aynı hızla ortadan kayboldular; ben hâlâ ağzım açık bir şekilde onların bir mikro saniye önce durdukları noktaya bakıyordum.

Angel beni bırakmadı, ben kapıya doğru topallayarak yürümeye başlarken bedenime sarılışını sıkılaştırdı. "Git," dedim elimi ileri doğru sallayarak. "Git ve onlara yardım et. Bir dakika içinde orada olacağım."

"Hayır." Cevabı kısa ve o kadar da tatlı değildi.

"Angel," dedim bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorlayarak. "Sen bir savaşçısın. Git savaş ya da ne yaparsan yap. Seni geride tutuyorum."

Homurdandı, gergin omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. "Yan yana, kızım. Yan yana savaşıyoruz, unuttun mu? Bir arkadaşımı asla geride bırakmam. Ve endişelenmene gerek yok. Kapıdaki büyü bozuldu.

Birkaç dakikadan fazla bir süre boyunca ve şu ana kadar hiçbir şey geçmedi. Büyük olasılıkla bu alemde özgür olduklarının farkında bile değiller."

Yine de bir kişi farkında olacaktı. Büyüyü yapan kişi.

"Bunu ben yaptım," diye itiraf ettim, muhtemelen onun destansı arkadaşlığına layık olmadığımı bilmesini istiyordum. "Beni yarı yetiştiren kadın Dannie'yi öldürdüklerini düşündüm ve kendimi kaybettim. Muhtemelen *temistleri ve milyarlarca gölge yarattığı* aramış olabilirim." Utanç içinde tüm kelimeleri bir araya getirdim ama Angel'ın kıvrak zekası kolaylıkla takip etti.

"Sen yanlış bir şey yapmadın Mera. Hayatın uzun zamandır senin dışındaki güçler tarafından kontrol ediliyor. Altına yerleştirildiğin düdüklü tencereye tepki veriyorsun. Sonunda alevler içinde patladığında kimse şaşırmmamalı."

Beklemek mi? Bunu biliyor muydu?

"Ah, yani evet. Bir çeşit alevler içinde kaldım," diye itiraf ettim. "Ateş, Gölge'nin gücünün sık sık verdiği tepkiyle aynı şekilde derimden geçti."

Bana göz kırptı ve önceki yorumunun aslında Dünya'daki olaylara gerçek bir gönderme olmadığı açıktı.

"Sen ve Gölge benzer bir enerjiye sahipsiniz," dedi sonunda, düşündükçe şaşkınlığı azalıyordu. "Akraba değilsiniz," diye ekledi çabucak, aklımın hemen oraya gittiğini bilecek kadar iyi tanıyordu beni. "Güçleriniz uyumlu. Bu ilginç ve... sonunda gölgeleri ve alevleri çağırmanız mantıklı."

Tökezledim. "Ciddi misin? Verdiğim tepkinin biraz aşırı olduğunu düşünmüyor musun? Şu anda nasıl davrandığım konusunda kendi kıcıımı tekmeliyorum."

Omuz silkti. "Ailem yok edildiğinde, altmış yıl süren yıkıcı bir sefere çıktım. Bence sen kendini oldukça hızlı toparladın."

Altmış. Yıllar.

Evet, tamam, belki de anlamıştı ve beni hiç yargılamıyordu. Köşemde birinin olması *gerçekten de* güzeldi ve belki de *ne halt olduğumun* gizemini çözdüğümüzde Angel'la aramızdaki bağ üzerinde biraz çalışabilirdik. Bana her zaman sunduğu desteğin aynısına ihtiyaç duyması ihtimaline karşı, aramızdaki bağın bir üst seviyeye çıktığını görmek isterdim.

Ancak şimdilik, çok daha büyük endişelerimiz vardı.
fazla düşünmek ve gereksiz yere stres yapmak.

"Gölge Diyarı'nın kapısı artık kapalı olmadığına göre ne olmasını bekliyorsun?" Kütüphaneye açılan perdeye ulaştığımızda sordum.

Angel biz diğer tarafa geçene kadar cevap vermedi. "Kimsenin bir fikri yok. Çoğu kişinin yaşadığından daha uzun süredir yasaklıydı ve geri kalanımız için o âlemde nelerin değiştiğini sadece zaman gösterecek."

Vay be. Bu gerçekten birazcık bile güven verici değildi.

Tam Gölge Diyarı kapısının yanında toplanan kalabalığa doğru yürürken aklıma ani bir fikir geldi. Büyülü beyaz düğmeye dönerek elimi düğmeye vurdum. "Rehber."

Kütüphanenin planı görüldüğünde hiç vakit kaybetmeden Gölge Âlem kapısına bastım. Angel yanıma döndü ve yüz ifadesinden anladığım kadarıyla o da geçen seferkiyle aynı şeyi söyleyip söylemediğini en az benim kadar merak ediyordu: *Gölge Diyarı: Bilgi bilinmiyor. Kritik hata.*

Bir ding sesi duyuldu ve ikimiz de sessizce bakakaldık. "Bu yeni," diye nefes aldı.

Gölge Diyarı: Yin ve yang enerjisinin kadim sisleri üzerine inşa edilmiştir. Kraliyet ailesi yüce yöneticilerdir.

Gri Topraklar'da dolaşanlar hariç tüm yaratıklar onların kontrolü altındadır.

"Vay anasını," dedim, sanki her şeyi barındırıyormuş gibi rehberle bakarak cevaplar. "Kapı gerçekten açık."

Sonunda bu gerçeği anladım. *Alem acayip bir şekilde açıktı.* Gölge'nin artık bana ihtiyacı kalmamıştı. Sonunda intikamını alabilirdi ve... bana ve buradaki hayatıma ne olacaktı?

Neden birdenbire evsiz kalmak üzereymişim gibi hissettim? Daha da kötüsü, dünyada en sevdiğim yer olan kütüphanelerden atılmak üzereymişim gibi. Kalbim sıkıştı ve ellerimi sıkarken terlemeye başladım.

Pek çok şeyden vazgeçebilirdim ama Bilgi Kütüphanesi'nde ve ininde çok yaygın olan bilgi, güzellik ve kadim tarih arasında yaşamaktan vazgeçebileceğimden emin değildim. Burası ruhumun derinliklerine işlemişti ve gitmesine izin veremezdim.

Bu beni mahveder.

Angel beni kütüphanenin ana bölümüne doğru iterek, "Gidip bu yeni gelişmeyle ilgili neler olduğuna bir bakalım," dedi.

Kendimi binlerce yıllık kadim bir varlık gibi hissederek iç çektim. "Resmi konuşma, hey? Ciddi olmalısın."

Bana gözlerini devirmemeyi başardı ama bunu istediğini biliyordum. Böyle insani bir jestle uğraşmak için fazla olgun ve sertti. "Sadece neyle karşılaşabileceğimiz ve seni koruyup koruyamayacağım konusunda endişeliyim. Toplayabileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız var çünkü eninde sonunda bu diyardan bir şey çıkacak ve şu anda sen savunmasızsın."

Homurdandım, sanki şu anki yaşımla olan yirmi üçten seksen yaş daha yaşlıymışım gibi onun peşinden topallayarak yürüdüm. Bir noktada doğum günüm olmuştu ama arkadaşlarımdan çoğu bin yaşındayken kimsenin umurunda değildi. "Kapının kilidini kıranın ben olduğumu biliyorsun" - *nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan*

Ben yaptım-"ve bir grup gölge yaratığı kontrol ettim, böylece Gölge onları kilit altına alabildi. Sanırım *hepinizle* ilgilenecek olan kişi *benim.*"

Güldü, güzel bir çınlama sesi. Aynı anda Kalabalığın bize çarpmasını engellemek için kanatlarını gönderdi. "Doksan derecelik açıyla yürüyen birinden büyük laflar."

"Tanrım, bir çeşit enerji takviyesi için adam öldürebilirim," diye inledim. "Tuhaf çünkü çok yorgunum ama bu sadece fiziksel bir şey değil. Neredeyse ruhumun derinliklerinde hissediyorum."

Gölge Diyarı'nın kapısına yaklaştıkça alan daha da kalabalıklaştı. Angel sonunda kanatlarını geri sokmak zorunda kaldı çünkü onlara yer kalmamıştı. İlerlemeye başladık.

"Bana şekil değiştirenler tarafından yakalandığın andan itibaren olan her şeyi anlat," dedi, sahneyi incelerken sonunda ses tonuna endişe dalgaları sızmaya başlamıştı.

Angel'a yakın durarak, çünkü o bizi idare eden kas gücüydü, iki aptal şekil değiştirenin kollarında kütüphaneden ayrıldığım andan itibaren neler olduğunu hızlıca ve sessizce anlattım. Hâlâ öldürmem gereken şekil değiştirenler.

Sonunda diyar kapısındaki büyüü parçalayan sisleri ve yaratıkları nasıl adlandırdığımı bitirdim.

Angel konuşmadan önce hikâyenin tamamını dinledi. "Dannie'nin kendi krallığında doğduğunu ve öldürülemeyeceğini söylediğinde Shadow'a inanıyor musun?"

"Aksi kanıtlanana kadar buna mecburum. Kendi akıl sağlığım için." Artık acının çoğu hafiflemişti, sadece onu tekrar görene kadar devam edecek olan bir parça acı vardı.

Başını salladı. "Onun yalancı olduğunu hiç görmedim," diye itiraf etti. "Demek istediğim, konuyla ilgisi olmadığını düşündüğünde ya da başka nedenlerle bir bilgiyi gizleyebilirdi - ketum bir canavardır. Ama düpedüz yalan söylediğini bilmiyorum."

"Katılıyorum."

Ben de öyle yaptım. Shadow pek çok şeydi, çoğu da sinir bozucuydu ama yalancı değildi. Hayır, daha çok sinsi bir piçti.

Son izleyicileri de atlattığımızda -Brolder hayvanlarının tüm odayı kaplamasının sebebi neydi? Solaris Sistemi'nin kralları kapının etrafında bir yarım daire oluşturmuş, kapıyı tamamen görüş alanından çıkarmışlardı.

Shadow ve onun şen şakrak çetesi.

Sanki enerjimi hissetmiş ya da kokumu almış gibi canavar döndü ve gözlerini yüz hatlarımda gezdirdi. Hiç şüphesiz bitkin, ateşli bir karmaşayı görüyordu.

"Günüşiği," dedi tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Kaldır kışını da yatağa gir."

Gümüşi fae Len ağzını açtı ama Gölge'nin tek bir karanlık bakışıyla geri çekildi ve iki elini önünde birleştirdi. Yüz ifadesi tamamen masumdu, sanki asla uygunsuz ya da cinsel içerikli bir şey düşünmeyecek ya da söylemeyecekmiş gibiydi. Hepimiz daha iyi biliyorduk.

İkisini de görmezden geldim ve bana gerçekten doğru bilgi verebileceğini düşündüğüm Reece ile konuşmayı tercih ettim. "Kapıya ne oluyor?"

İnanılmaz uzunluktaki kirpikleriyle o yoğun mavi gözlerini bana dikti ve sertçe yutkundum. *İkinci* Shadow kendi iyiliği için fazla ateşliydi. Tıpkı *ilk* Shadow gibi. "Büyü bozuldu ama kapı henüz kullanılmadı." Başını iki yana salladı. "Geri kalanımızın binlerce yıldır başaramadığını sen nasıl başardın?"

Omuz silktim. "Sinirlendim mi?" Büyük, *destansı derecede büyük*, yetersiz. "Küçümsenmiş bir kadınla asla uğraşma, falan filan."

Len gülmeye başlayana kadar bir dakika sessizlik oldu, bu da birkaçını kızdırdı. Altın kanatlarını düzgünce sırtına yapıştırmış olan Galleli bile gülümsedi. Lucien, "Hatırlat da Mera'yı asla üzmemeyim," dedi.

kıkırdama. "Tabii kendimi bir kan gölüne dönüşmüş halde bulmak istemiyorsam."

Odadaki aptalları görmezden gelerek Shadow'a odaklandım. "Benimle işiniz bitti mi?" Kahkahalar kesildi ve hiçbirinin yüzünde gülümsemeye dair bir iz yoktu. Sorumun amacını yanlış anlayıp anlamadıklarını merak ettim. "Beni Dünya'ya geri gönderecek misiniz?" Zorladım.

Shadow kocaman bedenini bana doğru çevirerek yaklaştı ve ben de neredeyse birbirimize değecek şekilde durdum. "Gitmek *istiyor* musun?"

Sertçe yutkundum, ona bu kadar yakın olduğum için vücudum çılgına dönmüştü. Faerie'de birlikte bir gece geçirmiştik ve o zamandan beri hayat bok gibiydi ve olanları gerçekten düşünmeye fırsatım olmamıştı. Ama bedenim hatırlıyordu. Başını kalçalarımın arasına gömüğünü, beni hayal edebileceğimden çok daha fazla kez orgazma ulaştıran yetenekli dilini...

Shadow burnunu boynumda gezdirebilmek için hemen eğildi -şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu adamın çok fazla şekil değiştiren eğilimi vardı. "Nefis kokuyorsun, Günişığı."

Uyarılmışlığımın kokusunu alabiliyordu; bu konuda utanmaya zahmet etmedim. Ama odaklanmak için ona ihtiyacım vardı. "Gölge Âlemi'ne girme hedefine ulaştığına göre beni Dünya'ya geri mi gönderiyorsun?"

Kelimelerim kesik kesik ve kırılıyordu. Belki de ayrılma gerçeği beni çok etkilemişti ama birdenbire kalmak için yanıp tutuşmaya başlamıştım. Daha işim bitmemişti; burada keşfetmem gereken çok şey vardı.

Uzandı ve kızıl saçlarımın bir tutamını geriye doğru taradı, saç tellerini neredeyse sahiplenici bir şekilde tutuyordu. "Soruma cevap ver, Günişığı." Alçak sesi içimde titreşti, bir yere yerleşti... oldukça alçak. "Gitmek *istiyor* musun?"

"Hayır." Bunun mutlak gerçekliği bir mermi gücüyle içime çarpıyordu. "Deneyimleyecek ve öğrenecek daha çok şeyim var; daha yeni başladım."

Saçımı tutan eli değışti, uzun, biraz karışık tellerin arasından daha uzağa kayd, böylece başımı nazikçe geriye çekebildi. Bakışlarımız yakıcı bir bağlantıyla buluştu, enerji neredeyse havada görülebiliyordu. Boyu benden o kadar uzundu ki boynum hemen ağrımaya başladı ama güçlü parmakları kafa derimi okşarken yapacağım son şey şikâyet etmek olurdu.

"Senin ne olduğunu bilmem gerek Günışığı," dedi yumuşak bir sesle ve bu neredeyse bir tehdit gibiydi. "Bu gizem çözülene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Kimse yapamazken bir kapının üzerindeki neredeyse iki bin yıllık büyüyü bozmuş olman, gizemini çözmenin benim için en iyisi olduğunu gösteriyor."

"Yani kalıyor muyum?"

Onayladım. "Evet. Hâlâ benimsin.

Şimdilik."

Rahatlama beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti - bunu karşımdaki canavara asla itiraf edemezdim.

"Ne zaman vardır sen Başlık içine
ve Gölge Alemi mi?" Ben
sordum.

O salladı onun Başını. "Ben değil
Tabii, amamuhtemelen Bugün olmaz. Önce
yapmam gereken bazı hazırlıklar var."

"Sen alemdeyken ben ne yapacağım?"

Yüzünde mükemmel bir gülümseme belirdi. "Seni burada gözetimsiz bırakacağımı düşünmen çok hoş." Başını iki yana salladı. "Hayır, Günışığı. Benimle geliyorsun. Yapacağımız son şey olsa bile benim dünyamla olan bağlantısını çözeceğiz."

Bu uğursuz sözlerle birlikte kenara çekildi ve Gölge Diyarı'nın kapısını ilk kez gördüm. Siyah duman gitmiş, yerine simsiyah bir kapı gelmişti. Kütüphanedeki tek siyah kapı.

Ve görünüşe göre, yakında bu diyarı keşfedecektim. Binlerce yıldır yabancılar tarafından ziyaret edilmemiş bir dünya.

Sorun değil.

I bitmiş, sayıklama noktasına kadar bitkin düşmüştüm. Gölge ayaklarımın üzerinde sallandığımı gördü ve beni inine doğru itti. "Biraz uyu. Sana tamamen işlevsel olarak ihtiyacım var.

krallığa girdiğimizde."

Sadece başımı salladım ya da salladım... Simone hakkında bir şeyler mırıldanırken ağzımın suyu bile akmış olabilirdi ve onun güvenliğinin sağlanıp kütüphaneye getirileceğinden emin oldum. Sonra beni yarı yarıya taşıyan Angel'ın yardımıyla in ile kütüphane arasındaki bariyere doğru ilerledim.

"Seninle Gölge Diyarı'na geliyorum," dedi kısaca, yüzü sert ve kararlı çizgilerle belirlenmişti. "Gölge Canavar'ın senin güvenliğini kendi gündeminin üstünde tutacağına güvenmiyorum."

Gözlerimiz buluştu ve onun gözlerindeki eflatun, şimdiye kadar gördüğüm en pembeydi. Bu renk sanki ruhumun derinliklerine işliyor gibiydi ama iyi anlamda. Sıcak ve tüyler ürpertici. "Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedim usulca. "Benim sadece bir amaç için araç olduğumu birden fazla kez kanıtladı. Ama benim de kim olduğumu bilmeye ihtiyacım var, bu yüzden onunla savaşmayacağım."

Angel bir kez başını salladı. "Gerçeğini keşfetmelisin ki ileride olabileceğin en güçlü durumda olabilesin."

Elini göğsümün üzerinde, daha önce bizi bağladığı noktaya bastırdı ve yemin edebilirim ki

kısa bir an için duygularını hissettim. Endişe ve ikimizi de bu durumdan sağ çıkarma kararlılığının bir karışımı.

Bunu takiben, inime ve yatağıma ulaşmam için bana yeterli gücü verecek olan enerjimde kesin bir artış oldu.

"Aramızdaki bağ giderek güçleniyor," dedi şaşırılmış bir sesle. "On yıllar sürmesi gereken şey çok daha hızlı olgunlaşıyor gibi görünüyor."

Ona göz kırptım ama nedenini sormaya zahmet etmedim. Ben ve enerjim söz konusu olduğunda kimse ne bekleyeceğini bilmiyordu. Sadece onunla devam ediyorduk.

"Biraz dinlen," dedi Angel yumuşak bir sesle, gerçek benliğini tekrar gizlemeden önce daha ağır bir aksanla. Angel uyum sağlama konusunda mükemmeldi - neredeyse süper model bir tanrıça için oldukça başarılıydı. Yine de ara sıra, ailesini kaybetmeden önceki haline dair bir anlık bir görüntü yakalıyordum. Yalnız ve kırılmış olmadan önceki halini.

Angel'ın gerçek kalbine bir bakış attım. Ve o kadar saftı ki.

"Yakında görüşeceğiz," diye söz verdim. "Ve benimle bu yolculuğa çıktığın için teşekkür ederim. Birlikte Gölge'ye göz kulak olacağız."

"Kesinlikle yapacağız," diye söz verdi.

O gitti ve ben de ine doğru yol aldım. İçerisi sıcak ve davetkârdı ve ateşe doğru koşup ona sarılmak için garip bir istek duydum. Belki de artık derimde üretebileceğim bilinmeyen bir iç ateş kaynağı bulduğum için beni yakmayacaktı bile.

Bir hevesle tekrar ateş topuna dönüşmeye çalıştım ama en ufak bir kor bile yoktu. Enerjim çok tükenmiş olabilirdi ya da diğer her şeyde olduğu gibi, bu boku da sadece öfkem o kadar büyüktü ki, kendi başına bir varlıktı.

Dannie... Hâlâ aklımdaydı ve sadece "ölümünün" hatırası bile ellerimi titretiyordu. Her parçam Gölge'nin haklı olduğunu, hayatta olduğunu ve bir yerlerde yeniden canlandığını ve onu tekrar göreceğimi umuyordu. Beni ayakta tutan tek umut buydu.

Karmakarışık düşüncelerimle yalnız kalmak istemediğimden, kendimi ateşin önündeki kanepelerden birine çökmüş buldum ve tüm vücudum bir iç çekiş çıkarana kadar sarıldım.

Burada, ateşin sıcaklığıyla sarmalanmış bir halde kendimi güvende hissediyordum. Bu yüzden kendimi dinlenmeye bıraktım.

INKY bir süre sonra beni uyandırdı, enerjisi belirgin bir güç karıncalanmasıydı. Yüzüme yaklaştığında gözlerim fal taşı gibi açıldı, göğsümdeki kurt kıpırdanırken boğazımdan alçak bir gümbürtü döküldü. Güçlü bir varlık tarafından uyandırıldıktan sonra içgüdüsel bir hareketi, burada yanımda ne olduğunu tam olarak bilsem bile.

Gözlerimi kırpıştırarak boğazımı temizledim. "Inky?" diye homurdandım. "Ne yapıyorsun?"

Duman daha da büyüdü ve aynı anda kanepeye doğru geri çekildim çünkü farklı görünüyordu. Mürekkep artık daha çok bir gece yarısı moruydu, yeşil girdaplar sonsuz karanlığı parçalıyordu. "Kapıyı açtığımda sana bir şey mi oldu?" diye sordum. Aptalca, çünkü Shadow'un bağlı sisi ile iletişim kuramıyordum.

Sis. Sonunda Inky'nin ne olduğu ve Gölge'ye neden bağlı olduğu hakkında bir fikrim vardı. Canavar, topraklarının yaratılış enerjisinin küçük bir kısmını almış ve ruhunu ona bağlamıştı. Garipti ama kendi güç tabanına ne müthiş bir destekti.

"Inky?" diye ittim. "Beni garipleştiriyorsun. Ne istiyorsun?"

Ona doğru uzanarak, elimi karanlık kenarlarda titreşen dalların üzerinde gezinmesine izin verdim. Inky aylardır beni şok etmemişti, bu yüzden koluma ağır bir sarsıntı geldiğinde tamamen şaşırđım.

Kolum tamamen uyuşunca bir çığlık atarak neredeyse yere düşüyordum. Panik sert bir şekilde devreye girdi ve aynı zamanda kurdum bizi değışmeye zorlayarak ileri atıldı. Görünmez bir bariyere çarptı, Inky'nin gücü içimizde dalgalanırken bedenim değışemedi.

Ağrıyan kolumda bir nabız daha vardı ve onu vücuduma yaklaştırmak için kaldırmaya çalıştım ama parmağımı bile oynatamıyordum. Inky her ne yaptıysa, uzvum artık tepki vermiyordu ve bu iyi bir haber değildi. Özellikle de mükemmel iyileşme yeteneklerine sahip bir şekil değıştiren için.

Şu anki davranışının iki açıklaması olabilirdi: Inky yoldan çıkmıştı ya da bu Inky değildi. Her iki seçenek de eşit derecede dehşet vericiydi.

Bacaklarım hâlâ çalışıyordu, bu yüzden kendimi yukarı ittim ve *açıkça farklı renkteki* sis bulutundan uzaklaştım. Ben hırlarken işe yaramayan kolum yanımda sürükleniyordu.

"Geri çekilin," diye uyardım, aptalca çünkü ona karşı kullanabileceğim hiçbir silahım yoktu.

Benimkini.

Kelime kafamdan süzüldü ve bu benim düşüncem ya da iç sesim olmadığı için haklı olarak mini bir çıldırma yaşadım. Yabancı bir enerjiden oluşan soğuk bir patlama etrafımı sardı ve neredeyse aynı anda kolum tepki vermeye başladı.

Hızlıca kontrol edebilmek için kaldırdım ve avucumun üzerinde parıldayan mor bir iz görünce durakladım. Tam da *Mürekkep İki'ye dokunduğum yerdeydi.*

Bu iyi değildi. Bu iyi değildi.

Benimkini.

Tekrar! *Ne oluyor lan?* "Az önce benimle konuştun mu?"

Yaklaştı ve bana dokunmasa da sahip olduğu gücü tam anlamıyla hissedebiliyordum. *Sisin kendisine korkunç derecede yakın renkte* mor bir dövme ile işaretlenmeden önce bunu yapamamıştım.

Sen bizimsin. Aynı topraklara aitiz. Beni sen çağırdın ve şimdi birbirimize bağlıyız.

Daha da büyüdü, kıvılcım saçan sinapsları ışığın içinde parladı.

Inky ile aynı
şekilde. Bekle...
bağlı mı?

"Seninle bağlanmak istemiyorum!" Sözlerim bağırarak çıkmıştı ama tüm bu güçlü *şeylerin* benimle bağ kurması, beni kaçırmaması ya da benden izin almadan beni reddetmesi destansı bir şakaya dönüşmeye başlamıştı.

Aramızdaki bağa alışacaksın. Sanki bu bağlantı olmadan hayatı hiç bilmiyormuş gibi olacaksın.

Evet, nedense bundan çok şüpheliyim.

"Inky'nin iletişim kurabildiğini biliyordum," diye ısırıldım, çok sinirlenmişim.

Gölge'nin bağlanmış sisini çağırdığım gibi, orijinal Inky de bazı rafların arkasından, şişmiş ve deli gibi kıvılcım saçarak ortaya çıktı. Onları bir arada görünce mor olanın kendi adına ihtiyacı olduğu açıktı, ben de bir hevesle Geceyarısı'nı seçmeye karar verdim. Uygun göründü.

Birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar ve bu yakınlıkta, neredeyse karşı karşıya geldiklerinde, farklılıkları o kadar açıktı ki, aptal kıcımların Midnight'ın Inky olduğunu nasıl düşündüğünü merak ettim.

Yine de ikisi de açıkça sisti. Midnight, Dünya'da öfkeyle çağırdığım büyük sisin bir parçası mıydı? Bu, onu geri getirme girişimimden kaçan bir bölüm müydü?

"Kesin şunu!" Birbirlerine kıvılcımlar göndermeye başladıklarında bağırdım. Diğer, açıkça değil
Arkadaşlar. Bu iki sisleritaat etti

Neredeyse hemen -beni çok şaşırttı- hareket edip birbirimizden uzaklaştık.

Gece yarısı kabardı, titremeye başladı. Her zaman Inky'nin bunu yaptığında güldüğünü varsaymışım ve yeterince eminim, zihnimde garip bir ses titreşimi vardı.

Sislerin eğlence versiyonu.

Takımınızda olduğum için beni takdir edeceksiniz.

Nedense kafamın içinde bir ses olmasından memnun olacağımdan şüpheliydim.

"Inky," dedim Shadow'un kölesine dönerek. "Lütfen bağlı piç canavarını getirebilir misin? Senin bağlı canavarını. Onunla Midnight hakkında kısa bir konuşma yapmam gerekiyor." Başımı diğer duman bulutuna doğru salladım.

Inky neyse ki benimle "tartışmadı", hızla ortadan kayboldu ve ben de yastığımı onu uzak tutacakmış gibi önümde tutarak Midnight'ı dikkatle izledim.

Gece yarısı mı?

Düşüncelerimi yansıtmak için yakınımda olması ya da bana dokunması gerekmiyordu ve bu istilacı his karşısında başımı salladım. "Senin renklerinde gece yarısı moru var ama Inky'de yok. İsimlendirirsem kafamda bir şeyleri düzgün tutmama yardımcı oluyor. Ben de bu şekilde insan sayılırım."

Tekrar sallandı ve Dünya'ya dair anılarımı gözden geçirirken düşüncelerim ve gerçekliklerim arasındaki bağlantıyı hissettim. İnsan televizyonu. Bildiğimiz ya da tahmin ettiğimiz geçmiş ve gelecek. Sadece birkaç dakika içinde, öğrenmek için yirmi üç yılımı harcadığım her şeyin tam ve eksiksiz bilgisine sahip oldu.

Sisler korkutucu derecede güçlüydü ve bu yeni bağla başa çıkabileceğimden emin değildim ama bu konuda yapabileceğim çok az şey varmış gibi görünüyordu. Belki Gölge bağı koparmanın bir yolunu biliyordur.

Lafı açılmışken, o hangi cehennemdeydi?

Bekle... Inky'nin Gölge'yi almak için neden gitmesi gerekmişti ki? Uzun mesafelerde iletişim kuramazlar mıydı?

Sanırım sormak için mükemmel bir varlığım var.

"Senden uzaktaysam kafamın içinde konuşabilir misin?"

Şiştı. *Avucundaki işaret benim enerjimin bir parçası ve onun aracılığıyla senin yaşam gücünü hissedebiliyorum ama iletişim kurabilmemiz için çok yakın olmamız gerekiyor. Özellikle de aramızdaki bağ bu kadar yeniyken. Ama bana ihtiyacın olursa, zaman ve mekanın ötesinde bunu hissedebilirim.*

O zaman Angel'ın düşündüğü bağa benziyordu. sonunda bizim için büyür, ama Midnight ile neredeyse anlıktı.

"Tam olarak nesin sen?"

Midnight hızla ileri atıldı ve Inky'nin Shadow'a yaptığına benzer bir şekilde kollarıma sarıldı. Bu sefer acı ya da uyuşmuş uzuvlar yoktu, sadece hoş bir sıcaklık vardı, aramızdaki bağ yerleşene kadar avuç içim sertçe karıncalandı. Sarılıp yatan bir evcil hayvana sahip olmanın nasıl hissettireceğini hayal etmiştim... rahatlatıcı.

Yeni yol arkadaşımı düşünmeye başlamadan önce kafamda bir dünya belirdi. Hatıralar. Ama benimkiler değil.

Gölge Âlemi iki enerjinin çarpışmasıyla oluştu, dedi Midnight, bana dönen siyah ve mor parıltıları göstererek. Biri peri ışıklarına benziyordu, diğeri ışıltılı elmaslara ve ikisi bir araya geldiğinde, atom bombası gücündeydi.

Gece yarısı oradaydı. Dünyasının ilk yaratılışında.

Vay be.

Bir vites değiştiriciyi önemsiz ve çocuksu hissettirmenin yolu.

Tozun çökmesi uzun zaman aldı ve çöktüğünde sisler tüm toprağı kapladı, aşağıda bir ekosistemin oluşmasını sağlayan canlı bir enerji. Önce sular geldi ve sonra topraklar yukarıda büyüdü. İnsana benzeyen yaratıklar, freildler ve asiller bundan sonra evrimleşti. İki sis hala savaşıyor ve sadece başlangıç yerinde

bağlandık. Burada, yaratıkların doğduğu yerde, saf ve eksiksiz yaratılışı bulabilirsiniz.

Görüntüleri ve kelimeleri takip ediyordum. Midnight'ın bana gösterdiği yer, hayalimdeki Cennet Bahçesi'ne benziyordu. Hayat doluydu ve kırmızı ve altın renkleriyle doluydu.

Sizin Inky'niz, aşağıdan örten leicher sislerinden geliyor ve teknik olarak biz savaşıyor varlıkları.

Görüntüler o kadar canlıydı ki, kısa ama Gölge Diyarı'nın tam tarihini. Pek çok açıdan Dünya'ya benzediğini görebiliyordum ama benim dünyamda milyonlarca yıl süren evrimi sisler bu diyarda çok daha kısa sürede gerçekleştirmişti.

"Neden bağlıyız?"

Shadow bunun çok nadir olduğunu ima etmişti ve onların dünyasında belirgin bir kökeni olmayan lanet bir şekil değiştiren olduğumu düşünürsek... Cevaplanması gereken pek çok sorum vardı.

Gece yarısı daha da büyüdü, ışıklar her zamankinden daha hızlı bir şekilde etrafına yayıldı.

Sıradan bir şey değil ama ben size çağrıldım. Bir nedeni olacak, ama bunu bilmemiz için henüz zaman gelmedi.

Harika.

Ben daha çıldıramadan -gerçekçi olalım, çoktan çıldırmıştım- Gölge odaya daldı, yüzü öfke içindeydi.

Ayağa kalktım ve duman bulutum etrafımı sardı. Inky aynısını Shadow'a yaptı ve durup düşünmek zorunda kaldım... eğer rakip enerjilerse, bu Shadow ve benim de düşman olacağımız anlamına mı geliyordu?

Güçlerimiz sonsuza kadar birbirimizle savaşmaya mı ayarlanmıştı?

"Mera," dedi Shadow, sesi hiç duymadığımı kadar ciddiymi. "Sisten uzaklaş."

Kollarımı kavuşturarak homurdandım. "Korkarım bu ders için çok geç kaldınız. Bir erkeğe, hatunu hamile kaldıktan sonra prezervatif takmasını tavsiye etmekle aynı şey."

Shadow durakladı, bizi yakından incelerken başını önce sağa sonra sola eğdi, her açıdan bakmaya çalışıyordu. Ona hangi açıdan bakarsa baksın Midnight'la birbirimize çok bağlı olduğumuzu ve bunu hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini söyleyerek onu bu zahmetten kurtarabilirdim.

"Bana bağlı." Sabırsızlık benim göbek adımdı. Başını salladı. "İmkânsız."

Gülümsemem kesinlikle sevinçle dolu değildi. "Benim hakkımda bunu söyleyip duruyorsun. Belki de bu aşamada, konu benim beceriksizliklerim olduğunda hiçbir şeyin gerçekten imkânsız olmadığı konusunda hemfikir olabiliriz."

Başını tekrar sallarken gözleri çakmak çakmaktı. "Mera, o sis Inky gibi *leicher*'dan gelmiyor. Inky'nin zıttı ve onun gücü üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

Kendi sisim sayesinde bunu bir dereceye kadar biliyordum. "Midnight nereli?"

Burnunun kenarını sıkarken kaşları çatıldı. "Elbette adını çoktan koymuşsunuzdur."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Buna şaşırmış gibi davranma."

Karşılığında bana donuk bir bakış fırlattı. "Senin sisin eter bölgesinden geliyor. Liçer aşağıdan örterken, yukarıdan örten yüksek bir sis."

"Başlangıç noktasında birleşiyorlar," diye hatırlattım ona. "Yani belki bir sorun olmaz."

Gözlerini kırıştırdı. "Bu çeviri biraz kaba ama evet, işe yarıyor."

O zaman Midnight'ın İngilizce iletişim kurduğunu anladım, açıkça, çünkü onu anlamıştım. Ve bazı alem kelimelerinin birebir çevirisi yoktu. Yine de Gölge anlamıştı ve önemli olan da buydu.

"Leicher'in sisleri Eter bölgesinden çok daha kontrol edilebilir."

Bu bir uyarıydı.

Mürekkep şişti, Gölge'nin arkasında bir duvar olana kadar süper büyüdü. Midnight *görünüşe göre* bundan hoşlanmadı ve mor bir pus içinde canlandı.

"Alet ölçme zamanı," dedim biraz eğlenerek. Gözlerim Shadow'unkilerle buluştu. "Sen de kendininkini çıkaracak mısın? Burada mazlum sen olabilirsin ama yine de sana biraz para yatırırdım."

Dudakları seğirdi. "Ukala ağzının seni öldürteceğini söyleyen oldu mu hiç?"

Bir kahkaha daha. "Eski haber, dostum. Çok eski haberler."

Shadow gerçekten de sırtıttı, odaya girip beni bir kez daha kendi dünyasının kanunlarını çiğnerken bulmasından bu yana ilk gerçek gülümsemesiydi bu. Dudaklarının dolgun, mükemmel düzlemlerine odaklanarak, şekil değiştirenler aşkına, şeytanı nasıl arzuladığımı merak ettim.

"Sisin Inky ile iletişim kuruyor," dedi Shadow aniden, gözleri üzerimizde yükselen ikisine kilitlenmişti.

İkinizle birlikte yaşamak için bir ateşkese varıyoruz.

Başımı salladım. "İyi gidiyor, değil mi? Ateşkes umabileceğimizin en iyisi."

Shadow'un burada neler olduğunu anlaması için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Sizin varlığınız bile bu dünyaların hassas dengesini bozuyor ve gelecek olan şey kendini gösterdiğinde hepimizin hayatta kalıp kalamayacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Ne geliyor?"

Yüzü hiçbir sır vermiyordu. "Hiçbir fikrim yok ama net olan bir şey var: Kaderini kucakladığına göre artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Işığının gerçek parıltısını öğrenmek üzereyiz, Günışığı." Gülümsemesi alaycıydı. "Oyunlar başlasın."

Nedense bu durum beni paniğe ve varoluşsal bir korkuya sürüklemedi. Torma sürüsündeki yetiştirilme tarzım beni bu hayata iyi hazırlamıştı ve bir sonraki ay doğumuna yetişemeyebileceğim düşüncesi her zaman değişmezim olmuştu.

Bu sadece bir sonraki mücadeleyle ve başıma ne gelirse gelsin bununla başa çıkacaktım... yani, ne zaman gelirse.

"Her şey yoluna girecek," dedim Shadow'a. "Olumlu düşüncelerimizi dünyaya yayalım. Bu iş bizde."

Kahkahası alçak ve beklenmedikti. "Bazen çok hoş bir insan oluyorsun. Naif, ama normallikten kopmak hoşuma gidiyor."

"Amacım memnun etmek." En azından bugün eli boğazımda değildi, yani ilerleme kaydediyorduk.

Inky ve Midnight, aralarındaki "konuşmayı" bitirdikten sonra tekrar küçük duman bulutlarına dönüştüler ve her biri bağlı oldukları partnerlerinin etrafını sardılar. Bu bağ hakkındaki şüphelerime rağmen, bir rahatlık yönü vardı

ve ona alışmak için sadece on dakikam vardı.

Gölge öylece bakıyordu, gözlerindeki alevler ısıt ısıt parlıyordu. "Sislere bağlanan başka birini hiç tanımadım. Nadirin de ötesinde. "

"Nasıl yaptın?"

Yüz ifadesi değişti ve neredeyse bir adım geri atacaktım. Kısa bir an için ölümü kişileştirmiş, yüz hatlarını karanlık bir maske örtmüştü. "Ben Yüce Varlık'ım, gerçek varis." Bunu bana daha önce de söylemişti ama çok detaylı anlatmamıştı. "Gücümü almam gereken gün ihanete uğradım ve dünyamdan gönderilirken Inky'yi de yanımda sürükledim. Birbirimize bağlandık ve o zamandan beri benimle birlikte."

Önce kendimi sonra da onu işaret ettim. "Bahse girerim kabul etmek istediğinden çok daha fazla birbirimize benziyoruz." Korkunç bir düşünce aklıma geldi, bir o Melek vardı dokundu üzerinde, ama belki Genetiği yanlış okumuştı. "Akraba olduklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

Tanrım, bu gerçeği kaldırabilecek zihinsel kapasiteye sahip değildim.

Gölge güldü. "Biz değiliz. Akrabalarımı iyi tanırım ve onlardan iyi bir miktarını öldürmeyi planlıyorum."

Vay be. "Bildiğim iyi oldu." Bir duraklama. "Ayrıca, biraz korkutucusun."

Gölge omuz silkti. "Ben neysem oyum. Eğer benimle baş edemiyorsan, bu senin sorunun."

Bu, ifadesinin saf güzelliği karşısında beni durdurdu. Hayatım boyunca uyum sağlamak, başkalarını rahat ve mutlu etmek ve kim olduğumu kabul etmelerini sağlamak için kendimi küçültmeye çalışmıştım. Ama Gölge özünde kendisiydi ve eğer *bu* benim için fazlaysa, o zaman bu benim *sorunumdu*.

Yıllarca kendimi suçladım, oysa sorun bende değildi.

İfşaat nefes kesiciydi. Ve acı vericiydi. Ve Gölge'nin bana verdiği en güzel hediye idi.

"Başa çıkabilirim," dedim ona dürüstçe. "Benim için çok fazla değilsin."

O eğik onun Kafa, emin değilim, ama Orada oldu a Gözlerinin derinliklerinde düşük, kaynayan bir kor.

Geceyarısı içime bastırdı ve ben onun şaşkınlığını hissettim. *Ondan hoşlanıyor musun?*

"Evet."

Shadow, Inky'nin etrafında dönmesine izin verdi. "Zihinsel iletişim becerilerin üzerinde çalışmalısın."

"Hayır." Başımı salladım. "Bu konuda her şeyin tek taraflı olması benim için sorun değil. Bu büyümlü saçmalığa ancak bu kadar alışabilirim. Bu yüzden öngörülebilir gelecekte yüksek sesle konuşacağım."

Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Düşüncelerini duymak istiyorum. Onları benden saklamaya başlama."

"Öyle bir planım yok," diye söz verdim.

Yollarımızın kesiştiği ilk andan itibaren Gölge'den hiç geri durmamıştım - yani neredeyse hiç -. Muhtemelen beni bir iki kez ölümle burun buruna getirmişti ama şimdi görüyorum ki bu beni canavara da sevdirmiş. Zamanla, benim tuhaflığımı takdir etmeye başlamıştı ve görünüşe göre... ben de onun için çok fazla değildim.

Hayatımın en kötü günlerinden biri olarak başlayan günün en iyi günlerinden biri olarak sona ermesi garipti. Bu saniyede kendimi mutlu ve kabul edilmiş hissettim.

Ne kadar süre? Kader kötü bir kaltaktı. Ve güneş genellikle fırtınadan hemen önce en parlak halini alırdı.

Neyse ki, önüme çıkan her türlü vahşi havayla başa çıkmak için hem bir yağmurluk hem de diz üstü galoşlarla iyi bir donanıma sahiptim.

I Son yirmi dört saat içinde çok şey yaşamıştım ve bir durumla daha başa çıkmadan önce duş almam, kıyafetlerimi değiştirmem ve yemek yemem gerekiyordu. Bu sırayla.

Gölge diyara yapacağımız yolculuk için hazırlıklarını tamamlamak üzere oradan ayrıldı ve ben de odama doğru yöneldim.

Gece yarısı yakın durdu ve yeni arkadaşıma henüz tam olarak alışamadığım için biraz yer istedim.

Uzay mı?

Başımı salladım, banyoya girerken gömleğimin yarısı başımın üzerindeydi. "Evet, insan tipi insanlar duş alırken, giyinirken ve hatta diğer zamanlarda bile mahremiyetten hoşlanırlar. Düşüncelerimizi toplamak için genellikle yalnız kalmaya ihtiyaç duyarız. Dünyanın geri kalanıyla aramızda biraz boşluk olsun isteriz."

O zaman anlamış gibiydi, karanlığının etrafında şişen ve kıvılcımlar saçan ışıklar.

Tamam. Seni dışarıda bekleyeceğim. Zaten yukarıda var olmayı tercih ederim. Bana ihtiyacın olursa araman yeterli.

Yatak odası kapısının altından dönerek uzaklaştı ve ben bir

derin, uzun bir nefes alarak zihinsel durumumu düzenlemeye çalıştım. Kestirmeden önce beni rahatsız eden bitkinlik tamamen geçmemiştii; enerjimin sınırlarında oyalanıyor, güç kaynağımı tamamen yenilemek için yeterli uyku ya da yiyecek almadığımı doğruluyordu.

Yine de her şey sırayla olacaktı ve o ikisi beklemek zorundaydı.

Duş harika hissettirdi ve yere çökerek ağır akıntının üzerime gelmesine izin verdim. Isıyı daha da yükselttiğimde, kemiklerimde kalan soğukluk her su damlasıyla hafifledi. Hatta birkaç dakikalığına uyuklamış bile olabilirim, bu da iyileşme ve yenilenme için ekstra bir destek sağladı.

Sonunda dışarı çıkmam gerekti ve kurulandıktan sonra diş fırçalama ve nemlendirme rutinimi yaptım, sonrasında kendimi yüz kat daha fazla hissediyordum. Kişisel bakımına gerçekten daha fazla zaman ayırmam gerekiyordu çünkü bir saat önce kıcıımı sürükleyerek buraya geldiğimde berbat bir haldeydim. Çoğu duşta temizlenmişti.

Gölge Diyarı'na girmemizin uzun sürmeyeceğini düşünerek bulabildiğim en rahat kıyafeti giydim. Ve kütüphane bunu sağladığı için, elbette mükemmeldi.

Siyah kot pantolon, kalın tayt olarak geçebilecek kadar esnekti. Siyah deri botlar kotun üzerinden mükemmel bir şekilde kayarak baldırlarımın etrafında duruyordu. Ela gözlerimdeki açık tonları ortaya çıkaran yeşil bir tank ve üstüne koruma ve sıcaklık için deri bir ceket attım.

Gölge Diyarı'nda ne tür bir hava ya da sıcaklık beklenebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bazı kısımlarının Dünya kadar aşırı olma ihtimali vardı. En azından Midnight'ın anılarında gördüğüm kadarıyla.

Gece yarısı. Enerjimdeki buğuyu hissedebilmem çok garipti, avucumdaki karıncalanma bana artık başka bir güçlü varlığa bağlı olduğumu hatırlatıyordu. Inky ile savaş halinde olan bir varlığa.

En azından Midnight bir bilgi kaynağı olabilirdi ve bir kez olsun oyunun önüne geçmiş olurdum. *Eter sisleri...* yukarıdan gelen bir örtü. Bu çok garip bir kavramdı.

Hayal et. Gece Yarısı'ndan gelen görüntülerde, dünyalarının üzerinde kara bir bulut fark etmemiştim, yani belki... belki de gözlerden gizlenmişti. Diyara adım attığımızda bunu öğreneceğimi sanıyordum.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve orada her ne olduyorsa Shadow'un sonunda intikamını almış olmasını umuyordum. Bunu hak eden biri varsa, o da oydu. Elbette hâlâ bazı şekil değiştirenlere göğüslerine bir bıçak saplama borcum vardı ama bu bekleyebilirdi. Shadow'un kendi intikamını almak için beklediği süreyle kıyaslandığında, ben birkaç bin yıl gerideydim.

Gece yarısı, yatak odamın kapısından dışarı adımımı atar atmaz bana doğru süzüldü ve ben de hiç vakit kaybetmedim. "Gölge Diyarı'nda kaç farklı varlık yaşıyor?" Durakladım. "Bekle, bu çok kabaydı. Merhaba, nasılsınız? Sakıncası yoksa birkaç sorum var."

Gece yarısı kabarıp sallandı ve kafamın içinde bedensiz bir kahkaha duydum. *Benim bilgim senindir.*

O tek satır orgazmdan daha iyi olabilirdi.

"Bana Gölge Diyarı sakinleri hakkında anlatabildiğin kadar çok şey anlat."

Gece yarısı karanlıktan bir duvara dönüştü. *Gölge Canavar, Yüce Varlık Darkor'dur. Sisler üzerinde gücü vardır, çoğunlukla leicher ve yaratıklara ve diğer kraliyetlere hükmedebilir.*

Görevini kabul etmesi gereken gece ihanete uğradı. Gençti, tamamen gafil avlanmıştı ve canını zor kurtardı.

İntikam ihtiyacı her geçen gün daha anlamlı hale geliyordu. I ona elimden geldiğince yardım edecektim, bu arada kendimi riske atmam gerekse bile. Onun hayattaki misyonu benimkinden çok daha büyüktü.

"Yani Darkor krallığın varlıklarından biri ama teknik olarak bir kraliyet mensubu, doğru mu?"

Evet. Bir de asil olarak doğmamış, sıradan varlıklar olan freildler vardır. Hepsi Concordes'in beş toprağından birinde yaşar.

"Concordes?"

Coğrafya benim en güçlü yanımdı değildi ve harita olmadan kafamda bir araya getirmekte zorlanıyordum.

Concordes ana kara küttlesidir. Bölgesini paylaşan beş kralliyet krallığı vardır. Trinity, beş krallığın en güçlüsü olan Shadow'un. Ardından ikinci güçlü olan Holister gelir, onu Fraple, Glist'n ve Ashan takip eder.

Evet, hiçbir şekilde bir tanesini bile hatırlamıyordum. o krallıklar. Ama belki de oradayken öğrenirdim.

"Orada bilmem gereken başka varlıklar da var mı?"

Sizinle iletişim kuramayan asiller, freildler ve onların birçok alt türü, gölge yaratıklar ve pek çok başka varlık var, bu yüzden onlar hakkında endişelenmenize gerek yok.

Yine de kesinlikle endişelenirdim.

"Gölge Avcıları nedir?"

Freildlerin en güçlüsü. Asilzade olmak için doğmamışlardır ama yaratıkları tuzığa düşürecek bir güç ve afiniteye sahiptirler. Güçlerini arttırmak için 'ruhlarını' takas ederler. Sisler onları dönüştürür ama bu süreç oldukça... insanlıktan çıkarıcıdır.

Bu yüzden öyle görünüyor olmalıydılar. Hayır. Yüzler. Fiziksel bedenler yok.

Tam milyonlarca sorumdan birini daha sormak için ağzımı açmıştım ki Gölge ine girdi, belli ki beni arıyordu.

Onunla yarı yolda buluştum ve Midnight kafamın içinde sessizleşti, çok fazla etkileşime girmeden yakınımnda takılmayı seçti. "Gitme vakti geldi mi?" Shadow'un yüzünü inceleyerek sordum.

Nötr ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu, bu yüzden sadece cevabını bekledim.

"Simone geldi," dedi ve heyecandan neredeyse üzerine atlayacaktım.

"O iyi mi? Sürünün geri kalan üyelerine ne oldu?"

Gölge omuz silkti. "Şimdilik hayattalar ama Torma'yı kilitledim, böylece ben onlarla ilgilenene kadar o pislikler daha fazla zarar veremez."

"Onlarla ben ilgileneceğim," diye tükürdüm. "Bu çok uzun zaman önceydi ve ben affedip unutacak türden bir hatun değilim."

Elini yanağımda gezdirdi, hareket hızlıydı ve bir kalp atışında bitti, ama dokunuşunun sıcaklığı devam etti. "İntikamını alacaksın," dedi bana usulca. "Ben benimkini alır almaz."

"Anlaştık."

Havada bir güç kaynaşması vardı ve bu anlaşmayı sadece kelimelerden ve duygulardan daha fazlası olarak tam anlamıyla mühürleyip mühürlemediğimizi merak ettim.

"Gitmeden önce arkadaşını görmek ister misin?" Shadow dikkatimi dağıtarak sordu.

Başımı salladım. "Evet. Onun güvende olduğundan emin olmalıyım. İninde kalabilir mi?"

"Hayır."

Tek kelime etti ama fikrini değiştirmeyeceği belliydi. "Neden olmasın?"

"Yabancılar burada hoş karşılanmaz."

"Burada olmama sen izin verdin," diye hatırlattım ona.

Daha çok *zorla*

burada yaşamamı istedi, ama duyguları aynıydı.

Başını salladı, o kalın bukleler tekrar yerleşmeden önce dikkatimi çekti. "Beni zorlama Mera. Koridorun sonunda bir odası olacak ve tamamen güvende olacak."

Mantıklı gelmiyordu, ama yine de Shadow'la olan ilişkimin çoğu mantıklı değildi. Ve belki de küçük bir aptallık

Bildiğim kadarıyla, beş arkadaşı ve iki sis dışında hiç kimse bu bariyeri geçmemişken, beni kendi özel mabedine sokması kız gibi bir yanımin hoşuna gitti.

Yavaş yavaş onu parçalıyordum ve lanet olsun, eğer bu bana daha önce hissetmediğim bir başarı hissi vermediyse.

"Senin zayıflığını bilen o iki kişi kim?" Ona aniden sordum ve konunun hızla değişmesi üzerine başını salladı. Onu pek şaşırtmazdım ama şaşırtmıştım.

Acı acı güldü. "Kız kardeşim ve annem. Biri benim düşmanım, diğerrinin ise öldüğünü varsayıyorum."

Elini tuttum. "Kız kardeşini alaşağı edeceksin. Senden çaldı ve bunun bedelini ödeme zamanı geldi."

Shadow'un yüzü hiç görmediğim kadar karanlıktı, korkutucu derecede karanlıktı ama geri çekilmedi. "Bedelini ödeyecek. Dannie'ye zarar veren şekil değiştirenler de öyle."

Sesim artık titrek bir karmaşaydı. "Aynı şekilde geri dönecek mi?" Bir süredir zihinsel olarak beni korkutan bir soruyu dile getirerek sordum.

Shadow elimi bıraktı, kolunu omuzlarıma dolayarak beni daha da yaklaştırdı. "Aynı görünmese de o hâlâ tanıdığın Dannie olacak. Yine de onu hissedeceksin ve bu rahatlatıcı olacak."

Çoğunlukla beni de yanına çekerek yürümeye başladı.

"Gölge Diyar'dan sonra ilk önceliğim o," dedim. onu. "Umarım o noktada tekrar Dannie'ye dönüşmek için yeterli zamanı olur."

Omuzlarımı sıktı ama cevap vermedi.

Konuşmaya ihtiyacım vardı yoksa kafam patlayacaktı, aceleyle sordum, "Yani önce Simone, sonra da Gölge Diyarı'na mı gideceğiz?"

"Önce yemek," diye düzeltti. "Hâlâ çok zayıfsın ve diyara yolculuğumuz kolay olmayacak. Gizli gitmemiz gerekecek, bu yüzden minimum enerji kullanacağız. Geldiğimizi göremezler ve hazırlanmak için zamanları olur."

"Kapıdaki büyü düştüğüne göre zaten bekliyor olmayacaklar mı?"

Başını iki yana salladı. "Kapıyı kontrol ettik ve bizi bekleyen kimse yok. Belli ki kibirleri hâlâ yerinde duruyor. Kız kardeşime bir gün öldürüleceğini söylediğim bir gerçek."

Bu önleyici düşüncenin meyve vermesinden olumlu bir şekilde memnun görünüyordu.

Bu Shadow'un korkunç yüzüydü ve bana yönelik olmadığı için yüz hatlarının sade güzelliğinin tadını çıkarabilirdim.

"Kan dökülecek," diye mırıldanarak seksi seri katil havasına katkıda bulundu.

Muhtemelen yirmi dört saat önce onu öldürmek istediğime inanmak zordu ve şimdi kendimi en iyi arkadaşlarımla gibi bir ittifaka girerken buldum. Asla inkâr edemeyeceğim bir gerçek vardı: Bu adama aptalca bir saplantım vardı. Bir kez daha aynı tarafta savaştığımız için, asla sahip olamayacağım tek varlığa gerçekten aşık olup olamayacağımı merak ediyordum.

Şansımı bilirim, bu sorunun cevabı yankılanan bir cevaptı

Evet.

AOturduğumda tepsi zaten beni bekliyordu, gitmeden önce işleri tamamlamak için ortadan kaybolan Shadow'un izniyle. Ya da belki Angel Ben yemeğe başladıktan beş dakika sonra yanımdaki sandalyeye oturduğundan beri bunu emretti.

"Güzel," dedi, sanki bir aydır açmışım gibi ağzıma yemek tıktırmamı klas bir şekilde gözlemleyerek. "Önümüzdeki zorlu yolculuk için olabildiğince yakıt almalısın."

Ağız dolusu yahnimi yutmadan önce birkaç sebze çiğnedim. Lezzetliydi, kalın ve doyurucuydu ve görünüşe göre önümüzdeki *zorlu* yolculuk için gerekliydi. İç çekerek, "Bunu benim için biraz daha ballandırabilirsin," dedim, koyu et suyunu biraz daha karıştırarak. "Tropik bir adaya tatile gittiğimizi farz et, orada güneşlenip turkuaz sulara yüzerken şezlongumuza kokteyller ve yiyecekler getirilecek."

Angel bana yan gözle baktı. "Gördüğüm kadarıyla bir süredir bu tatili planlıyormuşsun?"

Omuz silktim. "Evet, Torma'nın tutsağıyken yapabileceğim başka pek bir şey yoktu. Tatil yerleri hakkında hayaller kurmak benim zihinsel kaçışımdı."

Bir kolunu bana doladı. "Merak etme. Gölge Diyarı'ndan geçeceğiz, buradaki yerini bulacağız."

ve bir tatile sığdırmak için-"

Biri adımı haykırdığında Angel'ın sesi kesildi. Bir refleks olarak, kargaşaya kimin neden olduğunu görmek için dönerken kocaman kehribar kanatları canlandı.

Bakmama gerek yoktu. Kendi sesimi tanıdığım kadar o sesi de tanıyordum. Ayağa fırlayarak koridora çıktım ve arkadaşşıma doğru koşmaya başladım. Simone ve ben çarpıştık, sarılmamız günlerce sürdü.

"Aman Tanrım," dedi beni kollarında zıplatırken, gür mavi-siyah saçları etrafımızda uçuşuyordu. "Burası inanılmaz bir yer. Bu inanılmaz kütüphanede yaşarken cennette olmalıydınız, Bayan Kitap Aşığı." Kelimeleri aceleyle döküldü. "Ve bir sürü başka doğaüstü varlık, dünya ve varlık var ve Gölge Canavar burada yaşıyor..."

Gülmek zorunda kaldım çünkü yakında nefes almazsa bayılacaktı.

"Kesinlikle bir yolculuk oldu," dedim ona, sonunda gücü tükendiğinde ve ben de bir kelime söyleyebildiğimde. "Ve burada en sevdiğim insanlardan biriyle tanışmalısın. Bir insan olduğundan değil elbette-Angel lanet olası bir tanrıça. Ne kadar muhteşem olduğunu gördüğünde bunu daha iyi anlayacaksın."

Simone'u masaya doğru çevirerek Angel'ı aradım ama bulunduğu yerin boş olduğunu gördüm. "Oh, sanırım gitmesi gerekti. Ama onunla buluşmak için bolca vaktimiz olacak. Shadow ben burada olduğum sürece kalabileceğini söyledi."

Simone neredeyse Angel'ın koltuğuna düşecekti ve belki de ondan diğer tarafıma geçmesini istemem gerektiğine dair içimde bir endişe belirdi. Angel bu sandalye konusunda oldukça titizdi ve Simone'a gitmek için onu konuşmanın ortasında ektiğim için zaten üzgün olduğunu hissediyordum.

Hay sikeyim. Bu iş karmaşıktı ve umarım benim narsist kığım sadece drama yaratıyordu. Angel da muhtemelen yolculuğumuz için hazırlık yapıyordu.

Yemeğimi bitirmem gerektiğini bildiğim için biraz daha aldım. "Aç mısın?" Ağzıma bir kaşık daha atarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır." "Koyu bir duman bulutu bana bir notla geldiğinde tam da yemeğimi bitirmiştım."

Belli ki Gölge, Inky'nin iletişim kurma konusundaki yetersizliğini aşmıştı ve kara duman bulutlarından bahsedince ben de kendiminkini aramaya başladım. Geceyarısı hâlâ yükseklerde geziniyor ve her şeye göz kulak oluyordu. Bakışlarım ona doğru döndüğünde şişti ve sadece elimi sallayarak *merhaba* dedim ve *ben iyiyim; yanıma gelmene gerek yok*.

Aslında bu mesafeden iletişim kuramıyorduk ama hareket etmediğinde genel fikri anladığımı düşündüm.

Tekrar Simone'a odaklandım. "Gölge sana odanı gösterdi mi?"

Gitmeden önce tamamen yerleşmesini istedim.

Başını salladı, kahverengi gözleri neredeyse heyecanla parlıyordu. "Kütüphaneden önceki koridorun solundaki son kapı. Gerçekten güzel, küçük bir salonu, televizyonu ve mermer bir banyosu var! Yani ailemin evinden çok daha güzel."

Ailesinin evi oldukça lüks bir yerdi. "Gölge Piç beni kaçırdığından beri televizyona yaklaşmama izin vermiyor," diye homurdandım. "Onunla bu konuda konuşacağım."

Simone panik içinde etrafına bakındı. "Ona yüksek sesle öyle mi demelisin, yani özellikle burada? Herkes ondan çok korkuyor ve saygı duyuyor."

Arkamızdan derin bir kıkırdama duyuldu ve Simone bir gıcırtı çıkararak sandalyesinde döndü. İçimi çektim, ne göreceğimi zaten bildiğim için daha yavaş döndüm. Ve işte oradaydı, en sevdiği pozisyonda yakındaki duvara yaslanmıştı. Shadow Basta-Beast.

"Günüşiği şimdiye kadar tanıştığım dünyalar arasında en az saygılı olan varlık," dedi eğlenmiş bir sesle.

Simone'un başı bana doğru döndü. *Günüşiği mi?* diye mırıldandı, gözleri kocaman açılmıştı.

Cevap vermemi bekleme zahmetine girmedi, bakışları söz konusu canavara döndü. Gölge'yi daha önce gerçekten görüp görmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu; tiyatronun bodrumunda, özellikle de benim *küçük yangın olayımla* birlikte o kadar çok kaos yaşanmıştı ki, doğru dürüst bakabildiğinden şüpheliydim.

Bugün bunu telafi ediyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında ve ben kahkahamı bir öksürükle gizledim.

"Yüzü güzel olabilir ama kişiliğinin çok yardıma ihtiyacı var." Bir kaşık daha güveç yerken ona gerçekleri hatırlattım.

Simone bana bir kaşını kaldırdı, karanlık derinliklerinde panik vardı. "Kızım, sen az önce Gölge Canavar'ın güzel yüzüne hakaret etmedin. Neyin var senin?"

Omuz silktim, cevap vermeden önce çiğnedim ve yutkundum. "Benim sorunum ne? Bir bakalım... Babam tüm hayatımı mahvetti; boktan bir şekil değiştirenle çiftleştirildim; kaçırıldım; kaçırılmayı atlattım; öleceksem bile bir patlama ile gidebileceğime karar verdim. O zamandan beri..."

Shadow yanımdaki koltuğa otururken, "Aklına gelen her türlü ukalaca düşüncenin ağzından dökülmesine izin veriyor," diye sözlerini tamamladı.

Simone'un nefes alış veriş i ağırlaşmış tı ve onu suçlayamazdım. Gölge çok fazlaydı. Hem de *çok fazla*. Zaman geçtikçe yoğunluğu da azalmıyordu, doğrusu onun varlığında tenimde gezinen karıncalanmalar aslında daha da kötüleşiyor olabilirdi. Sadece tepkimi daha iyi saklamayı öğrenmiş tim.

Simone da oraya varacaktı. Bir gün.

"Yemeğinizi bitirdiğinizde diyara doğru yola çıkmamız gerekiyor," dedi Shadow, tüm dikkatini

Yoğun ve uzun bakışları yüzümün yanından kalkmasaydı, nefes darlığı çeken Simone'a katılmak üzereydim. "Kız kardeşime ulaşmam ne kadar uzun sürerse, bana karşı durmak için bir ordu toplama ihtimali de o kadar artar."

"Ne?" Simone, Gölge'yi görmek için öne doğru eğildi. Gölge görüş alanına girdiği anda yüz hatlarında aç bir ifade belirdi ve bahse girerim onu yalamak istiyordu. Ona öyle baktığı için kışını tekmelemek istesem de beni yargılamayın. Bu sahiplenici tavır bir gün başımı büyük belaya sokacaktı.

"Gölgeler Âlemi'ne gidiyoruz," dedim ona. "Nasıl alevler içinde kalabildiğimi ve yaratıkları bu dünyaya nasıl çekebildiğimi çözmeyi umuyorum. Ve evet, Gölge'nin orada da yapması gereken şeyler var."

Gerçekten de güldü, göğsü yanımda gümbürdüyordu. "Evet, onun gibi bir şey. Ama için rahat olsun Günışığı'nın dostu, burada güvende olacaksın. Lucien'in sana göz kulak olması için yan odada kalmasını sağlayacağım."

Simone'un dudakları seğirdi. "Adımı öğrenme zahmetine girmemiş olman beni rahatsız bile etmiyor çünkü Mera'ya taktığın lakap çok sevimli." Sesi sonda çok daha yüksek bir perdeye çıktı.

Gölge ayağa kalktı, yüzünde boyun eğmiş çizgiler vardı. "Kız çılgınlıkları başlamadan önce ben gidiyorum. Beş dakika içinde kütüphanede buluşuruz, Mera."

"Emredersiniz efendim." Onu selamladım.

Ateşinin bir parıltısı tenimde dolaştı ama yakmadı. Vücudumun içine işledi, beni içime kadar ısıttı ve o uzaklaşırken kelimenin tam anlamıyla nefes nefese kalmıştım. *Kesinlikle bir piç.*

Simone beni dürttü. "İyi misin? Yüzün biraz kızarmış." Bana bilmiş bir bakış attı ve ben de iç çekmek zorunda kaldım.

"Ben iyiyim." Libidomu soğutmak için yanaklarımı yelpazeledim. "Sadece Shadow sert oynuyor ve bana kimin daha güçlü olduğunu hatırlatıyor."

Eğer burada, yemek salonunda kendiliğinden orgazm olsaydım, onu öldürecektim. Ona teşekkür ettikten hemen sonra.

Simone kolumu tuttu, parmakları içeri girdi ve ilk kez tırnaklarımı hissettim. Gözlerimi kırdım. Simone her zaman en zayıf tırnaklara sahipti, tırnaklarını uzatamadan kırılırdı ve bu durumdan birden fazla kez şikâyet etmişti. "Şu anda gerçekten uzun tırnakların mı var?"

Kadın homurdandı. "Ciddi misin? Değiştiğimden beri tırnaklarımı tutamadığım gerçeğini mi konuşmak istiyorsun, o piçler yabani otlar gibi büyüyorlar mı? Yoksa odada durduğu süre boyunca seni gözleriyle beceren, dünyanın ötesindeki muhteşem, seksi, seksi tanrıyı mı tartışalım?"

"Tartışacak bir şey yok," dedim ona, tepsimi iterek - saniyeler içinde bir robot sunucu tarafından süpürüldü. "Gölge Diyarı durumu kontrol altına alınana kadar Shadow ve ben birlikte çalışmak zorundayız. Başka bir şey yok, gerçekten."

Şimdi yüzünü yelpazeleyen oydu. "Bana mı yoksa kendine mi yalan söylüyorsun anlayamıyorum. İkinizin arasındaki sıcaklık bu salonu ateşe verebilir ve kelimenin tam anlamıyla alev alabileceğiniz gerçeğinden bahsetmiyorum bile." Gözlerini bana dikti. "Bunu da tartışılacaklar listesine eklemeliyiz."

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedim, ayağa kalkarken ona sarıldım ve onu kendimle birlikte yukarı çektim. "En iyi arkadaşım olmadan bu yeni dünyada gezinmek gerçekten zor oldu."

O da bana aynı şiddetle sarıldı. "Bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacaksın. Biz hayat arkadaşınız, bebeğim. İçin. Lanet olası. Hayat için."

Bir kez daha yüzeye çok yaklaşan gözyaşlarımın, günüme devam edebilmem için zorla akıtılması gerekiyordu. Ağlamak için zaman yoktu.

İsteksizce geri çekildim. "Tekrar ayrılmak zorunda olduğumuza inanamıyorum," dedim üzüntüyle.

Minyon yüzü buruşmuş, gözlerindeki kahverengi her zamankinden daha da derinleşmişti. Belki buradaki ışıktan ya da şekil değiştiren tarafının ortaya çıkmasından kaynaklanıyordu ama daha önce hiç bu kadar güzel ya da asil görünmediğinden emindim. "Sanırım ben de seninle gelmeliyim. Bir kez daha bensiz tehlikeli topraklara gidiyor olman doğru değil."

"Keşke yapabilseydin," dedim ona dürüstçe. "Ama Shadow bunu düşünmez bile ve burada kimse ona karşı gelemmez."

Bu yüzden bahsi kaybetmiştim. Bekâretimi kütüphanede biriyle kaybetmeye kararlıyım; Shadow ise beni durdurmaya kararlıydı. Bu durumda kimin üste çıktığını bir tahmin edin. Bunun cezasını çok yakında bana bildireceğinden emindim. Dizlerimin üzerine çöküp ona bir tanrı gibi tapınmam için hazır olduğuna şüphe yoktu. Muhtemelen ona *efendi* ya da *lord* dememi istiyordu.

"Onu düşünüyorsun, değil mi?" Simone hem eğlenmiş görünüyor hem de eğlenmiş gibi ses çıkarıyordu. "Kızım, sende durum kötü. Şükürler olsun ki aptalca kararlar vermeni engellemek için buradayım."

Homurdandım. "Beni Gölge'den uzak durmam için uyaraacağını mı söylüyorsun?"

Kahkahası beklendiği gibi gelmedi. "Kalbini bu işe karıştırmaman konusunda seni uyarıyorum. O vücudunu vermek için mükemmel bir varlık çünkü *kızım*, onun bazı yetenekleri olduğunu biliyoruz. Ellerinin büyüklüğünü gördünüz mü?" Parmak eklemine ısırıldı ve yemek salonunda neredeyse kendimi kaybediyordum, kahkahalarımı zor zapt ediyordum.

Ayıldı. "*Pek çok* olumlu yönüne rağmen, seni yok edebilecek güce sahip olduğunu söyleyebilirim Mera. Bunu yapmayacağına güvenmiyorum."

Onunla tartışmadım çünkü haksız değildi. Torin'le evlendiğimde ruhum çoktan çatlamıştı.

Gerçek bir eşin pisliği beni reddetmişti ve böyle bir kayba daha dayanabileceğimden emin değildim.

Belki Gölge'yle daha da kötü olur.

DBirkaç tartışmaya rağmen Simone şansını zorlamamaya karar verdi ve isteksizce beni kütüphaneye kadar takip etti.

tekrar ayrıldı. Shadow ve Lucien diyarın girişinde bekliyorlardı ve onları geçtikten sonra tüm dikkatimi siyah kapı çekti.

Aslında bu rengi çok sevdim, çok zengin ve canlı, enerji ve hayat dolu. Diğer renklerle kıyaslandığında son derece sıkıcı görünüyordu ve acaba beni bu renge çeken şey ruhumdaki "gölge bağlantısı" mıydı, yoksa... sadece siyahı mı seviyordum? Kahretsin, her şeyin daha derin bir psikolojik anlamı olmak zorunda değildi ve kişiliğimin tüm yönlerine bir anlam yüklemeye çalışmaktan vazgeçmeliydim.

Lucien o kendine özgü sırtışıyla parladı, dişlerinin sivri uçları zar zor görünüyordu. O bebeklerin beslendiğinde ya da gücünü artırdığında uzayabildiğini biliyordum ama böyle normal zamanlarda sadece biraz daha keskin dişler gibi görünüyorlardı.

Simone neredeyse kendini ona doğru fırlatacaktı. "Sen vampir misin?" diye sordu, kontrol etmeyi öğrenmezse burada öldürülmesine neden olabilecek bir coşkuyla. "Torma'dayken neden bana o bebekleri göstermedin? Ben büyük bir Twihard'ım. Senin için mükemmel kadın olduğuma eminim."

Neyse ki, güneşte parıldamayan usta vampir Lucien onun bu coşkusunu anlayışla karşıladı. "Bir kez daha," diye mırıldandı, "insanların Solaris Sistemi'ndeki yeni favori varlıklarım olduğu sonucuna varıyorum." *Normalden daha koyu yeşil gözleriyle muhteşem arkadaşımı yiyip bitirdi ve Simone'u nefes nefese bıraktı.*

Aralarına girerek göz temasını kesmeye zorladım. Lucien yere baktı ve bana gülümsedi. "İyi yolculuklar, *ma petite.*"

Onu göğsünden bıçakladım. "Dinle beni, tatlı dilli. Dünya bilginizi konuşurken kullanmanıza bayılsam da -Fransızca ana dilim olmamasına rağmen kendimi evimde gibi hissettiriyor- bunu size sadece bir kez söyleyeceğim... Döndüğümde Simone'un kafasındaki tek bir saç teline zarar gelirse, kalbinize bir kazık saplar, kahkahalarla güler ve sonra bir kazığı da aletinize sokarım."

Yavaşça Gölge'ye dönmeden önce yaklaşık bir milyar kez göz kırptı. "Senin kadın korkutucu kardeşim. Beni bıçaklarken kahkahalarla gülecek."

Simone gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ve Shadow'un yüz ifadesini göremiyordum ama kolunu uzattı ve beni arkadaşından uzaklaştırdı, neredeyse... koruyucu bir şekilde arkasına yerleştirdi.

Lucien'e söylediği tek şey "Onun sözlerine kulak ver," oldu ve "senin kadının" yorumunu neden düzeltmediğini merak ettiğim kısa bir kalp durması anı yaşadım.

Lucien yumruğunu sıktı ve göğsüne indirdi. "Şekil değiştirenlerden Simone'u tüm varlığımla koruyacağım. Ben hayattaysam, o da hayatta olacak. Valdor'un Usta Vampiri olarak buna söz veriyorum."

Simone nefes nefese kalacakmış gibi görünüyordu. Lucien'e olan ilgisi endişe vericiydi, çünkü kendini çok çabuk kaptırdığı biliniyordu ve ben onu geri çekmek için burada olamazdım. Tek yapmam gereken

Umarım çok uzun süre kalmayız ve bu süre içinde Lucien sözünü tutar.

Aletini de kendine.

Gece yarısı etrafımı sardı, sadece dokunuşuyla bile beni neredeyse anında rahatlattı. Sonunda Inky'nin neden sık sık Gölge'nin etrafında sürüklendiğini anladım. Sis ve insan arasındaki bağ çok şey sunuyordu.

"Teşekkür ederim," dedim Midnight'a yüksek sesle, zihinsel bir bağlantıdan hâlâ rahatsızdım. Yine de düşüncelerimi okuyup okuyamadığını merak ediyordum ama şu ana kadar okuyabildiğine dair bir belirti yoktu.

"Burada kalıp Simone'u koruyacak mısın?" Sisime sordum.

Gece yarısı ayağa kalktı ve aslında onu gafil avladığımı anladım. Bunu gerçekten düşünmeden söylediğim için ben de biraz şaşırmıştım. Arkadaşımı güvende tutma arzusu sahip olduğum en güçlü şeydi.

Seninle Gölge Diyarı'nda olmam gerek.

Başımı salladım. "Shadow, Angel ve Inky'yi alacağım. Simone'un sana ihtiyacı var."

Midnight'ın isteksizliği güçlüydü ve aramızdaki bağı yakıyordu.

"Kiminle konuşuyor?" Simone fısıldadı, şüphesiz akıl sağlığım için endişeleniyordu.

Lucien ona cevap verdi. "Kara duman varlığı ona bağlı."

Simone sadece başını salladı. "Elbette, yani, mantıklı."

Gece yarısı omzuma yakın bir yere yerleşti ve aramızdaki bağdan bir teslimiyet duygusunun süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Başın beladaysa hissederim, diye hatırlattı bana ve avuç içim karıncalandı. Bu yüzden şimdilik kalacağım, ama bir şey olursa, senin için geleceğim.

Alabileceğimin en iyisi buydu. "Teşekkür ederim."

Geceyarısı tekrar kabardı ve Gölge'ye biraz fazla yaklaştı. Mürekkepli yakınlaşarak Gölge'nin arasına g i r d i .

ve beni. Efendisinin Midnight'a dokunmasını istemedi.

Gölge Inky'ye el salladı. "Gereksiz, eski dostum," dedi.

Duman lekelerinin savaşı başlamadan önce Angel ortaya çıktı ve savaşçı modundaydı. Dürüst olmak gerekirse, altın ve bronz kalıplı zırhı, birden fazla silahı ve benimle uğraşma ifadesiyle bu mod benim favorimdi. Kanatları genişti ve yakınında duran herkes ya da her şey anında yolundan çekiliyordu.

"Vay anasını," diye fısıldadı Simone. "Ben onu seçiyorum." En iyi arkadaşımın her iki alanda da oynamayı sevdiği bir sır değildi - sık sık parçaları sevmediğini, kalpleri sevdiğini söylerdi. Tecrübelerime göre, her türlü süper seksi varlığa bayılırdı, ve o oldu kesinlikle gidiyor için var Eğlence içinde Bu kütüphane, ile ve çokluk . eşsiz, Güzel, ve

ziyaret eden güçlü varlıklar.

"Bu Angel," dedim bize ulaştığında, enerjisi her zamanki gibi herkesin yüzüne çarpıyordu. Gölge'ninki gibi yakıcı değildi; onun yerine ılık bir yaz esintisi gibiydi, güçlü ve baştan çıkarıcıydı.

"Bu senin arkadaşın mı?" Simone'un nefesi kesildi. "Burada sadece seksi arkadaşların olmasına izin mi var? Bu bir zorunluluk mu?"

Lucien genişçe sırttı ama gözlerimi ona diktiğimde gülümsemesini aceleyle gizledi.

"Evet, genetik açıdan kesinlikle kutsanmışlar. Özellikle de Angel." Bariz olanı ifade ettim. "Sadece güzel yüzü değil, güçlü ve belalı olmasının da ötesinde, büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum."

Baş belası, iltifatlarım karşısında ne yapacağını bilememiş gibiydi; yüz hatlarını düzeltecek kadar kendine gelmeden önce yüzü kısa bir süreliğine buruştu. O kadar nadiren soğukkanlılığını kaybederdi ki, belli ki onu etkilemeyi başarmıştım.

Başka kimse konuşmadan Simone bir çılgılık attı ve kollarını Angel'a dolayarak öne atıldı.

"Mera'yı güvende tuttuğun için teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Çok teşekkür ederim."

Dikkatle izliyordum, bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum. Angel'ın yüzünde kısa bir şok anı daha belirdi, ama bu daha yumuşak bir ifadeye dönüştü ve gözlerimin önünde buz gibi tavrı çözüldü. "Rica ederim." Simone'un sırtını sıvazladı. "Mera'yı çok önemsiyorum ve... onun arkadaşları benim."

Resmi konuşmasının içine düşmüştü ve açıkça kendi ortamının dışındaydı, ancak bundan sonra daha az gerginlik varmış gibi geldi.

Simone gözlerini silerek geri çekildi. "Benim için de öyle. Eğer benim kızımın yanındaysan, ben de senin arkadayım."

Melek başını salladı. "Tekrar buluşacağız ve o gün yemek yiyip güleceğiz."

Bunu gerçek anlamda söylememişti, çünkü yemek yemeye ihtiyacı yoktu ve yediği tek yemekten de zevk almamıştı. Ama önemli olan duygunun kendisiydi. Üçümüz arasında gerçek ve uzun süreli bir dostluğa dönüşebilecek bir zemin oluşturmıştık.

Simone eğlenmiş ve bunalmış bir halde yüzünü ovuşturuyordu. "O günü dört gözle bekliyorum, Savaşçı Leydi."

"Gitmemiz gerek," diye gürledi Shadow, bu "kız gibi" saçmalıktan bıktığı belliydi. Ona dirsek attım. Çok inceydi ama Lucien gördü. Vampirin yüzü biraz küllendi ve sanki beni canavardan kurtaracakmış gibi bir kolunu uzatarak bana doğru atıldı.

Shadow arkadaşını engelledi, kolunu bana dolayarak kışımı kapıya doğru döndürdü. Shadow'un etrafına bakarken vampirin durakladığını, bakışlarının ikimiz arasında gidip geldiğini gördüm. Yüzünde yeni bir ifade vardı ve daha önce Shadow'un "kadını" olduğum konusunda şaka yapmış olsa da, az önce olanlardan dolayı açıkça şaşırmıştı.

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda başımı salladım. *Burada fazla düşünecek bir şey yok, dostum.*

Sessiz ifademe şöyle bir şeyle cevap verdi.
Shadow'a ne yaptın sen?

Omuz silkti. *İntikamını tamamlamak için bana ihtiyacı var. Hikayenin sonu. İşini bitirdiğinde, beni kapı dışarı edecek.*

Lucien'in ortaya çıkan sırtışı çok sırtkandı ve ben bir tür yüzüne bir tokat atmak istedim. Bu tencereyi karıştırmamalıydı; canavar ve benim yeterince sorunumuz vardı.

Shadow bir kez daha beni kapıya doğru iterek dikkatimi çekti. Tam önünde durduğumuzda eğildi ve orada durduğunu bile görmediğim bir sırt çantası aldı. "Enerji kullanımımı en aza indireceğim için sana bazı temel ihtiyaçlar hazırladım. Zayıflıkların için."

Ona tekrar dirsek atma dürtüsünü görmezden gelerek sırtımdaki oldukça ağır çantayı silktim. Shadow'da da bir tane vardı ve onunkinde ne olduğunu merak ettim, çünkü üzerinde durması gereken bir "zayıflık" yoktu.

Angel hızlı bir hareketle kapıyı açtı ve hepimizin bir tür saldırı beklediğini biliyordum. Nefesimi tutarak, ortaya çıkacak şey hakkında panik yapmamaya çalıştım.

Simone arkamızdan usulca, "Ben bir şey göremiyorum," dedi. "Bir şey görmeli miyiz?"

Lucien benim duyamayacağım kadar alçak sesle ona fısıldadı ve ben onu tekrar azarlama zahmetine girmedim. Tüm odağım gizemli Gölge Âlemi'ndeydi.

Simone'un yorumu doğrudu - görebildiğim tek şey karanlık girdaplardı. Muhtemelen yol, adım atacak ilk varlığın yönlendirmesini beklediği içindi. Gölge ve Melek'in sahip olduğu ama benim sahip olmadığım bir yetenek. "Tatlı kokuyor," diye fısıldadım. "Nektar gibi."

Shadow kısa bir an için gözlerini kapattı ve ben de -bir kez daha- ona baktığım için kendini toplarken boğazının sertçe hareket ettiğini gördüm. "Evim," diye nefes aldı.

Diyarda bulacaklarımızdan korkarken, Shadow'un sonunda kendi dünyasına geri döneceği aklımdan çıkmıştı. Neredeyse iki bin yıldır ondan uzak tutulan bir dünyaya. *Evine.*

Diğer tarafta nihayet istediği her şeyi elde edip edemeyeceğini merak etmekten kendimi alamadım... yoksa bu onun sonunu mu getirecekti?

İçimde bir korumacılık dalgası yükseldi.

Ötede ne olduğuna dair korkum, Shadow'un yeni yoluna dair endişemin yanında soluk kaldı.

Çok derine batmıştım ama başka bir yolu yokmuş gibi görünüyordu. Ya batacaktım ya da yüzecektim.

Simone bir kez daha sarılmak için beni itti. "Güvende kalacağına ve bana döneceğine söz ver," dedi boynuma karşı, sesi kısık.

"Söz veriyorum," diye cevap verdim, ona yine yalan söyleyip söylemediğimi bilmeden. Eğer bir fark yaratacaksa, elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Ayrılırken ona "Lucien ve Midnight'a yakın dur," dedim. "Onlar seni güvende tutacaktır."

Gözleri, ilk kez karakteristik sırtışını takınmayan vampire kaydı. "Evet, sanırım bunu başarabilirim," dedi usulca.

Eğildim. "*Çok* yaklaşma, seni küçük aşüfte."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı ama geri çekilirken cevap vermedi.

Gece yarısı bir kez daha etrafımı sardı ve ben de bu rahatlığı içime çektim. *Kaldığın ve Simone'u koruduğun için teşekkür ederim. O benim ailem.*

Evet, belki de zihinsel bağlantıyı Böyle bir zamanda.

Güvende ol, bağlı olanım. Bana ihtiyacın olduğu an geleceğim.

Bu beni daha iyi hissettirdi, sanki koruyucu bir meleğim varmış gibi.
Angel'dan sonra ikinci bir tane.

Ve bu dünyadan korkmayın. Farklıdır, ama sen onunla başa çıkabilecek kapasiteden daha fazlasına sahipsin. Ve size ihtiyacı var. Yüce Varlık ortadan kaybolduğundan beri bu alemde işler hiç kolay olmadı.

Başımı sallayarak sertçe yutkundum ve korkumu bastırmaya çalıştım.

Mantıken, diyarın Dünya'ya çok benzediğini, güzel koktuğunu ve enerjisinden doğan birden fazla yaratığı çoktan evlat edindiğimi biliyordum ama konu mantıksız korkular olduğunda mantığın yeri yoktu.

Midnight, Inky ve Shadow'un eviydi. Ayrıca Angel'ın da daha önce bir noktada oraya gittiğinden oldukça emindim. Bilinmeyene adım atmak üzere olan tek kişi bendim. Bunun korkusu beklediğimden çok daha güçlüydü.

Gece yarısı içime son bir rahatlatıcı sıcaklık patlaması gönderdi ve ben de onu içime çektim, sisimden ayrıldığım için garip bir melankoli hissettim. Sadece bir saattir bağlı olduğum bir buğudan. Bu çok tuhaf bir duyguydu, Midnight'ı sonsuza dek tanıyormuşum gibi bir his ama yine de... tanıımıyordum.

Yine de bencilce davranmazdım. Simone'u bu bilinmeyen dünyada güvende tutmak, sisten ayrı kaldığımda ortaya çıkacak her türlü rahatsızlığa değerci.

Gölge aşağı uzanırken gözüme takıldı, elleri belime dolandı, böylece beni omzunun üzerinden yukarı çekebildi. O kadar güçlüydü ki beni hiç çaba harcamadan fırlattı ve beni tutuşundaki kontrol hem dehşet verici hem de inanılmaz derecede seksiydi. İnkâr edemem ama yürümeyi tercih ediyordum.

Ancak bu durumda kapıları kontrol eden oydu, bu yüzden karşı koymadım. Kışımı iki arada bir derede bırakıp sıkışıp kalmanın bir anlamı yoktu.

Olabilirdi. Okuduğum bazı kitaplara göre gerçekten olabilirdi.

Bu patikalar çetrefilliydi ve adım atmadan önce ne yaptıklarından çok emin olmak gerekiyordu.

Onlar. Gölge'yle ilk günümde Faerie'ye kaçmaya çalıştığım da bilmediğim bir gerçek.

Karanlığa doğru ilerlerken kurdum uludu ama bu korkudan değildi. Bu macera için heyecanlıydı ve bunun tek bir anlamı olabilirdi: Bir noktada başımı belaya sokacaktı.

Gölge bir elini omurgamda gezdirdi ve sanki bu hareketle kurdu okşuyormuş gibi sakinleşti. Zaman geçtikçe Gölge'yi sevdiği daha da netleşiyordu. Ona karşı teslimiyeti endişe vericiydi çünkü onun ruh hali kesinlikle benimkini etkiliyordu ve ben kendimizi tamamen ona teslim etmek istemiyordum. Çok otoriterdi ve ona teslim olursam, kendimin büyük bir parçasını sonsuza dek kaybedeceğimi hissediyordum.

Deneyin anlatmak için benim Kurt, Gerçi, kim Shadow'a sevdiğimiz ve güvendiğimiz alfamızmış gibi davranmaya devam etti.

Sanırım o bizim tanrımızdı, bu yüzden mantıklı geliyordu... aynı zamanda sinir bozucuydu.

Tekrar yolculuğumuza odaklandığımda, karanlığın henüz kalkmadığını ama baldan daha tatlı kokunun güçlendiğini fark ettim. Gölge sakinliğini koruyordu, alevlerinden ya da enerjisindeki artıştan eser yoktu, bu yüzden ben de sakinliğimi korudum.

Yine de...

Neden hiç ışık yoktu?

Bu dünyayı Geceyarısı'nın anıları aracılığıyla görmüştüm ve Dünya kadar aydınlıktı, gökyüzünde güneşe benzer bir ışık vardı. Şimdiyse gerçek bundan çok uzaktı... Gölge Diyarı adının hakkını veriyordu.

"Güneş doğmadan hemen önce her zaman en karanlıktır," diye mırıldandı Gölge.

Kıpırdamadan durdum, nabzımdaki tek hızlanma buydu.

"Bu ifadede gizli bir anlam mı var?" İstedğimden daha yüksek bir sesle karşılık verdim.

Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaştı. "Sadece bekle, Günışığı."

Bu lakaptan nefret ederdim; her söylediğinde göğsüm sıkışır, kötü anıları su yüzüne çıkarırdı. Babam için her zaman "Güneşli" olmuşum ve Güneşli, duymanın acı vereceği kadar yakındı.

Yandı.

Bir noktada bu değişti ve şimdi lakabımın gürültüsü dudaklarından çıkıp derin bariton sesiyle kulaklarımı okşadığında, hissettiğim yanma bambaşka bir nitelikteydi.

Gözlerim kapandı, sonra yeni bir dünya görmek üzere olduğumu hatırladım ve onları tekrar açmaya zorladım. Karanlık, Gölge'yi Torma'da ilk gördüğüm zamana benzer bir şekilde kayarak uzaklaştı. Sadece varlığı bile tüm ışığın puslu bir enerjiye dönüşmesine neden olmuştu, ta ki Gölge o karanlığı kendi içine çekene kadar.

Sanki burada da benzer bir şey olmuş, bir kasırga etrafımızı sarmış, bu dünyanın gölgelerini toplamış ve sonra ışığın içindeymişiz gibi hissettim.

Böyle sonsuz bir geceden sonra beklediğimden çok daha parlak olan "gün ışığı" göz kamaştırıcı ve sıcaktı. Kısa bir an için Midnight'la olan bağımı, Simone ve Angel'a olan sevgimi ve Gölge'nin içimde yarattığı yakıcı acıyı hissettim.

Dünyamdaki tüm iyi şeyler tek bir parlak ışık damlasıyla canlandı. Buraya geldiğimizde solmuş olsa bile koku o zaman anlamlıydı. Ev ve aşk kokusu.

"Seni kandırmasına izin verme," diye fısıldadı Gölge, sesi duyularımı normal yarı sinik ayarlarına geri döndürüyordu. "Alemin karanlığı ışığın üstünde ve altında var olur. Bir şekilde, tüm bu dünya bir illüzyon."

Inky'nin yanımızda sürüklendiği yere baktım. "Sislerimiz aynı değil," diye ekledi. "Bağlanmak onları değiştiriyor. Bizi var eden şeyi emerler ve biz var olduğumuzda hissederler. Liçer ve eter sisleri hiçbir şey hissetmez ve sadece saf bir güç olarak hareket eder. Onlar sizin varlığınızı dikkate almazlar.

ya da yalvarışlarınızı duymazlar. Amaçlarına uygunsa alacak ve yok edeceklerdir."

Tamam o zaman. Sadece biraz korkutucu. Özellikle de görünüşe göre bu sislerden oluşan bir battaniyenin üzerinde yürüdüğümüzü ve başka bir battaniyenin bizi yukarıdan örttüğünü düşünürsek. Bu bana Dünya'dan o karanlık duvarı gönderdiğimde duyduğum bedensiz sesi hatırlattı. Eğer sisler Inky ve Midnight'inki gibi bir varlığa sahip değilse, o zaman o ses neydi?

Belki de Gölge sislerin neler yapabileceğini gerçekten bilmiyordu? Düşüşümüzü heceleleyebilecek bir gerçek.

Ben daha fazla telaşlanamadan Angel yanımızda belirdi, karanlık patikada Gölge'ye dokunmadan yolu bulmuştu. Nasıl takip ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bir kez daha, müthiş gücü etkileyiciydi. En hafif tabirle.

"Şu anda diyarın hangi bölümündeyiz?" Onlara sordum.

Kayalık bir çıkıntıya varmıştık, karşımızda su kütlesi gibi görünen bir şey vardı. Dünya'nın daha mavi okyanuslarına kıyasla parlak bir yeşil olduğunu fark ettim - muhtemelen buradaki gökyüzünün naneli havasından kaynaklanıyordu - ve su hattı boyunca herhangi bir dalga veya bozulma belirtisi yoktu.

Cam gibi, kesintisiz yüzey neredeyse ürkütücüydü. Burada hava çok ılımandı, bu yüzden bizim memlekette olduğu gibi mevsimleri olup olmadığını merak ettim. Gece Yarısı'nın imgeleminden öyle düşünmüştüm ama durduğumuz yerde herhangi bir mevsime dair bir işaret yoktu.

"Gölge Diyarı Dünya'dan daha küçük," dedi Shadow, yanımda durup doğal olmayan suya bakarken. "Üç ana kara parçasına ve beş dış adaya sahip. Adaların kendileri şu anki Birleşik Krallık büyüklüğünde. Bizi anakaraya getirdim: Concordes. Burası her biri kendi bölgesine sahip beş kraliyet ailesinin bulunduğu yer."

Geceyarısı bana bunların bir kısmını anlatmıştı ama ben Gölge'ye bu bilgilerden bahsetmemiştim. Bu noktaya kadar benim için tamamen sınırsız olan bu dünya hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Gölge elini Inky'ye doğru salladı ve sis önümüzde dönmeye başladığında, bir haritaya dönüştüğünde bir sonraki nefesimde boğuldum. İçindeki sinapslar dünyanın kabaca çizilmiş, temel bir taslağıydı. Ortada büyük bir kara parçası vardı - açıkça Concordes - ve onun altına dağılmış beş tane daha küçük ada. Sağ üst ve sol üst köşede başka kara parçaları vardı ve bunların bu dünyayı oluşturan üç karadan diğer ikisi olduğunu düşündüm.

"Concordes," diye beklendiği gibi en büyük toprakları işaret etti Shadow, "ve şu anda Fraple krallığındayız. Trinity ile sınırı olan en doğudaki bölge. Benim ailem de orada yaşıyor."

Trinity beş krallığın en büyüğüydü ve merkeze yakın bir yerde bulunuyordu. Concordes'in tepesinden aşağıya doğru uzanıyor gibi görünüyordu, bir hendeği takip ediyordu belki de? Tek renkli Inky haritasında bunu söylemek zordu ama bir çeşit bölünme olduğu açıktı.

"Diğer kraliyet bölgeleri bizi ilgilendirmiyor," diye ekledi Gölge. "Yolculuğumuz sırasında onlardan geçmeyeceğiz. Yani şimdilik sadece Fraple ve Trinity için endişelenmemiz gerekiyor."

Başımı salladım. "Beş aykırı değer nedir?"

Gölge kollarını kavuşturdu. "Bunlar kraliyet yolunu reddeden, yaratıklar ya da sis etkisi olmadan kendi başlarına var olmaya çalışan topraklar." Haritadaki her birini işaret etti. "Rodan, Yeşil Ada, Dety, Samsan Korusu ve Rechest Adası."

Başımı salladım. "Kraliyet ailesi onları tekrar kontrol altına almaya çalışmıyor mu?"

Angel sanki bir saldırı olacakmış gibi tetikte arkamızı kollarken sertçe güldü. "Denediler ama oradaki varlıklar direndi ve sonunda kraliyet ailesi

sıkıldılar. Aykırıların yaratıklar olmadan gerçek bir gücü yoktur, bu yüzden asiller onları rahat bırakır."

Gölge başını salladı. "Evet ama binlerce yıl içinde çok şey değişmiş olabilir. Kız kardeşimin başına gelmeyen kalmadı."

"Özellikle de Yüce Varlık olmadan," diye ekledi Angel. "Hepsine hükmetmesi ve bu dünyada dengeyi sağlaması gereken kişi."

Gölgesiz.

Güldü, kuru, alaycı bir kıkırdama. "Buradaki yirmi ikinci yılımda taç giymem gerekiyordu ama o gün ihanete uğradım."

Yirmi iki. Bu sayı Gölge Âlemi için önemliydi ve şekil değiştiren yasasına da dâhil etmesinin nedeni şüphesiz buydu.

Sonunda cevabımı aldım.

"Yani hepsine hükmedebilseydin," diye sordum anlamaya çalışarak, "o zaman tüm Concordes senin evin olur muydu?"

"Trinity'den yönetebilirdim. Lav uçurumunun bulunduğu en büyük topraklar bana sislere doğrudan erişim sağlıyor."

Sislere erişim, güce erişim gibi görünüyordu. Ve gördüğüm o uçurumla ilgili cevabımı da almış gibiydim.

Lav uçurumu.

"Yukarıdaki iki arazi nedir?"

Gölge uzandı ve elini Inky'nin üzerinde gezdirerek haritayı aynı anda bozdu. "Biri doğum ülkesi, diğeri ölüm."

Duraksadım, daha fazla bilgi bekledim ama görünüşe göre bitirmişti. O iki diyarın ne olduğuna dair içimde tuhaf, uğursuz bir his vardı ve Midnight'ın iki sisin birleştiği yer hakkındaki hikâyesini hatırladım. *Gri Topraklar mı?* Bu ikisinden birinde miydi?

En azından diyarın nasıl kurulduğuna dair temel bir fikrim vardı ve umarım maceralarımız sırasında daha da fazlasını öğrenecektim.

"Yani Trinity'ye mi yürüyoruz?" Ben sordum.

Gölge başını salladı ve manzaradan uzaklaşıp yüzünü karaya çevirdi. Yakında üzerinde yolculuk edeceğimiz topraklara. "Güç kullanımımızı minimumda tutmalıyız. Saldırımın en etkili olabilmesi için mümkün olduğunca çok sürprize ihtiyacım var. Fark edildiğinden emin olana kadar, sadece gizlilik modundayız."

İyi zamanlardı. "Tamam, harika. Hadi yapalım o zaman."

Dudakları kıpırdadı; gözleri altın rengiyle doldu. "O kadar basit olmayacak; Concordes'e dağılmış pek çok yaratık, soylu ve özgür insan var. Çatışmaya girmemiz gerekene kadar hepsinden kaçınmalıyız. Bu uzun ve zorlu bir yolculuk olacak."

İçimi çektim, zaten bitkin düşmüştüm. "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar gücün varken Shadow," dedim umursamazca, "çok daha fazla öldürme ve çok daha az gizlenme beklerdim." Bana nedenini söylemişti ama bu daha az sinir bozucu hale getirmiyordu.

O kadar hızlı hareket etti ki, benim alanıma girmeden önce bir kez gözümü kırptım, eli ensemdeydi ve *onun* kişisel tahakküm markası olarak düşünmeye başlamıştım. Gücü beni ona doğru yürümeye zorladı, ta ki vücutlarımız tamamen aynı hizaya gelene kadar.

"Dikkat et, yavrum," diye uyardı, karnının sert düzlemlerine sıkıca dikilmiş olan meme uçlarım dikkat kesilirken nefesi üzerimde dolaşıyordu. Bacaklarım tam tersini yaptı, oldukça sallanmaya başladı. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Kimse gerçekten bilmiyor. Benim pozisyonumu elinde tutan kişi bir vekilden başka bir şey değil. Sen onu kandırmaya çalıştığın için güç seni tanımıyor ve ben de benim olanı geri alacağım."

Siktir, vajinam mı titredi? Bu saldırganlık ve küstahlık gösterisinden tahrik olmamam gerekirdi ama olmuşum. Gözlerimi kaldırdım ve yüzünü görmek için başımı geriye doğru eğdiğimde dudaklarına takıldım. Artık tek düşünebildiğim onu öpmekti.

"Haydi," dedi usulca. "Ne kadar uzun süre hareketsiz kalırsak, fark edilmemiz o kadar kolay olur."

"Evet," dedi Angel yakınlardan. "Konumumuzu ancak bu kadar uzun süre koruyabilirim."

Gölge beni serbest bıraktı. "Günüşiği'nin benim hakkımdaki şüphelerine rağmen, cinayet çok yakında gerçekleşecek ama o zamana kadar kimsenin bizi bulmaması için elimden geleni yapacağım."

Bir adım daha uzaklaştı ve beni tuttuğu saniyeler boyunca hiç nefes alıp almadığımdan emin olamayarak derin bir nefes aldım. Gölge beni o lav tarlalarının üzerinde çırılçıplak durmaya ikna edecek güce sahip olmadan önce bu çekimi tomurcukta durdurmalıydım, gücü için bakireyi feda etmeye hazırdım.

Çünkü hepimiz deneyeceğini biliyorduk.

Siktir et o piliç olmayı. Gölge Canavar için bile.

S Hadow ve Angel üzerinde durduğumuz tepelikten patıkaya doğru inmeye başladılar ve tam ben de onları takip edecekken arkamda bir enerji kıpırdandı.

omzumun üzerinden bir bakış attım. Bir an için suyun altında karanlık bir şekil hareket etti ama o kadar çabuk kayboldu ki hayal mi gördüm acaba diye düşündüm.

Acele ederek diğerlerine yetiştim. "Buradaki sularda yaşayan bir şey var mı?" diye sordum.

Gölge arkasına baktı. "Derinlikler karşılaşmak istemeyeceğin pek çok yaratıkla dolu. Karada kalmak en iyisi."

Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk damlası süzüldü. "Anlaşıldı, dostum. Anlaşıldı."

Shadow'un göğsü gümbürdedi. "Ben züppe değilim, küçük kurt."

İki elimi de uzatarak omuz silktim, sırt çantam da benimle birlikte hareket etti. "Benim dünyamda her şey erkektir, sadece küçük ton değişiklikleriyle. Sen bir ahabpsın, Angel bir ahabap, Simone bir ahabap. Ayağımı vurduğumda *cehennem gibi oluyor, dostum*. Hepsi erkek."

Bu noktada, bu kelimeyi o kadar çok kullanmıştım ki, artık kulağa Garip.

"Ben..." Angel ne diyeceğini bilemezken, Shadow sadece başını salladı.

İkisinin arasına baktım, sorunun ne olduğunu gerçekten anlamamıştım.

"Sen bir okuyucusun," diye ısırđı Gölge. "Bu senin birkaç kurtarıcı özelliğinden biri. O yüzden konuşurken altı kelimedenden fazlasını kullanmaya ne dersin?"

Burnum kırıştı. "Ah, hadi ama. Bu biraz sert oldu. Benim birkaç kurtarıcı özelliğim daha var. Yani, mükemmel bir dansçıyım ve şarkı söyleme sesim operatik olarak tanımlanıyor."

"Korkunç bir şarkıcısın," dedi bana, soğukkanlı bir şekilde.

Ağzımı açtım ama Angel önce davrandı. "O haklı. Bir melodi mırıldandığında kulaklarım gerçekten acıyor."

Yüz ifademi sahte bir üzüntüye zorlayarak içimi çektim. "Hiçbir zaman bir melodiye taşıyamadığımın farkında olmasaydım, şu anda duygularım çok incinmiş olurdu."

Angel kıkırdadı, müzikal ses onun muhtemelen bir meleğın sesine sahip olduğunu anlamam için yeterliydi. Duşta yüksek sesle şarkı söylemeye ve yakınımıdaki herkesi korkutmaya devam ederdim.

İş bitmiş gibi görünen Gölge hızını artırdı, uzun bacakları tepenin aşağısındaki mesafeyi tüketiyordu. Tamam, doğru! Görünüşe göre bunu yapıyorduk. Concorde's'a gitme zamanı.

Garip bir şekilde, kendimi çok da tedirgin hissetmiyordum. Yanımdaki iki tanrının, önümüze çıkan her şeyi alt etmek için bize iyi bir şans vereceğine güveniyordum. Ayrıca burada olmak Torma'da olmaktan yüz kat daha iyiydi.

Ölümü her zaman buna tercih ederim.

Uçurumdan uzaklaşıp kayalık bir patikadan aşağı indik ve kurdumun dengemi korumama yardım ettiğı için minnettardım. Göğsümde huzursuzca kıpırdanıyordu ve bunun onu serbest bıraktığımdan beri çok uzun zaman geçtiğı anlamına geldiğini biliyordum. "Yakında yer değiştirmem gerekebilir," diye uyardım onları. "Bunun için gereken enerji tespit edilebilir mi?"

"Seni koruyacağım," dedi Shadow, bakışları sanki kurdu arıyormuş gibi üzerimde geziniyordu.

Durakladım. "Bunu yapabilir misin?"

Gölge başını salladı, yüzünde kuşku dolu bir ifade vardı. "Şekil değiştirenler üzerindeki kontrolümü hafife almaya devam ediyorsun. Hepinizi kendi rezilliklerinizi yaratmanız için serbest bırakmış olmam, herhangi bir noktada kuklacıya dönüşmeyeceğim anlamına gelmez. Özgürlüğünüz garanti altında değil."

Göğsümde alçak bir gümbürtü vardı ve kurduma tutunmayı zar zor başarıyordum. Canavarımın Shadow'un karnını kaşımak için yuvarlanmak istemekle onun suratını parçalamaya çalışmak arasında gidip gelmesi gerçekten büyüleyiciydi.

"Özgürlüğüm her zaman garanti altında olsa iyi olur."

Bana ukala bir gülümseme fırlattı. "Hiçbir şey için söz veremem, Günişığı. Senin ve benim sonumuzun nasıl olacağını sadece zaman gösterecek. Parçalarımızın nereye düşeceğini. Ayrıca kaybettiğin bahisle ilgili konuşmamız gereken küçük bir konu var."

Kahretsin, bunu unutmuş olmasını umuyordum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve izni olmadan ona dokunmanın artık beni şok etmemesinden faydalanarak onu tam yanından bıçakladım. "Hayır. Sadece hayır, canavar. İnsanların özgürlüklerini ellerinden alamazsın. Bu doğru değil ve benim anlatmak istediğim şeyi kasten kaçırıyorsun."

Angel çenesi hafifçe çözülmüş bir halde bize bakıyordu. Hiç şüphesiz, arkadaşları dışında kimsenin ona bu kadar az saygı gösterdiğini görmemişti ve onlar bile ona belli bir saygıyla yaklaşıyorlardı.

"Dinle beni kurt-" diye gürledi ve sonra garip bir şekilde sözlerinin geri kalanını kesti.

Yüz ifadesine odaklandığımda ona tekrar vurmak üzereydim. Bir yaratık tarafından saldırıya uğramak üzereyken takındığı ifadenin aynısıydı.

Yakınlarda bir şey vardı... bizi izliyordu ve Gölge tam alarmdaydı.

Angel'ın da elinde ikiz kılıçlar belirdi, etkileyici kavisli

silah en sevdiği silahtı. Döndürdü

ve bakışlarımı onlardan ayırdım. Benim için tehlikeli olmadığını bildiğim ikisine odaklanmanın bir anlamı yoktu.

Kurdum ayağa kalktı ve çevremizdeki tehdidi ayırt etmek için onun duyularını kullandım. Eğer hayatta kalmak istiyorsam, ona güvenmeye başlamalıyım. Kurdum hafife alınmamalıydı; Gölge Avcıları'na dokunabilmişti, alevler içinde patlayabilmem ve sisleri çağırabilmem için bana güç vermişti - beni pek çok badireden kurtarmıştı.

Kurdumla benim aramda gizli bir güç ve kader bağı vardı ve ölüm kalım durumlarında onun yanımda destek olarak bulunması hoşuma gidiyordu. Eğer bu arkadaşlarımı kurtarmak anlamına geliyorsa, seve seve karanlık sisleri çağırabilen alevlerle kaplı bir kurda dönüşebilirdim.

"İlerlemeye devam edin," dedi Gölge ve gözle görülür bir şekilde sakinleşti. "Sisler topraklarındaki yeni bir gücü merak ediyor; bu olay gerçekleşmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki kısa süreliğine dikkatlerini çektik. Şimdilik endişe edecek bir şey yok."

Sisler... Harika. Kurdum göğsümde huzursuz bir şekilde ileri geri volta atmaya devam ediyor, insan derisinden çıkabilmek için bir açıklık arıyordu.

"Onu henüz serbest bırakma," diye uyardı Gölge beni, gerginliğin içimi sinsice sardığını hissederek. "Kurdun burada ilk kez serbest bırakıldığında ne olacağını hâlâ bilmiyoruz. Onu çağıran bu topraklarda. Mümkün olduğunca uzun süre bekleyelim."

Söylemediği diğer şeyleri de duydum. *Belki o bile beni burada kontrol edemiyordu.*

"Kafesinde daha ne kadar kalacağını bilmiyorum," dedim. onu uyardı.

Shadow her zamanki gibi *gözlerini ruhuma* dikmişti. "Bunu gerçekleştiginde hallederiz, ama şimdi onu kilitleyecek kadar güçlü olduğunu biliyorum. Yap hadi."

Göğsüm tekrar guruldadı ve kurdumu rahatlatmak için sağ göğsümü okşadım. Garipti ama siktir et,

Hayatımın hangi kısmı artık değildi? *Yakında özgür olacağız,*
ona söz verdim. *Gerçeğimizi bulacağız.*

Eğer bu yaptığımız son şey olsaydı.

Tvardığımız uçurumun ayaklarının altına serpilmiş beyaz kır çiçekleri rüzgârı dolduran tatlı kokuya katkıda bulunuyordu, ancak uçurumdan uzaklaştıkça

su, diyar daha da ıssızlaştı.

Hava hâlâ temiz kokuyordu, dilimde hafif keskin bir tat vardı ama çiçekler kısa sürede soldu ve yerlerini kara katrana benzeyen bir şeye bıraktı. "Concordes'in tamamı böyle mi görünüyor?" Botumu kaldırdığımda üzerine yapışmış kara tortuları görünce yüzümü buruşturarak sordum.

Gölge'nin çenesi sabitti, kaşları çatıktı, o da aşağı bakıyordu. "Burası bir lav akıntısından arta kalan kayalık ama... ben buradayken sadece uçurumun etrafındaydı. Hiç bu kadar yaygın olduğunu görmemiştim."

"Mükemmel," diye mırıldandım. Gölge bu dünyada neler olup bittiğine dair cevaplara sahip değildi, bu kadar uzun süre sürgünde kaldıktan sonra değil. Sadece birlikte keşfetmemiz gerekecekti.

"Buraya dönmek nasıl bir duygu?" Aynı kurak arazinin uçsuz bucaksız genişliği ilgimi kaybettiğinde sordum. "Yani, yıllar boyunca bu anı milyonlarca kez düşünmüş olmalısın."

Sorum Angel'ın bakışlarını Gölge'ye doğru çevirirken etrafımızdaki araziye odaklanmasını bile kolaylaştırdı.

"Bu garip," dedi yavaşça. "Sürgünümün zincirleri çözüldüğüne göre enerjim geri dönüyor ama miras kalan gücüm hâlâ kayıp. O olmadan aileme karşı vereceğim bu savaşın beklenenden daha zor olacağından endişeleniyorum."

Onu herhangi bir konuda emin değilken görmek çok garipti. Kendine olan güveni onu bir maiyet gibi takip ediyordu. Inky ve Shadow'un egosu onun sürekli yoldaşlarıydı. Alışması biraz zaman alacaktı ama içine girdiği şey konusunda temkinli davranmasının akıllıca olduğunu düşündüm.

Hepimizi hayatta tutabilir.

"Kapıdaki büyü bozulduktan sonra gücünün tamamını tekrar kullanabileceğini mi sanıyordun?" Angel sordu.

Gölge'nin göğsü gümbürdedi, sanki anılar öfkesini kabartıyordu. "Hepsi değil, çünkü beni görevime bağlayan törenin hâlâ yapılması gerekiyor, ama iyi bir miktar umuyordum. Şu anda muhtemelen beklediğimin yüzde altmışına ulaşmış durumdayım."

Bir anda gözden kayboldu, dumanlı sisler etrafında dönüyordu. Sonra bizden birkaç yüz metre uzaktaydı. Sonra tekrar yanımızdaydı. "Bazı yeni yetenekler kazandım." Sesi enerji doluydu, sesi enerjiyle titreşiyordu. "Dünyaların gölgeleri arasında hareket etme yeteneğim kaybolan bir güçtü. Çok uzağa gidemem yoksa birileri varlığımızı hisseder ama geri döndüğünü bilmek güzel."

Gözlerimi kırdım. "Yani, teknik olarak, şu anda bir kapı olmadan kütüphaneye zaplayabilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Kütüphane bu güçten korunuyor ama doğrudan Dünya'ya ya da Brolder'a gidebilirim. Artık Solaris Sistemi yollarına ihtiyacım yok."

Angel boğazını temizledi, kaşları çatılmıştı. "Solaris Sistemi'ndeki portalları neden yarattığını şimdi anlıyorum. Tekrar dünya sıçraması yapabilmeyi istiyordun ve buna en çok yaklaşabildiğin yer de burasıydı."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Gücü paylaştım, değil mi? Minnettar ol."

Ona karşı burnunu kırıştırdı ama "minnettarlığı" hakkında yorum yapma zahmetine girmedii.

"Başka hangi güçler geri döndü?" Ona sordum.

Omuz silkti. "Birkaç tane daha var ama çoğunlukla benim gücüm. *Eşinizin de* belirttiği gibi, yıllardır şekil değiştirenlerimden güç alıyorum. Ama artık kendi enerjimi artırmak için onların enerjisine ihtiyaç duymuyorum."

Onun *dostum deme* şekli, ayak parmağımı çarptığımda benim siktir dememle aynıydı. Shadow o alfadan nefret ediyordu ve ben Torin olsaydım, geceleri kışımı kollayan bir canavar olduğunu bilerek huzursuzca uyurdum. Eğer Shadow şu anda birkaç bin yıllık intikamıyla meşgul olmasaydı, Torin mahvolurdu.

"Kesinlikle bir Yüce Varlığın gücüne sahip değilsin," dedi Angel, sanki onun enerjisini hissedebiliyormuş gibi onu inceleyerek.

Gölge homurdandı, bana kurdumu hatırlatan uluyan bir gümbürtü. "Sadece pozisyonumu gasp eden kişinin ölümü ve tören bana tam gücümü verecek."

Angel başını sallayarak, "Bu gücü kullanamamaları gerekirdi," dedi. "Sadece bu pozisyon için doğmuş olanlar sislerle oynayabilir."

Shadow'un alevleri belirdi ve daha önce ondan gördüğümünden ya da hissettiğimden o kadar güçlüydü ki geri sıçramak zorunda kaldım ya da mangalda pişme riskini göze aldım. Inky de daha da şişti, görünüşe göre efendisinden gelen enerjiyi emiyordu.

Gerçek gücünün yüzde altmışının burada yeniden ortaya çıkması konusunda şaka yapmıyordu. Güçleri daha önce de etkileyiciydi ama şimdi... korkutucuydu.

Korkunç biriydi.

Yüzünde insanlığın hiçbir yansıması yoktu. Bunun yerine, saf ve katıksız bir öfke vardı. Bu bizim şeytanımızdı. Bu bizim şeytanımızdı.

Bütün bir varlık ırkını ve dünyalar arasındaki gerçek yolları yaratan şekil değıştirenlerin tanrısı.

Yeni enerji dalgasına kendini kaptırmıştı ve birinin onu geri çekmesi gerektiğini biliyordum ama daha fazla yaklaşabileceğimden emin değildim. Risk alarak alevlerin içine girdim, ama yanık anıydı ve elimi çektiğimde kıpkırmızı ve su toplamıştı. İyileşti, ama bu, koşup onu indiremeyeceğimi anlamam için yeterliydi.

Shadow benim için tam anlamıyla dokunulmazdı.

Peki ya benim kurdum?

Ağır sırt çantamı bırakarak giysilerimi çıkardım, sınırlı erzakımız olduğu için onlara tekrar ihtiyacım olacağını biliyordum. Çıplakken, hafif bir esintinin saçlarımı savurmasıyla ayakta dururken, kurdumun üzerindeki baskının hafiflemesine izin verdim - sonunda özgürlüğüne kavuştuğu için biraz heyecanlı gibiydi. Tam ayağa kalkmaya başlamıştı ki Shadow'un bakışları benimkilerle buluştu.

Duraksadım, değışim sınırda geziniyordu, parmaklarım pençelere dönüşüyordu, geri kalan kısmım insan olarak kalsa bile. Gölge hareket etmedi, ikimiz de etmedik. Birimiz alevlerle kaplıydık, diğeri çıplak ve alev alev yanan kızıl saçlarımız etrafta dans ediyordu. İkimiz de onun gücüne kilitlenmiştik.

"Gölge," diye fısıldadım. Ateşin gürültüsünden beni duyması mümkün değildi - jet motoru gibi ses çıkarıyordu, desibelden yer neredeyse sallanıyordu ama bir şekilde duymuştu.

Beni duydu.

Öne doğru bir adım attığında titredim. Soğuktan değil, bakışlarının gücünden. Beni yerimde tutuyordu. Bana öyle bakmaya devam ederse bedenimi bu canavar için ölecek bir bedene dönüştürüyordu.

"Gölge," diye tekrar boğuldum. "Bana geri dön."

Bu, Torma'da benimle yapmak zorunda kaldığı şeyin tam tersiydi ve ironi benim için kaybolmamıştı. Ayrıca ne olduğunu da merak ettim.

ikimiz de aynı anda kaybetsek ne olurdu... o zaman bizi kim arardı?

Bana doğru bir adım daha attı ve ben onun güç alanının içine doğru sürüklendim. Titreyen bacaklarım beni ateşine doğru sürükledi. Isı yoğunlu ve sadece bedenim değil, enerjim de tepki veriyordu. Bu âlemle olan bağlantım - yolum- canlandı.

Alevler tenimde patlarken, sert eller beni yukarı çekip vücuduna yasladı. Bacaklarımı ona doladım, sadece çıplak olduğumu değil, aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan birinin şahit olduğunu da umursamıyordum.

"Nesin sen?" Gölge gürledi. "Bana hissettirdiğin şey..."

Sözünü kesti ve ben daha fazlasını duymak için yanıp tutuşuyordum. Ona ne hissettirdi?

Yine de başka bir şey söylemedi ve kastettiğinin genel olarak *hissetmek olduğunu* anlamam birkaç dakikamı aldı.

Bakışlarım dudaklarına kayd ve umutsuzca bir öpücük arzuladım.

onun tadına bakmak. Çılgınca bir ihtiyaçtı bu, nefesim hırıltılar halinde düzensiz bir şekilde kaçuyordu. Onu öpmek kötü bir fikirdi. Daha önce hiç öpüşmemiştik, dili amımın derinliklerine gömölüp beni yıldızlar görene kadar boşaltırken bile.

O gece ona herhangi bir şekilde dokunmamı engellemişt i ama bugün... bugün beni hiç engellemiyordu.

Ağzı benimkine çarptı ve dillerimiz birbirine dolanırken dudaklarımdan gerçek bir inilti döküldü. Shadow kontrolü ele aldı, başını e ğ e r e k alt dudağımı ağzına aldı, ısırıldı ve biz birbirimizin tadına bakmak için savaştık.

Sırtını tırmalıyordum ve ancak gözlerimi açtığımda onunkilerin de açık olduğunu gördüm. Öpüşürken yanan bakışlar çarpıştı ve yanan tek şey bu değildi. Alevlerimiz etrafımızı saran bir cehennemdi ve hiç şüphesiz bu

Bir tür güç ve enerji, burada kullanmayı umduğu gizli yaklaşım değildi.

Ateşin olumlu bir yanı vardı: Derilerimizi kaplayan alevlerin ortasında kimse bizi göremiyordu, bu da kontrolümü bir an için bırakabileceğim anlamına geliyordu, ondan uzaklaşırken bakışlarıma kırılmalık sızıyordu.

"Neyim ben, Gölge?" Fısıldadım.

Hâlâ bana bakıyordu, tıpkı kontrolü ele geçirdiğinde ve ağzıma tamamen sahip olduğunda yaptığı gibi. O kırılmaz bakışları varlığını parçalara ayırıyor, beni ruhumu oluşturan enerjiye dönüştürüyordu.

"Bu yara izleri neden?" diye gürledi ve konunun hızla değişmesi beni şaşırttı. *Yara izleri mi?*

İşte o zaman elini sırtımda hissettim.

Dean Heathcliffe tarafından yere yatırılıp damgalandığım gün aklıma geldi. On dört yaşındaydım, babamın ölümünden birkaç yıl sonraydı ve beta beni sürüdeki yerimi iyileştirme seçeneklerimi tartışmak için bir toplantıya çağırmişti.

Geriye dönüp baktığımda bütün bu tuzağın Jaxson'la ilgili olduğunu hissediyordum. Belki yine çizgiyi aşmıştı ya da belki Dean sadece bir piçti. Sahada bana saatlerce işkence etmişti. Omurgamdan aşağı kızgın demirle dağlarken, bir yandan da sahip olmadığım bilgiler için beni "sorguluyordu".

O günü çok iyi hatırlıyordum, sonunda acıdan bayılana kadar çığlık attığımı, birkaç saat sonra bilincimi yeniden kazandığımı, yalnız ve acı içinde olduğumu.

Yaralarımın iyileşmesi haftalarımı almıştı ve her şey bittiğinde, omurgamda hala soluk dairesel yara izleri vardı.

"Geçmişimin izleri," diye nefes aldım, anılar gözümün önüne geldikçe şeytanlarım başlarını kaldırıyordu. Az önce Shadow'u öpmüştüm, ruhumu yok eden bir öpücüktü ve ona sürtünmek yerine

gibi I aranıyor, hepsi I olabilir bkz. içinde benim Kafa
oldu Dekan

Lanet olası Heathcliffe. Sik

engelleme hakkında konuş.

Shadow bu yanıtta tatmin olmadı, gözlerindeki ateş daha da yükseldi.

İç çekerek hikayeye biraz daha ekledim. "Beta sorgusunu biraz fazla ileri götürdü ve dağlama demiri iz bıraktı."

Shadow'un göğsü dokunuşumla gümbürdedi, gerçekten öfkelenildiğinde çıkardığı o derin yankılanan ses. Bunu Alfa Victor'u öldürdüğü gün ve Torin'le karşı karşıya geldiğinde de yapmıştı. Her iki seferde de benimle ilgiliydi ve yalan yok, onun bu huysuz, alfa, yoluna çıkan her şeyi öldüren tarafını seviyordum. Özellikle de bana yönelik olmadığında.

"Çok fazla yara izim var," dedim ona, kelimeleri zorlayarak, gerçekleri boğazımı yakarak. "Hem içimde hem de dışımda, ama bunlar beni tanımlamıyor."

Hâlâ konuşmuyordu, nefes alış veriş benimsi gibi sertti, kokularımız birbirine karışıyordu. Ortamı yumuşatmam gerekiyordu, yoksa kendimi yok edecektim, aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Shadowshine'ı alacağımızdan oldukça eminim."

Dudakları kıpırdadı; bunu en son söylediğim zamanı da unutmamıştı ve neyse ki hatırlatmam istediği etkiyi yaratmıştı.

"Sundow kulağa evcil hayvan ismi gibi geliyor," diye geveledim, aklıma gelen her kelimeyi söyledim.

Yavaşça ayağa kalktım ve onu görüş alanımda tutmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Shadowshine tam da bizi gördüğüm gibi," diye gürledi. "Birimiz çok karanlık, diğerimiz çok aydınlık ve aramızda yıkıcı fırtınalardan başka bir şey yok."

Sözlerinin tonu karşısında sertçe yutkundum, neredeyse kırılmıştım. Gerçekten bir ilişkimiz olacağına inanmıyordu.

Çünkü hiçbir zaman gerçekten bir çift olamayacaktık. "Fırtınalar benim favorimdir," dedim şiddetle. "Her zaman yağmurda dans ederim."

Eğildi, beni koklarken burnu yanağımda gezindi. "Yıkıcı kısmı unuttun, küçük kurt."

Yapmamıştım. Sadece umursamadım.

Ateşimiz neredeyse sıfıra inerken bile o ciddi gözleri hâlâ üzerimdeyken benden uzaklaştığında ürperdim. "Tufanda sürüklenmene izin vermeyeceğim," diye uyardı ve sonra gitti, benden uzaklaştı, beni çıplak ve yalnız bıraktı.

Bir kez daha.

Angel toparlanmama, giyinmeme ve sırt çantamı omuzlarıma almama yardım etti. İşim bittiğinde, Shadow sadece geniş omuzlu
Uzakta bir leke.

Peşinden giderken arkadaşım bana bakıp duruyordu ve yüzümdeki şokun kalıcı bir iz bıraktığından emindim.

"İyi misin?" diye sordu sonunda, şüphesiz beni karanlık düşüncelerimden uyandırmayı umuyordu.

"Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye nefes aldım ve sanki kafamı toparlayacakmış gibi elli milyar kez göz kırptım. "Amacım onu sakinleştirmektir ama görünüşe göre tam tersini yapmış olabilirim."

Angel bana bilmiş bir gülümseme attı. "Shadow'u senin kadar kızdıran birini daha önce hiç görmedim. Daha doğrusu, tuhaf olan kızdırmak değil, kızdırdığında seni öldürmemesi. Canavar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da çözülmekten hoşlanmadığıdır. Kontrolden çıkmak istemiyor."

Homurdandım. "Her zaman kontrolden çıkmış, alevler içinde kalmış, herkese hırlayıp homurdanan biri değil mi?"

Aslında yüksek sesle güldü. "Öncelikle, muhtemelen buna inanmayacaksınız ama Shadow nadiren

seninle tanışmadan önce de kontrollüydü. İkincisi, çoğu zaman, gücünü kullanırken ve s ö z l e r i n i gürletirken bile, hala kontrollüdür. Duman gösterisi, peşinde olduğu amaca ulaşmak için kasıtlı olarak yapılıyor. Ama seninle birlikte, bu gerçek bir kontrol kaybı."

"Sadece o değil," diye itiraf ettim. "Nasıl oluyor da bir an ondan bu kadar çaresizce nefret edebiliyorum, sonra da onu öpmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum?"

Parmaklarım dudaklarımda gezinmek için kalktı. "Bu benim ilk gerçek öpücüğümdü," diye fısıldadım. Torin'le olan o saçmalık sayılmazdı. Pislik herif. "Ne kadar acınası."

Angel durdu. "Seni öptü mü?"

Şaşkınlıkla ben de öne doğru tökezledim. "Evet, öyle yaptı."

Sertçe yutkundu. "Emin misin?" Ne? *Ne?*

"Evet, oldukça eminim. Yani, tecrübesizim, ama "Öpücüğün ne olduğunu bile biliyorum."

İleri geri volta atarken artık beni endişelendirmeye başlamıştı, bıçakları sonunda ellerinde gevşedi.

"Angel!" Tersledim. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Gölge'nin beni öpmesine neden bu kadar şaşırdın?"

Yani, evet, her zamanki tipi olmadığını anlıyordum, ama beni öpmüş olabileceği fikri bu tepkiyi hak edecek kadar çılgınca değildi.

Hareket etmeyi bıraktı ve bakışlarımla buluştu. "Gölge Diyar'ın asillerinin gerçek eşleri olduğunu biliyor muydun?"

Başımı salladım çünkü bunun gündeme gelmediğinden oldukça emindim.

"Öyle yapıyorlar," diye devam etti. "Bazen doğduklarında nişanlanırlar, bazen de mükemmel eşleşmeyi bulduklarında ve töreni gerçekleştirdiklerinde olur. Bunu bulmadan önce cinsel olarak açık olurlar ama asla..." Sertçe yutkundu. "Ve ben tekrar edemem

asla yeterli değildir. Eşleri olmayan birini *asla* öpmezler."

"Ne?" Nefes aldım.

Böyle bir konuda şaka yapmanın onun tarzı olmadığını bilmeme rağmen benimle şakalaşıp şakalaşmadığını anlamak için yüzüne baktım.

"Neden?"

Gülümsemesi gizli düşüncelerle doluydu. "Öpüşmede seksin bile taklit edemeyeceği bir yakınlık vardır. Bir öpücük anında enerjinizi, gücünüzü, özünüzü paylaşırsınız. Ruhunuzun bir parçasını paylaşırsınız ve alemde bunu gerçek eşleri için saklarlar."

"Ben onun eşi değilim."

Ben değildim. Torin benim eşimdi. Shadow ve benim aramızda gerçek bir eş gibi bir bağ yoktu.

"Değilsin," diye onayladı ve bu açık ifade karşısında göğsüm sıkıştı. "Darkor, Yüce Varlık olarak ona doğduğunda gerçek bir eş atanmıştı. Gücünü ve konumunu taçlandığı gün birbirlerine bağlanmaları gerekiyordu. Kapı mühürlendiğinden beri onu görmedi."

"Hiçbir şey söylemedi," diye fısıldadım, elimi göğsümdeki ağrıya bastırma dürtüsüne direnerek. "Buraya dönmek için bu kadar çaresiz olmasının gerçek nedeni bu muydu? Ona ulaşmak için mi?"

Angel omuz silkti. "Shadow'un iç düşüncelerine vakıf değilim. Bariz intikam ihtiyacı dışında motivasyonları hakkında hiçbir fikrim yok. Bu tamamen gerçek, ama gerisini... sadece o biliyor."

Ben de onun düşüncelerine vakıf değildim ama onu kız kardeşini yok etme ihtiyacından daha fazlasının zorlayıp zorlamadığını hep merak etmişimdir. Benden çok şey saklıyordu, bir sürü sır ve entrika. Ve öpücük... Bunun için bir açıklamam yoktu ama geçen sefer ona dokunmama neden izin vermediğini şimdi anlıyordum.

"Bugün öpücüğü o başlattı."

Sadece başlatmakla kalmadı, beni *tüketti*. Her şeyimi aldı ve beni hem azgın hem de kırılmış bıraktı. Angel bir şey söylemedi ama bunu düşünüyordu.

"Bunun Shadow'un da ilk öpücüğü olduğuna inanamıyorum," dedim, saçmalığı karşısında gözlerimi kırıştıtararak. "Tabii son bin yıl içinde gizlice kızları öpmeye karar vermediyse."

Melek başını salladı. "Asla. Shadow'un birlikte olduğu kadınları tanıyorum ve hiçbirisi onun dudaklarına yaklaşmadı. Sadece seks -görünüşe göre akıllara durgunluk veren bir seks- ama yakınlık yok ve kesinlikle öpüşme yok."

İçimde bir öfke dalgası yükseldi ve ne kadar mantıksız olsa da, bu "dişileri" öldürebilmek için daha fazla ayrıntı istemekten kendimi zorlukla alıkoyabildim. Canavarın sahibi olmadığım ve ne yazık ki asla olamayacağım için, kendimi içinde bulunduğum duruma o d a k l a n m a y a zorladım. Söylediği şey tamamen delilikti.

Beni öpmüştü. Bana hiç kimsenin sahip olmadığı bir parçasını vermişti.

"Gölge beni kıracak," dedim ona, boğazım beklenmedik bir şekilde kurudu. "Torin neredeyse kırıyordu, onun reddi ruhumun bir parçasını parçaladı ve artık geri kazanamayacağımdan neredeyse eminim. Ve Gölge..."

Gitmesine izin verebilir miydim? Kalbinin ve ruhunun sahibi olan gerçek eşine dönmesine izin verebilir miydim? Ve bunu yaparsam, ilk öpücüklerini çaldığım için beni öldürmeye çalışır *miydi*?

Mevcut krizim için daha fazla zaman yoktu çünkü Inky ufukta belirdi, kocaman, siyah bir bulut bize doğru geliyordu. Neyse ki konuşmamızı duyamayacak kadar uzaktaydı ama Shadow'un bize yetişmek için yeterince beklediği belliydi.

Duman bulutu ikimizin etrafını sararak zahmetsizce havalandı. Angel'ın böyle bir şeye tahammülü yoktu, Inky'nin kucağından kalkarken kanatlarını açmıştı. "Kimse beni taşıyamaz," diye öfkelenildi. "Shadow'a söyle o lanet ellerini kendine saklasın."

"Woot," diye bağırdım. "Yürü be kızım."

Kendini yere bırakmadan önce bana küçük bir gülümseme attı.

Inky'yi okşadım. "Ben de yürüyebiliyorum dostum. Lütfen beni yere bırak."

Ve ne biliyorsun... oldu.

Angel ve ben yine gecikmedik, kayalık arazide aceleyle ilerledik. Inky bizimle kaldı ve bizi Gölge'ye doğru yönlendirdi. Botlarım ayaklarımızın altındaki kayaları tekmelerken, parlak siyahın gümüş ve bronz damarlarla ikiye ayrıldığını fark ettim. Minerallerle dolu bir kaya yatağı, görebildiğim kadarıyla devam ediyordu.

Angel ufka bakarken başını sallayarak, "Lav alanlarının ana uçurumdan bu kadar uzakta olması gerçekten tuhaf," dedi. "Demek istediğim, yıllar boyunca sisler karakter dışı davrandığında rastgele patlayan gayzerler oldu, ama bu garip." Angel tur rehberliği yapıyordu ve onun iyi bilmediği bir dünya olup olmadığını merak ediyordum.

"Yani bu topraklar büyük bir volkanın üzerine mi inşa edilmiş?"

"Aynı şey değil," dedi bana. "Burada lav akışına neden olan şey sislerin ısısı. Ama benzer bir kavram."

Sisler hakkında her zaman korku ve saygının bir kombinasyonu ile konuşulurdu, ama benim için onları daha çok merak ediyordum. Belki de Geceyarısı'yla olan bağım bu varlıktan korkmamamı sağlıyordu. En azından şimdilik.

Başka bir yüksek kaya parçasının üzerinde, yanında kararmış ve ölü gibi görünen bir ağaçla bekleyen Shadow'a yetişmemiz günler sürdü. Hafif ve temiz oksijen için şükrederek bir ciğer dolusu hava çektim. Buradaki atmosferin gerçek kimyasal bileşiminin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama oksijenle aynı işi yapıyor gibi görünüyordu. Şükürler olsun.

Canavar biz yaklaşırken dönmedi ve nasıl tepki vereceğinden emin olmadığım için yaklaştıkça temkinli hareket ettim. Neyse ki, sonunda bana doğru döndüğünde,

Tarafsız bir ifade takındı ve ne olduğunu tartışmadığımız açıktı.

Özellikle ruh eşini duymak istemiyordum, bu yüzden konuyu zorlamadım.

"Gece burada dinlenmeliyiz," dedi kısaca. "Işık yakında kaybolacak ve arazinin geri kalanını karanlıkta geçmek istemeyiz. Pusuya düşürülmek bizim için çok kolay olur."

Durduğu yere doğru yaklaştım. "Gölge..." Onun sadece uzaklara bakmadığını fark ettiğimde sözümü yarıda kestim. Altımızda bir köy vardı, bu çıkıntının sivri bir kenarının aşağısında.

"Burası senin evin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, burası Wenberton, Fraple kraliyet yerleşkesinin dışında kalan bir şehir. Trinity'ye daha birkaç günlük yolumuz var ve sonra evimin sınırına daha da uzak: Darkor."

Durakladım. "Adın bu mu?"

Kızgın bir ses çıkardı. "Bir Yüce Varlık doğduğunda, ailemizin hüküm sürdüğü kraliyet şehrinin adını alırız. Varis, kraliyet ailelerinden herhangi birinde doğabilir. Ben Darkor'un seçilmiş ikinci varisiyim. Bu bir isimden çok bir unvan."

"*Gölge* sana daha çok yakışıyor zaten," dedim, şaka bile yapmadan. "O ve *Pislik*. İkiniz de öylesiniz, yani işe yarıyor."

Karşılık vermedi ama bir gülümseme vardı. Çok kısaydı, ama ben yakaladım, ve lanet olsun, bu güzeldi.

"Bu kasabadan fark edilmeden nasıl geçeceğiz?" Binalarla ve şüphesiz tonlarca sakinle dolu geniş araziye bakarak sordum. Bu mesafeden görebildiğim kadarıyla evler Dünya'dakilere benzemiyordu, çoğu fütüristik ve antikanın bir karışımıydı. Taş ve kayadan inşa edilmiş, yapıların etrafında şeffaf cam baloncuklar vardı, neredeyse her evi koruyorlardı.

Endişeli görünmüyordu. "Uzun yoldan gidebiliriz. Sabah daha ayrıntılı bir değerlendirme yapacağım. Köylerin çoğu aynı olacak ve asıl sınavımız Darkor'u çevreleyen büyük ormanlara ulaştığımızda olacak. O zaman saldırıyı planlamamız gerekecek."

Bir sürü lanet planlama.

"Bunu göz önünde bulundurarak, biraz uykuya ihtiyacım var," dedim. "Yemek, su ve yıkanacak bir yerden bahsetmiyorum bile."

Shadow sonunda bana baktı. Öpüştüğümüzden beri ilk gerçek bakışı. Bu tek bakışta aramızda çok şey geçti ama hiç kelime yoktu.

"Benimle gel," dedi sonunda.
Sanki başka bir seçeneğim
varmış gibi.

S Hadow hiç konuşkan biri değildi. Evet, yılın yetersiz ifadesi. Ama ikimiz hakkında sürekli hayaller kurardım. Biz

Kanepede arkama yaslanırdım, büyülü ateş yanardı ve ona tüm soruları sorardım... ve o da cevaplardı. Her birini.

Sahip olduğu tüm bilgileri düşünmek, kendi kişisel kütüphanemle konuşmak gibi olurdu. Hayal mi dedim ben? Evet, ıslak rüya demek istedim.

İşin tuhafı, ben de bir ateş topuna dönüşüp onun diyarını yerle bir *ettiğimden* beri Shadow bana karşı daha açık davranıyordu. Hatta bizi köyün üzerindeki tepeden uzaklaştırıp uzun zaman önce kurumuş bir nehir yatağına benzeyen yere götürürken tur rehberi rolü bile oynadı. "Gölge Diyar'ı Dünya'dan gerçekten ayıran şey," dedi, "sakinlerinin yaşıdır. Soylular, özgürler, yaratıklar ve diğer pek çok alt tür milyonlarca yıldır burada evrim geçiriyor. Bizler insanlardan ve şekil değiştirenlerden daha güçlüyüz ve daha uzun yaşıyoruz. Sisler bize Dünya'nın sahip olmadığı bir avantaj sağlıyor, en azından insanların üzerinde bulunduğu kısa süre içinde."

"Dünya sislere benzer bir enerjiye mi sahip?" Satır aralarını okuyarak sordum. Oradaydı; sadece

kullan.

Başını salladı. "Öyle ve önümüzdeki bir milyon yıl içinde bir noktada, eğer insanlar o kadar uzun süre dayanırsa, evrimin çok daha güçlü doğaüstü varlıkları ön plana çıkarma ihtimali var. Şimdilik çok gençsin."

Solaris Sistemi dışındaki diğer dünyaları düşündüm ve aynı fikirde olmak zorunda kaldım. O büyük oyuncularla uzaktan yakından aynı ligde bile değildik.

"Gölge Diyarı sadece birkaç milyon yıl önce Dünya'ydı," dedi Angel yumuşak bir sesle, hafif esintiler saçlarını yüzüne doğru savururken başını dik tutarak. "Ve soylular bir zamanlar neredeyse insandı. Ta ki sisleri nasıl emeceklerini bulana kadar. Onları nasıl kullanacaklarını. Ve sonra, evrimin yaptığı gibi, daha da güçlendiler ve şimdi Yüce Varlık'la birlikte" - Gölge'ye bir bakış fırlattı - "bu sistemde neredeyse yenilmezler." Omuz silkti. "Onu kovup kapılarını kapatmadan önce öyleydiler."

Gölge buna gülümsedi. "Kendilerini zayıflattılar ve gücümü nasıl kullanacağımı bulduğumda bundan faydalanabileceğim."

Bu benim ilgimi çekti. "Gücünü nasıl bulacaksın?" diye sordum. "Bir yerlerde yüzüyor ve senin sahip çıkmanı mı bekliyor?"

Gölge'nin gülümsemesi daha da büyüdü. "Sayılır. Gücü kontrol edebilen herkes bir sis dövmesiyle doğar." Kolunu kaldırdı ve bana pazularındaki büyük kafatasının etrafındaki karanlık girdapları gösterdi. "Buna eklemeler yaptım ama ilk işaret doğduğumda oradaydı."

Kaslı kola bakarak çok uzun zaman geçirdim ve sonunda lanet dövmeyi yeniden çizebilirdim, o kadar iyi biliyordum ki. Ama cidden, güzeldi. Evet, öyleydi.

Güzelmış.

"Bazıları işareti taklit etmeye çalıştı, değil mi?" Angel sordu, neyse ki bakışlarımı ayırmama izin verdi.

Gölge bana kendini beğenmiş bir bakış attı, beni nasıl etkilediğini her zaman çok net görüyordu. "Denedim ve başarısız oldum," diye yanıtladı Angel. "Gücün aktarılmasını sağlayan sislere bağlanmak bir yana, genellikle dövmeden bile sağ çıkamazlar."

"Peki kız kardeşin bunu nasıl yaptı?" Ben sordum.

"Kan taşı," diye yanıtladı Melek ve Gölge aynı anda.

I baktı arasında Onlar. "Ohhh, Doğru. O zaman eski kan taşı. Bu benim ikinci tahminimdi."

Gölge'nin gözler vardı deadset Gülerek at Ben. Piç kurusu. "Peki ilki neydi?" diye sordu.

Omuz silkdim. "Zirveye giden yolu mu becerdi?"

Evet, kadın haklarını birkaç bin yıl geriye götürmüştüm ama o bir kaltaktı ve daha iyi bir fikir bulamayacak kadar beyinsizdim.

Angel kıkırdadı. "Onu tanıdığım kısa süre içinde, tahminin o kadar da uzak değil."

Shadow bu konuda yorum yapma zahmetine girmedi ve kız kardeşinin seks hayatının düşünmek isteyeceği son şey olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Kan taşı Yüce Varlıklar arasında aktarılır," dedi bize. "Efendisine bağlanana kadar gücü pek bir şey ifade etmez ama kız kardeşim onu bir dereceye kadar nasıl kullanacağını bulmuş olmalı. Ona sisler üzerinde biraz daha fazla kontrol veriyor. Ve diğer kraliyet üyelerini kontrol etmek için ihtiyacı olan tek şey de bu."

Yüzümü buruşturdum. "Bir kişiye nihai güç vermenin iyi bir fikir olduğunu kim düşündü? Yani, bu Yüce Varlık'tan sadece yozlaşma istemek değil mi? Bu topraklarda kimsenin karşı koyamayacağı bir varlık. Onları tamamen boyun eğdirmeyi hedeflemekten alıkoyan nedir?"

Hâlâ en büyük korkularımdan biri. Sadece özgürlük maskesiyle yaşasam bile, akıl sağlığımı korumak için buna ihtiyacım vardı.

Gölge bana yan gözle baktı. "Ne demek istiyorsun, Günışığı? Mirasımı aldıktan sonra dünyaları yok etme yeteneğine sahip olduğumu mu düşünüyorsun?"

O beklenen Ben için söyle *Evet*, o oldu temiz içinde ama... bunu gerçekten düşündüğümde...

"Hayır."

Durakladı ve nehir düzlemindeki yürüyüşümüzü durdurdu. "Hayır mı?"

"Zaten üstün bir güce sahipsin," dedim yüksek sesle düşünerek. "Örneğin Dünya'yı ele alalım; sana karşı on saniye bile dayanabilecek çok az kişi var. Ve bildiğim kadarıyla, bu gücü hiçbir zaman şekil değiştirenler ya da insanlar üzerinde kötüye kullanmadın. Şekil değiştirenleri günlerine devam etmeleri için bıraktınız, insanların da oldukları gibi devam etmelerine izin verdiniz. Yani... bu yeni enerjinin sizi yozlaştırma amacı yoksa, şimdi neden değiştiğinizi anlamıyorum. Ama toplam gücün yozlaştırması kuralının istisnası olabilirsin."

Dudakları ayrıldı, kısa bir süre önce beni öpmüş olan dudakları ve aynı anda onun tadını tekrar alabildim. Aramızdaki mesafeyi kapatmak ve bu lezzetli canavarı yalamak için duyduğum arzu beni neredeyse deviriyordu. Lanet olsun. Bu çocuk beni kendi alanına çeken bir mıknaş gibiydi.

Ve ben buna kızmadım bile.

"Güç kötü değildir," dedi ve bu sözlerle odaklanmam itiraf etmek istediğimden çok daha uzun sürdü. "Beni değiştirmeyecek. Aksine, zihnimi açmak için tasarlandı. Yapmadan önce eyleminin her yönünü kavramam için beni zorlayacak. Bildiğim kadarıyla, tarihimiz boyunca güç tarafından bozulan bir Yüce Varlık hiç olmadı. Genellikle, seçilmiş kişi tam güçte olduğunda ülke en müreffeh halini alır."

"Benim de bilgim var," dedi Angel. "Bu sohbetten hoşlanmadığımdan değil, çünkü hoşlanıyorum ama bu gece kamp yapacağımız yere gitme şansımız var mı? Enerjimi yeniden toplamam gerekiyor. Geleceğimizde saldırılar olacağını tahmin ediyorum ve tam gücümde olmak istiyorum."

Gölge başını salladı. "Evet. Bu çayırın hemen ötesinde."

Çayır... Hmm, demek istediğim, lav kayalarından oluşan bir tarlayı tam olarak nasıl tanımlayacağım değil, ama herkes kendi için. İfadem düşüncelerimi ele vermiş olmalı ki Gölge bana doğru bir kaşını kaldırdı. "Bu lav alanı beklenmedik bir şekilde yaygın, ama eğer benim burada olduğum zamanki gibiyse, bu gece bizi biraz rahatlatacak bir numara var."

Çömeldi ve ellerini toprağın üzerinde gezdirdi, aradığını bulmuş gibi görünene kadar daha da ilerledi. Tek kelime etmeden sağ elini kaldırdı ve kayayı yumrukladı. Şiddet patlamasına gözlerimi kırıştırdım, elini geri çektiğinde kanlı bir el bekliyordum ama sadece pürüzsüz, bronz bir deri vardı.

"Gösteriş," diye mırıldandım.

Açtığı çukuru kazmaya başlamadan önce başını salladı ve bir süre sonra çukurdan sıvı fişkırdı. Kepçeyle aldı ve sıvı berraktı. "Görünüşe göre bu gece burada kalacağız," dedi ve sonra suyu etrafa saçtı.

Enerjisinin sıvıyla birlikte aktığını hissettim ve saniyeler içinde, daha önce kayanın olduğu yerde bir çim tarlası vardı. Çimen garip bir renkteydi, ne tam yeşil ne de tam kahverengiydi, koyu sarıya çalan altın tonundaydı.

Dokunmak için eğildiğimde, avucumun içinde yumuşak, canlı ve pürüzsüz bir his uyandırdı. "Nasıl bu kadar hızlı büyüdü?" Gerçek mi yoksa sihirli mi olduğundan emin olamadan nefes aldım.

"Lavlar toprağın üst kısmına yayılıyor ama altındakileri yok etmiyor. Verimli bir nokta bulduğumda, tek yapmam gereken biraz yardım etmek ve onu bir zamanlar olduğu gibi geri getirebiliriz."

Durduğumuz yerde otlar yayılmaya devam etti, tıpkı yarattığı su birikintisi gibi. Kara kayalardan oluşan bir tarlanın ortasında gerçek bir doğa mağarası. "Bunu herhangi bir yerde yapabilecekken neden bu kadar yürüdük?"

Altın rengi, alev alev yanan gözleriyle bakışlarımı karşıladığında neredeyse sorumu unutacaktım. "*Hiçbir yere değil. Önce bir su ve enerji kaynağı bulmalıyım ve köylerden ne kadar uzak olursak o kadar güvende oluruz. Dinlenirken bizi gafil avlayacak bir pusuya izin vermeyeceğim.*"

İzin ver. Tipik kibirli canavar. Ama şikâyet edemezdim. "Evet, gece yarısı pususu en kötüsüdür, değil mi?"

Deadpan bakışı. *Ne?* "Korkunç durumları atlatmak için ezik alaycılık kullanıyorum. Bunun farkındasın, o yüzden sinirlenmiş gibi davranma."

Gölge sadece başını salladı. "Bir şeyin farkında olmak onu daha az sinir bozucu yapmaz."

Bunu düşünüyormuşum gibi alnımı kırıştırarak başımı salladım. "Evet, iyi bir noktaya değindin. Yine de durmayacağım."

"Yapacağını hiç düşünmemiştim."

Arkasını döndü ve ben kalbimin neden bu kadar hızlı attığını bir türlü anlayamadım. Sonunda aramızdaki *kimya patlamasının* gelişmesi ve onun tacını ve... eşini almak için buraya geri döndüğünü öğrenmem ne kadar adaletsizdi.

O benim değil. Asla olmadı, olmayacak.

Kendimi sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmaya zorlamak

-Kampı kurup biraz uyumak için sırt çantamın içindekileri çıkardım. Açıp yaydıkça şişen sıkıştırılmış bir yatağım vardı. Daha da iyisi, Shadow elini üzerine bastırdığında, lanet şey iki katına çıkıyor ve bana dinlenebileceğim yumuşak bir yüzey sağlıyordu. Geniş bir gülümseme yanaklarımı gerdi ve doğrudan kayalık zeminde uyumadığım için ne kadar heyecanlı olduğuma şaşırdım. Bunun yetişkinlik olduğundan oldukça emindim ve *bunun için buradaydım.*

Bu beklenmedik servet karşısında kıcımlı sallayarak kafamdaki müzikle hızlı bir dans yaptım ve neredeyse twerk ve diş ipi kombinasyonu ile olduğum yerde dönerken Angel ve Shadow'un beni yakından izlediğini gördüm.

Normal bir insan utanırdı - dans becerilerim şarkı söyleme becerilerim kadar güçlüydü. Ama ben normal değildim. Bu yeni, gelişmiş Mera'ydı, diğer insanların dünyalarına uyum sağlamak için kendi parçalarını tıraş etmeyen.

"Ne?" dedim. Aralarına bakarak söyledim. "Herkes mutlu olduğunda dans etmeli. Buna kesinlikle degeceğine söz ver."

Shadow'un gözleri içimi yaktı. "Sözüne güveniyorum," diye gürledi, sesi her *zamankinden daha* derindi, aksanı biraz daha güçlüydü. Gözlerinin derinliklerinde titreşen bir alev patlaması vardı ve bedenimin derinliklerindeki enerjiyi harekete geçiriyordu. Böyle devam ederse dans repertuarıma kıvrınmayı da ekleyecektim.

Berbat dans hareketlerimi izlemekten gerçekten hoşlanıyor muydu? Yoksa aramızda daha derin bir bağ mı arıyordum, çünkü bazı hisleri yakalayan aptal ben miydim?

Öyle ya da böyle, bu beni biraz keyifsiz bıraktı ve yatağıma uzanıp gökyüzüne bakarken biraz huysuzdum. Angel enerjisini yeniden şarj etmesi gerektiğini söyledi ve toprakla meditasyon yapmaya falan gitti, ben de sadece nefes alıp vermeye ve rahatlamaya odaklandım. Sakinleştikçe ruh halimin bir kısmı değişti ve bununla birlikte etrafımdaki dünyayı daha fazla fark etmeye başladım.

Sanki... burada hiç yıldız yoktu. Tek bir tane bile. Gece yarısı siyah gökyüzünün tamamını görmek için etrafımda döndüm,

Uzakta altın peynir şeklinde bir ay dilimi gibi görünen bir şey gördüm, etrafında birkaç ışık akımı süzülüyordu ama bunun dışında gökyüzünde ağır bir örtü vardı.

"Eter sisleri," dedi Shadow ve yanıma yerleştiğinde tepki vermemeye çalıştım, bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Aramızda gidip gelen enerjimizle, yoğunluktan neredeyse kavruluyorduk. "Gün ışığı kaybolduğunda daha görünür oluyorlar."

"Gerçekten gece ve gündüz mü diyorsunuz?" Bunca zamandır tanıdık Dünya terimlerini kullandığını fark ederek sordum.

"Bizim dilimizde değil," dedi, sabit nefesi neredeyse beni uyutacaktı. "Ama burada var olanların çoğunun birebir çevirisi yok, bu yüzden sana anlayacağın şekilde anlatıyorum."

Bu hoşuma gitmişti. Shadow genel olarak pek düşünceli biri değildi ama bana karşı... çabalıyordu. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hoşuma gitmişti.

Bu yüzden kız gibi duygular içindeydim.

Shadow bana kendi dünyasını anlatmaya devam etti ve dürüst olmak gerekirse, hafif aksanı beni hem çıldırtmaya hem de uyutmaya yetti. Beni nasıl bu kadar zıt kutuplara çekebildi, asla bilemeyeceğim, ama onun geçmişini dinlerken kendimi koluna yaslanmış buldum.

Shadow beni etkilemedi. Beni şok etmedi. Sıcaklığına yaslanmama izin verdi ve kısa bir an için sadece huzur vardı.

Bu, gözlerimi kapatana kadar sürdü ve göğsü gürleyerek beni uyandırdı.

"Yemek yemen gerek," dedi.

Angel kendi şarjını bitirdiğinde, "Öyle," diye ekledi.

Doğrulup gözlerimi ovuşturdum, keşke kendimi böyle bok gibi hissetmeseydim. Birkaç dakikalık bir uykudan uyanıp kendini toparlayabilen insanlardan değildim. Bu beni ve kurdumu biraz hırçınlaştırdı.

"Harika görünüyorsun," dedim Angel'a. Cildinde gözle görülür bir enerjinin titreştiğini fark ettim, sanki bir elektrik örtüsüyle kaplanmış gibiydi. Daha önce böyle bir şey görmemiştim ama bu Angel'ın tam şarj olmuş hali olmalıydı.

"Sisler dengesiz," dedi ellerini zırhının üzerinde gezdirerek. "Hâlâ güç var ama denge bozulmuş durumda. Gölge gittiğinden beri soylular ne yapıyor bilmiyorum ama her ne yapıyorlarsa iyi yapmıyorlar."

"Bu yakında değişecek," dedi söz konusu canavar. Hiçbirimiz cevap veremedi aşağı uzandı ve beni ayağa kaldırdı. Beni yarattığı su birikintisine götürürken, "Kendine iyi bakmıyorsun Mera," diye ısırdı.

Bir kenarda durduk. "Bunu içmek güvenli," diye ekledi ve beni ileri doğru itti.

Kıpırdamadım ve belli ki epik dinlenen sürtük suratım işe yaramamıştı çünkü beni tekrar dürttü. "Shadow," diye tersledim. "Beni itip kakmayı bırak. Kendime bakmak için senin yardımına ihtiyacım yok. Yemeye ve içmeye hazır olduğumda yiyeceğim... ve içeceğim..."

Tamam, biraz küçük bir çocuk gibi davranıyor olabilirdim ama yine de keyifsizdim ve o da alfa saçmalıklarıyla bana yardımcı olmuyordu. Bu gece değil. Bu gece, onun gerçek bir eşi olduğunu, beni içermeyen bir kaderi olduğunu biliyordum ve ben de başa çıkamayacağım pek çok sır barındırabilecek bu dünyada sıkışıp kalmıştım.

Bu gece, sadece bir molaya ihtiyacım vardı.

Bir dürtme daha ve işte tam o anda kendimi kaybettim, ona doğru fırladım ve lanet olası şekil değiştiren şeytanı yakaladım. Normalde onun devasa kıcını yerinden oynatmazdım ama gölün kenarında dengede duruyorduk ve onu gafil avlayarak ikimizi de suya gönderdim.

Öksürdüm ve boğuldum, şok beni bir süreliğine hareketsiz hale getirdiğinde suyun altına girdim. Su soğuktu ama dondurucu değildi ve beklenmedik bir şekilde burnuma ve ağzıma girdiğinde şaşırtıcı derecede ferahlatıcıydı.

Güçlü bir kol beni yukarı çekti ve suyu kaldırmama yardım etmek için avucunu sırtıma vurduğunda, bir ya da iki kaburgamı kırmış olma ihtimali yüksekti. Ama boğulmamıştım, o da var.

"Ne oluyor lan?" Nefes nefese kaldım, ciğerlerime hava çekmeye çalışıyordum. "Bunların hepsi senin suçun."

Yüzüşünü bozan bir bataklık yaratığıymışım gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Beni hep zorluyorsun," diye söylenerek ondan uzaklaştım, çünkü

mesafeye ihtiyacı vardı. "Beni her zaman kendi kalıbına uydurmaya çalışıyorsun, bir yandan da alfa komutunu üzerimde kullanıyorsun-"

Gücü etrafımda kilitlendi, kelimelerimi kesti ve ona ulaşana kadar yavaşça gölün içine doğru sürüklendim. Burada dibe dokunamıyordum ama sorun değildi çünkü beni *bir kez daha* kontrol etmek için kullandığı enerjiyle beni tutuyordu.

Konuşamadığım için gözlerimi kullanarak ne kadar kızgın olduğumu yansıttım.

Beni serbest bıraktığında seni öldüreceğim.

Gölge sırttı, pek de hoş olmayan bir gülümsemeydi ve gerçekten zavallı bir şekil değiştiren gibi kendimi dudaklarını incelerken, öpüşmemizi düşünürken buldum.

İlk öpücüğümüz. İkimiz için de.

Bu sadece üzücü olmaya başlamıştı, damarlarımda yanan bir saplantıydı.

Gölge'nin gözleri karardı, içinde sadece titrek korlar vardı. "Ağzın bir şey söylüyor Günışığı," dedi bana usulca, "ama kokun başka bir şey söylüyor. Gözlerinden bahsetmiyorum bile."

Yine boğuluyordum, ama bu sefer onun yoğunluğundan. Gücünden. Varlığının. Aramızdaki bu somut bağdan. Vücudum ağrıyordu ve bunu hafifletmek için eğilmeye çalıştım ama tabii ki tüm vücudumu tutarak bana işkence ediyordu.

Tam yanmak, çıldırmak ya da aşırı nefes almak üzereyken - üçünde de ince bir çizgi - sonunda beni serbest bıraktı ve suya battım, soğuk sıvı beni tekrar kaplayıp kaynayan cildimi yatıştırırken neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Tekrar yüzeye çıktığımda Shadow gitmişti ve ben de isteksizce onu takip ettim. Hâlâ fena halde azmıştım ama içimde kaynayan sıkıntı onu uzak tutuyordu. Yatağıma doğru attığım her ıslak adımda daha da artan bir sıkıntı.

Oraya vardığımda Shadow bana iki çubuk uzattı. "Ye," dedi kısaca ve çubukları ellerime bıraktı.

Onları ona geri fırlatmak istedim ama bu hem çocukça hem de yiyecek israfı olurdu, bu yüzden arkamı dönüp o yokmuş gibi davranmakla yetindim.

Keşke arkamdan sürekli sıcak bir enerji patlaması olmasaydı ve Gölge'nin çekimiyle içimde yılan gibi kıvrılan dallar olmasaydı.

Benim için paketlediği çubukları -kasıtlı olarak- mideye indirirken, bir süredir üzerimde baskı kuran öfkenin hafiflediğini hissettim. Hmm. Tuhaf.

"Çok acıkmıştı," dedi Angel, sesi benim de arkamdaydı. Sanki Gölge'nin yanında duruyormuş gibiydi. "İnsanlarda böyle bir şey duymuştum ama ilk kez görüyorum."

İkisine de omzumun üzerinden ters ters baktım. "Aç değildim, sizi ölümsüz pislikler."

Hem Shadow hem de Angel gülümsedi ve ben de kendimi gülerken buldum, biraz aç ve öfkeli bir sürtük olduğumu fark ettim.

"Seni suya ittiğim için özür dilerim," dedim Shadow'a. "Biraz aşırı tepki vermiş olabilirim."

Benden alabileceği en fazla şey buydu.

Canavar bir adım öne çıktı, gücü içime fışkırdı ve ateşinin verdiği lezzetli his karşısında gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Saniyeler içinde giysilerimi ve botlarımı kurutmuştu. "Daha güçlü hissediyorsun," dedim ona.

"Enerjimin bu kadar yükseldiğini hissetmeyeli uzun zaman olmuştu." Gülüşü kuruydu. "Aslında Gölge Diyar'ın enerjisinden faydalanmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

"Kovulduğunda çok gençtin," diye hatırlattım ona.

Başını salladı. "Evet, yirmi iki yaş genç bir yaş ama aynı zamanda burada büyük bir dönüm noktası. Özellikle de bir kraliyet mensubu için. Sislerin gücünü kabul etmek için enerjilerimizi açıyoruz, kendi enerjimizi kontrol ediyoruz.

ilk yaratık ve liderlik rolüne nasıl adım atacağımızı öğreniyoruz."

"Her şeyi kaçırdın," diye fısıldadım üzüntüyle.

Yüz hatları karardı. "Her kilometre taşı benden çalındı. Ayrılırken sisleri yırtmamış olsaydım, Inky'ye de sahip olamayacaktım ve onun enerjisi olmadan kendi başıma yok olacağıma dair aklımda çok az şüphe var."

Muhtemelen kız kardeşinin amacı da buydu. Onu bu kadar genç, savunmasız ve enerjisiz göndermek.

"Şimdi aileni öldürmek istiyorum."

Kahkahası üzerimde gezindi ve daha önce ona kızgın olduğumu hatırlamakta zorlandım.

"Kız kardeşimi öldürmek benim hakkım," diye hatırlattı Gölge bana.

Yeterince adil. Bunu herkesten çok o hak ediyordu ve hedefine ulaşması için elimden geleni yapardım.

İlişkimizin bu kadar değişmiş olması neredeyse eğlenceliydi. Yine aynı hızla değişir miydi? Özellikle de gerçek eş tekrar ortaya çıktığında?

A Bir noktada uykuya daldım, uzun zamandır dinlenmediğim kadar iyi dinleniyordum. Işık gökyüzüne geri dönüp sis örtüsünü gökyüzüne gönderdiğinde uyandım.

arka plan.

Gözlerimi ovuşturarak esnedim ve oturup herkesin nerede olduğunu anlamak için etrafıma bakındım. Gölge uyanıktı, büyük bir ağaca yaslanmış bizi izliyordu. Dün orada olmayan bir ağaç, ama belli ki suyu serbest bırakarak açtığı bu vaha gelişmeye devam ediyordu.

"Oh, hey," dedim kendimi yukarı iterek. "Gece boyunca drama yok mu?"

Öne doğru eğildi, bacakları hafifçe büküldü ve kalçalarındaki ağır kaslar gerildiğinde, kısa bir süreliğine neden bu kadar uzakta değil de burada olduğum konusunda kafam karıştı-

"Horlaman dışında," diyerek azgın kız düşüncelerimi böldü, "her şey sessizdi."

Bir sonraki esnememde boğuldum ve ona göz kırptım. "Aman Tanrım, dostum. Gece boyunca bir yük treni gibi nefes alıp verdiğimi duymamış gibi davranman gerekiyordu. Kuralları bilmiyor musun?"

Öfkem çoğunlukla sahteydi, her ne kadar kimse lanet olası dünyanın en ateşli varlığının sizi duymasını istemese de

Bütün gece horladım. Osurmuş muydum? Utanç verici seslerin tamamını duymak için.

Shadow ayağa kalkarken güldü. "Sadece seninle dalga geçiyorum. Ölü gibi uyudun ve gerçekten nefes aldığından emin olmak için birden fazla kez kontrol etmek zorunda kaldım. Su vücuduna iyice yerleşmiş."

"Harika hissediyorum," diye itiraf ettim, Shadow'un gece boyunca bana dokunduğu düşüncesi bedenimi ısıtıyordu. Nasıl bu kadar uyuyabilmişim? Genelde, ne zaman yakınımda olsa, tüm sinir uçlarım canlanır ve sanki prize takılmışım gibi enerjim kıvılcımlanırdı. Ama bunun yerine *ölü gibi mi uyudum?*

Belki de krallığın suyunda bedava Valium vardır.

o.

"Peki, bugünkü plan nedir?" Bir konuya ihtiyacım olduğu için sordum.

Değişim. Etrafıma bakındım. "Peki Angel nerede?"

"Yukarıdan etrafı gözetliyor," dedi Shadow, "biz de Trinity'ye doğru yolumuza devam ediyoruz. Eğer önce yıkanmak isterseniz, göl bıraktığınız gibi duruyor."

Yüzümde olan bakışları yavaşça aşağıya, nefesimi çekerken kabaran göğüslerimin olduğu yere kaydı. Tek düşünebildiğim Shadow ile tekrar yüzmekti. Ama bu sefer kavga etmeyecektik.

Karar vermem bir saniyemi aldı.

İşte bu, denemek için son şansımdı. Eğer Shadow'u bu arkadaşına kaptırırsam, bu gerçekleşmeden önce sahip olduğum her saniyenin tadını çıkaracaktım. Bekâretimi ona vermek için uzun zaman önce Angel'la yaptığım planı hayata geçirmenin zamanı gelmişti. O benim istediğim bir deneyimdi ve zamanım tükeniyordu.

"Sanırım temizleneceğim," dedim, yere basmamak için ayağa kalktım ve onun uzun boyuna baktım. Birinin bu adama bir çift gri eşofman altı almasını dilemem garip miydi? Bu deneyime ihtiyacım vardı. Ölmeden önce yapılacaklar listesi gibi.

Ayağa kalktığımda uzun kollu gömleğimi çıkardım ve üzerimde sadece siyah bir sütyen kaldı. Shadow bir şey söylemedi ama gözleri bu işi fazla ileri götürmemem konusunda beni uyarıyordu. Keşke uyarıları dinleme konusunda iyi olsaydım.

Sırada pantolonum vardı ve onu çıkardıktan sonra düzgünce gömleğimin üzerine katladım. Sırtımı ona dönerek arkama uzandım ve sütyenimin klipsini açtım, kollarımdan kaydırdım ve düşmesine izin verdim, beni siyah külotla ve lanet olası kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bıraktım. Sırtım hâlâ ona dönük olduğu için Shadow bunu göremiyordu. Ama kesinlikle oradaydı.

"Elini yüzünü yıkayacak mısın?" Kollarını kavuşturmuş, dikkatle beni izlediğini görecektik kadar başımı çevirerek sordum.

Cevap vermedi, ben de omuz silktim ve külotumu çıkardım. Beni yüzlerce kez çıplak görmemişti ama öpüştüğümüzden beri beni çıplak görmemişti ve bu onun için büyük bir olaydı, bu yüzden bir şeylerin değişip değişmeyeceğini merak ediyordum.

Su dün geceye göre daha sıcaktı ama yine de daldığımda tenimde ferahlatıcı bir his bırakıyordu. Birkaç tur atmaya karar vermeden önce yaklaşık otuz saniye boyunca süzıldüm. Suyu olan doğal sevgim bana Shadow'u gizli bir cinsel ilişkiye ikna etme planımı unutturdu ve karanlık bir şekil süzülene kadar - ve neredeyse kalp krizinden ölecektim - onun burada olduğunu görmek için yüzeye çıktım. Benim yanımdaydı.

Saçları geriye doğru kaymıştı, tenine su damlıyordu ve kalın kordonlu kaslarından görebildiğim kadarıyla en azından belden yukarısı çıplaktı.

Süzülerek yaklaştı. "Hayatın en basit faaliyetlerinde bile böyle bir neşe buluyorsun," dedi, hareketleri suyu zar zor dalgalandırıyor. "Ve yüzlerce yorgun yıldan sonra, kendimi senin hissettiklerini hissetmek için garip bir şekilde çaresiz buluyorum."

Kendime engel olamayarak ben de ilerledim. Çok daha az zarıftı ama burada çıplak bir Gölge'yle birlikteyken bu kimin umurundaydı ki? "Yüzmeyi her zaman sevmişimdir. Bir

şekil değiştiren için tuhaf ama yüzmenin verdiği
özgürleştirici his

Suda hissettiklerim, iki ya da dört ayak üzerinde hissettiklerimden çok daha fazla."

"Bir şekil değiştiren için tuhafısın," diye mırıldandı. "Muhtemelen tam olarak bir şekil değiştiren olmadığın içindir. Bunu anlamam biraz zaman aldı ama tamamen benimkilerden biri değilsin. Sadece kime ait olduğunu bilmiyorum."

"İşte size çılgınca bir konsept," dedim sırtarak. "Belki de kimseye ait değilimdir. Belki de dış etkiler olmadan kendi yolumu çizen özgür bir kurdum."

Gölün ortasında karşılaştığımızda Shadow başını eğdi, bakışlarımız birbirimize odaklanmış bir şekilde etrafımızda döndük. Onun adına konuşamazdım ama onun yanında çıplak olmak uzuvlarımı titretiyordu ve... onun da çıplak olup olmadığını merak etmek muhtemelen beni öldürecekti.

Gözüm sürekli suya kayıyordu ama adam net göremeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Lanet olsun, biri beni rahat bırakıp bana doğru biraz sık gösterebilir mi?

Kimse yok mu? Uzun ve yalnız geceler için küçük bir şeye ihtiyacım vardı.

"Haklı olabilirsin."

Hareket etmeyi bıraktım, bacaklarım donduğu için neredeyse boğuluyordum.

Hangi konuda? Biraz şaplak bankası malzemesine mi ihtiyacınız var? "Belki *de* sen yalnız bir kurtsun," dedi.

Doğru ya. Evet,

Evet. "Ve birinin seni benim şekil değiştirenlerimin arasına yerleştirmeyi seçmiş olması, senin ve benim tanışmak için bir yolda olduğumuzun kesin bir işaretidir. İster kader ister müdahale olsun, karşılaşmamız kaçınılmazdı."

Göle batarken ağzıma su doldu. Gölge haklıydı ve bunu düşündükçe neden sorusunun cevabına daha çok ihtiyaç duyuyordum. Neden böyle biriydim? Neden diyarla, Gölge'yle ve sislerle bu bağlantılara sahiptim?

Hâlâ bir şekil değiştiren olduğum açıktı, gerçek bir eşim ve her şeyim vardı. Ama sıradan bir şekil değiştiren değildim. Hiçbiri

anlamliydi.

"Neyim ben?" Ona sordum, gerçekliğimin boktan gerçeğine odaklanırken flörtöz gözlerim gerçek suda ölü gibiydi. "Var olmalı mıyım?"

Gölge bir kalp atışı içinde yüzümdeydi ve bir ciğer dolusu su emdim, neredeyse bu sefer gerçekten boğuluyordum. Ben ciğerlerimdeki suyu boşaltmak için öksürürken o da bir kolunu etrafıma dolayarak beni yukarı çekti. Tarih tekerrür ediyordu. Bu tarih sadece dün gece yaşanmış olsa bile.

"Tanrım, lanet olsun," diye homurdandım, sesim manik öksürük seansından dolayı kısılmıştı. "Bu planlanmış bir şey değildi."

"Seninle hiçbir şey öyle değil," dedi Shadow ve artık ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olmadığım için şu anda bulunduğumuz pozisyonu fark ettim.

Beni tutuyordu ve kesinlikle çıplaktı. Vücudunun uzun, pürüzsüz hatlarının bana baskı yaptığını, kaslarının sertliğinin yumuşak kıvrımlarıma karşı çok lezzetli olduğunu hissedebiliyordum. Bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye doğru eğdim ve nefesim küçük pantolonlar halinde içimden çıkmaya başladı. Tüm görüşüm Gölge ile doldu ve bir kez daha onun tadı dudaklarımdaydı.

"Gitmemiz gerek," dedi usulca. "İkimiz de temiziz ve şimdi boşa zaman harcıyoruz."

İkimiz de

kımıldamadık.

"Gölge," diye nefes

aldım.

Gözleri karardı. "Bana böyle bakmaya devam edersen, Günişığı, söz veriyorum bu eğlenceli küçük yüzme başladığından tamamen farklı bitecek."

İnledim, ona tırmanmaya çalıştım ama beni hareketsiz tuttu. Aynı şeyi amımı yalayıp yuttuğunda da yapmıştı ve hayatımda ilk kez gerçekten zapt edilmek istediğimi itiraf etmiştim.

"Farklı şekilde bitir," dedim güçle. "Şöhretine yakışır şekilde yaşa."

Görünüşe göre, aç ve cinsel açıdan hüsrana uğramış olmak beni huysuz yapıyordu. Bu bir kusurdu... Her neyse.

Gözleri Inky'ye benzer bir karanlığa büründü ve Shadow elini sıkmadan önce o duman bloğunun nerede olduğunu merak ettiğim kısa bir düşünceye kapıldım. "Başından beri benimle savaşıyorsun," diye kulağımın dibinde homurdandı. "Ne kadar zorlarsam zorlayayım, aynı sertlikte geri itiyorsun."

"Başka bir yol bilmiyorum," diye fısıldadım boynuna doğru, yüzüm oraya gömülürken onu içime çektim, dilim tenindeki suyun izini sürmek için dışarı fırladı.

Gölge inledi. "Mera, Günışığı. Bu kötü bir fikir. Senin için iyi değilim ve hiçbir söz vermiyorum. *Asla*."

Onu tekrar yaladım, ona karşı emdim, tadının ne kadar lezzetli olduğunu görünce salyalarım aktı. "Söz vermeni istemiyorum," dedim dürüstçe. "Ben yetişkin bir kadını ve anlamayı biliyorum. Bu, olduğundan başka bir şey değil. Yapabildiğimiz için sikişen iki azgın insan."

Beni sudan o kadar hızlı çıkardı ki boğazımda bir çığlık koptu ve kolları kalçalarımın altından kışıma dolandığında kendimi tam yüzünün üzerine oturmuş buldum. Geçen seferki gibi hiç vakit kaybetmeden doğrudan klitorisime yöneldi, onu ağzına aldı, dişleri zonklayan etimi ısırdı.

Ağlamam boğuktu çünkü buralarda gizli saklıydık ve avazım çıktığı kadar bağırmak muhtemelen kötü bir fikirdi. Ne kadar istemiş olursam olayım. İki elimi saçlarından geçirerek onu kendime doğru çekebildiğim kadar sert bir şekilde sürükledim ve zeki ağzına doğru sürtündüm.

"Shadow," diye bağırdım, ilk orgazm beni vururken ona doğru sarsıldım. Orgazmlar arasında çok uzun zaman olmuştu ve bu canavarla çok kolay bir şekilde kenara düştüm.

Arkamı döndüğümde memelerim rüzgârda sallanıyordu ama umursamayacak kadar kendimden geçmiştim. Shadow beni sıkıca kavradı, iri elleri kalçalarımı ısıırıyordu,

Kıçımı yoğuruyordu. Bu tanrının gücü beni korkutmalıydı ama umurumda değildi.

Beni şu anda öldürse, dışarı tok bir orospu olarak çıkardım.

Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı ve beni yutarken gözleri parlıyordu. Biraz geri çekildiğinde, dili uzun, yumuşak bir şekilde yukarı doğru kayarken, tekrar boşaldım, kalçalarımı ve ellerimi o kadar sıktım ki Shadow kadar güçlü olmayan herhangi birini incitebileceğimi biliyordum.

Durmadı ve eğer gözlerindeki ateş bir gösterge ise, acının ısırtmasından hoşlanıyordu.

Evet, aynı derecede berbat durumdaydık ve bu da aramızdaki ilişkinin yürümesini sağlıyordu.

Bir sonraki çığlıklarımda boğulurken gücü tenime çarptı ve her zamankinden daha sert boşalmamı sağladı. Onun ateşli elektrik darbesi zevk ve acının ince çizgisinde sallanıyordu ve ben bunu arzuluyordum.

Duygular çok fazla olduğunda kendimi geriye attım ve başımı suyun üstünde tutan sadece Shadow'un bana tutunmasıydı. Beni su çizgisinin üzerine yatırdı, dilinin amıma vuruşları yavaşlarken oradaki nemi yaladı, vücudumun sunduğu her şeyi yuttu. Tekrar bir birikme başladı, daha güçlü ve daha yoğun bir şekilde.

"Dur," diye yalvardım. "Sana da dokunmama izin ver ya da dur Shadow."

Klitorisimi ağzına almadan önce durakladı, dilini yavaşça etrafında gezdirdi, bir yandan diğer yana süpürdü ve beni öldürmek üzereydi. Bir parça geri çekilerek onu izlerken ağır ağır nefes alıyordum. "Seninleyken enerjimi kontrol edebileceğimden emin değilim, Günışığı."

Bunu itiraf etmek ona pahalıya mal oldu ve Gölge'yi etkilediğim gerçeğinin kalbime yerleşmesine izin vermemeye çalıştım.

"Umurumda değil." Kesinlikle doğru. "Bana hatırlatmaktan hoşlandığın gibi, tanıştığımızdan beri her gün hayatımı riske attım. Bir risk daha nedir ki? Özellikle de ödülle birlikte geliyorsa."

Bir kolunu kullanarak beni yavaşça yukarı kaldırdı, böylece tekrar dikey hale geldim ve beni daha yakına sürüklerken vücuduna batmama izin verdi. Ben aşağıya doğru kayarken sert bir horoz göbeğime bastırdı.

"Burada böyle bir şey olmayacak," diye beni uyardı.

Başımı geriye doğru salladım. "Ne demek istiyorsun?" *Tam* oradaydık. Artık duramazdı.

Gözlerini bana dikti, çok lanet görünüyordu. muhteşem, ıslak ve rahatsız. "Bekaretini, Angel'ın ya da bu topraklarda dolaşan birçok yaratıktan herhangi birinin üzerimize gelme ihtimali olan lanet bir gölde kaybetmek mi istiyorsun?"

Cevap vermeden önce düşünmem gerekti, gerçekten düşünmem gerekti. "Bekâretimi alacaksın, değil mi? Eğer şimdi durursak, bunu bitirmek için bir zaman bulacağımıza söz veriyor musun?"

Dudakları yukarı doğru eğildi, yüzünü hınzır bir gülümseme kapladı. "Günüşiğim, seni tekrar bir araya getirmeden önce yok edeceğim. Ama şu anda yapmayı planladığım her şey için zamanım yok, bu yüzden beni baştan çıkarmayı bırakıp görevimin geri kalanına devam etmeme izin vermelisin."

Bacaklarımı beline doladım, sikinin ucu içeri kayarken inledim, yanma eğlenceli olacak kadar gergindi.

Gölge'nin göğsü, gücünün ateşi üzerimize yayılırken gümbürdedi. "Ya," diye nefes nefese kaldım, "bir daha asla şansımız olmazsa?"

Bundan sonra ne olacağını kim bilebilirdi? Tüm güçleri olmadan güçlü ailesine karşı savaşıyordu.

"Yapacağız," dedi. "Trinity'ye varmadan önce zaman bulacağım.

Önce... her şey değişir."

Gerçek eşi ortaya çıkmadan önce.

Shadow kollarını bana doladı, ani hareket beni yerimden oynattı ve beni kucakladığını fark edene kadar itiraz etmek üzereydim. O dolgun vücutlu

Tüm ruhumda hissettiğim kucaklamalar. Beni saran sıcak bir battaniye.

"Teşekkür ederim."

Bu sözleri gerçekten fısıldayıp fısıldamadığımı merak ederek sarsıldım. Doğru duyup duymadığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bana ne için teşekkür ettiği hakkında daha da az fikrim vardı, ama gözyaşlarımla savaşıyordum. Bu bir vedalaşma gibiydi ve bundan nefret ediyordum. Çılgılık atmak ve derimi yırtmak istiyordum. Kendimi ona böyle sarmak ve asla bırakmamak istiyordum.

Ama... öğrendiğim bir şey varsa, o da karşınızdaki kişi sizi uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyorsa, ona olabildiğince sıkı tutunmanın hiçbir işe yaramadığıydı. Jaxson bana bunu asla unutamayacağım türden sert bir dersle öğretmişti. Gölge'nin sislerinin vücuduna işlendiği gibi bu da ruhuma işlenmişti.

"Bir anımız olacak Günışığı," dedi uzaklaşarak. "Ve sonra her şey bitecek."

Başımı salladım.

"Anlıyorum." Ve ne yazık ki anladım.

W Sudan çıktım ve kendimi harap olmuş hissettim. Belki de orgazm yüzündendi; Shadow neredeyse hiç orgazm olmadan benden birden fazla orgazm çıkaracak gibiydi.

çaba. Ya da daha büyük olasılıkla, aramızdaki bu şey her neyse, geri sayım saatinde olduğu gerçeğiydi.

"Hâlâ bahis hakkında konuşmamız gerekiyor," diye hatırlattı Shadow giyinirken, ikimiz de birbirimize bakmıyorduk.

Başımı kaldırdım, gömleğim kolumun yarısına kadar sıyrılmıştı. "Sonunda topluyor musun?"

Kendini beğenmiş bir gülümsemesi vardı. "Bunu düşündüm ve biliyorsun... Yapmak zorunda olduğumu sanmıyorum. Benimle savaşmayı çoktan bıraktın. Zamanın dolmadan çok önce bırakmıştın."

Bu beni çok rahatsız etti. "Bu doğru değil. Seninle savaşmayı hiç bırakmadım!"

Sıcak orman adamı görünümünü tamamlamak için çöl kahverengisi botlar ve siyah taytlar giymiş olan Shadow bana doğru yürüdü. Tanıdık dansımızda başımı geriye doğru eğdim. "Benimle farklı bir şekilde *savaşıyordun* Mera. Önceleri düşman gibiydik ama sonra... değişti."

Tanrım, lanet olsun. Az önce öldüm mü ben? Çünkü o sözler dudaklarından dökülürken duyularımın kontrolünü kaybetmiş gibi hissettim.

Elini yüzümde o kadar hızlı gezdirdi ki, acaba hayal mi gördüm diye düşündüm.

Sonra işi bitmiş, sırt çantasını hazırlamıştı. Bu, onunla karşılaşan herkesin kalbine korku salan Gölge Canavar'dı. Ailesini öldüren ve bunun için uykusuz kalmayan Gölge Canavar.

Benden uzaklaşacak ve adımını bir daha asla düşünmeyecek olan kişi.

Ona yetişmek için acele ederken, başımızın üzerinden bir figür geçti ve ben savunmaya geçtim, ama Shadow onun Angel olduğunu açıkça biliyordu, çünkü başını bile çevirmedi.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu kadın zarifçe yere inerken, kanatları arkasına kıvrılmıştı.

Bugün zırhının parçalarıyla kaplı pas rengi bir elbise giymişti. Saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü, çarpıcı rengi buradaki ışıktaki parlıyordu ve ben onun ne kadar çarpıcı olduğuna hayret etmek zorunda kaldım. Yeryüzü aleminde böylesine mükemmelliğe sahip kimse yoktu ve yine de Gölge'nin ona bakarken gözlerinin karardığını ya da içinde alevler belirdiğini hiç görmemiştim.

Bu bana hiç mantıklı gelmedi.

Oh, pekala. Aramızda olanların nedenlerini sorgulayacak değildim. Tadını çıkaracaktım. Anı yaşayacaktım.

Ve yarının yasını tut.

Angel, "Bu sabah köyün arazisinde bir eğitim seansları var," diye bildirdi. "Silahlı kuvvetlerinin çoğu şehir dışında."

"Peki ya yaratıklar?" Gölge asker modunda ısırdı.

"Onlar da onlarla birlikte."

Gölge yaratıkların çoğunlukla soyluların kontrolü altında olduğunu, özgür olanların ise avcılar tarafından toplandığını biliyordum.

"Bu köyde soylular mı var?" Ben sordum.

Gölge başını salladı. "Hayır, Fraple kraliyet ailesi buradan birkaç günlük yürüyüş mesafesinde. Onların yerleşkesi

Trinity sınırı çünkü hepimiz kraliyet komşularımıza göz kulak olmayı seviyoruz."

"Peki bu yaratıklar da neyin nesi?"

"Her şehirde ve köyde yaratıklar vardır," dedi Shadow ufka bakarak. "Soyluların torunları onları kontrol edebilir, yeter ki tam kanlı bir soylu söz konusu yaratığı evcilleştirmiş olsun."

"Kraliyet kanı taşıyanların genellikle silahlı kuvvetlerine çağrıldığından bahsetmiyorum bile," diye ekledi Angel.

"Tamam, evet, bu mantıklı."

Mantıklıydı ama yaratıklar ve onlara burada nasıl davranıldığı hakkında daha fazla şey öğrendiğim her seferinde içimde huzursuz bir his dönüp duruyordu. Onlar birer eşyadan başka bir şey değildi. Harcanabilirlerdi. Kraliyet ailesini ve insan benzeri freildleri ayakta tutmak için kullanılıyor ve istismar ediliyorlardı.

"Dünya'ya çektiğim yaratıklar," dedim, "bir kraliyetin kontrolü altında olabilirler miydi?"

"Bundan şüpheliyim," dedi Gölge. "Onlarınkinde bir başkasının enerjisini hissedemedim, bu yüzden muhtemelen özgür canavarların dolaştığı Gri Topraklar'dan çekildiler. Başlangıç noktası, iki sisin birleştiği yer orada. Bir zamanlar saf yaratılış ve gücün olduğu bir yerdi."

"O arazi eskiden başka bir isimle anılırdı, değil mi?" Angel sordu.

Gölge başını salladı. "Evet. Yıllar içinde değiştikçe, bazı kısımları açıklanamaz bir şekilde öldükçe, 'Gri Topraklar' olarak yeniden adlandırıldı. Ama bir zamanlar çok farklı bir yerdi. Yine de genç asillerin ilk yaratıkları için yolculuklarını yaptıkları yerdir."

Beni bu kadar öfkeliendiren de buydu. Yaratıklar dışarıda kendi işlerine bakarken serserinin biri gelip özgürlüklerini mi çalacaktı?

Birkaç kraliyet mensubunu öldürme isteği uyandırdı bende.

Gölge sıırıttı. "Ne düşündüğünüzü biliyorum ve bana güvenin, bağlanmamış yaratıklar topraklarımıza ulaştığında, eşi benzeri olmayan bir yıkım yolu açarlar.

Sen

Anlamıyorsunuz çünkü siz de benim gibi onların enerjisini kontrol edebiliyorsunuz ama sıradan bir vatandaş için... yaratığın işi bittiğinde geriye kan ve bağırsaktan başka bir şey kalmıyor."

İkna olmamıştım. Eğer Dünya'ya benziyorsa, o toprakların ölmesinin nedeni tamamen kraliyet ailesinin yaptığı bir şey olmalıydı. Ve elbette, toprakları öldükçe, yaratıklar beslenme ve barınma için daha uzakları aramak zorunda kalacaklardı. Bu onların suçu değildi.

Gölge ile geçirdiğim süre boyunca tanıştığım yaratıklar gerçek bir zekâyâ ve saf enerjiye sahipti ve onlara oldukça düşkün hale gelmiştim. Zehirli özsuyu olan ürkütücü olanları bile.

"Buradaki hatanın kraliyet ailesine ait olduğunu biliyorum," dedim, içimde tutmaya çalışsam da tiksintim dışarı sızıyordu. "Bunu biliyorum."

Shadow itiraz etmedi ve ben de içten içe onun yaratıklarla ilgili kişisel düşüncelerinin kraliyet mensuplarından çok benimkilerle aynı doğrultuda olup olmadığını merak ettim. Doğrusu, Gölge yirmi iki yıldır burada, bin küsur yıldır da krallığın dışında yaşıyordu. Ne kadarı hâlâ kraliyet ailesi gibi düşünüyordu?

İçtenlikle çok fazla olmamasını umuyordum.

Bu dünyanın sorunları bugün çözülmeyeceği için yolculuğumuza başladık. Yolumuz dünküyle aynıydı ve yavaş yavaş büyüyen vahadan ayrıldığımızda sert kara kayaya geri dönmüştük. Yürümenin monotonluğuna alıştım ve Shadow'un ilk köyün etrafından dolaşmanın bir yolunu bulup bizi özgür bıraktığı ve fark edilmeden devam etmemizi sağladığı için minnettar hissettim.

Ve yaptık. Devam ettik, devam ettik, devam ettik. Neyse ki Angel ve Shadow zayıflığımı hatırlayıp bana su, yemek ve birden fazla kez işeme molası verdiler. İkisi de bir şeye ihtiyaç duymuyor gibiydi ve gün tekrar akıp giderken, kraliyet yerleşkesiyle aramızda kalan iki kasabayı daha dolaşmıştık. Kasaba sakinlerinden birkaçını uzaktan gördüm ve hepsi de Shadow'a benzemiyordu. O aşırı gelişmiş, süper bir

İnsanın seksi, dev versiyonu. Ama bazı sıradan insanlar, Freildler, oldukça farklıydı.

"Mavi deri mi?"

Gölge, piknik yapan küçük bir aileye baktığım yere döndü... piknik mi? "Freildlerin alt türleri," dedi. "Su perileriyle karışık. Kendilerine 'yapraklar' diyorlar."

Kafamın içinde, burada öğrendiğim varlıkların çetelesini tutuyordum. Yaratıklar, soylular ve Gölge Avcıları'nı da içeren özgürler ve şimdi de yapraklar. "Burada başka kaç farklı ırk ve alt tür var?"

Dudakları seğirdi. "Ayrıca gölge yaratıklar ve freildlerin bir karışımı olan clordee'lerimiz de var."

Durakladım. "Yani bazı freildlerin yaratıklarla seks yaptığını mı söylüyorsun?"

Angel ve Shadow muhtemelen sorumun saçmalığına ve muhtemelen yüzümdeki ifadeye güldüler. Aceleyle devam ettim. "Yani, bunun bana garip gelmemesi gerektiğini biliyorum. Ben bir kurdum ve birkaç taneden fazlasının canavar formlarında sevişmeye çalıştığını duydum ama bu bana garip geliyor."

Gölge'nin gülümsemesi yavaş ve düşünceliydi. "Brolder sakinleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ah, evet." Başımı salladım. "Alışılmadık görünmüyorlardı ama sanırım orada türler arası bir üreme oluyordu?"

Yargılayıcı şapkamı çıkarmam gerekiyordu.

"İnsanlarla aynı şekilde üremiyoruz," dedi Shadow bana. "Ama haksız da sayılmazsın. Farklı yaratıkların hepsinin farklı zeka seviyeleri var ve bazıları freildlerle aynı seviyede. Onlarla iletişim kurmayı öğrendiğinizde, gerçekten de düşündüğünüz kadar ahlaksız değiller."

İki elimi de havaya kaldırdım. "Cidden, artık beni yargılamak yok. Alternatif bir yaşam tarzı söz konusu olduğunda konuşmakta zorlanıyorum."

Çoğunlukla bu kordelaları bir noktada görmeyi umuyordum, böylece iki farklı türün bu özel ağını deneyimleyebilecektim.

türler. İlginç bir konseptti ve hiçbir canlıdan faydalanılmadığı sürece çeşitlilikten yanaydım.

Yaratıklara karşı duyduğum bu garip koruma duygusu zamanla artıyordu. Ve şimdi buradayken, Gölge'nin dünyasının varlıklarını görürken, hepsini sarıp sarmalama ve onlara zarar verecek olanlardan koruma dürtüsünü artık görmezden gelemedim.

Yolumuza devam ettiğimizde, diyarın sakinlerinden herhangi biriyle daha fazla karşılaşmadık ve Shadow gece çöktüğünde uyumamız için başka bir vaha yarattı. Bu dünyada birilerinin bu sığınakları fark edeceğinden endişe ediyordum, ancak Shadow bana topraklardan geçenler tarafından ortaya çıkmalarının oldukça yaygın olduğu konusunda güvence verdi. Vahalar zamanla beslenemeden ölüyor, sonunda kara kaya onları tekrar sahipleniyordu.

Özellikle de Shadow bize Trinity'nin sınırında olduğumuzu ve yakında ailesinin topraklarına gireceğimizi söyledikten sonra hiçbirimiz pek rahat edemedik. Fark edilmeden hareket etme günlerimiz sayılı idi.

"Hiç uyuyor musun?" Yeni bir ağaca yaslandığında ona sordum.

"Birinin nöbet tutması gerekiyor," dedi bana.

Duygu çok asıldı, ama o gece gözlerimi açtığım zamanların en az yarısında bana bakıyordu.

Beni güvende hissettirdi. Aynı anda hem güvende hem de tedirgindim, ona karşı hissettiğim duyguların ikili doğası yoğundu.

Uzun zamandır kabuslarımda başrol oynayan canavarın şimdi bana güvenlik ve huzur getirmesi ironikti. Hayat böyle komikti.

Yirminci kez dönüp durduğumda bana "Uyu, Günışığı," dedi. "Yarın kraliyet ailesiyle karşılaşacağız."

Sözlerine karşı gözlerimi kapattım ve bunun geçireceğim son huzurlu gece olup olmadığını merak ettim. Gölge'nin o göt herifin kız kardeşine karşı çıkacağı düşüncesi,

Güç toplamak için binlerce yılı olan ve en başta hayatını mahveden biriyle karşılaşmak aynı anda hem dehşet verici hem de özgürleştiriciydi.

"Sence artık burada olduğunu biliyor mudur?" Sesimi alçaltarak uykulu bir şekilde ona sordum.

Başını salladı, çenesini bir kez daha salladı. "Hiç şüphem yok.

O hazır olacak, ama biz de hazır olacağız."

Yeterince güçlüydü. Yüzyıllar önce kovulan o genç kraliyet mensubu değildi. Yapacağı son şey olsa bile onları yok ederdi ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sence ne olduğumu öğrenebilecek miyim?" Üzerime çöken yorgunluğa rağmen gözlerimi yeniden açarak sordum. "Ailenizden biri bilecek mi?"

Yer değiştirdi ve yukarıdaki ayın alçak ışığında nasıl bir ifade takındığını tam olarak anlayamadım. Muhtemelen dalgın ya da... endişeli.

"Yok etmem gereken ilk kişi kız kardeşim ama ailemdeki tek kişi o değil. İhanetime kimlerin karıştığını bulmak için hepsinin arasından geçmem gerekecek, ama her şey bittiğinde bazılarının ayakta kalacağını umuyorum. Eğer aralarında bir bilgi varsa, onu bulacağım."

Bu beni tatmin etti. Shadow ne olduğumu ve nasıl var olduğumu anlamak için kapsamlı bir çalışma yapacaktı ve sonunda cevaplarımı aldığımda... şey, bu gerçekleştiğinde bununla başa çıkacaktım.

Gölge beni Torma'dan çılmadan önce, kim olduğumu gayet iyi bildiğimi sanıyordum. Şekil değiştiren; kitap aşığı; kırılmış ama içsel olarak güçlü kalmak için savaşıyor; iğneleyici esprilerle dolu; eski aksiyon filmlerinin ve hüznü aşk romanlarının hayranı; parmak arası terliklerin ve kot şortların meraklısı; belirsiz renkte asi saçlar; iyi arkadaş; bazen berbat arkadaş.

Benim birçok yönüm var, Mera Callahan.

Gökkuşağımın tüm renkleri görünür ve canlı bir şekilde önüme serildi. Ve ben onları anladım, kucakladım. Şimdi,

Yine de, gece yarısının yeni bir çizgisi vardı.

-Geceyarısı adında bir sise bağılı olduğumu düşünürsek, bu biraz ironikti. Renklerime damlayan bu karanlığı anlamıyordum ve bununla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onu kucaklayıp artık ben buyum mu diyecektim? Yoksa karanlığın daha fazla akmaması ve varlığımın örtüsünü bulandırmaması için onunla savaşmalı mıydım?

"Fazla düşünüyorsun." Shadow öne doğru eğilerek düşüncelerimi böldü. "Yeni yeteneklerin hakkında ne öğrenirsek öğrenelim, bu senin kim olduğunu değiştirmez. Sen her zaman kendin oldun; sadece bir kısmı gizliydi. Kurdun gibi. Hiç şekil değiştirmedin ama o hep oradaydı. Sadece onun varlığından haberdar olduğun için ilk olduğunda çıldırmadın."

Başımı salladım, kollarımı yastık olarak kullanmak için yuvarlandım ve yukarıdaki yıldızsız sislere baktım. "Sizin dünyanızla, sislerle ve yaratıklarla olan bu yakınlığımın her zaman benim bir parçam olduğunu mu söylüyorsun? Sadece her şey yüzeye çıkana kadar farkında degildim?"

"Evet."

Peki, tamam. Bu, içimde yaşayan yabancı bir varlığın her an Alien *tarzı* patlamaya hazır olduğunu biraz daha az hissetmemi sağladı. Ripley ne kadar havalı olsa da, onun hayatını yaşamaya hiç hevesim yoktu.

"Teşekkürler," dedim usulca. "Eminim zaten bir sürü iş in varken beni aklı başında tutmak için kaydolmamışsındır."

Kıkırdadı, geceyi sıcaklıkla dolduran derin bir gümbürtü. "Aklının başında olduğunu kim söyledi?"

Ben de güldüm. "Gerçekten herhangi birimiz öyle miyiz?" "Haklısın, küçük kurt. Haklısın."

Bundan sonra, daha fazla konuşamayacak kadar yorgundum, bu yüzden gözlerimin kapanmasına izin verdim, bilincin uzaklaşmasına izin verdim.

O Trinity'ye geçtiğimizde Gölge'nin suratı asıldı, hızlanmamız için bizi zorlarken sohbet etmek için ancak bir saniye ayırdı.

Karanlık ruh hali, etrafımızda çok gerçek bir güvenlik varlığıyla aynı zamana denk gelmişti. Kız kardeşi paranoyaktı ve yerleşkesine yakın tüm köyler yüksek alarmdaymış gibi görünüyordu. Durum o kadar kötüye gitti ki, öğlen saatlerinde kendimizi kayaların arkasına çömelmiş, bir sonraki kasabaya giden yolu tamamen kapatan uzun bir muhafız ve yaratık hattına bakarken bulduk.

"Burada tespit edilemeyiz," dedi Shadow kısaca, savunma hattına bakarak. "Eğer kız kardeşim yerimi tam olarak bilirse, üstünlüğü ele geçirir ve tüm gücüyle üzerime gelir."

"Belli ki birini bekliyor," diye belirtti Angel. "Kapıdaki büyü bozulduğu için pek de sürpriz sayılmaz."

"Doğru," diye onayladı, "ama kız kardeşimin bildiği kadarıyla, beni kovduğunda uzun zaman önce ölmüştüm. Kapı herhangi biri tarafından açılmış olabilir ve bu güç gösterisi onun başına geleceklere hazırlanma şekli olabilir. Bunun ben olduğumu öğrenmesine hazır değilim."

"Peki muhafızları nasıl geçeceğiz?" Günün en önemli sorusunu sordum.

Gölge şehrin girişini işaret etti. "Bunun için kılık değiştirmemiz gerekecek ve eğer enerjimizi korursam kimsenin bizi gerçekten sorgulamayacağını umuyorum, en azından ana muhafızları geçene kadar."

Saklandığımız kayaların arkasına daha da sokulurken tek planımız içimi güvenle doldurmadı. Köye bu kadar yakın bir yerde kara katran yoktu, etrafımızdaki arazi altın rengi ağaçlar, kehribar rengi otlar ve parlak kırmızı, papatya benzeri çiçeklerle doluydu. Çok güzellerdi ama bana kan sıçramasını hatırlatıyorlardı ve bir sonraki hamlemizi anlamaya çalışırken bu uğursuz bir havaydı.

Angel silahlarını çoktan eline almıştı ve yüz ifadesi sakinliğini korusa da, gözlerindeki bakış bana onun tüm savaşçıların savaşmadan önce gittikleri zihinsel bir yere doğru kaydığını söylüyordu. "İleride keşif yapmamı ister misin?" diye sordu.

Gölge başını salladı. "Artık uçmak yok. Seni bir mil öteden fark edecekler."

Angel hemen ayağa kalktı. "Ben burada *gölgelerin* arasında saklanmıyorum." Kaşlarını ona doğru kaldırdı ve diyar boyunca yaptığımız gizli yolculuktan bıktığı belliydi.

Shadow onun kelime seçimini anlayarak gürlledi. "Bana korkak mı diyorsun?"

Öne doğru eğildi. "Bu intikam için sonsuza kadar bekledin ve bizi doğrudan yerleşkeye götürebileceğini hissediyorum. Ama sen *bu yolu* seçtin!"

Tam olarak bağırıyorlardı ama devam ederlerse yakında dikkatleri üzerimize çekecektik.

"Evet, sonsuza kadar yaşadım ve bu da bir duruma dalıp hepimizi öldürtmeyeceğim anlamına geliyor. Burada geçirdiğim her gün daha da güçleniyorum. Sürpriz unsurunun bize avantaj sağlayacağından bahsetmiyorum bile."

Melek sinirlendi. "Bahaneler, Gölge. Bu tavrınla ailenin en iyisi olamazsın. Bize savaşçı lazım, savaşçı değil."

bilgin."

Biraz haksızlık ediyordu... Gölge temkinliydi ve ben şahsen daha dövüşmeye fırsat bulamadan öldürülmekten hoşlanmadığım için bunu destekliyordum. Kız kardeşi kapının açılmasıyla tetikte olduğu için yaklaşıırken dikkatli olması mantıklıydı.

"O zaman planın ne?" diye sordu ve tenindeki sıcaklığı hissedebiliyordum. Ona o kadar yakın bile değildim, bu da *sinirlendiği* anlamına geliyordu. "Sadece savaşıarak mı geçeceğiz? Mera ne olacak? O da tehlikede olacak."

İşte o zaman benim yüzümden daha temkinli davrandığını anladım. Zayıf halka. *Hay sikeyim*. Şimdi kızgın olan bendim.

Kurdum ayağa kalktı ve göğsümü tırmalamaya başladı. Yine de bu sefer onun itişine hazırlıklı değildim, kavgalarına çok odaklanmıştım. Yüzeye çıktığında dudaklarımdan boğuk bir uluma döküldü... ve yer değiştiriyordum.

Shadow değişimin gerçekleştiği anı hissetti; ne de olsa o şekil değiştiren tanrıydı. Bana doğru atılırken alevleri canlandı ama sonunda özgür kalan kurt için bir saniye geç kalmıştı.

Ülkesinin sisleri içinde özgürce eğlenmek.

O kadar geriye itildim ki kısa bir an için bilincimi kaybettim ve ilk vardiyamızın sadece ilk birkaç dakikasında sahip olduğu kontrolü tamamen ona verdim.

Muhafızlara doğru koşarken onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Başımızı geriye doğru eğdi, güç içimize bir ısı aleviyle doldu ve canavar formumuzun yandığı, etrafımızdaki toprağı yakan yanık izlerinden belliydi. Sadece yanık izleri değil, otlar da yanıyordu ve bu bitki örtüsü her neyden yapıldıysa yanmayı seviyordu, arkamızda gerçek bir alev oluşuyordu.

Kurdum durmadı, gücü taşı ve toprağa yayıldı, bu yüzden uluduğunda aynı güç-

İlk kullandığımda Torma kurtlarını yere seren dolu türkü. Muhafızlar dikkat kesildi ama baktıkları ben değildim.

Onların yaratıklarıydı.

Kurdum onlara düzinelerce gölge yaratık diyordu. Tek renkli görüşümüzde, hepsinin ne olduğunu bilip bilmediğimizi söylemek zordu, ama bazılarını tanıyorduk.

Bana yaklaştılar ve ben de kendimi saldırıya hazırladım ama tek yaptıkları yanıma düşmek oldu. Ateş birkaçını yaktı ama diğerleri uyum sağladı ve alevlerimin biraz ilerisine koştu.

Dur, diye yalvardım kurduma, sonunda bu durumda kontrolümü yeniden kazanmıştım.

Ücretsiz.

Özgürdü ve bundan vazgeçmeyecekti. En azından şimdilik.

Muhafızlar anlamadığım bir dilde bağırıp çağırarak dağıldılar ve bu sayede muhtemelen eylemlerimle yok ettiğim çimenlik alandan çıkabildim. Gölge'ye göre yerleşkeye en yakın kasabalardan biri olan kasabaya varmak üzereydim.

Kraliyet ailesine ulaşmak için oradan geçmemiz gerekiyordu ve görünüşe göre kurdum da bunu yapıyordu. Asfalt bir yola adım attığımda, yakabileceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden sadece yanan bir kurttum - saç rengim şimdi çok daha anlamlıydı. Ben bir gün doğumu değildim. Ben bir orman yangınıydım.

Şehre girerken gölge yaratıklar benimle kaldı ve duyabildiğim tek şey çığlıklar ve herkesin kaçışırken çıkardığı seslerdi. Kurdumun umurunda değildi, kılık değiştirmiş bir şeytan gibi şehirlerinde sinsice dolaşıyordu. Dikkat et Gölge, senin işin için geliyorduk.

"Mera!"

Kükremesini duydum. Kurdum bile durakladı. Shadow onu benim yapamadığım gibi durdurdu ve bu... merak uyandırıcıydı.

Belli ki hâlâ bize karşı alfabaydı, ama onu duraklatmasına rağmen, onu tamamen bağlayamayacak kadar uzaktaydı. Hızlı bir depar atarak evlerin arasından kaçmaya devam etti, giderken bazılarını ateşe verdi.

Lanet olsun.

Onun bu planı tam bir saçmalıktı. Evleri asla bu şekilde yok etmezdim ama bu benim kontrolüm dışındaydı. Ateş kurdu yetkiliydi ve hiç sikinde değildi.

Köyün derinliklerine inip merkez gibi hissettiğimiz yere yaklaştığımızda, bir figür yolumuza çıktı. Uzun boylu, kahverengi tenli bir erkekti, hiçbir yerinde saç görünmüyordu, sadece deri pantolon giydiği için göğsü çıplaktı. Cildinin her yerinde dans eden dövmeler vardı. Kesinlikle bir kraliyet mensubuydu.

Bana bağırdı ama anladığım bir dilde değildi. Belli ki. Shadow ve Angel Dünya'da geçirdikleri uzun yıllar boyunca İngilizce biliyordu; yaklaşık bir milyar dil konuşuyorlardı. Bense sadece bir tane bilen tek morondum.

Onu anlamayan kurdum yoluna devam etti. Tekrar bağırdı ve bu sefer uzun parmaklarından dökülen bir enerjiyle bizi vurdu. Bize çarpmadan önce onu yakmaya çalışmak için alevlerimiz daha da yükseldi ama işe yaramadı.

Büyüsü yan tarafımıza çarptı ve daha önce hiç vurulmamış olmama rağmen, az önce bana çarpan şeye çok benzer bir his olduğunu hayal edebiliyordum. Geriye doğru fırlatıldık, alevlerimiz bir anda söndü.

Bize çarpan şey her neyse, yan tarafımdaki kürke yerleşip geri kalanıma yayılmaya başlamadan önce siyah bir katran gibi görünüyordu.

Adam tekrar bağırdı, sesi tatmin olmuş gibiydi. Yere yığılmış olan şu anki pozisyonuma bakılırsa, elinde daha fazla kara katran varmış gibi görünüyordu. Tekrar saldırıya uğramak istemediğim için ayağa kalkmaya çabaladım ve bu işi beklediğimden daha zor buldum.

Yaklařtıķķa, hâlâ baēırıyordu, gölge yaratıklar üzerine çullandı ve saldırdı. O da karşılık verdi ama sayıları çok fazlaydı ve neredeyse anında yere serildi. Benim harika ve koruyucu yaratıklarım.

Ama bir an için çok geç kalmışlardı. Karanlık çamur artık yarımından fazlasını kaplamıştı ve yüzüme ulařtıēında ne olacaēı hakkında hiçbir fikrim olmasa da, bir şey bana bunun iyi olmayacaēını söylüyordu.

Geri kay, diye yalvardım kurduma, ama karřılıēında sadece bir inilti duydum.

Çamur güç kaynaēımızı kesmişti ve çok yakında muhtemelen benim hayatımı da kesecekti.

Adamla işi biten yaratıklar tekrar etrafımda dönmeye başladılar ve ben onların koruyuculuēunu hissettim. Beni bildikleri kadar güvende tutuyorlardı ve onlara sahip olanlara -onları çaldıēım asillere- duydukları sadakat çoktan gitmiş, onları eve çağırın kurduma geçmişti. Onları bize çağırdı çünkü biz bir çeşit lanet gölge fısıldayıcısıydık.

"Mera!"

Yine onun sesiydi ve kurdum sürünen karanlıkla savaşarak mücadele etti.

Sonuçsuz bir mücadele.

Shadow'un ne zaman geldiēini biliyordum, yaratıklar sadece enerjisini onları yoldan çekmek için kullandıēında onun için ayrılıyordu. Ne kadarımın örtülü olduēu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sadece boynum ve başım serbest kalacak şekilde yüzde seksen civarında olduēunu tahmin ediyordum.

Yüzündeki öfke görebildiēim tek şeydi ve şaşırtıcı bir şekilde beni sakinleştirdi. Beyaz şövalyemin günü kurtarmak için geldiēini düşünmek delilikti. Birincisi, daha önce de belirttiēim gibi şövalyelerin hayranı deēildim. İkincisi, Gölge bir kurtarıcıdan başka bir şeydi; o gecenin içindeki şeytandı - yine daha önce belirtildiēi gibi.

Ama son gördüğüm yüzün onunki olması o kadar da kötü bir manzara değildi. Bana çoğu kişiden daha az ihanet etmişti ve bu büyük bir başarıydı. Ve Angel onu tanıdığımdan beri belki de ilk kez gerçekten korkmuş bir halde omzunun üzerinden belirdiğinde, yanımda bir dostum olduğu için daha da rahatladım.

Kurdumdan bir uluma kaçtı çünkü insanın ses telleri olmadığına sözlü vedalar gerçekten zordu. Gözlerimde ikisinin de benim için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorlar mıydı? Bir Gölge Piç'in omzuna atılıp kitapların, büyü'nün ve... aşkın dünyasına sürüklendiğim için kendimi ne kadar kutsanmış hissediyordum.

"Hayır," diye tersledi Gölge. "Yüzündeki o lanet bakışı çıkar, küçük kurt. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Beni kolaylıkla kaldırdı ve sonra koşmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Angel onun üzerinde havalanarak bağırdı.

Yaratıklar takip ediyor olabilirdi; karanlık başımın üstünden gözlerime doğru süzülürken bunu anlayamıyordum. Etrafımızdan savaş sesleri geliyordu ve sadece köy sakinlerinin saldırmaya çalıştığını, yaratıkların ise onları uzak tuttuğunu tahmin edebiliyordum.

Ya da belki de Gölge'ydi, onları bir düşünceden daha fazlasıyla saptırıyordu.

Öfkesi kontrolden çıkmış, alevler ve karanlık sisler içinde patlayarak bu kasabayı enkaza çeviriyordu. Her zaman benim için dünyayı yakıp yıkacak bir eşim olsun istemiştim ve görünüşe göre birkaç dakika daha bir eşim varmış gibi davranabilecektim.

Inky görüş alanımda belirdi ve görünüşe göre kasabayı yakıp kül etmeye yardım ediyordu. *Harika işti Mera.* Shadow'un artık fark edilmeden kraliyet yerleşkesine girmesinin imkânı yoktu ve umarım intikamını almayı başarırdı.

Bunu hak etmişti. Ben burada olmasam bile
o.

Gölge kükrüyordu. Göğsünün titrediğini
hissedebiliyordum ama
hiç ses yoktu. Kulaklarım artık tamamen tıkanmıştı ve son
çamur da gözlerime damlarken ağzımı açtım ve bir uluma
daha çıkardım.

Gitmek için uygun bir yol gibi hissettim.

M Beklenen ölüm hiç gelmedi.
Beni durağanlıkta tutan karanlık bir katran
kozasının içine girdiğimde bunun sonu yoktu.

Hala farkında olan ama hareket edemeyen bir koma kurbanı.

Çılgılık atmak istedim. Değişmek. Beni tutan şeyi itmek,
ama hapishanemin karanlık büyüünde kaybolmuştum.
Dış dünya yoktu, en azından ilk başta yoktu ve sonra
dondurucu bir soğuk vardı. O kadar buz gibiydi ki
nefesimi çaldı, ta ki nefesim kesilene kadar, yerini o kadar
yoğun bir ısıya bıraktı ki canlı canlı pişirilip
pişirilmediğimi merak ettim.

Sıcak ve soğuk o kadar uzun süre devam etti ki, günler,
yıllar ya da ömürler olabilirdi. Bu uyanık komada zamanın
pek bir önemi yoktu ve sanki oksijen yoksunluğu beni
etkiliyormuş ve artık doğrusal çizgilerle düşünemiyordum
gibi düşüncelerim düzensiz ve dağınıktı.

Zaman geçtikçe kurdum daha da içime kaydı ve bir
noktada onu kaybederek insan formuma döndüm.

"*Savaş, Mera! Hadi, Günışığı. Sen leicher belasından
daha güçlüsün.*"

Onu duydum. Dışarıdan gelen ilk ses
Hapsedildiğimden beri hapishanemdeydim ve leicher
belasının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da onunla
savaşma fikri hoşuma gitmişti.

Çok uzun zamandır pasif bir kurbandım.

Enerjim ve ellerimle kafesimi tırmaladım, buz ve ateşin sıcaklığı ben dövüşürken hâlâ değişiyordu. Daha fazla güç uyguladığımda, enerjim neredeyse tükenmek üzereydi, parmaklarımın altında hafif bir çatlak hissettim. Bu gücümü artırdı, daha da bastırdım, ta ki temiz hava bana çarpana ve kafesten kurtulana kadar.

Bağırsaklarımı öksürürken güçlü eller beni yakaladı, hava ciğerlerime doldu. Neden bu şekilde tutulduğumu merak ederek etrafıma odaklandığımda, kırmızı bir dünyanın üzerinde sallanmakta olduğumu fark ettim.

Lav uçuşumu. Vay

anasını.

"Gölge," diye boğuldum beni ayağa kaldırıp uzaklaştırırken

Aşağıdaki yanan dereden.

Ona doğru yığıldım, tamamen harap olmuşum ve nasıl hayatta kaldığımdan bile emin değildim. Kolları beni sıkıca sardı ve göğsü gümbürdediğinde, onu yarı canavar gibi görmek için geri çektim, ateş kurdu onun üzerinde ve her tarafımızda.

Kontrol onda değildi.

Angel, Gölge'nin ateşinin dışında görünüyordu, yaklaşmaya çalışıyordu ama ne zaman ileri adım atsa gürlemeleri artıyor, alevler daha da büyüyordu.

Inky ve *Midnight* bile dışarıda kalmıştı.

Bu da ne böyle? Tehlikedeyken bilmeden sisimi çağırmış olmalıyım. Elimdeki işaret sanki bana bir sise bağlı olduğumu hatırlatmak istercesine karıncalanmaya başladı.

Mera. *Midnight*'ın tanıdık sesi kafamın içindeydi ve o kadar rahatlatıcıydı ki neredeyse ağlayacaktım.

"Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle hepsiyle konuştum. "Ama cidden, az önce bana ne oldu böyle?"

Angel cevap vermeye çalıştı ama *Shadow*'un gücü, gürültüye ayarlanmış bir hoparlörün yanında durmak gibiydi, bu yüzden söylediği tek kelimeyi bile duyamadım. Benimle iletişim kurabilen tek kişi *Midnight*'tı. *Gölge hiçbirimizin sana yaklaşmasına izin vermeyecek.*

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim ama kızmamıştım.

Sislerden yapılmış çok nadir bir silahla vuruldunuz. Sadece üst düzey bir asilden yapılmış olabilirdi ve neden o küçük kasabada bulundukları garip, ama durum ne olursa olsun, hayatta kalmamalıydın. İçine aldığı kişinin hayatını emer ama sizinkini alamaz.

Ve bir kez daha, ben her neysem çıldırarak içeri girmişti. kullanışlı.

Bunun Shadow için tasarlandığını düşünüyoruz; kız kardeşi onun geleceğini tahmin etmiş ve alevli kurdu gördüklerinde...

Gölge Canavar olduğunu düşündüler. Bu da mükemmeldi. mantıklı.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım, bana hâlâ sıkıca sarılmış olan Shadow'a ulaşmaya çalışıyordum, yakın zamanda bırakmayacağı belliydi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama iyiyim."

Göğsü altımda titriyordu, çenesi uzamış, yüzündeki kıllar artmış - dürüst olmak gerekirse bu hoşuma gitmişti - jilet gibi keskin dişleri ve ellerinin ucundaki ölümcül pençeleriyle yüz hatları artık tam bir kurt adamdı. Etrafımızda oluşan ateş kurdu tıpkı efendisine benziyordu. Korkutucuydu.

"Gölge," dedim usulca. Cevap vermedi. "Gölge, hadi dostum!" Bu sefer daha yüksek sesle. "Beni eziyorsun. Ben iyiyim. İyiden de iyiyim."

Yalancı. Gece yarısı sanki bana gülüyor gibiydi ve sallandığını görebiliyordum.

Evet, iyiden daha iyi değildim. Eski bir bulaşık bezi gibi tamamen sıkılmış hissediyordum, ama ölmemiştım, bu yüzden bunun üzerindeki her şey bir bonus oldu.

Sonunda etrafımızdaki ateş ve ısı azaldı ve ben de tam bir moron gibi bunu hemen özledim. "Gittiğinde soğuk geliyor," dedim usulca, yüzüm hâlâ Shadow'un göğsüne yaslanmıştı, koca kışlı eli başımın arkasındaydı. "Neredeyse gidiyordun," diye gürlledi. Hiç bu kadar rahatlamamıştım.

için duymak onun Ses. "Sen içinde

sorun, Sunshine."

Yani çok lanet olsun

Ona karşı kıpırdandım, tabii ki çıplaktım - bu noktada benim olayım buydu. "Beni cezalandıracak mısın, Beast?"

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve kafa derimdeki acı verici ve tahrik edici çekiş karşısında inledim. "Eğer çok kalabalık bir izleyici kitlemiz olmasaydı," diye mırıldandı kulağıma yakın bir şekilde, "benim gözetimimde neredeyse ölürken sana tam olarak ne olduğunu gösterirdim."

"Siktir." Tekrar inledim. "Onlardan kurtulabilir misin?"

"Seni duyabiliyorum!" Angel bağırdı, Gölge gücünün bir kısmını serbest bıraktığı için sözleri yerine ulaşmıştı. "Onu bana bırakın."

Gölge isteksizce beni yere bıraktı ve kendimi Midnight ve Angel tarafından süpürülmüş buldum, ikisi de etrafımı sarmış ve yaşam için tutunmuşlardı. "Neredeyse ölüyordun," dedi Angel kısıp sesle, "ve ben yine yalnızdım."

Boğazım düğümlendi ama gözyaşlarımı tutmaya zorladım. Sadece... tüm ailesini kaybettikten sonra onun tekrar yalnız kalacağı düşüncesi benim için çok fazlaydı. Hayatım konusunda bu kadar umursamaz olamazdım. Angel pek fazla insanın içeri girmesine izin vermezdi; ben onun yakın çevresine girmiştım ve bu da mümkün olduğunca uzun süre yanında kalma sorumluluğum olduğu anlamına geliyordu.

"Çok özür dilerim," diye boğuldum, içimde kalan her şeyle ona tutunuyordum. "Seni korkutmak istemediğime söz veriyorum ve seni asla terk etmek istemem. Biz bir aileyiz, Angel."

Onu hiç ağlarken görmemiştım ama sanki o da gözyaşlarını tutuyormuş gibi hissediyordum.

Seninle gelmeliydim.

Geceyarısı da sıkıntılıydı, omurgama doğru yaklaşıyordu. Onları korkutmuştım ve hayatımda bu kadar çok sevgi olması beni şanslı bir şekilde değiştiren yapıyordu.

Sonunda geri çekildim. "Çok özür dilerim," diye tekrarladım. "Gerçekten kurdumun o şekilde kaçmasını istememiştım ama bir kez serbest kaldığında kontrolümü kaybettim. Bu topraklar... Bu topraklar

ve sanki hiçbir şey olmamış gibi tüm gölge yaratıkları yanına çağırdı."

Gölge durmuş, sessizce izliyordu, Inky arkasında, kocaman bir siyah perdeye doğru kabarmıştı.

"Neyle vuruldum? Ve onu üzerimden nasıl çıkardın?"

Gece yarısı bana bunun bir sis silahı olduğunu söylemişti ama gerisini duymak istedim.

"Leicher sislerinden yapılmış bir silahtı," dedi Angel. "Tam çevirisi hakkında hiçbir fikrim yok ama kabaca 'bela' ya da 'çamur' anlamına geliyor."

"Dokunduğu her şeyin canını emecek şekilde tasarlandı," diye ekledi Shadow. "Ve sonra silahları kim kontrol ederse ondan güç alacak."

"Onu yaratıklar öldürdü," dedim usulca, kafamı toparlamaya çalışarak.

Gölge başını salladı. "Hayır, sadece ön cephede olanı öldürdüler. O silahı kontrol eden kişi güvenli bir şekilde yerleşkede. Kız kardeşim yakınlarda böyle yıkıcı bir güç yaratabilecek güce sahip tek kraliyet mensubu."

Biraz hava çektim. "Benden enerji mi çaldı?"

İstediğim son şey Shadow'un kız kardeşine herhangi bir şekilde, biçimde veya formda yardım etmektir. Kesinlikle hayır. Ama tükenmişim... tamamen harap olmuşum, bu yüzden gücümü emmiş olması mantıklıydı.

"Hiç sanmıyorum," dedi Shadow, bakışları yüz hatlarımda gezinirken. "Belaya karşı savaşmaktan bitkin düşmüşsün, ama saldırgana herhangi bir enerji verdiğini hissedemiyorum ve eğer bir şey varsa, seni zapt etmek için savaşırken onların gücünü çalmış olacaksın."

Güzeldi. Bu çok iyiydi.

"Peki nasıl kurtuldum?"

"Gölge seni lavın içine attı," dedi Angel kısaca, hatırladıkça yüzünde ince stres çizgileri belirliyordu, "sonra da kayaların içinde yarattığı buzlu bir banyoya." Başını eğdi ve ben de arkamızdaki göleti gördüm. Hiçbir şey bilmiyordum.

nasıl buzlu hale getirdiğini bilmiyordu ama görünüşe göre Shadow imkansız her zaman başarıyordu.

"Bunu yapacağını nereden biliyordun?"

Yüzü asıktı. "Ben gençken bu silahları yaratmayı öğrenmiştik ve neyse ki bazı bilgiler bana geri geldi. Gücün zararını bozma umuduna sahip olmak için aşırı uçlara ihtiyacım olduğunu biliyordum. Genellikle dış kabuğu kırma işlemine başladığınızda, leicher kurbanının hayatını çoktan çalmış oluyordu. Neyse ki durum böyle değildi ve ben onu senin savaşıma ve kırma gücünü bulmana yetecek kadar zayıflatabildim."

"Sen onu kıramadan beni öldürmesi mi gerekirdi?"

Başını salladı. "Çok daha önce."

Yüz ifadesi periliydi. Benim için savaşıyordu ama beni kurtarana kadar ölmüş olacağımı tahmin ediyordu. Bu...

"Sisler korkutucu," dedim usulca, ölüme yakın son deneyimimden sonra yeniden nefes almaya çalışarak. "Sonunda bunu anlamaya başlıyorum."

Melek kanatlarını salladı, bir kez daha sakin ve soğukkanlı halini takındı. "Evet, işte bu yüzden Gölge'nin Yüce Varlık olarak konumu çok önemliydi. Sadece o sislerin gücüyle iletişim kurma ve bir şekilde kontrol etme yeteneğine sahip olabilirdi."

Sertçe yutkundum. "Binlerce yıldır hiç kimse bu güce gerçekten sahip olmadıysa bu diyar nasıl hâlâ ayakta?"

Gölge kollarını kavuşturdu, teslim olmuş görünüyordu. "Sisler çoğunlukla sadece var olurlar. Sebepsiz yere saldırmazlar ama aynı zamanda öngörülemez de olabilirler. Geçtiğimiz binlerce yıl boyunca buradaki dengeyi korumak için ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok. Liçer ve eterin çarpışmasını engelleyen töreni kimin yaptığını bilmiyorum. Toprağın daha önce hiç olmadığı halde neden garip bir şekilde kurduğunu ve ıssızlaştığını bilmiyorum."

Belli ki bu kadar çok cevapsız soru olmasından nefret ediyordu.

Güçlü bir şekilde bağ kurabileceğim duygusal bir ortam.

Angel ona, "Yerleşkeye vardığımızda cevaplarını bulacaksın," diye hatırlattı.

Shadow'un yüzü karanlık çizgilere büründü, hayal kırıklığı dışarı sızıyordu. "Artık yerimizi biliyorlar ve eğer kız kardeşimin hareketlerini tahmin edebiliyorsam, bize saldırmak için ellerindeki her şeyi topluyor olacaklar."

Kahretsin! Ve hepsi, belki birazcık da olsa, benim hatamdı.

Hay aksi.

I Shadow ve Angel suçlayıcı bir şekilde bana bakmıyordu ama havada bir gerginlik vardı. Herkes, bu *çok da önemsiz olmayan* anahtarı fırlatanın ben olduğumu biliyordu.

planlarımıza dahil etti. Bir şeyler söylemek zorundaydım. "Evet, bunun için üzgünüm. Yemin ederim kurdumun kaçıp kargaşa yaratmasını hiç planlamamıştım."

Gölge her zamanki gibi homurdandı. Angel omzumu okşadı. "Biliyoruz. Senin enerjin burada daha güçlü, kurdunki de öyle. Umarım şimdi onu serbest bıraktığına göre, biz senin diyarla bağının ne olduğunu ve onun buradaki gücüne nasıl karşı koyacağımızı bulana kadar tatmin olur."

Başımı salladım. "Eğer bundan olumlu bir şey çıkarsa, o artık daha sakin. Onu çok uzun süre kilit altında tuttum. Torma'dan çıkarıldığımdan beri vardiyalarım düzensizdi."

Shadow bir kez daha gürledi. Eski huysuz haline geri dönüyordu ve bunun için ne zamanım ne de enerjim vardı. Zar zor ayakta duruyordum.

"Hiç yemeğimiz var mı?" Kısaca sordum. "Yoksa sırt çantam gitti mi?"

Mürekkep ileriye doğru döndü, tekrar bir torba doğurmadan önce büyük bir duman bulutuna dönüştü. "Bunu yapmayı bırakmalısın," diye mırıldandım. "Ürkütücü."

Daha da büyüdü, sallanarak uzaklaştı. Midnight da katıldı ve yorgunluğuma rağmen beni gülümsetmeyi başardılar. "Şimdi kalıyor musun?" Midnight'a sordum. "Kütüphanede her şey yolunda mı? Sen gittiğinde Simone iyi miydi?"

Her şey huzurlu ve güvenli. Simone, Shadow'un arkadaşıyla emin ellerde.

Gözlerimi kısıtım. "Lucien ile emin ellerde mi? Gerçekten mi?" Bu düşünce karşısında yüzümü buruşturdum. "Bu biraz endişe verici."

Lucien tatlı dilli bir vampirdi ve içinde kötülük olduğuna dair endişelenmem için hiçbir neden yoktu, ama orada olduğunu biliyordum. Gözlerinin derinliklerinde bir karanlık vardı. Gölge'nin beş güçlü arkadaşında da vardı.

Gölge'nin mürettebatı olarak onunla aynı vahşeti sergilemeleri mantıklıydı. Bir tüyün kuşları ve hepsi bu. Simone saf bir güvercin sayılmazdı ama yine de boyundan büyük işlere kalkışabileceğinden endişeleniyordum. Ben de öyleydim ve başımı daha fazla belaya sokmamış olmam tamamen şans eseri idi.

Bu işi bitirip kütüphaneye dönmemiz gerekiyordu. "Şimdi aileden ne kadar uzaktayız?" Shadow'a sordum.

Yerleşkenin lav uçurumunun yakınında, sislerin en kolay ulaşılabildiği yerde olduğunu biliyordum. Bu uçurumdaydık.

"Bir günlük yürüme mesafesindeyiz," dedi bana. "Hayatını kurtarıırken pusuya düşmeyelim diye bizi ters yöne götürmek zorunda kaldım."

Bunu bana karşı kullanacaktı, belki de sonsuza kadar.

Onu gerçekten suçlayamazdım.

"Lav uçurumunu takip edecek miyiz?"

Başını salladı. "Evet ve umarım bu yönden saldırmamızı beklemeyeceklerdir."

On beş metre aşağıdaki kıvılcık nehre baktım ve Shadow'un kendini öldürmeden beni içine sokup çıkarmayı nasıl başardığını kısaca merak ettim. Belki de sisleri kullanmıştı, çünkü

hiç şüphesiz sıcakta var olabilirler miydi? Ya da belki sis lavı onu yakmamıştır?

Sanırım bunun gerçekten bir önemi yoktu. Birçok sırrı arasında bunun önemi bile yoktu; beni kurtarmıştı ve önemli olan tek şey buydu.

Kemik yorgunluğuyla dizlerimin üzerine çöktüm, Inky'nin taşıdığı çantaya uzandım - ona başka bir şey demeyi reddediyordum - ve kıyafetleri, ardından da birkaç enerji barını çıkardım. "Şu suyu içebilir miyim?" Başımı buzlu göle doğru sallayarak sordum ve aynı anda barı iki yudumda mideye indirdim. "Yola çıkmadan önce."

Bunun bana devam edecek enerjiyi vermek için yeterli olmayacağını şimdiden söyleyebilirdim. O kadar tükenmişim ki sadece bir yıl uyku, bir ton yemek ve altı orgazm işimi görebilirdi. Bırakın üçlüyü, bunlardan birinin bile gerçekleşme ihtimali neredeyse imkânsızdı. Hiç şüphesiz, kışımızı tekrar yerleşkeye doğru yola çıkarmak için büyük bir yürüyüşe başlamak üzereydik.

Sonra Shadow beni şok etti. "Bir molaya ihtiyacın var. Bu şekilde devam edemezsin. Yeniden toplanmalıyız."

Bakakaldım. Benim için endişeleniyor muydu? "Ben iyiyim," dedim ikinci çubuğumu çiğneyerek.

Başını salladı ve kararlı olduğunu söyleyebilirdim; fikrini değiştirmeyecektim. "İyi değilsin Mera. İyi olmaktan oldukça uzaksın." Tekrar tartışmaya girdim ama sözümü kesti. "Sadece sen değilsin; bu dünya hakkında biraz bilgiye ihtiyacım var. Bir zamanlar burada bana yardımcı olabilecek bir arkadaşım vardı... tabii hâlâ hayattaysa. Önce o yöne gitmeyi öneriyorum."

Melek doğruldu. "İlk kez aynı fikirdeyim. Sürpriz yapma şansını kaybettin ve kız kardeşin de hazırlıklı olacak. Pusuya düşmek için acele etmenin bir anlamı yok. Yeni bir yaklaşım bulmalıyız."

Bu, daha önce söylediklerinin tam tersiydi ve şimdi her ikisinin de *zavallı küçük Mera'yı koruma* treninde olduğu açıktı. Buna çok kızardım ama

Bugün neredeyse ölüyordum. Yani, evet. En iyisi çenemi kapatıp bu güçlü, inatçı, muhteşem tanrıların benim için karar vermesine izin vermektir. Bir kez daha hayatlarımız için savaşımadan önce biraz enerji toplamak iyi olabilirdi.

Seni taşıyabilirim.

Uzanarak elimi Gece Yarısı'nın içinden geçirdim. "Aksi yöndeki kanıtlara rağmen, aslında yürümeyi tercih ediyorum. Hayatımın çoğunda yaptığım gibi tek başıma."

Gece yarısı havaya uçup bana sarıldı, tam o sırada Angel bize doğru adım attı. Sonraki sözleri nazikçe çıktı. "Bağımsızlığın -aşırı bağımsızlığın- öğrenilmiş bir tepki olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sarsılarak geri çekildim, bu sözler bana olması gerekenden daha sert çarptı. "Ne diyorsun sen?"

İki elini de havaya kaldırdı. "Eleştirmeye çalışmıyorum; sadece kendi deneyimlerimden biliyorum. Bu kadar uzun süre güvenecek kimseniz olmadığında, her şeyi her zaman kendinizin yapması gerektiğine gerçekten inanmaya başlamanız çok doğal. Bu tepkiyi öğrendiniz; bu doğal değil. Siz bir sürü hayvanısınız ve her zaman sırtınızı dayayabileceğiniz bir akran topluluğunuz olmalıydı."

Gözyaşlarım beni boğarken gözlerime sıcaklık doldu. Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim, günün sonunda sadece kendinize güvenebileceğinizi varsaymıştım. Ama bu sadece öğrenilmiş bir hayat deneyimi miydi? Kimseye güvenmeme konusunda aşırı kararlı olmama mı neden oluyordu?

"Gölge de aynı," dedi Angel, beni dikkatle izlerken, yüzümün bir dizi duygusal ifadeden geçtiğine şüphe yoktu. "Bu bizim travmamız. Üçümüz de bağımsızlığımıza tutunuyoruz, sanki bırakırsak ölecekmişiz gibi. Hayatımızın bazı dönemlerinde, kendi gücümüzü geliştirmemiş olsaydık pekâlâ ölebilirdik. Ama burada yalnız değiliz. Çok zayıf olduğunuzda, başkalarının sizi taşımasına izin verin. Size yardım etmemize izin vermenizde bir zayıflık yok."

Gölge araya girdi. "Benim travmam yok."

Angel'la bakıştık ve gözyaşlarım kahkahalarım karışıp kaybolunca rahatladım. "Tamam, dostum." Kıkırdadım. "Sen ne dersen o."

Inky, Shadow'un etrafına sarılmıştı ve korkunç pozlarındaydılar, bu yüzden kendimi gülmeyi bırakmaya zorladım. Ama gerçekten, bu adam on insanın toplamından daha fazla travma taşıyordu.

"Travmanı inkâr etmenin bir anlamı yok," dedim omuz silkerek. "Ve kimse senin kendini güçlü ve korkutucu biri olarak inşa ettiğini iddia etmeyecek. Bir tanrı. Irkların gerçek yaratıcısı. Ama yirmi iki yaşındayken, dünyandan ve aileden kovulmuşken, yeni bir evrende tek başınayken, mücadeleler olmalıydı."

Çenesi tıkırdadı. "Hayatta kaldım." Kurtulmuştu ama ne pahasına?

Kendimi ayakta durmaya ve giyinmeye zorlarken, Midnight yardım etmek için kollarımın altına girdi ve Shadow'un gerçekten ne kadar zayıf olduğumu fark ettiği an o anmış gibi görünüyordu. Haklı öfkesinin bir kısmını kaybetti ve o da yardım etmek için öne çıktı.

Giyindikten sonra yürümeye başladık ve beni yarı yarıya taşıdı, ayaklarım yere sürtünüyordu.

Yüzünü görmek için başımı arkaya doğru eğerek hüznle gülümsedim. "Hayatta kalmanın bedeli ağır oluyor Gölge. Biliyorum. Gerçekten mükemmel bir iş çıkardın ama mücadeleleri görmezden gelmenin kimseye faydası yok. Her zaman bir iz bırakır, bazıları diğerlerinden daha derindir." Başımı koluna yasladım. "Yalnız değilsin. Ben de yalnız değilim. Angel yalnız değil. Kendime bunu hatırlatmaya devam edeceğim. Birbirimize yaslanabiliriz."

Bana bak. Angel'ın sözleri evrimleşmeme yardımcı olmuştu ve ben zaten daha yüksek bir bilinç seviyesinde titreşiyordum.

Ya da yorgunluktan aklımı kaçırmışımdır.

Shadow ikna olmuş görünmüyordu, ama şimdi en iyi arkadaşım aracılığıyla bir vahiy aldığımı göre, kendimi bunun gerçekliğini kabul etmeye zorlamaya devam edecektim.

Daha iyisini yapabiliriz.

A Gölge'nin yolculuğumuzda beni sürüklediği bir noktada biraz kestirdim. Angel'ın sözleri beni hayatımda aldığım tüm tavsiyelerden daha çok etkilemişti.

ve bana yardım etmeye çalışan her insanla kavga etmediğim bu yeni şeyi gerçekten deneyecektim. Beni yarı sürükleyerek götüren bir canavar-tanrının üzerinde uyuklamak bu planın ilk adımındı.

Gölge, Melek, Gece Yarısı ve Inky... Aradığımın farkında bile olmadan kendime bir sürü bulmuştum.

Kısa güç uykumdan nihayet uyandığımda, kendimi daha iyi hissediyordum ve gözlerimi açtığımda, Shadow'un omzunun yarısına geldiğimi fark ettim. Beni her zamanki itfaiyeci tarzı tutuşuyla taşıyordu, ama çok büyük olduğu için, beni rahatça tutmak için aslında tüm yolu atması gerekmiyordu.

"Neredeyiz biz?" Esneyerek ve gerinerek sordum, enerjimin makul bir kısmı geri döndüğü için rahatlamıştım. Aslında kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Shadow durakladı ve sonra yavaşça... *çok yavaşça* beni yere indirdi. O kadar güçlüydü ki, ben onun sert gövdesinden aşağı kayarken vücutlarımızın bu kadar yakın olmasına gerek yoktu. Bunu kasıtlı olarak yapmıştı.

Ve hoşuma gitti.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. "Çok," dedim.

Shadow bundan tatmin olmuş görünüyordu, sonunda ellerini benden çekti. "Kristoff'un evinden çok uzakta değiliz. Tabii hâlâ orada yaşıyorsa. Onu tanıdığımında eski bir kraliyet ailesindendi ve kendi yöntemlerine çok bağlıydı. Sanırım bu değişmemiştir."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandım ve birkaç adım daha geri çekildim, böylece onun yörüngesindeki enerjide var olamayacaktım. Ona bu kadar yakın olmak ve kemiklerinin üzerine atlamamak başa çıkılması gereken bir şeydi. Kendimi kontrol etmemden ancak bu kadarını bekleyebilirdim.

Daha da geri çekilerek Angel'a çarptım ve o da beni sabitlemek için kolunu uzattı. "Özür dilerim dostum," dedim aceleyle.

Bakışları Shadow'a kaymadan önce bana bakarken gülümsemesi bilmişti. "Endişelenme."

Shadow bize "Acele edin," diye seslendi ve onu bu kadar huysuz yapan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu tanıyorsam, kafasından geçirdiği karmaşık bir durum vardı ve başka hiç kimse bunu anlayamazdı.

Tanrı sorunları, tamam mı?

Angel'la birbirimize yetiştik ve elimi Midnight'a doğru uzattım, o da bana sarıldı.

Enerjiniz daha güçlü.

"Çok daha iyi hissediyorum," diye onayladım. "Hiçbir bela bu şekil değiştireni alt edemez. Ben bundan daha sert bir malzemeden yapıldım."

Gerçek bir aptal gibi kaderi kışkırttığım için Angel'ın kafamın arkasına bir şaplak atmak istediğini hissediyordum ama binlerce yıllık olgunluğunun derinliklerine inerek bundan kaçındı. Yine de ders almaya devam ediyordum.

"Lütfen, hayatınızı daha fazla riske atmayın," diye uyardı. "Öldürülmesi daha zor olduğunuzu gösteren son olaylara rağmen

Ama yine de ölümsüz olmadığınızdan oldukça eminiz. Kanarsan ölebilirsin."

Bir ölümlü değilken onu sevmek zordur, dedi Midnight beklenmedik *bir şekilde.*

Sözleri beni üzdü.

Bu durumda ölümlü olan bendim. Ölecek olan.

Asla onların yasını tutmak zorunda kalmayacaktım ve bu hayatımın en güzel haberiydi ama bir gün bu maceraları bensiz yaşayacaklarını bilmek berbattı.

"Gölge beni ölü topraklarda ziyaret edebilir," dedim biraz oflayarak. "Belki sen de ziyaret edebilirsin?"

Melek başını salladı, yüzü düştü. "Yaşayanlar ölülerle konuşamaz. Bu şekilde değil."

"Ben de öyle duydum," diye mırıldandım, Shadow'un bana attığı kendini beğenmiş bakışı fark ettim. Piç herif belli ki beni dinliyordu ve hâlâ kendini beğenmiş bir haldeydi. Hiç şüphesiz *ben demiştim* demek için can atıyordu.

"Kimse her şeyi bilenlerden hoşlanmaz," diye tersledim.

Gülümsemesi kaybolmadı ama neyse ki ben bir tanrıyı öldüresiye dövmeye kalkışmadan önce varış noktamıza ulaştık. Bir... *clifi*?

Gölge tam kenara doğru ilerledi ve uzakta bir şelaleyle kaplanmış büyük bir su havuzuna baktı. Bir an için arkadaşının evinin kanyonun aşağısında ya da belki de dağın yamacında saklı olup olmadığını merak ettim.

"*Kristofi!*" Gölge bağırdı, ellerini kavuşturdu ve dünyaya güç gönderdi.

Yine bağırdı ama İngilizce değil. Onun yerine dudaklarından lirik bir dil döküldü. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen tüylerimi diken diken edecek kadar güzeldi.

Arkadaşına görünmesi için bir an vererek durakladı, ama hepimiz orada dururken bile hiçbir şey olmadı.

Gölge geri döndü, endişeli görünüyordu. "Belki kız kardeşim ona ulaşmıştır."

Derin, gürültülü bir kahkaha kavernöz boşluğu doldurdu ve o lirik dilden daha fazlasını duydum, o kadar yüksek ki kulaklarımı ağrıttı. İlk başta bunun bir saldırı olup olmadığını merak ettim, ama Gölge gülümseyip kollarını kaldırarak dikkatini şelaleye verdiğinde, nihayet onun arkadaşı olduğunu anladım.

Daha da yaklaşarak, aşağıda bir şey kaçırıp kaçırmadığımı merak ederek kenardan baktım. Belki de suyun kenarına gizlenmiş bir ev? Ben bir şey bulamadan, neredeyse sessiz bir patlamayla bir figür belirdi... *havada mı* duruyordu? Gölge'nin tam karşısında.

Bir erkekti, omuzlarına dökülen kızıl saçlarıyla iri yarı, hayattan daha büyük bir erkek. Onun kızıl saçları çilek sarısıydı, benimkilerin uçlarına yakın bir renkti.

Gölge'ye doğru yürüdü. Daha doğrusu adım atmaya devam ederken uçuşumdan süzüldü. İkisi göz göze geldiklerinde, Gölge ile aynı boyda olmasına şaşırdım. Lirik bir konuşma başladı ve Angel bana tercüme etmek için yaklaştı. "Onun gerçekten Gölge olduğuna inanmakta güçlük çekiyor," diye fısıldadı. "Ama görünüşe göre arkadaşımızın bu adam hakkında kimsenin bilmediği bazı sırları var."

Tamam, bu iyiydi. Bu, kimliğini daha hızlı kanıtlayabileceği anlamına geliyordu ve sonra belki de kendimize gece için uyuyacak bir yer bulabilirdik. Temizlenmek için bir yer de fena olmazdı.

"Düşmanlık artık yok," diye devam etti Angel, "ama bir an için her şey değişti."

Öyle miydi? Hiçbir şey fark etmemiştim ama dilleri ninni gibi olduğu için bu bir sürpriz değildi. "Tamam, yaklaşabiliriz," dedi Angel beni Gölge'ye doğru iterek.

Biz yürürken Kristoff bizi dikkatle izledi, bakışları bizi inceliyordu.

"Merhaba," dedi mükemmel bir İngilizceyle, en ufak bir aksan ya da tonlama olmadan. "Evime hoş geldiniz. Darkor'un her dostu benim de dostumdur."

"Artık 'Gölge' olarak anılıyorum," dedi Gölge ona.

Kristoff başını salladı. "Oğlum, benim için her zaman atanmış olduğun konumda olacaksın; bu isim senin doğuştan hakkın. İstedğin ismi kullanabilirsin; bu hiçbir gerçeği değiştirmez."

Shadow itiraz etmedi ve ben de acaba bu dünyada gerçekten saygı duyduğu nadir varlıklardan biri miydi diye düşündüm. "Lütfen," dedi Kristoff, kenara çekilip kolunu bir yay çizerek sallayarak. "Yorgun olduğunuzdan, dinlenmeye ve beslenmeye ihtiyacınız olduğundan emin olduğum halde sizi burada tutarak kabalık ediyorum."

Hareket etmemizi bekliyor gibi görünüyordu ama bazılarımız havada yürüyemediğine göre, buradaki oyun planı neydi?

Gölge uçurumdan aşağı doğru yürüdü ve ben soğukkanlılığımı korumayı ve nefes almamayı başardım, ama yine de beni şok etti. "Bu bir illüzyon," diye seslendi canavar. "Takip edebilirsin."

"Uh..." Yere baktım. "İllüzyon ya da değil, beynim bana düşüp öleceğimi söylüyor ve burada, sağlam zeminde kalmamız için ısrar ediyor."

Angel kıkırdadı, müzikal ses çınladı ve aşağıdaki vadide yankılandı ve şimdi Kristoff'un sesini nasıl bu kadar güçlü çıkardığını biliyordum.

"Bunu sen halledersin Mera," dedi ve beni ileri doğru itti.

"Senin için söylemesi kolay, kanatlı piliç," diye tıslayarak karşılık verdim,

Sürekli olarak kenara doğru itilirken topuklarımı sürüklüyordum.

Yine güldü. "Düşersen seni tutarım."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi ve sert duruşumu gevşetip ileriye doğru bir adım atacak kadar kendime güvenmemi sağladı. Kendimi aşağı bakmamaya zorlayarak, gözlerimi onun esrarengiz yüzüne kilitleyerek Shadow'un

izlediği yolu takip ettim.

Çoğu zaman canavarı okuyamadım, düşünceleri örtülü ve gözlerden gizliydi.

Bugün de durum farklı değildi, ama en azından onun soğukkanlı bakışı tanıdık olduğu için rahatlatıcıydı, çünkü o benim yürümek için dayanak noktam oldu.

"Bu ilk adımı atan çok az kişi vardır," dedi Kristoff, dudaklarını gülümsemelerin en küçüğü süsleyerek. "Özellikle de bir ölümlü."

"O normal bir ölümlü değil," diye ekledi Shadow sertçe. Kristoff daha yakından baktı.

"Görebildiğim kadarıyla."

Angel arkamda, Inky ve Midnight da yakınımda yürüyordu. Sisler Shadow'un arkadaşı tarafından da çok yakından incelendi. "Nasıl oluyor da burada birbiriyle yarışan sisler var?" diye sordu. "Kime bağlılar?"

Elimi kaldırdım ve Geceyarısı hızla yaklaştı, içindeki mor tonlar ışıktaki parlayacak kadar büyüktü. Mürekkep Gölge'nin etrafını sardı, ikisi de Kristoff'un sorusuna cevap verdi.

"Bir ölümlüye bağlanmış bir sis," diye düşündü. "Sen, canım, çözmek istediğim bir gizemsin."

Gölge'nin gözlerinde alevler belirdi, sebebinden emin değildim ama Kristoff'un beni görmesini engellemek için yer değiştirdi. "Onun sırlarını öğrenmemiz gerekiyor," dedi, "ama o benim. Onu sahiplenemezsin."

Diğer kısımlarımın aksine ağzım ve boğazım kuruydu. Bana sahiplenici bir alfa gibi davrandığında, bu beni zihinsel ve fiziksel olarak mahvetti. Gölge benim travmamdı ve umurumda bile değildi.

"Anlaşıldı," dedi Kristoff, Gölge'ye daha yakından bakarak. "Peki ya Ixana?"

Ixana. Eş.

Az önce bahsettiği kişinin o olduğunu biliyordum ve hissettiğim öfke beni şaşırtmadı; tıpkı bizi yaratan canavar gibi, şekil değiştirenler de sahipleniciydi. Gölge benim için bir ebeveyn figüründen olabildiğince uzak olduğu için bunu çok yakından düşünmek istemedim.

Ayrıca canavarı sahiplenmeye hakkım yoktu ve Gölge'nin eşi *bekâretimi Gölge Canavar'a verme* planımı öğrendiğinde muhtemelen beni öldürecekti.

"Onu binlerce yıldır görmedim," dedi Gölge sessizce. "Tek bildiğim, hayatına devam ettiği."

Durakladım. Neden sadece bir çift olmadığımızı açıklamamıştı? Arkadaşına benim çoğunlukla geçen yıl boyunca tutsak ettiği bir varlık olduğumu söylemek kolay olurdu.

"Bildiğim kadarıyla hiç hayatına devam etmedi," dedi Kristoff yumuşak bir sesle ve bunun Shadow'u şaşırttığını söyleyebilirdim.

O an sessizlik tuhaftı ve hiç düşünmeden canavara yaklaştım, onu rahatlatmak istiyordum. Alnımı sırtına yasladığımda, elim kalkarak sert kaslarının üzerinde durdu.

Nefesi bir an durdu. Onu gafil avlamıştım.

Beni zaptlamadı ya da itmedi, ikimiz de bir an için öyle kaldık. Bir anlık rahatlık ve destek. Ona yanlılıkla dokunduğumda beni zaptlamasının üzerinden sanki yüz yıl geçmiş gibi hissediyordum. O kadar yol kat etmiştik ki, gerçek eşi hayatına tekrar girdiği anda tüm bunlar yerle bir olacaktı. Gerçek bir eşin bağına daha önce de hissetmiştim, güçlü ve her şeyi kapsayan bir bağı.

Shadow'un ki tam bir cuntosaurus olmasaydı, birbirlerinin kollarına düşmemeleri için hiçbir neden göremezdim.

Belirttiğine göre, sürgün edilmeden önce birbirlerinden yeterince hoşlanmışlardı. Ve neden biri Shadow'la birlikte olmak istemesin ki? Ara sıra pislik yaptığı anlara rağmen, gerçek bir eş olarak en büyük ödüllü.

Lanet olsun. Bunu yapamazdım. Ona daha fazla yaslanamazdım; o zaman bitmişti ve parçalanmadan önce bir tur sikişmeyi başarsak bile, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Doğrudum ve geri adım attım, onun kokusu ve gücüyle kirlenmemiş havayı solumaya ihtiyacım vardı. Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Yoksa başıma geleceklerden sağ çıkamazdım.

Kristoff bizi evine götürdü; bunun için uzun, sarmal ve görünmez bir yoldan aşağıya inmemiz gerekiyordu. Arkasında kalmamız için bizi uyardı çünkü yolda boşluklar vardı.

düşebileceği bir yer. Bu bilgiyle neredeyse tüylerim diken diken olacaktı ama Angel'ın kanatlarına tutunarak onu önden gitmeye zorladım ve bana gülmesine rağmen yine de beni rahatlattı. Ve bunun için onu sevdim.

Dağın eteklerine doğru yürüdüğümüzde, su yukarıdan görüldüğünden daha geniş bir alana yayılmıştı ve nehrin geniş alanının hemen üzerindeki bir toprak parçasında görünmez bir ev vardı. Ya da bize öyle söylendi çünkü tabii ki görünmez olduğu için hiçbir şey göremiyordum.

En azından Kristoff elini duvara bastırana kadar ve sonra tüm ihtişamıyla oradaydı. Dürüst olmak gerekirse pek de *ihtişamlı* değildi. Evi gri ve yeşil taşlardan yapılmış basit bir yapıydı ve tahminimce bu dağ silsilesinin içinden toplanmıştı.

Benim için fark etmiyordu; sadece bu görünmez, endişe verici yoldan kurtulduğum için minnettardım. Önce Kristoff evine girdi ve sonra ikisi de gözden kayboldu.

"Bu adamın etrafında gerçek bir şey var mı?" Ben sordum.

Gölge bana eğlenen bir bakış attı, gözleri ateşle doluydu. "O bir illüzyon ustasıdır, rakipsizdir ve

Hiç şüphesiz onu kız kardeşimin hükümdarlığı altında hayatta tutacak tek şey bu."

Kız kardeşi lanet bir varlıktı ve umarım geleceğinde yavaş ve uzun bir işkence sahnesi vardır. "Kız kardeşinin adı ne?"

Şimdiye kadar ondan sadece *kız kardeşi* olarak bahsediliyordu ama dürüst olmak gerekirse, o sürtüğü ailesi olarak görmeyi bırakmasını istiyordum.

"Cristell," dedi kısaca.

Burnumu kırıştırdım. "Kulağa kötü bir kız ismi gibi geliyor."

Gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi ve lanet olsun, eğer bana kötü şeyler yapmadıysa.

"İçeri girelim," diye ısrar etti Angel, sanki bir saldırı yaklaşıyormuş gibi yukarıya bakarken araya girerek. "Her zaman adını söyleyerek onu çağırabileceğini düşünmüştüm ve şimdi çağırdın."

Bu da sürekli "kardeş" kelimesini kullanmamızı açıklıyor.

Kaybolmadan önce taş evin olduğu yere odaklanarak gözlerimi kapattım ve "kapıdan" içeri adım attım. Eşiği geçer geçmez her şey ortaya çıktı ve kendimi şaşırtıcı derecede rahat bir odada buldum. Tıpkı Gölge'nin kütüphanesindeki gibi kocaman, kükreyen bir ateş vardı ve bu tanıdık hissi çok sevdim. Ana oda taş zeminliydi ve ateşin yanına yarım düzine puf görünümlü sandalye serpiştirilmişti. Kelimenin tam anlamıyla kestirmek için yayılmak için en mükemmel yerd.

"Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin," dedi Kristoff odanın diğer ucuna el sallayarak. "En sevdiğim insan sözlerinden biri."

Bunu merak ediyordum. "İngilizceyi nereden biliyorsun?" Gölge aramıza girdiğinden beri ilk kez, kadim kral bana tekrar tam olarak bakabildi. Kendimi onun gümüşü gözlerine kaptırmıştım, çok çarpıcı ve sıradışıydı. "Ben sizin insan ilminizde telepat dediğiniz türden biriyim. Dokunarak öğrenebilirim."

"Tek bir dokunuşla inanılmaz derecede hızlı öğreniyor," diyerek araya giren Shadow, yaşam alanının içinde belirdi. "Her düşüncen, anın ve tüm bilgin, tenini sıyırdığı anda onun olacak."

Belli ki bir noktada Shadow'a dokunmuştu ve şimdi canavarın yaptığı her şeyi biliyordu. Ki bu çok fazla bir şeydi.

"Sahtekar olmadığınızı belirlemek için birbirinize sorular sormadan önce neden bunu doğrudan yapmadınız?"

Kristoff kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak kıkırdadı ve *bu adam nasıl binlerce yaşında olabilirdi ki?* Gölge de öyle. Otuzlu yaşlarının başında, hayatlarının baharında, sağlıklı ve güçlü adamlar gibi görünüyorlardı. Doğal değillerdi.

"Ona dokunmak soruşturmanın son kısmıydı." Kristoff bana Gölge'nin çoğu zaman ketum olduğu zamanlarda bilgisiyle çok rahat konuştu. "Başkalarının sana dokunmasına her zaman dikkatle izin verirsin. Çünkü senden daha fazla güce sahiplerse..."

Sözünü kesti ama gerisini ben tamamladım. Eğer daha fazla güçleri olsaydı, sana çok zarar verebilirlerdi. Gölge'ye doğru bakarken aramızda uzun bir anlayış anı geçti. Bu yüzden riskten emin olmadığı sürece başkalarının ona dokunmasına izin vermiyordu. Şimdi beni içeri alacak kadar bana güvendiğini düşününce dudağım titredi. Kristoff'un söylediklerine bakılırsa, bu büyük bir meseleydi.

"Mera çok sarılır," dedi Angel. "Güç olayını anlamıyor ve bu onun en iyi özelliklerinden biri."

Sesi sinirli geliyordu, sanki bu yeni bilgiyle beni değiştireceklerini düşünüyordu. Değiştirmeyeceklerdi.

Bu kadim yaratıkların hayatlarında bana ihtiyaçları vardı. Sadece gençliğin getirebileceği kıvılcım ve neşeye ihtiyaçları vardı. Kabul etseler de etmeseler de, onların dünyasına adım atmam -tamam, sürüklenmem, ama anlamsal olarak- iyi oldu.

Kristoff hâlâ bana bakıyordu, yaşlı gözleri beni iliklerime kadar soyuyor, tüm özelliklerimi çözmeye çalışıyordu. *İyi şanslar, dostum.*

Sanki sessiz meydan okumayı duymuş gibi gülümsemesi genişledi.

"Gelin, oturun," dedi. "Yakıt olarak yiyeceğe ihtiyaç duyan biri için biraz yiyecek bulacağım."

Ne alacağını bilmek bile istemiyordum ama kalın, altın rengi, kabarık sandalyelerden birine çöktüm. Bir noktada iyi bir gece uykusu, gerçek yemek, duş ve... güzel olurdu.

"Burada ne yiyorsunuz?" Dikkatimi dağıtmak için sordum. Gölge'nin yemek yediğini hiç görmemiştim ve Angel'ın enerjisini nasıl aldığını bilsem de, bu diyardaki kraliyet mensupları, özgürler, yaratıklar ya da diğerleri hakkında emin değildim.

"Gerçekten yemek zorunda değiliz," dedi Gölge. "Angel gibi biz de enerjimizi toprak ve sislerle olan aktarımdan alacak şekilde evrimleştik. Ama hoşumuza giderse yiyebiliriz."

"Hiç yemek yiyor musun?"

Cevap vermedi, karşı tarafımdaki sandalyeye oturmak için hareket etti, ikimiz de ateşe yakındık. İkimizin de doğal olarak sıcaklığa, kıvılcım saçan közlere ve alevlerin gücüne çekildiğimizi fark etmiştim.

İkimiz de açıkça ateş hastasıydık ve bunu sorun etmiyorduk. "Ara sıra kendimi kaptırdığım olmuştur," diye itiraf etti.

"İnsanlar yemek sevgisi konusunda takıntılılar ve ben de aynı duyguyu yaşamak için can atıyorum."

Ve ondan alabildiğim tek şey buydu. Bir gün, hangi yiyeceğin onu denemeye teşvik ettiğini bulabilirdim ama o gün bugün değildi.

"Ben yemeği sevme yöntemime sadık kalacağım," dedi Angel, odanın daha gerisindeki sandalyelerden birine oturarak.

Biraz kahkaha attım. "Ürkütücü elma koklama alışkanlığın."

Burnunu bana doğru kırıştırdı. "Sen de yemeğini kokluyorsun."

Ben gördüm."

Omuz silktim; beni kesinlikle kandırmıştı. "Genellikle kokusu tadından daha iyidir, bu da birinin planında ölümcül bir kusurdur."

Ev sahibimiz işini yaparken biz de rahatladık ve kendimi yumuşak yüzeye daha da gömülmüş buldum - beni en iyi battaniye gibi kucaklıyordu. Gece yarısı bana yaklaştı ve enerjisini benimkine kattı.

Uyu. Seni izlemeye devam edeceğim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve elimi uzatıp saçlarımı okşadım. Bu tam da ihtiyacım olan türden bir uykuydu: gençleştiren, iyileştiren, yenileyen bir uyku.

Kurdum, yer değiştirdiğimizden beri bulunduğu yerden burnunu çıkardı ama onu hemen yakaladım. Özgürlüğün tek tadını burada almıştı, en azından ben onu diyarda çıldırtan şeyin ne olduğunu bulana kadar. *Seni seviyorum kurtçuk,* dedim ona. *Sen benim ruhumun bir parçasısın ve bunu yapmaktan nefret ediyorum ama bir daha böyle serbest kalamayız. Neredeyse herkesi yakalatıyorduk ve sen ve ben neredeyse ölüyorduk.*

Bana cevap veremedi ama anladığını hissettirdi ve neyse ki mızımızlanmaya ve bana pençe atmaya devam etmedi. Tekrar yattı ve sonra ben uyuyordum.

Gizemli kızıl saçlı bir yabancının aramızda olmasına rağmen kendimi uyuyacak kadar güvende hissetmem güzeldi. Midnight, Inky, Shadow ve Angel'a teşekkürler.

Benim çantam.

W Bilincim bilinmeyen bir süre sonra geri geldiğinde, minderimde kaydım ve uzuvlarımın ne kadar rahatlamış hissettiğini sevdim. Gerçekten rahatlamam birkaç dakikamı aldı.

Uyandım ve uyandığımda gözlerimi açtığımda ateşin uyuduğum zamanki büyüklüğünde olduğunu gördüm ve... oda sessizdi. Doğal olmayan bir sessizlik.

Elimi yüzüme sürerek etrafıma bakındım; Gece Yarısı bile her zamanki yerinde, yükseklerde sürüklenmiyordu.

"Seni arıyorlar." Alçak, derin sesi neredeyse beni minderden aşağı yuvarlayacaktı. Nasıl olmuştu da odadaki Gölge'yi fark etmemiştim?

Yaslandığı duvardan doğruldu, sinsî bir orman kedisi gibi sessizdi. "Uyurken hep beni izliyorsun," dedim, kendimi daha yükseğe iterken biraz nefes nefese kalmıştım. "Ne var bunda?"

İnkâr etmedi, sadece yaklaştı ve minderli koltuğumun kenarında durduğunda, ifadelerinden tek birini bile kaçırmamak için başımı sonuna kadar geriye attım. Sadece yüzündeki küçük değişikliklerden ne hissettiğini anlayabiliyordum.

Asla fazla bir şey vermezdi, ama ara sıra bir mücevher bulurdum.

Şu anda gözleri yanıyor, kaşları birbirine yaklaşıyordu. "Sen çözmem gereken bir gizemsin," dedi bana ve önümde çömeldiğinde şaşırdım. Gölge asla benim seviyeme inmez, beni hep kendi boyuna çekerdi. "Enerjin beni çekiyor. Hissediyorum..." Durakladı. "*Hissediyorum, Günişığı*. Bu bir sorun çünkü her türlü zayıflık benimle intikam ihtiyacım arasında durabilir."

Derin bir nefes çektim, boğazımdaki kuruluk canımı sıkıyordu. "Beni kırbaçlıyorsun," diye ısırdım. "Bir ileri bir geri, bir aşağı bir yukarı gidiyorsun, bana bir an evcil hayvan, bir an arkadaş gibi davranıyorsun. Bir insan mı yoksa bir eşya mı? Ben senin için neyim Shadow?"

Gözlerinde alevler canlandı ve her zamankinden daha yakındı... *ve burası çok mu sıcaktı?*

"Hem bir insan hem de bir mülk olamaz mısınız?"

Başımı salladım. "Hayır, yapamam."

Bana doğru uzandı, beni sandalyeden çekip çıkardı - ah, bu daha doğrudu - yaptığı gibi ayakta durdu, böylece onun kucağında sıkışıp kaldım. "O zaman neden senin olduğun kişiye sahip olmayı bu kadar çok istiyorum, küçük kurt?"

Tanrım. Sikeyim. *Siktir!*

"Bu en lezzetli işkence," diye boğuldum. "Kendime asla izin veremeyeceğimi bildiğim halde sana boyun eğme arzusu. Ruhumdaki alfa şekil değiştiren, bundan elde edilecek faydalar ne olursa olsun, sahiplenilme fikrine karşı isyan ediyor."

Ve çok fazla faydası olacaktı. Aldığım küçük tattan bunu zaten biliyordum.

Shadow'un beni tutuşu sıkılaştı, o kadar sertti ki kaburgalarım ağrıyordu, bu sadece kendimi ona sarma ve hayatımı sikmesine izin verme arzumu artırdı.

"İkilemimizi nasıl çözeceğiz?" diye düşündü, eli sırtımdan aşağı kayarak kışımı kavradı ve yine her bir yanağıma masaj yaparken tutuşu fazla sert değildi,

Kavrayışına karşı kıpırdanmaya çalışırken benden düşük bir inilti çıkardı.

Bir santim bile hareket etmeme izin vermedi ve ben hem hıçkırmak hem de çığlık atmak istedim.

"Bana işkence etmeye devam edemezsin," diye yalvardım, sonunda kelimeleri bulmuştum.

Gölge'nin kahkahası derin ve karanlıktı. İsim ve doğa onun için bir ve aynıydı. "Gölge Âlemi'ne dokunduğun andan itibaren yasak bir işkence oldun. Ve senin tadına bakmadan bu yolculuğun bitmesine izin verebileceğimi sanmıyorum."

Derin bir nefes almaya çalıştım ama beni çok sıkı tuttu, bu yüzden benim için sığ bir nefes alma oldu. "Zaten tadına bakmıştın," diye boğuldum.

"Yeterli değil," dedi, o kadar alçak sesle ki zar zor duyabildim.

Kıçımdaki elini pantolonumun kemerinin altından geçirebilmek için kaldırdı, avucu çıplak etimle buluştu ve o dokunuşu içimde hissedebildiğime yemin ettim.

O uzun parmaklarını kullanarak kıçımın çatlağından aşağı kaydırды, parmaklarını ağrıyan amımın içine sokmadan önce oradaki sinir uçlarına bastırdı ve oyalandı.

O kadar ıslaktım ki, en azından ilk parmak ve ikincisi için neredeyse hiç direnç yoktu, ama beni çıldırtmak için doğru miktarda güçle onları içeri ve dışarı hareket ettirirken ağrıyan yanma başladı. "Gölge," diye inledim. "Beni sikecek misin, yoksa ne yapacaksın?"

Dudakları yanağımı sıyırdı ve "öpüşmek yok" sözünü tekrar hatırladım. Başımı çevirip onun tadına bakma arzusu o kadar güçlüydü ki neredeyse beni öldürecekti.

"Bana boyun eğecek misin?" diye nefes aldı tenime karşı, ağızıma yakın.

Hıçkırmak istedim. Gerçekten de beni özgürlüğüm ile dokunuşunda sakladığını bildiğim zevk arasında seçim yapmaya mı zorlayacaktı? Bu adam ne tür bir pislikti? Ve neden onu hâlâ bu kadar çok istiyordum?

"Yapamam." Tekrar inledim. "Bu beni mahveder. Elimde kalan tek şey bağımsızlığım."

Okşayan parmakları yavaşladı ve diğer kolunun tutuşu yumuşadı, böylece ona daha fazla kaldıraç sağlamak için kendimi hareket ettirebildim. Tam nefesim kesilip boşalmak üzereyken tamamen durdu ve elini yavaşça geri çekti. Beni ayaklarımın üzerine yatırırken dokunuşu kayboldu.

"Efendin kim?" diye sordu, elektriği tenimde dolaşıyor, hassas sinirlerimi aşırı hızda harekete geçiriyor ve beni uyarma gücünden başka hiçbir şey olmadan içimden bir orgazm geçiriyordu.

"Hayır" dedim, "Boyun eğmeyeceğim."

Onun baskın atılganlığına gerçekten ihtiyacım olduğunda kurdum şimdi neredeydi? Neden bu canavara karnını göstermeye hazır bir şekilde yuvarlanıyordu?

"Günüşığı, kelimeleri söylemene ihtiyacım olacak."

Hırladım. "Ne? Neden? Beni de mi dizlerimin üzerine çöktürmek istiyorsun? Beni gerçek eşim için mi eğitiyorsun? Çünkü o da benden aynı saçmalığı istedi."

Gölge'nin ifadesi karardı. "Benden başka kimse için diz çökmeyeceksin. Asla."

Başımı salladım. "Bunun olma ihtimali yok denecek kadar az Gölge. Bütün erkekler senin gibidir, hükmetmek isterler." Kendimi geri çektim. "Doğrusu, hayatımın geri kalanında bu saçmalıkla uğraşmaktansa yalnız kalmayı tercih ederim."

O zaman ne kadar ciddi olduğumu anladı ve ne kadar çok istesem de, vücudum kontrolümü bırakmam ve Shadow'un beni istediği gibi almasına izin vermem için ne kadar çok çılgılık atsa da yapamazdım. Asla geri alamayacağım bir parçamı kaybedecektim.

Şimdi bir uzlaşma arıyordu çünkü o da bunu istiyordu. Ama beni tamamen kontrol etmek istemeyecek kadar baskındı. Bu en azından beni daha iyi hissettirdi çünkü on iki ay önce kışımı bir kenara atar ve bir daha arkasına bakmazdı.

"Bir anlaşma yapalım," dedi ve bana uzun zaman önce girdiğimiz iddiayı hatırlattı. "Eğer şimdi bana boyun eğersen, en azından yüzde seksen, bu dünyadan bir daha asla kimseye boyun eğmek zorunda kalmayacak kadar güçlü ayrılmanı sağlayacağım."

Gözlerimiz kilitlendi ve teklifinin zihnimde kaynamasına izin verdim. Bu büyük bir cazibeydi ama ona inanabilir miydim? "Bunu gerçekten garanti etmenin hiçbir yolu yok."

Başını yaklaştırdı, dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. Lanet olsun. "Şekil değiştirenlere karşı koyabilirim," dedi ve bana türümüzün tanrısı olduğunu ve bizi yaratabileceğini ya da yok edebileceğini hatırlattı. "Ve sen zaten her yönden insanların ötesindesin, bu yüzden temelde garantilendi."

Bacaklarım titriyordu ve artık o beni tutmadığına göre kendi metanetimi bulmam gerekiyordu. "Sanırım... Bunu kabul edebilirim."

Bir daha asla sürümün ya da gerçek eşimin kurbanı olmamak için çok şey yapardım ve bunun getirisi Shadow ile bu geceyi geçirmekse, bunu kabul eder ve gerekirse bağımsızlığımı parça parça yeniden inşa ederdim.

"Islak bir iskambil kâğıdı gibi dağıldım," diye mırıldandım, kendime biraz kızmıştım ama sadece kısa bir an için çünkü gerçekten umursamayacak kadar tahrik olmuşum. Belki yarın daha çok umursardım ama şu anda sadece bana dokunmasına ihtiyacım vardı.

Shadow'un kolları tekrar etrafımdaydı, beni yukarı çekiyordu, böylece boyunu alçaltmasına gerek kalmadan dudaklarımız kolayca buluşabiliyordu. "Bunu söylemene ihtiyacım olacak, Günışığı," diye mırıldandı, dili dudaklarımın arasında gezinmek için dışarı fırladı.

Kukum tepki olarak titrerken bacaklarım sıkıştı. Lanet olsun. Bu cehennem gibi bir yolculuk olacaktı.

"Sana boyun eğiyorum. Bugün ve sadece bugün için, sen benim efendimsin."

Gölge'nin gözleri, gözbebeği ve iris ayırt edilemeyecek kadar koyulaştı ve başını geriye attığında

Boğazından doğaüstü bir uluma yükseldi. Kontrol benden uzaklaştı ve rahatlamayı memnuniyetle karşıladım.

Şeytanla bir gece. Sonuçları ne olursa olsun kabul ediyordum.

S Hadow gücüyle odayı mühürledi, ateş bizi tamamen sarmak için yükseldi ve ısı bariyerinden neredeyse ölmek üzereydik, ama

Tek hissettiğim bir zevk patlamasıydı. Alevlerin içinde dans etmek ve asla ayrılmamak istiyordum.

Gücünü beni çırılçıplak soymak için kullandı, ateş onun teninde canlandı ve benim alevlerim de karşılık verdi. Yine de buna neden olan onun enerjisiydi. Şu anda hiçbir kontrolüm yoktu, uzuvlarım onun emri altında hareket ediyordu. Teslim olmuşum ve o da bundan faydalanıyordu.

Gücü beni boyuna kadar çekti ve gözlerimiz aynı hizaya geldiğinde gülümsedi. Sadece küçük, bilmiş bir gülümseme. "Bunun için hazır mısın, Günışığı?"

"Evet." Tereddüt yok.

Uzandı ve başparmağını dudaklarımda gezdirmeden önce bir elini yanağımda gezdirdi. "Bakire olduğunu biliyorum ama ben yumuşak davranacak biri değilim. Ve sana çekip gitmen için son bir şans veriyorum."

Bunu teklif etmek ona pahalıya mal oldu ve içgüdüsel olarak bunu daha önce kimseye teklif etmediğini biliyordum.

Sonraki kelimelerim boğuk boğuk döküldü çünkü telaşlanmışım. Ve o kadar azmışım ki midemde dönüp duran gerilimden ölebilir miyim diye merak ediyordum. "Sadece... benim için iyi olsun."

Baskı yok, Beast. Ama... evet, aslında çok baskı var.

Alevler tenimizden soldu ve birimiz diğerinden çok daha çıplak kaldı. Ona doğru uzandım ve kaşının bir seğirmesiyle beni durdurdu, gücü beni sabit tutuyordu. "Boyun eğme konusunda pek iyi değilsin, küçük kurt." Sesinin gürültüsü kafamı doldurdu ve çaresizdim; beni bir saniye içinde yalvartacaktı.

"Gölge," diye homurdandım.

Aynı anda beni serbest bıraktı ve kollarının arasına yığıldım; beni yakaladı ve öyle hızlı içine çekti ki başım döndü. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında hazır değildim ve hiç düşünmeden ağzımı açıp girmesine izin verdim. Geçen seferki gibi kavga etmedik; baskınlık mücadelesi yoktu. Bu gecenin alfası Shadow'du ve ikimiz de bunu biliyorduk. Kurdum endişelenmedi, liderliği bana bıraktığı için varlığı göğsümde bile hissedilmiyordu.

Bu insan saçmalığıydı ve o ilgilenmiyordu.

Biz öpüşürken, Shadow'un elleri çıplak kışkımda gezindi ve sonra bir kez daha amımla sanki onun sahibiymiş gibi oynamaya başladı. Ve bugün, öyle sayılırdı. Klitorisimi okşarken, zaten o kadar ıslak ve ağrıyordum ki, sadece bir çimdik beni inletti ve bir saniye sonra boşalmak üzereydim, ama nefesim fark edilir derecede ağırlaştığında geri çekildi.

"Henüz değil, Günişığı," diye mırıldandı. "Çok hassassın. Bakalım biraz birikme olursa nasıl olacak?"

Ağlamak istedim. "Shadow, yıllardır biriktiriyorum. Bunu uzatmana gerek yok."

Beni ağzıyla susturdu, bir başka yaralayıcı öpücük ve ben ona karşı sürtünüyordum, serbest kalmak istiyordum. Ama onun gücü beni durdurdu.

"Bırak beni," diye mırıldandı ve sonra bizi ayırdı, gücünü kullanarak beni odanın öbür ucuna gönderdi ve duvara yapıştırdı. Bir adım bile atmadı; tüm işi gücü yapmıştı. Tamamen onun merhametine kalmış bir halde ilerleyişini izledim.

Yerden birkaç metre yüksekte sabitlenmişim, bu yüzden temelde göz hizasıydık ve yaklaştıkça boynunun arkasına uzandı ve gömleğini çıkardı.

Yavaşça.

Acı verecek kadar yavaştı, bana neler yaptığını kesintisiz bir şekilde gösteriyordu. Vücudunu daha önce görmüştüm ama hafızam yırtık, bronz, kaslı ve dövme formun hakkını vermiyordu. En inanılmaz hareketli görüntülerle kaplı lanet bir sanat eseriymiş. Sahip olmak istediğim karanlık bir ruhu saran mükemmellik.

Bu tek gece bana mal olan her şeye değecekti.

Gömleği gittiğinde önümdeydi ve eğilerek istediğini aldı, dudaklarımı ısırıktan sonra ağzını yanağımda gezdirdi ve sonra çenemin kenarından aşağıya indi. Tenimi yalayıp emdi ve ben inledim, gücünün beni duvara tuttuğu yere doğru gerildim. Kollarım ve bacaklarım görünmez bağlarla bağlıydı ve kalçalarımı bile zorlukla sallayabiliyordum, ki umutsuzca gerginliği azaltmak için bunu yapmak istiyordum.

Ona dokunmama izin vermedi ve yine zevki başlatan oydu; neredeyse beynimin ve bedenimin kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırıldığında ve sonra daha sert ısırıldığında, bana izin verilen küçük harekette kıvrılırken inlemem yüksekti.

Gölge diğer meme ucuna geçti ve o kadar ıslanmışım ki, uyarılmam uyluklarımdan aşağı kaydı.

Onun için hazır olmanın ötesindeydim. "Lütfen," diye yalvardım.

Göğüslerime karşı karanlık bir kıkırdama çıkardı, meme ucumu tekrar yakaladı ve lanet olsun, bu adam dilini nasıl kullanacağını biliyordu.

Bir çeşit silah olarak kayıt altına alınmalı.

Durmazsa meme ucu uyarımı yoluyla bir orgazm kesinlikle yakın geleceğimdeydi.

Lütfen durma.

Ama tabii ki piç kurusu beni hayatımın en büyük orgazmına ulaştırmak için bunu yaptı. Eğer içimdeki gerginlik bir gösterge olsaydı, muhtemelen başarılı olurdu.

Vücudumdan aşağıya doğru öpücükler kondururken, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve hareket etmek için çaresizce tekrar ona karşı koyuyordum. "Sözlerin 'boyun eğ' diyor ama bedenin eğmiyor," diye gürledi, kalça kemiğim boyunca öpüyor, dili aşırı hassas tenimde geziniyordu. "Daha fazla çaba göstermen gerekecek, Günışığım."

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, sert, parlak dilinin vücudumdaki her hareketini hissediyordum. Kalçalarımın ortasına doğru ilerleyerek ıslak bir yol bıraktı ve ben artık hiçbir şey düşünemeyecek kadar kendimden geçmişim. Klitorisime üflediğinde vücudum sarsıldı. Bir klitoris titreyebilir miydi? Bu cevaplanması gereken bir hayat sorusuydu, çünkü eğer titremiyorsa benimki ne halt ediyordu? Lanet bir samba mı?

Amımı sıyırıp klitorisimin üzerinden tekrar geçerken göğsümde bir çılgılık yükseldi. O kadar çaresizdim ki bir inilti kaçtı. Bu bir işkenceydi. Gerçek bir işkence.

Ama şu anda dünyadaki tüm güce sahip olsam bile çekip gitmezdim.

Bana tekrar sürtündü ve ben de kalçalarımı esneterek vajinamı yüzüne doğru ittim. Başını geriye doğru eğdi. "Yaramaz küçük kurt," diye homurdandı.

Gücü bana daha sert vurdu, beni duvara doğru zorladı, böylece kelimenin tam anlamıyla sıfır hareket ettim. Tam bu rahat bir his olmadığı için çıldırmak üzereyken, parmakları kıvrımlarımı ayırdı ve amımın dikişini yaladı. Klitorisimin üzerinde dönerken dilinin sıcaklığı dudaklarımdan bir çılgılık dökülmesine neden oldu.

"Tanrım, siktir. Tanrım."

Durdu. "Buradaki tanrı o değil, Günışığı. Benim adımı kullan."

"Gölge." Duymak istemediği diğer ismi atlayarak kendimi tekrarlardım ve nefes nefese bir telaşla ekledim: "Bu sadece bir ifade."

Hırıltısı odanın içinde yankılanırken göğsü gümbürdedi. "Burada değil."

Başımı sallamaya çalıştım ama hareket edemiyordum ve kafam bulanıktı, bu yüzden ne konuştuğumuzu bile unuttum.

Lütfen yaptığınız işe geri dönün.

Bakışlarımdaki çaresiz özlemi görmüş olmalıydı ve kısık bir kıkırdamayla bedenime geri döndü ve bu sefer orgazmı kaçırmadım. Dilini yukarı doğru kaydırды.ve NEM damlama itibarenBen, dalma Dilini içime soktu, tekrar tekrar, hassas sinir uçlarını uyararak çığlık çığlığa boşaldım, en sevdiğim eğlence olduğu gibi yüzüne oturdum. Şey... neredeyse oturuyordum. Aynı, aynı. Benim Dünya patlatıldı içine a siyah-beyaz, yıldızlarla dolu bir galaksiydi ve işim bittiğinde boğazım ağrıyordu. Kulaklarım ağrıyor.

Ve anladım.

Sonunda.

Elde etmeye çalıştığı birikim, kelimenin tam anlamıyla hayatımda yaşadığım en yoğun deneyimdi ve bana aynısından bir tane daha vermesi için dua ederken bile nefesimi tutmakta zorlanıyordum.

İşi bitmemişti, ağzı klitorisimi emiyor, o sinir yumağını çalıştırıyordu. Ne kadar ıslak olduğumu *duyabiliyordum* ama bu Shadow'u rahatsız etmiyor gibiydi. Aksine bacaklarımın arasına yerleşti, sanki oraya taşınıp orada yaşayacakmış gibi.

Evet, bununla bir sorunum yok. Giriş ücreti: günlük orgazm.

Ağzı titreşti ve aynı zamanda gücünü kullanarak amımın derinliklerine bir titreşim gönderdi. Boşaldım.

tekrar, daha hızlı, nefes nefese bir iniltiyle birlikte tüm havayı dışarı attım.

Vücudumdaki tutuşu yavaşça gevşedi ve ona uzanmaya çalıştım, ancak uzuvlarımın hala biraz tepkisiz olduğunu fark ettim. "Şimdi sıra bende," diye homurdandım, ona dokunmak istiyordum.

Beni serbest bıraktı, öne doğru düşerken bedenimi tuttu. Bu sefer onu soymak için çabaladığımda bana izin verdi. Parmaklarım pantolonunun düğmesini karıştırdı ve sonunda düğmeyi açtığımda gerçekten inledi.

Ellerim içeri kaydı ve... beni yana yatırdı, altında tamamen komandoydu.

Komando ve *çok büyük*.

Elimi sert uzunluğunun etrafına sarmaya çalıştım ama açıdan olsa gerek çapının yarısını bile alamadım. Daha fazlasını görmek için pantolonunu sonuna kadar indirdim ve bakarken bu gece ölüp ölmeyeceğimi merak ederek gözlerimi kırptım.

"Ben... Sekiz ayak boyundan küçülmek zorunda kalacaksın," dedim usulca. "Çünkü bu sana uymayacak."

Yani, o normal bir 1.80 boyunda bir adam bile değildi. Dick. Bundan çok daha fazlasıydı ve ben bakireydim. Matematik burada tutmuyordu.

Gölge güldü. "Öncelikle, benim doğal boyum 1.80'in biraz üzerinde."

Yani evet, boyunu tahmin ediyordum ve görünüşe göre bu oyunda gerçekten bok gibiydim. "Her halükarda dev gibisin," diye karşılık verdim.

"İkincisi," dedi cevabımı duymazdan gelerek, "uyacak, Günışığı."

Amım yine samba yapıyordu.

Sesi çok alçaldı. "Boyun eğmek, seninle ilgilenmem için bana güvendiğin anlamına geliyor. Seni hayal kırıklığına uğrattım mı?"

"Hayır." Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım yoktu. Hayal kırıklığı yoktu. Bir şey varsa, Shadow sadece benimle ilgilendi,

Birden çok kez indiğime emin olmak için. En büyük hayal kırıklığım, bu iyiliğe karşılık vermeme asla izin vermemesiydi.

Ama sonunda sikini elime almıştım ve... *neden vajina hasarı konusunda endişelenerek zaman kaybediyordum ki?*

Yarın yürüyemediğimde çıldırırdım.

Shadow pantolonunu çıkardı ve bakışlarım onun kocaman, erkeksi ayaklarından başlayıp bir tutam siyah saçla süslenmiş, şaşırtıcı bir şekilde mürekkepsiz olan ağır kaslı kalçalarına kadar uzanan yolu takip etti. Sadece gövdesi işaretliydi ve bu hoşuma gitmişti.

Vücudunun geri kalanından biraz daha koyu olan siki gururla vücudundan dışarı çıkıyordu ve ipeksi uzunluğuna dokunmak için uzandığımda o kadar sertti ki bir tanrıyı böyle tahrik edebildiğim için bir başarı hissi duydum. Gölge Canavar beni becermek istiyordu ve bu inanılır gibi değildi ama ben bu fırsatı boşa harcamayacaktım.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım," dedim, sikinin başını yalamak için öne doğru eğilirken başımı kaldırdım. Ağzıma karşı sarsıldı ve bu *çok* hoşuma gitti.

Gölge inledi. "Bakir bir ağız ve bu gece bana ait."

Gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içgüdülerimle hareket ettim, onu tatma ihtiyacı duydum. Yarıktan sızan tuzlu sıvıyı emerek ucunu yalarken elim aşağı yukarı kayıyordu. Daha geniş açarak, ağzıma alabildiğim kadarını almaya çalıştım -ki ne yazık ki çok fazla değildi, sadece ucu, gerçekten- ve tadının ne kadar güzel olduğunu görerek inledim.

Çikolata gibi iyi değil, ama erkek baharatı ve enerjisi gibi iyi. Shadow'a olan çekimim hiç bu kadar güçlü olmamıştı ve ona, bana her zaman hissettirdiği kadar iyi hissettirmek için çaresizdim.

Elim ve ağzım birlikte hareket ederek bir ritim bulmaya devam ederken, Shadow üstümde gürledi. Başımı sıkıca tutarken elleri uzun saçlarımda dolaşıyordu,

Boğazıma kadar soktu. Buna hazır sayılırdım, bu yüzden çok fazla boğulmadım, ama bir dahaki sefere horozu daha derine kaydır ve öksürdüm ve sıçradım. Bu pes etmek için yeterli bir caydırıcı değildi, bu yüzden sadece gemiye bindim ve onun itişleri arasında elimden geldiğince nefes almaya çalıştım.

Bunu yapmak için neden bu kadar uzun süre bekledim ki? Bunu sevmiştim. O kontrolü ele geçirirken bile hissettiğim duygu, tat, güç. Bunu ona ben yapıyordum, aramızdaki enerji hızla akarken onu ağzıma doğru çılgınca itiyordum.

Göbeğim ağrırken kalçalarım sıkıştı ve boştaki elimi kullanarak bacaklarımın arasına girmeye çalıştım, biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Ancak Shadow'un hiçbirisi buna izin vermiyordu, gücü beni iyi noktaya ulaşmadan durdurdu.

"Benim gözetimimde olmaz, Günışığı," diye gürledi. "İninde birçok kez orgazm olmanı dinlemek zorunda kaldım. Bugün amcığın bana ait."

Nefesimi içime çekerek başımı onun sikinden kaldırdım. Tanrım, o pis ağız mükemmeldi. "Kendimi boşalttığımı duydun mu?"

Gözlerinde karanlığın titreşimleri belirdi. "Evet. Sessiz değilsin ve benim kulaklarım çok iyi işitir."

Utanma diye bir şey olmadı. Dürüst olmak gerekirse, beni duymuş olmasını umursayacak gücü kendimde bulamadım.

"Sanırım sıra sende."

Aleti yüzümün yanında sarsıldı ve tam kendimi tekrar üzerine atmak üzereydim ki Shadow iki eliyle kalçalarımı sardı ve beni kolaylıkla kaldırdı. Sanki yüz otuz kilo yerine iki kilo ağırlığındaydım.

Başımı arkaya eğerek bakışlarımın onun ateş dokunuşlu bakışlarıyla çarpışmasına izin verdim ve birkaç saniyeliğine nefes almayı unuttum.

Yürümeye başlarken "Öp beni," dedi ve ben daha öne eğilmeden dudaklarımdan kelimeler döküldü.

"İlk öpücüğün için neden beni seçtin?"

Durdu ve alevler gözlerinde dans ederken büyüleyiciydi, neredeyse yanaklarından taşıyordu. Kendimi onun cevabını duymak için önceki orgazmlarımda olduğu kadar çaresiz buldum. *Lütfen bana cevap ver.*

Yüz ifadesi beni mahvediyordu ve derin sesini duyduğumda, tek bir kelimesini bile kaçırmak istemeyerek ona yapıştım. "Binlerce yıldır, yolumu kesen ve bana farklı bir gelecek için savaşmak için bir neden veren ilk varlıksın. Senin geldiğini hiç görmedim ve hem beni hem de hayatımı böylesine mahvedeceğini hiç tahmin etmemiştim. Buna layık başka kimse yoktu."

Benim buna layık olduğumu düşündü. Sürüsü olmayan bir şekil değiştirenin ve onu reddeden gerçek bir eşin karmaşası.

"Ama senin gerçek bir eşin var," diye nefes aldım, bu konuşmayla her şeyi mahvedebileceğimi biliyordum, ama görünüşe göre kıçım oraya gidecekti.

Shadow'un yüzü sırlarla doluydu ve eğilip ağzıyla kulağımın altındaki hassas noktayı tadarken mırıldandı: "Yüzü bulanık ve bu dünyadaki neredeyse her şey için harika bir hafızam var. Görevim gereği, dünyamdan sürgün edildiğim süre boyunca tek bir varlığı bile öpmedim, ama sonra sen hayatıma girdin. Küstah ve lanet sorularla dolu, gün batımı saçları ve benimkine eşit bir öfkeyle. Tanrılar bile sana sahip çıkmamı engelleyemezdi."

Bunun gerçekliğini göğsümün derinliklerinde hissettim.

Benim de gerçek bir eşim vardı, ama Torin'in yüzü hayal kırıklığının soluk bir sahnesiydi, Gölge'nin parlaklığına hiç benzemiyordu.

"Her zaman ilk sana sahip olacağım için mutluyum," diye fısıldadım, ona kendimden bu kadar çok şey vermenin tehlikeli olduğunu biliyordum, ama lanet olsun, eğer atlayacaksam, sonuna kadar gidebilirdim.

Tekrar yürümeye başladı ve sonra şömineli ana odadan çıkıp... belki de bir yatak odasına girdik.

Ortasında yüzen bir bulut pufuna benzeyen bir şey vardı, bunun yatak olduğunu varsaymak zorundaydım. Hepsi aynı işe yarıyordu: üzerinde uyumak için yumuşak bir yüzey.

Ya da çok daha zevkli başka aktiviteler yapmak için.

O Bu kadar kabarık normal bir yatakta Shadow'un ağırlığının bizi derinlere batırmasını beklerdim ama bu normal bir yatak değildi. Tam olarak ne yapacağımızı biliyor gibiydi.

Planladığımız şey için gerekli olan sertlik, arkamdan sinsice ilerleyen bir adam tarafından neredeyse merkeze fırlatıldığımda bizi tuttu, o büyük vücut odaya hakim oldu ve küçük hissettirdi.

Üstüme yığılırken, bir kolunu omuzlarımın iki yanına atarak kendini benden uzakta tuttu. Uzun bacakları bana kendimi küçücük hissettirdi ve aslında o kadar da küçük değildim, bu yüzden oldukça sıra dışı bir duyguuydu.

"Misyoner pozisyonu, hey?" Dedim ama ağzımdan başka kelime çıkmadı çünkü Shadow'un gücü sesimin boğazımda donmasına neden oldu.

Ben ona kaşlarımı çatamadan ellerimi avuçlarının arasına aldı ve başımın üzerinde sabitledi. "Bu acıtacak," dedi ve aklı başında bir insanın hissedeceği korku yerine, düpedüz heyecanlandım. Bir noktada kırılmıştım ve görünüşe göre artık hasarı onarma şansım yoktu.

Gücü tenime vuruyordu, arzulamaya başladığım o yıldırım yanığı. Canım yanıyordu ama gücünün her bir darbesiyle sırtım kavislendiği için acı aynı zamanda uyarıcıydı. Bir ateş

Aramızda bir sıcaklık oluştu, Shadow'dan akıp beni içine çekti. Neredeyse bu dalgaya daha fazla dayanamadığımda, nefesimi tutmama izin vererek elini bıraktı.

Havayı içime çekerken ciğerlerim ağrıyordu, beni hâlâ tutan ele karşı mücadele ediyordum ama onun pençesini kıracak kadar güçlü değildim.

"Her sinir ucu," dedi ve boştaki elini yanağımda ve ardından boğazımda gezdirdikten sonra göğüslerimden aşağıya ve karnıma doğru devam etti. Birkaç yara izinin üzerinde durdu, onları inceledi ve dokunuşuyla geçmiş acıları yatıştırdı. "Hepsi hayata döndürmek için benim."

Parmakları kalçalarımın tepesine ulaştığında ıslaklığı okşayarak kalçalarımın üzerinde gezdirdi. Bir parmağını içeri soktuğunda tekrar doğruldum ve ardından bir ikincisiyle devam etti ve kendimi onun elini sürmekten alıkoyamadım.

İçimde bir dolgunluk hissi oluştu ama bu yeterli değildi. Aleti olabildiğince derine oturana kadar yeterli olmayacaktı ve Shadow'u becerecektim, tıpkı gecelerdir hayal ettiğim gibi.

Tutuşu konuşabilmem için yeterince gevşemişti, ben de aceleyle "Beni duyduğun bütün o geceler boyunca bunu yapmayı düşünüyordum. Seninle birlikte."

Kaşları birbirine yaklaştı, yüz ifadesi ciddileşti, gözlerinde tehlikeli bir şeyin titreşimi dans etse bile. Alçak bir sesle, "Artık bu işi öğreniyorsun, Günışığı," dedi. "Şimdi benim için gel."

Ben de öyle yaptım, eline karşı sarsıldım ve parmaklarını içimde kıvrıp var olan en zevkli noktaya vurduğunda, ruhumun bir süreliğine bedenimi terk ettiğinden oldukça emindim. Sakinleşmem ve rahatlamam uzun zaman aldı ve kemiksiz bir şekilde yatağa çöktüğümde beni tutuşunu bıraktı.

"Bu senin ilk seferin," dedi aşağıya bakarak, hâlâ üzgün bir şekilde tüm ağırlığını üzerimde tutarak. "Üstte gitmene izin vermeliyim ama bugün zevk veren ben olmak istiyorum." Sahiplenici bir şekilde hırladı. "Sen kime aitsin, küçük kurt?"

I inledi, benim Kafa hala eğirme gelen
benim orgazm. "Sen."

"Adımı söyle."

Bu bir emirdi ve karşı koymak için çaresizdim.

"Gölge Canavar. Ben Gölge Canavar'a aidim."

Göğsü guruldadı ve ne kadar memnun olduğunu hissettim. "Üzgünüm Günışığı, *ama ben neysem oyum.*"

Yukarı uzanarak pazılarına yapıştım ve onu kendime doğru çektim. "Bunu istiyorum. Sana daha önce de söyledim ve ciddiye dim. Seninle başa çıkabilirim."

Alevler teninde canlandı ve bir kez daha yanarak ölmemenin şokunu atlatmaya çalışsam da, güçten zevk aldım... vücudumdaki hoş enerji kavurmasından.

Shadow sonunda aramızdaki mesafeyi kapattı ve ateş, elektrik gücünün tenime ç a r p m a hissiyle unutuldu. O kadar iyiydi ki, her şeyi tam anlamıyla algılayabilmek için gözlerimi kısa süreliğine kapatmak zorunda kaldım. Çıplak tenlerimiz birbirine değiyor, kayıyor ve birbirini yakalıyordu ama ben bunu çok daha derinden hissediyordum.

Gözlerimi açtığımda Shadow eskisi kadar uzun değildi. Beni dikkatle izliyor, yüz ifadelerime dikkat ediyordu. Soru sormak için kaşlarımı kaldırdım ve gülümsemesinin yavaşça çekilmesi diğer parçalarımı da çekti. "Zevk-acı oyununu sevdiğini biliyorum, Günışığı, ama zevkli olanın ötesinde herhangi bir acı hissetmen fikri kafamı karıştırıyor. Nedenini bilmiyorum ama seni yok etmek istemiyorum. İlk seferin için bu boyut daha kolay bir konaklama olabilir."

"Beni neden yok etmek istemediğini bilmiyor musun?"
Güldüm. "Dostum, sen biraz psikopatsın."

Omuz silkti. "Yatağımdaki bir kadın için hiçbir zaman taviz vermedim. Tatmin olmuş ve bazen de kırılmış olarak ayrılırlar. Senin için ikinci kısmı istemiyorum."

Shadow için bu kadar konuşma yeterli olmuş olmalı ki eğildi ve dudaklarımı yakaladı. Beni sevişir gibi öptü - sert, hükmedici bir aşk gibi - ve hayatına yeni katılan bu şeyden oldukça keyif aldığını biliyordum.

Bacaklarımı araladığında inledim ve aralarına yerleşebilmesi için kalçalarımın açılmasına izin verdim. "Koruma mı?" Aklımı tamamen yitirmeden önce boğulmayı başardım. Gölge Canavar'a hamile kalmak on yıllık planımda yoktu. Bir sürü küçük iblis bebek. Yani, çok sevimli olurlardı ama genetiğimiz bir araya geldiğinde muhtemelen dünyaları yok ederlerdi.

Duraksamadı, beni öpmek için eğildi. Shadow nihayet öpüşme aşkını keşfettiğine göre, şimdiden uzman seviyesine yaklaşmıştı. Başım dönüyordu ve öpüştüğümüz dakikalar boyunca ikimizin de nefes almadığından emindim.

Elini vücudumda gezdirdi ve beni yataktan kaldırabilmek için kığımın altından içeri soktu. İşte o zaman sikinin kalın başının girişime doğru bastırdığını hissettim. "Korunmaya ihtiyacımız yok," dedi. "Burada çocuklar için seksten daha fazlası gerekli."

Bir gün *daha fazlasının* ne olduğunu öğrenecektim ama şimdilik ihtiyacım olan tek şey bu cevaptı.

Shadow beni tekrar öpüyor, sikini içime daha sert itiyordu ve gerildiğimde hafif bir yanma oldu, ama iyi yağlanmışım, bu yüzden içeri kaymaya devam ederken neredeyse hiç direnç yoktu.

"Shadow, siktir."

"Tam cümleler, Günişığı," diye emretti. "Tam cümlelerle konuşmayı öğrenmelisin."

"Hayır."

Gözlerindeki ateş canlandı ve bir göt deliği hareketiyle yolun geri kalanını içime soktu. Tek bir uzun vuruş. Nefesim onun iniltisi arasında kayboldu ve acının beni ikiye ayırmasını bekledim, ama hafif bir tatsızlık dışında

yanma hissi çabucak geçti, tek hissettiğim en lezzetli şekilde doymaktı.

"Vay canına," diye boğuldum. "Bu... Gerçekten acıtmadı." Acımıştı ama söylediği gibi, bu tür acıları seviyordum. "Belki de kendimi o kadar çok becerdim ki, bakir girişlerim çoktan yok oldu."

Aslında güldü, başı hafifçe geriye düştü, böylece güçlü omuzlarının ve boynunun en lezzetli görüntüsüne sahip oldum. "Asla tahmin edilebilir değilsin, küçük kurt. Şimdi kapa çeneni ve seni becermeme izin ver."

Bundan daha iyi bir fikir olamazdı.

Shadow kendini yukarı kaldırırken alışmam için bana bir an bile vermedi, siki bir dokunuşla dışarı kaydı, sonra tekrar içeri soktu ve yumurtalıklarına vurduğuna yemin edebilirdim, o kadar derindi ki.

Zaten iyice ısınmış olan amım, adaşı gibi mırıldanıyordu ve bunca yıl sadece bir vibratörle hayatta kalmayı nasıl başardığımı merak ediyordum. Gerçeğinin kötü bir taklidi gibiydi ve şimdi ona sahip olduğuma göre...

Lanet olsun.

Shadow beni tekrar öptü ve o etkileyici sikini içime sokarken, tekrar tekrar, sert ve hızlı bir şekilde, nefesimi tutmam için bana neredeyse hiç şans vermeden, hayatı buna bağlıymış gibi beni öpmesine bayıldım. Kesinlikle zevk ve acı arasındaki çizgide ilerliyorduk ve ağrım olsa bile daha fazlasını istiyordum.

Her zaman daha fazlasını isterdim ve mantıksal olarak bunun sadece bir gecelik bir şey olduğunu bilsem de, kalbimde gerçek gibi hissediyordum. Sanki beni o kadar çok seviyordu ki, buna dayanamayabilirdim ve bir parçam onsuz nasıl hayatta kalacağımı merak ediyordu.

Sadece hisset, Mera. Gerisini sonra düşünüyoruz.

Kafamdan çıktım ve kendimi Shadow'un vücudunun benimkinin üzerindeki hislerine bıraktım, midemde zevk kıvrımları oluşurken ayak parmaklarımın kıvrılması.

Gözlerimi açtığımda onun yoğun bakışlarıyla karşılaştım.

"Boşalacağım," dedim aceleyle, nasıl bu kadar çabuk aklıma geldiğinden bile emin değildim.

Durmadı. Aksine, hızı arttı ve çığlık atarak aletinin her tarafına boşaldım. Ellerim onu pençeledi ve alçak bir inilti çıkardı.

Aldığım yoğun zevk azalınca beni kaldırdı, böylece alt tarafım yataktan kalktı ve içime dalarken açıyı değiştirdi. Her zamankinden daha derine. "Lanet olsun," diye boğuldum. "Ne... Şu anda neler oluyor?"

Tam g noktam boyunca mı kayıyordu? Aletinin başı o noktaya her sürtündüğünde, birbirine bastırılmış dudaklarımın arasından bir inilti yükseliyordu. Daha yavaş hareket ediyor, uzun bir vuruşla tekrar içeri dalmadan önce sonuna kadar çekiyordu. Duraksamadan hareket ediyordu ve buna inanmazdım ama birkaç saniye içinde tekrar boşalmaya yaklaşmıştım.

"Bu aç benim yeni favorim," dedim ona nefes nefese.

Gülümsemesi yavaş ve tatmin ediciydi. "Daha yarısını bile görmedin."

Şaka yapmıyordu. Sonraki birkaç saat boyunca beni buradaki her yüzeyde, duvara karşı, yerde, tezgahların üzerinde becerdi ve sonunda beni puf sandalyelerden birine domalttı, arkamdan bana çarparken ateşi hala etrafımızdaydı.

Şekil değiştirenlerin iyileştirmesi sayesinde acı çekmiyordum ve aldığım zevk o kadar inanılmazdı ki hayatta kalıp kalamayacağımı merak ediyordum.

Beni kendisine doğru çekerken ellerinden biri saçlarıma dolanmıştı, diğeri ise klitorisimin üzerindeydi ve itişleriyle aynı anda onu okşuyordu.

"Öldüm, Gölge! Ben öldüm amına koyayım." İçimde bir zevk patlaması yaşanırken küfrettim. Başladığımızdan beri yaklaşık onuncu orgazmım için horozunun etrafında spazm geçirirken daha da büyüdüğünü hissettim. Görünüşe göre bir tanrının sevişme kapasitesi saatlerle ölçülüyordu. Tabii...

Onun kalınlaştığını hissettim ve sonra üstümde inledi, yavaşlamadan önce hızlı bir şekilde içeri doğru sarsıldı ve zevkini sürdü, tüm bunlar beni birkaç saniye boyunca bayıldığım başka bir baş döndürücü orgazma gönderirken.

Vücudum gevşekti ve sadece Shadow'un beni tutması yüzümü sandalyeye çarpmamı ve bu süreçte boğulmamı engelledi. "Sen. Öldürdün. Beni." Zayıf bir hırıltı beni terk etti ve ağzı oradaki tenimde gezinirken kahkahasını omurgamda hissettim. Hâlâ derinlere gömülmüştü, hâlâ sertti ve bunun normal olup olmadığını merak ettim. Yoksa Shadow sadece bir istisna mıydı?

"Hadi seni temizleyelim," dedi beni tamamen kaldırmadan önce, aleti sanki gitmeye isteksizmiş gibi biraz direnç göstererek serbestçe kayıyordu. Beni ayağa kaldırdı ama bacaklarım yürüyemeyecek kadar sallanıyordu, başımın dönmesi ve gözlerimin önünde dans eden yıldızlardan bahsetmiyorum bile.

"Kadınların seni neden tatmin olmuş ve kırılmış halde bıraktıklarını şimdi anlıyorum." Neredeyse yine yüzüstü düşecekken inledim.

Beni kollarına aldı, evin içinden geçerek bulut yatağın bulunduğu arka odayı geçti. Ateş çemberini bıraktı, ana evden dışarı çıktı ve arka güverteye benzeyen bir yere geçti.

Şelaleyi bulduk. Tam orada, taş güverteden dökülüyordu. Kristoff'un evinin içinden şelalenin gürültüsünü duymamıştım ama burada gürültülü ve görkemliydi.

"Açık havada duş," dedim, aşağı inmek için kıpırdandığımda bunu anladım. Bacaklarıma his geri gelmişti, bu yüzden artık kendi başıma yapabileceğimi varsaydım.

Ve her ne kadar ondan uzak kalmak istemesem de, uzaklaşma sürecine başlamam gerektiğini zaten biliyordum. Bağlanmak bir plan değildi. Bu tek yönlü bir biletti.

kalp kırıklığı ve sikiş, bir noktada akıllıca olanı yapmalı ve kendimi korumalıydım.

Su tenime buz gibi çarpıyordu ve ilk patlamada nefesim kesildi ama birkaç dakika içinde ferahlatıcı duşa alıştım. Gölge de bana katıldı ve kişisel alanıma girerek mesafe koyma konusunda aynı endişeleri taşıyor gibiydi.

Ve... kahretsin, gerçekten hoşuma gitti.

Hâlâ iki metreden biraz daha kısa boyluydu ve birbirimize çok iyi uyuyorduk. Parmak uçlarımda yükseldim, kollarımı boynuna doladım ve... o da bana izin verdi. Bir an için, devasa seks seansımızı yıkayan suyun altında var olduk.

Shadow başını eğerek dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve ben onun tadına ihtiyaç duyarak ağzımı açmak zorunda kaldım. Aleti karnımda sarsıldı ve gülmek için geri çektim. "*Biraz dayanıklılığın var.*"

Bakışları yüzümde gezindi. "Görünüşe göre."

Tam beni tekrar öpmek üzereyken, ikimiz de Kristoff'un evinin sağ tarafından gelen yeni bir güç patlaması hissettik. Doğası gereği *yabancı olan*, arkadaşlarımızdan hiçbirine ait *olmayan bir güç patlaması*.

Shadow beni bir anda arkasına çekti, benim verebileceğimden daha hızlı tepki verdi. Benimle üzerimize gelen şey arasında durdu ve çıplak, silahsız ve biraz savunmasız olsak da, Shadow'un yanımda olması bana normalde sahip olamayacağım bir güven verdi.

"Casuslar," diye tükürdü. "Beni beklediğimden daha hızlı takip ettiler."

"Kraliyet casusları mı?" Etrafindan dolanmaya çalışarak sordum.

"Sanırım öyle." Kısa, kırpılmış kelimeler ve biraz nazik canavar gitmişti. Onun yerinde şekil değiştirenlerin kâbuslarındaki iblis vardı. Ben hazır olmadan çok önce anımız sona ermişti ama bu en iyisiydi.

Bir kez daha tadına baktıktan sonra bırakıp gidebilmem
neredeyse imkânsızdı.

İyi misin?

Midnight'ın sesi kafamın içinde yüksek ve netti
Gölge bizi engellemek için ne yapıyorsa,
etrafımızdaki tehlike karşısında onu bırakmıştı.

Kraliyet casusu, hemen karşılık verdim. Sislerimizin
yakın olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

"Ne oldu?" Etrafına bakmaya çalışarak Gölge'ye sordum,
ama inatla görüşümü engelleyerek pozisyonunu
değiştirmeye devam etti.

Yola çıkıyoruz, dedi Midnight aceleyle.

Şimdiye kadarki en iyi haber. *Şelalenin yanında çıplak
gibiyiz.*

*Etrafta enerji döndürüyorlar ve biz de geçmeye
çalışıyoruz. Büyük bir şey planlıyor olabilirler. Tetikte
olun.*

Bu uğursuz ifadeyle Midnight benden koptu,
Paniklemiş olsam da sislerin bizim tarafımızda olması
hoşuma gitmişti. Bize bağlı olduklarını öğrendiğinde
Kristoff'un yüzündeki ifadeyi görmüştüm ve kendisi de hem
kadim hem de güçlü biri gibi görüldüğünden, bu bana
bunun önemli bir şey olduğunu söylüyordu.

Birçok kişinin geldiğini göremeyeceği bir tehdit. Belki
de bizi kurtaran tehdit.

Kraliyet casusları mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayabilir misin?

Uzun bir duraklama oldu ve eğer Midnight'la aramızdaki bağı hissetmeseydim, tekrar koptuğumuzdan endişelenebilirdim.

Karanlıkta gizlenmiş, kamuflaj ve kurnazlıkta usta üç varlık. Kristofi de ortadan kayboldu. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Vay canına, James Bond filmlerine çok benziyordu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Bond girl'ün durumu çözme ve bu boku halletme zamanı gelmişti.

Elimi Shadow'un sırtına koyduğumda, üzerimizden akan soğuk suya rağmen teninin kaynar derecede sıcak olduğunu görünce şaşırmadım. "Gece yarısı Kristoff'un gittiğini söyledi. Sence bize ihanet mi etti?"

Gölge öfkeliydi, eğer vücudunu yalayan alevler bunun bir göstergesiye. "Son iki bin yılda çok şey değişmiş olabilir. Belki de."

"Bunlar gölge yaratıklar mı?" Çoğunlukla kendi kendime merak ettim. "Onlara komuta etmeye çalışabilirim," diye ekledim daha yüksek sesle.

Kasları avucumun altında dalgalandı. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorlar ama güçleri normal bir yaratığınkinden farklı. Seni riske atmayacağım."

Midnight da onların tuhaf ya da kendi bilgisi dışında olduğu konusunda aynı şeyi söylemişti ama ben yine de onları çağırma ve kontrol etme yeteneğimi denemeye değer olduğunu düşündüm.

"İçeri girin. Şimdi!" Gölge tersledi. "Ben onların icabına bakarım."

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Günüşiği, o lanet kışını içeri sokacaksın, yoksa Bir dahaki sefere seni çıplak bıraktığımda, cezan çok daha kötü olacak."

Ceza mı? Cezalandırıldığımı fark etmemiştim bile, ama belki de beni yerken kartal gibi duvara yaslandığım zamanı kastediyordu? Belki de

bir sonraki cezanın ne olacağını öğrenmek için mi? Yani... araştırma amaçlı tabii ki.

"Beni zorlama," diye hırladı.

"Seni savaşıta yalnız bırakmayacağım," dedim inatla. "En azından sisler gelene kadar."

"Zamanında yetişemeyecekler," dedi sessizce. Sonra ileri atıldı ve beni şelalenin içinden gözümü kısarak durumu değerlendirmeye çalışırken bıraktı.

Tanrı aşkına. Gölge uçurumun kenarındaydı ve *Bay Görünmez'le* havada boğuşuyordu. Dış güvertede kendimi olabildiğince ileri iterek yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Onu yalnız bırakmamakla ilgili tüm konuşmalarına rağmen, açık bir alanın ortasına uçamadığımda kelimenin tam anlamıyla işe yaramazdım.

Eğer adımımı atarsam, doğruca aşağıdaki suya düşerdim.

Sadece dikkatlerini dağıtmak ve Gölge'ye bir şans vermek için bunu yapmaya değip değmeyeceğini kısaca düşündüm... Su telaşlı görünüyordu, ama hayatta kalabilirdim. Bu B planı olabilir.

Şimdi sadece bir A'ya ihtiyacım vardı.

Kurduma dönüşme dürtüsü damarlarıma doldu, göğsümde onun ulumalarıyla birlikte titreşti. Tüm seks seansı boyunca sessiz kalmıştı ama şimdi tasmaşını kemiriyor, kontrolü ele almaya çalışıyordu.

Takip edeceğiz, dedi Midnight, ama kelimeler sanki bağlantımız engelleniyormuş gibi kesik kesik ve durağandı. *Sizi ışınladılar ve yerinizi sürekli kaybediyoruz.*

Pardon, ne dedin?

Bizi taşıdı mı? Hayır, aynı yerdeyiz. Ağaç evde.

Bu sefer cevap gelmedi, sadece beyaz bir gürültü vardı. Bağlantı. Gerçekten hareket ediyor muyduk? Bu, iletişim kurabilecek kadar yakınımızda olan sislerin neden henüz bize ulaşmadığını açıklıyordu. Hareket eden bir hedefi kovalıyorlardı,

ve eğer şu anki bağlantı eksikliği bir gösterge ise, yarışa devam ediyorduk.

Shadow hâlâ varlıklardan biriyle dövüşüyordu ve bir diğeri ni parçalara ayırmış gibi görünüyordu, etraflarında birkaç görünür parça yüzüyordu.

"Gölge," diye bağırdım şiddetli rüzgâra karşı. "Artık Kristoff'un evinde değiliz."

"Biliyorum!" diye kükredi. "Tüm lanet yapıyı hareket ettiriyorlar ve hangi enerjiyi kullandıklarını anlayamıyorum."

Shadow'u zar zor görebiliyordum ve kurdumun canına tak etmişti, beni değişime zorluyordu. Bunu bu kadar kolay yapabilmesi korkutucuydu. *Hem de çok korkutucuydu.* Değişimle savaşacak silahım yoktu, ben de savaşmadım. Vardiyalar arasında saldırıya uğramaktan daha kötü bir şey olamazdı.

Kurt formuma girdiğimde, devam eden acıyı üzerimizden attık, içimizi hoş bir enerji dalgası doldurdu. Burada daha güçlüydük, sanki kurt bir Gölge Diyarı elektrik prizine takılmıştı ve doğrudan kaynaktan bir destek alıyordu.

Sadece bu da değil, casusu onun gözlerinden görebiliyordum. Hayalet gibi bir hayaletti, tam da bir öcünün nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibiydi, yüzünün olması gereken yerde büyük, dönen bir delik vardı. Vücudunun etrafındaki çok sayıda koldan bahsetmiyorum bile. Ölümcül gümüş silahlarla dolu kollar.

Görünürde bacakları yoktu, sadece etrafta uçarken iz bırakan bir kumaş vardı. Gölge'yi bıçaklarla kesmeye çalışmaya devam etti ama Gölge saldırıdan kaçınmakta ustaydı. Canavar ellerini uzun pençeli versiyona dönüştürdü, hayalete doğru hamle yaptı ve diğeri ne yaptığı gibi onu da parçaladı.

Beklemekte olan kurdum taşın kenarından atladı. Atladıktan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, buradaki pek çok şeyin bir yanılsama olabileceğini düşündüm.

Hâlâ aşağıda su varmış gibi görünüyordu ama görünüşe göre hareket ediyorduk, peki gerçek olan neydi?

Kurdum havada uzun bir süre süzüldü, zıplamamın gücüne göre çok uzun bir süre ve her nasılsa üçüncü yaratığın sırtına konudum. İçine batmayı bekliyordum ama sağlandı ve pençelerim hiç vakit kaybetmeden onu parçaladı. Çenelerim de tıpkı kütüphanede avcıya yaptığımız gibi kenetlendi, pelerini ve vücudu kesti.

Gölge ve kurdum arasında, bunu saniyeler içinde parçalara ayırdık. Son parçası da altımıza düştüğünde, Gölge kurdumu ortasından yakaladı ve ikimizi de taş patıkaya geri çekti. Su hâlâ patikadan akıyordu ama çıktığımız ev - Kristoffunki- artık görünmüyordu.

İllüzyonun o kısmı gitmiş, geriye sadece üzerinde durduğumuz taş kalmıştı.

Geriye kaydım, acı azalmadan önce kemiklerim kısa bir süre bana bağırdı, ama en azından kurdum kavga etmedi. İyi davranmaya çalıştığını hissediyordum çünkü beni tekrar değişime zorlamakla hata yaptığını biliyordu. Yakında konuşacaktık ama bugün zaten tamamen drama ile dolu olduğu için beklemek zorunda kalacaktı.

İki titrek bacak üzerinde durduğumda Gölge'ye doğru ilerledim. "Neredeyiz biz?" Belki anlamıştır diye umarak sordum.

Bir kaşını kaldırdı, bakışları sisli çevreye doğru kaydı. "Bizi kraliyet yerleşkesine götüreceklerini sanmıştım ama... yanılmışım."

"Az önce yanıldığını mı söyledin?" Öksürdüm. "Kafanı mı çarptın? Belki de çizildin ve enfeksiyon kaptın?"

Sahte manzaraya sırtını dönerek bana hırladı. "Bunu harekete geçiren sis güdümlü enerjiyi öldürdük ama söyleyebileceğim kadarıyla şu anki rotamız belli. Bunu değiştiremem; Gri Topraklar'a doğru gidiyoruz."

Koluna yapıştım, tutunuyordum çünkü lanet olası bir takviyeye ihtiyacım vardı. "Tüm yaratıkların olduğu topraklar mı?

Eskiden sislerin birleştiği yerde mi?"

Başını salladı. "Evet ve o bölge hakkında sınırlı bilgiye sahibim, bu da vardığımızda sizi korumamı zorlaştıracak."

"Yaratıkların doğduğu yer mi?"

Başını salladı. "Evet, aslında diyarın büyük bir kısmı. Sadece burada kalan yaratıklar özgürce dolaşıyor. Vahşî ve evcilleşmemiş. Tehlikeli."

Burnumu kırıştırdım. "Yaratıklar benim ilgi alanıma giriyor. Belki de seni koruyacak kişi ben olurum. Parlak zırhlı bir şövalye mi arıyorsun?"

Yüz ifadesi kutuplardaki buzulları eritebilirdi ve ben de onu suçlamadım. Muhtemelen şaka yapmak için uygun bir zaman değildi ama bir kez daha ya gülecektim ya da ağlayacaktım.

Hayatımın hikayesi.

Shadow ve ben kenardan uzaklaştık, platform altımızda gürlüyordu - hareket ettiğimizin tek kanıtı, çünkü etrafımızdaki manzara

sis girdaplarından başka bir şey yoktu, ötesinde ne varsa gizliyordu. "Çıplak olmamak gerçekten harika olurdu," dedim hayıflanarak.

"Biliyorsun, bu büyüünün diğer tarafında her kim varsa ona kung fu yapmak zorunda kalmadan önce."

Kıyafet temin edecek bir yer yoktu, bu kesindi ama sonra Shadow ellerini birbirine vurdu ve ellerini açtığında üzerlerinde katlanmış bir yığın kıyafet duruyordu.

"Ne...?" Kıyafetlere dönmeden önce gözlerimi ona diktim.

Şaşkınlığıma güldü. "Kıyafetlerinin inindeki gardırobunda nasıl ortaya çıktığını düşündün?"

"Ciddi misin?" Bir elimi çıplak göğsüme bastırdım. "O sen miydin? Ama gardırobuma bayıldım; her zaman en iyi kıyafet seçkisine sahiptir."

Gölge'nin gözleri karardı. "Sana tam olarak istediğim şeyi giydirmek beklediğimden daha keyifliydi."

Şimdi iç çamaşırımın olmadığı zamanlar çok anlamlıydı. *Orospu çocuğu.*

"Siktir, ahbap. Kıyafet zevkin iyi olduğu için şanslısın."

Sırıtişı yavaş ve yırtıcıydı. "O kırmızı elbise... Bir hevesle seçenekler arasına attım, senin seçeceğini beklemiyordum."

"Neredeyse yapmayacaktım," diye gülerek itiraf ettim.

Shadow benimle birlikte gülmedi. "Seni onun içinde görmek uzun süredir sahip olduğum kontrolü neredeyse yok ediyordu. Arkadaşlarımı öldürmeyi hiç o gece hissettiğim kadar istememiştim."

Bu olay beni kelimenin tam anlamıyla değil ama duygusal olarak çok etkilemişti. "O gece biraz fazla h u y s u z görünüyordun."

Şimdi güldü, mevcut ulaşım sistemimizde yankılanan zengin, derin bir ses ve içinde bulunduğumuz durum ne kadar boktan, korkutucu olsa da, bu an bir hediye gibi hissettirdi. "Huysuz... evet, sanırım bu da bir bakış açısı."

Giysi bohçasını uzattı ve ben de aldım. "Nasıl oldu da Faerie'deyken benim için giysi falan yaratmadın?" diye sordum.

Gözleri parladı, alevler daha parlaktı. "Büyü orada çok zor ve serpintilerle uğraşmak beni rahatsız etmedi. Herhangi bir dalgalanma etkisi olmadan doğrudan portal açabildiği için Inky'nin halletmesine izin vermek daha kolay oldu."

Başımı salladım. "Peki, teşekkür ederim."

Bakışları beni kavuruyordu ve neredeyse bu kıyafet yığınının geri verip çıplak kıcımlı tekrar şelalenin altına sokmak istiyordum. Sadece birkaç saat önce bakireydim, şu anda kötü şöhretli Gri Topraklar'a tek yönlü bir yolculukta olduğumuzdan bahsetmiyorum bile ve tek düşünebildiğim Shadow'un her yerine tırmanmak ve beni birkaç gün veya hafta boyunca rehin tutmasına izin vermektir.

Burun delikleri genişledi, göz bebekleri büyüdü. "Günüşiğı, tahrik kokunu alabildiğimi biliyorsun. Ve şimdi zamanı değil."

Kendime bunun en iyisi olduğunu hatırlatmadan önce, ikimiz için de bir kez daha orgazm olmak için yalvarmayı düşündüm. Her zaman tek gecelik bir şey olması gerekiyordu. A

mükemmelliğin tadı, kendimi ona teslim etmek için bir an.

Tekrar boyun eğmek ikimiz için de iyi değildi ve bu benim için artık Shadow'un olmayacağı anlamına geliyordu.

Bu hayatta değil.

"Giyinsem iyi olacak," diye mırıldandım, tökezleyerek uzaklaştım.

Tam ona döndüğümde, melankoli göğsüme baskı yaparken, saçlarımı ve ensemini sıkıca kavradı. Beni kendisine doğru geri çekerken nefesim kesildi, kıyafet yığını bir yay çizerek ellerimden uçtu.

Yine de umurumda bile değildi çünkü beni öpüyordu. Diğer elini kalçalarımın arasına kaydırıp kıvrımları ayırarak merkezimdaki ıslaklığı bulurken boynumu sahiplenici bir şekilde tutuyordu. İnledim ve eğilerek ona daha iyi erişim sağladım. Başparmağıyla klitorisimi okşadı ve bacaklarımın neredeyse büküldüğü noktaya kadar içimde zevk kıvılcımları gönderdi.

Bir parmağı içime girerken, başparmağı sinir topuna amansız bir saldırıya devam etti. Neredeyse anında, ikinci bir parmak ilkinde katılmak için içeri itildi ve haykırdım, zevk girdapları zaten bana acımasız bir saldırı ile saldırıyordu.

"Gölge," diye nefes nefese kaldım.

Gırtlaktan gelen iniltisi beni kendimden geçirdi ve ben kollarını tırmalayarak haykırıırken, ağzı tekrar benimkini buldu. Acımasızca zevkimi çekerken inlemelerim öpücüğün içinde kayboldu. O lanet olası uzman parmakları hassas sinir uçlarımda üzerinde geziniyordu ve işi bittiğinde ben tamamen harap olmuşum.

Nefesimi kontrol altına almam çok uzun sürdü, Shadow'un tutuşu beni dik tuttu. Ona doğru eğildim. "İyiliğine karşılık vermemi ister misin?" Devasa arkadaşının sikiyle neredeyse yüz yüzeydim ve dilimi ucunda boncuklanan nemin üzerinde gezdirmekten başka bir şey istemiyordum.

"Zamanımız yok," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu.

Yüzünü görmek için başımı arkaya yatırdım. "Neredeyse vardık mı?"

Başını salladı ve yumuşak tarafı tekrar rafa kalktı. Sadece kendisi için almadan, zevk vermekten bu kadar zevk alan bir adamla hiç tanışmamıştım. Shadow'un eşi çok şanslı bir kadındı. Onun baskın tarafına katlanabilseydi, yatak odasında kesinlikle hiçbir şey istemezdi.

Umarım o sürtük ölmüştür. Söylemesi çok korkunç bir şeydi ama Shadow'u sahiplenme duygum yeni bir boyuta ulaşmıştı.

Ve eğer istediği buysa, gerçek bir eş bağına karşı koyamazdım.

"Giyineceğim," dedim kısaca, kafam onun ve başka bir kadının düşünceleriyle doluydu. Bu eğlenceli ön sevişmeye devam etme ihtiyacını bastırmak için yeterliydi.

Kıyafetlerim taşın üzerine dağılmıştı, neyse ki suyun yakınında değillerdi, bu yüzden giymek için iyidiler. Kendime biraz yer açmak için uzaklaştığımda, elbette üzerime tam oturan siyah dantelli bir iç çamaşırı, bir kot pantolon ve düz siyah bir gömlek buldum.

Gölge'nin yanına geri döndüğümde o da giyinmişti, siyah gömleği benimkiyle uyumluydu - sevimli çift uyarılmıştı

-Vücudunun dikkat dağıtıcı mükemmelliğini sergiliyordu. "Botlar," dedi ve bir çift botu bana uzattı.

Zaten çorap giyiyordum, bu yüzden siyah motorcu botlarını giydim ve baldırıma kadar fermuarını çektim. Shadow'un ayağında da benzer siyah boktan botlar vardı ve boyu yine 1.80'in üzerinde olduğu için üstümdeki yüksekliğini daha da artırıyordu. Bugün iblis tanrısı havasındaydı, yine sislere bakarken yüzü asıktı. Belki de benim göremediğim bir şeyi görüyordu ya da belki de sadece İndiğimizde kaçınılmaz son mu?

Bu arada bacaklarım hala güçsüzdü, yeni sihirli külotum şüphesiz nemliydi ve tek düşünebildiğim buydu

Ben ona bakarken.

"Günüşığı," diye uyardı, bana dönmedi.

"Duruyorum," dedim gülerek. "Ama bana kaçırdığım her şeyi gösterip sonra da tekrar sahip olamayacağımı söylemek neredeyse zalimlik. Bir kızın ihtiyaçları vardır."

Dudakları kıpırdadı ve yüzündeki soğukkanlılık biraz olsun kayboldu. "Bu ihtiyaçlarla daha sonra ilgileneceğiz. Şimdilik, bu yolun sonuna varmak ve bugün intihar etmeye karar verenin kim olduğunu bulmak üzereyiz."

Bu ihtiyaçları sonra halledersin... Sıcak. Lanet olsun.

Giderek aramızdaki bu şeyin sadece tek bir gece olmayacağı anlaşıyordu. Belki de kaçınılmaz ayrılığımızdan önce bir düzine ya da daha fazla orgazm yaşayacaktım. O kadar uzun süre savaşmak için irademi feda edebilir miydim? Eğer sadece "yatak odasında" olsaydı, evet... Muhtemelen yapabilirdim.

Henüz işimizin tam olarak bitmediği düşüncesi mevcut duruma odaklanmamı sağlamaya yetti.

Sisler nihayet uzaklarda dağılmaya başladı ve ben de Gölge'yle birlikte taşın kenarına doğru adım attım.

"Gri Topraklar ne kadar tehlikeli?"

Yüzündeki acımasız ifade yeterli bir cevaptı.

Sertçe yutkundum. "Vay canına, sen böyle söyleyince gelecek için çok umutlandım."

Yine bir şey söylemeyince ağzımı kapattım ve zihinsel olarak gelecek olası bir saldırıya hazırlanmaya çalıştım. Ayaklarımızın altındaki uğultu kesildi ve yeni hedefimize indiğimiz anı hissettim. Sisli girdaplar sanki hiç orada olmamışlar gibi kayboldu ve ötesinde yatan şey karşısında yutkundum.

Gri Topraklar zihnimde belli bir imgeyi çağırıyordu, bu imgeyi zaten bu isme atfetmiştim. Buranın kırık dökük, çorak, muhtemelen çöl arazili bir dünya olmasını bekliyordum.

Ama o kadar uzaktaydım ki, Gölge'nin nereye gittiğimizi tahmin ederken bir hata yapıp yapmadığını merak ettim. "Bunlar... Gri Topraklar mı?"

Görebildiğimiz kadarıyla platformumuz büyük ön kapılara yakın bir yerde duruyordu. Ötede uzanan köy, karla kaplı ağaçlar ve buz tutmuş ve paten kaymak için mükemmel olan pitoresk göllerle dolu bir kış harikalar diyarıydı. Parlak gümüş bir malzemedен yapılmış dağınık binalar vardı ve burada böyle bir gelenek ya da tatil olmamasına rağmen neredeyse Noel havası vardı.

Temel olarak, önümdeki manzara bir yerin olabileceği kadar "gri" bir topraktan uzaktı...

Gölge cevap vermedi, sadece bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yana doğru çekti. Bize doğru fırlatılan mermi kıl payı yanıımızdan geçti ve aşağıya baktığımda mavi, kristalize bir ağ olduğunu gördüm. Tam bana doğru gelen bir ağ.

"Seni istiyorlar," diye ısırdı Shadow. "Tabii ki istiyorlar."

Gözlerin takip edebileceğinden daha hızlı tepki vererek arkama geçti, gümüşü ağın kenarına tutundu ve sertçe çekti. Kısa bir mücadele anı oldu ama Gölge kazandı -şok edici, değil mi?- ve bir yaratık görüş alanına fırladı. Yaratık geri çekildi ve ayağa kalktığında neredeyse Gölge kadar uzundu... bir defans oyuncusu gibi yapılı olduğunu söylemeye gerek bile yok. Bu da nasıl mücadele edildiğini açıklıyordu.

"Ne istiyorsun?" Shadow kükreyerek varlığı ellerinin arasına aldı.

Bana bakan yüz ne Gölge'ninkine ne de benimkine benziyordu. Bu dünyada gördüğüm diğer yüzlere de benzemiyordu. Onu tam olarak kategorize etmekte zorlanıyordum ama en iyi tahminle, hayvan ve insan karışımı bir şeydi. Bir clordee'nin nasıl görüneceğini beklediğim gibi değil, daha çok... *Dr. Seuss* karakterine benziyordu.

Büyük sarı gözler bize göz kırptı, mavi kürkü Gölge'nin kavrayışının altında dalgalandı. Vücut insansı bir şekle sahipti,

Kürkünün üzerine kendir türü doğal bir giysi giymişti. Yüzünü kaplayan kürke benzer mavi bir kürk, sadece biraz daha kısa.

Ve kulakları vardı. Kedi gibi, sivri uçlu kulaklar.

Ağzını açtı, bu insan-kedi ve anlamadığım bazı kelimeler tükürdü. Nasıl tepki vermem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu sevmeli miydim? Belki ona biraz kedi nanesi atmalıydım?

Bu varlığı bir kedi-adam olarak düşünerek çok mu cahilce davranıyordum? Muhtemelen, ama onu kafamda kategorize edebilmemin tek yolu buydu ve beynim en iyi bu şekilde çalışıyordu. Bir şeyler etiketlendiğinde.

Gölge cevap verdi o, anahtarlama gelen İngilizce için Melodik diliyle Kedi Adam tepki verdi, kedi yüzünü buruşturarak kaşlarını çattı. Bir kedinin yüzündeki insan ifadeleri beni korkutuyordu, ama at en az I olabilir bir şekilde okuyunne o hissediyordum. Gölge Diyarı'nda konuşmayı henüz öğrenmemiştim. Kedi Adam, Gölge'ye melodik kelimelerle cevap verdi ve canavar saldırıdan bir kürk topunu kurtarma çabasında durakladı. "Kraliçeleri bizi görmek istiyor," dedi şaşırılmış bir sesle. Akan sıcaklığa doğru yaklaştım.

Gölge'nin derisinden.

"Bizi mi beni mi görüyorsun?" Ben sordum.

Kedinin gözleri bana dikildi ve neredeyse... aç bir şekilde baktı. Bu biraz rahatsız edici olmaktan da öteydi.

Shadow onu tekrar salladı, sert bir sarsıntıyla kedinin kafası gürültüyle şakladı. "Gözlerini ondan uzak tut," diye uyardı Shadow ana dillerine geçmeden önce ve melodik kelimelere rağmen bu kediye hala yeni bir pislikle parçaladığı açıktı.

"Peki ne yapacağız?" Ben sordum. "Bizi buraya zorla getiren bir kraliçeyle görüşmek istemem. Az önce yolumuza çıkan o küçük ağdan bahsetmiyorum bile."

Bizi tutsağı yapmaya çalışıyormuş gibi hissettirdi ve bu benim için hiç hoş değildi. Hem de hiç. Çünkü

Shadow'a birçok kez beni yakalamak istiyorsan önce bana yemek ısmarlaman gerektiğini söylemiştim. Bu sadece kibarlıktı.

Shadow'un karanlık tarafı özgür kalmaya çalışırken göğsü titriyordu ve ateşin ortaya çıkmasına çok az kaldığını biliyordum. Canavarı yatıştırmak için bir yol bulamazsa, bu Kedi Adam'ın geleceğinde yanık kürk vardı.

O da bunu anlamış olmalı ki, Gölge ile benim aramda başka bir şey söylerken kedi yüz hatları sakinleşti. İri sarı gözlerinde hoşlanmadığım bir parıltı vardı.

"Bu ilk buluşma için güvenliğimizi sağlayacaklar," diye tercüme etti Shadow, "ve etrafımızda hissettiklerime göre, yakınlarda onun türünden çok sayıda var. Onların bir tehdit olduğundan emin olana kadar savaşmayı ertelemek daha kolay olabilir. Sislerimiz buraya doğru yola çıktı, yani destek geliyor."

Başımı salladım, bu konuda kendimi daha iyi hissediyordum.

"Peki, tamam. Hadi yapalım şu işi."

Cat-man ayağa kalktı ve Shadow benimle yaratık arasında durmaya özen gösterdi. Belki de kedinin bana attığı o bakışı daha önce görmüştü,

Ya da belki de hedef olduğum onca zamanı hatırlıyordu. Her iki durumda da, bir tampon olması umurumda değildi.

Sahiplenici, şekil değiştiren bir tampon tanrısı. Daha kötüsü de olabilirdi.

Gölge Kedi-Adam'a bir şeyler havladı, ne olduğunu anlayamasam da bunun bir emir olduğunu biliyordum. Kedinin pençeleri kısa süreliğine mavi pençeli ellerde belirdi. Shadow'unkilere kıyasla bebek pençeleriydi ve kedi bunu biliyor gibiydi, daha akıllıca bir yol seçip saldırmadı.

Taş platformun yanından karlı zemine adım attığımızda, havadaki ani soğuk ısırtığı beni şaşırttı. Concordes çok sıcak ya da soğuk olmayan ılımlı bir sıcaklıkta sallanıyordu, bu yüzden bu yeni soğukluk yoğunluğuyla neredeyse ferahlatıcıydı. Enerjim derimin altında vızıldadı ve ne kadar şaşırtıcı olsa da -ateş ve buz bir arada bulunmamalı, değil mi? Sanki yapbozumun bir parçası daha yerine oturuyordu ve belki, sadece belki, yakında bir gün tüm görüntüye sahip olacaktım.

Gölge etrafıma bakarken yavaşladığımı hissetmiş olmalı, tabanlarımdan akan enerjinin tadını çıkarıyordum.

başımın tepesine kadar.

"Bu toprakların beni güçlendirdiğini hissediyorum," dedim yanımda yavaşladığında sessizce. "Yine de nedenini anlamıyorum. *Ateş* bana göre olmalı, değil mi?"

Kedi adam da döndü ve beni duymadığından ve büyük ihtimalle İngilizce bilmediğinden emin olmama rağmen sustum. Burada zaten beni korkutan çok fazla şey oluyordu ve bu *varlıklara* bana karşı kullanmaları için ek cephane vererek buna bir yenisini eklemek istemedim.

"Sis bağlantısı olabilir," diye mırıldandı Gölge. "Birleştikleri yerde en güçlüsü burada."

Başımı salladım. "Evet, bu mantıklı. Ama biz neden buradayız? Bu kraliçe bizden ne istiyor?"

Yüzü kararırken dudakları inceldi. "Hiçbir fikrim yok ve bu benim başıma nadiren gelir. Tüm bu durum uyarı sistemlerimin aşırı hızlanmasına neden oluyor."

"Benimki de," diye fısıldadım.

Shadow sarsılmış görünmüyordu, çünkü sarsılmamıştı ama huzursuz olduğunu bilmek stres seviyemin tavan yapması için yeterliydi.

Kış harikalar diyarı görünümlü şehre doğru ilerledikçe havadaki soğukluk daha da belirginleşti. Buradaki güzellik hayranlık uyandırıcıydı. Her ev ve konut bir kar tanesi şeklindeydi ve tıpkı bir kar tanesi gibi, her birinin buzlu yapısının dışını kaplayan benzersiz bir deseni vardı. Böylesine garip bir yapısal şekle sahip iç mekanın nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ama dışarısı muhteşemdi.

Sakinleri kısa süre içinde kendilerini göstermeye başladılar, sokakta belirdiler ve kar tanelerinden dışarı baktılar ve her biri Kedi Adam gibiydi. Tam olarak bir kedi değil, ama bir tür hayvan-insan melezi, ikisinin neredeyse kusursuz bir karışımı.

Kediler, kurtlar, pek çok sürüngen, alışılmadık gaga ağızlı birkaç kuş türü ve Dünya'daki hayvanlarla kesinlikle hiçbir benzerliği olmayan pek çok başka hayvan.

"Bu köyün var olduğunu biliyor muydunuz?"

Gri Topraklar hakkında her zaman verdiği izlenim, yaratıkların dolaştığı, savaş ve kavgadan başka bir şeyin olmadığı ıssız, hatta distopik bir yerdi. Mükemmel kar tanesi evleri olan bir masal şehri değil.

"Bu diyarda sadece yirmi iki yıl kaldım," dedi bana doğru eğilerek ve gözleriyle etrafımızdaki her varlığı inceledi, "pek çok diyar gezdim ama buraya gelemedim. Ama araştırmalarımın hiçbirisi Gri Topraklar'da böyle bir köyün varlığına işaret etmiyordu."

Birlikte çözeceğimiz bir gizem gibi görünüyordu.

Şehrin oldukça derinlerine indiğimizde, birçok bakış bize odaklanmıştı. Hayvansı yüz hatları, sadece şüphe olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde buruşmuştu. Yani, onları kim suçlayabilirdi ki?

Gölge kocaman bir adamdı ve bir kraliyet mensubuydu. Yanımdaki canavar adam gibi başka hiç kimseden iz olmadığından, buradakileri sevmediklerini hissediyordum. Ürkütücü bir sessizlik vardı, ne bizimle ne de kendi aralarında tek bir kelime bile konuşulmuyordu.

Rüzgârda süzülen ve duyularımı alarma geçiren bir tedirginlik.

Kedi Adam bizi karla kaplı, kayalık sokaklarda götürmeye devam etti ve ben tam varış noktasını merak ediyordum ki bir köşeyi döndüğümüzde "kale" ile karşılaştık. Diğer binalar gibi o da kar tanelerinden yapılmıştı, hem de tonlarca. Gökyüzünde başlayan ve binanın önünü oluşturmak için aşağıya doğru akan "düşen taneler" ile gerçek sanatsal güzelliğini almak için gerçekten durakladım.

Kedi Adam konuştu ve Gölge'ye bir şeyler söyledi.

"Burası kraliçelerinin yaşadığı yer," diye bana aktardı. "Bizi görmek isteyen ve o gün için güvenliğimizi garanti eden kişi o."

Başımı salladım. "Tamam, fazla seçeneğimiz yok gibi. Keşke dili anlayabilseydim."

Gölge düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Bu konuda yardımcı olabilirim. Daha önce bir şekil değiştiren üzerinde hiç denemedim ama kütüphanedeki evrensel çevirmen üzerinde kullandığım enerjinin senin üzerinde de işe yarama ihtimali var."

Heyecanımdan neredeyse Gölge'nin üzerine atlayacaktım, kollarımı ona doladım, bu da Kedi Adam'ı ürküttü, o da tıslayarak ve kaşlarını çatarak geri çekildi. Tam bir kedi klişesi.

"Evet, çok teşekkür ederim dostum!" Shadow'a bağırdım. "Ayrılacağımızdan ve tercüme edecek kimse olmadan tamamen mahvolacağımдан çok endişelendim. Midnight'ın yolda olduğunu biliyorum ama o zamana kadar..."

Shadow gürledi, elleri vücudumun *diğer* kısımlarının tepki verdiğini hissetmeme yetecek kadar ısırıkla etrafımı sarıyordu. Lanet olsun ona ve onun kendi iyiliği için fazla seksi doğasına.

"Öncelikle, bana 'ahbap' deme, Günışığı. Ben senin kankan değilim."

Kabaca yutkundum, ateşimi tekrar normal seviyelere getirmek için çok uğraştım. "Sana söylediğim gibi, her şey bir ahbaptır."

Kolları beni daha sıkı sardı ve bunu artık ne kadar sık yaptığını fark ettim. Eskiden iterdi, iterdi, iterdi, beni hep kendisinden uzak tutardı ama şimdi... Beni sıcaklığına daha da yaklaştırıyordu. Kar kasabasında hava buz gibiydi ama Shadow'un kucağında dururken gözlerimi kapatıp sıcak ve güvenli bir uykuya dalabilirdim.

"Bu bir deney," diye gürledi, nefesi tenimde geziniyordu; tüylerim diken diken olmuştu. Shadow'un elleri yanaklarımı kavrayarak beni yerime hapsetti, böylece bana işkencesini uygulayabilecekti. Acı keskin ve anıydı, derimi pençeleyerek beynime doğru ilerliyordu. Bir çığlığa karşı koydum, onu uyarmak istemiyordum.

Etraftaki herkes ve bir grup tüylü varlık kişisel alanımıza hücum ediyor.

"Dayan Mera," dedi, gözleri benimkilere kilitlenmişti, şüphesiz orada yansıyan acıyı görüyordu. "Beyin kimyanızın bir kısmını yeniden düzenliyorum ve bunun zorlukları da yok değil."

Şimdi ne halt ediyordu?

Dişlerimi gıcırdatarak ona cinayet bakışları attım ve *birinin beyin kimyasını yeniden düzenlemek izin isteyen bir eylem olduğu için* ona küfretmeye çalıştıysam da, acının yakıcılığından kelimeleri çıkaramadım.

Meraklı ve endişeli görünen kedi adam ilerledi. Müzikal dilinde anlayamadığım bir şey söyledi ve Shadow ona bir şeyler tersledi ve sonra...

"En yüce liderimiz... bekletiliyor!"

Lanet olsun, çalışıyordu! Kelimeler bulanıktı ama Kedi Adam'ı ilk kez anlıyordum. Acı aynı anda azaldı ve Gölge uzaklaşırken, son kalan ihlal edilme hissinden kurtuldum.

Şaşkınlık devam ediyordu, bu yüzden gözlerimi kapattım ve başımı tekrar salladım.

"Mera, bana bak," diye emretti Shadow.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başını sallayıp gülümsedi. "Bu İngilizce değildi ama beni anladın mı?"

Beni yandan becer. "Seni çok iyi anladım." Kaşları havaya kalktı. "Yunanca cevap verdin."

Başımı eğdim, gözlerim kısıldı. "Emin misin?"

Sırıttı ama şakayla karışık değil. "Beni mi sorguluyorsun, Günışığı?"

Ona cevap vermemem gerektiğini biliyordum.

"Enerjiniz adapte oldu," diye devam etti, "ve şimdilik, hem anlayabilmeli hem de cevap verebilmelisiniz."

Konuştuğunuz kişinin ana dili. Bana kalırsa hiç de fena bir iş değil."

Kibirli canavar.

"Umarım garip yan etkileri olmaz," dedim kısaca, "ünkü hemen içeri atlayıp beynimi yeniden dzenledin. Oradaki tuhaflıklarla zaten yeterince sorunum vardı, çok teşekkür ederim ve şimdi tüm yeni saçmalıkları için tetikte olmalıyım."

Shadow bana donuk bir bakış fırlattı. "İyi olacaksın."

Shadow'la ne kadar ileri gidebileceğimin bir sınırı olduğunu bildiğim için ona yumruk atma dürtüsüne direnerek, bana drama kraliçesi demesinin çok da ince olmayan yoluna gözlerimi devirmekle yetindim. Ve bu konuda haksız olmasa bile, bunu belirtmek kabalıktı.

"Artık gidebilir misiniz?" Kedi Adam beklemeyi bitirmişti, elleri kalalarındaydı, gömleğinin kalktığı yerden mavi krk tutamları görünüyordu. Birden aklıma buradaki varlıkların buz gibi soğuktan korunmak için kürklü ve tüylü olabileceği geldi. Burada gördüklerimizden hepsi bir çeşit evrim olabilirdi.

"eneni kapayacak ve bir daha bize soru sormayacaksın," diye gürledi Shadow kedi adama. "Hazır olduğumuzda harekete geçeceğiz."

İngilizce duydum ama lirik sözler bana bunun diyardan bir dil olduğunu söyledi.

"Ben şurada olacağım," dedi Kedi Adam ve kürklü ayağının üzerinde dönerek kar tanelerinin şatosuna doğru havalandı.

Shadow'un sıkıntısının başka bir yere yönelmesi güzel bir değişiklikti. Buna alışabilirdim ve tanışmaya gittiğimiz bu hükümdar bizi öldürmeye çalışmadığı sürece, kaleye vardığımızda ne bulacağımızı merak ediyordum.

S Tercüme ettiğim kelimelere dikkat etmem gerektiğinden, Gölge'ye sislerin yakın olup olmadığını sormaktan kaçındım. Zihinsel bağlantı aracılığıyla ulaştım

Gece Yarısı'nı aradım ama cevap gelmedi; hâlâ sohbet edemeyeceğimiz kadar uzaktaydı. Shadow ve Inky'nin bağı ise çok daha sağlamdı ve onların gelişi için güncellenmiş bir zaman çizelgesi olmasını umuyordum.

Güncelleme istemek için özel bir an beklemek zorundayım.

Shadow yanımda yürürken ıslık çaldı ve ben onun ne kadar sakın görüldüğüne bakarak başımı salladım.

Bu adamı hiçbir şey rahatsız etmedi mi?

Yani, bugün benim tarafımda olduğu için, gerçekten şikâyet edemezdim. Gölge'nin burada olması rahatlatıcıydı, Angel'dan ve yoldaki sislerden bahsetmiyorum bile.

Destegimiz. Gerçekten ihtiyacımız olmamasını umduğum kişi.

Arazinin şu ana kadarki en soğuk bölümü bu sarayın ön girişiydi ya da en azından giriş olduğunu düşündüğüm yerdi. Görünürde bir kapı yoktu ve buz gibi rüzgârlar bizi savururken, ellerimi kollarıma sürtüp ısınmak için aşağı yukarı zıpladım.

Kurdum göğsümde hafifçe sızlandı ama özgürlüğü için zorlamıyordu. Yerleşmekten ve benim olmaktan mutluydu.

Gerekirse yedekleme.

"Benim adımlarımı aynen takip edin," dedi Kedi Adam ve sonra harekete geçti.

Bir an daha vü yaşıadım, Kristoff'un da aynı şeyi söylediğini hatırladım. Kristoff kayıptı ve muhtemelen bu kraliçeyi bize doğru yönlendiren kişi olabilirdi. Gölge'nin arkadaşında olduğu gibi burada da bir illüzyon muydu?

Kedi Adam havada yirmi metre yükseklikte duran ilk büyük kar tanesine yaklaştı ve yan tarafa doğru kayarken buranın da farklı olmadığını anladım. Zihninin bir oyunu, içindeki gerçeği örtmek için bir cephe.

Kaybolduğu noktaya ulaştığımda, binanın güzelliği karşısında kısa süreliğine büyülenmişim. Duvarlar yakından çok ışıltılı ve gümüş rengindeydi ve malzemelerinin çok yönlü pigmentlerine bayıldım.

Gözlerimi ayırdığımda, girişin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan kendimi yalnız buldum. Ellerimi buzlu duvarda gezdirdiğimde bir açıklık hissedemiyordum ve tek görebildiğim kendi yansımanın çarpıtılmış bir görüntüsünün bana geri sıçramasıydı.

Lafı açılmışken, iyice sikildiğim, bir şelalenin altında yıkandığım ve sonra ileri geri hareket ederken saldırıya uğradığım düşünüldüğünde saçlarım aslında çok da kötü durumda değildi-

"Mera!"

Shadow'un kafası belirdi ve odağım bir kez daha olması gereken yere döndü. Ama gerçekten, hafif kıvırcık saçları olan herkes bunu anlayabilirdi. Güzel bir saç günü kutlanmaya değirdi.

"Hadi," dedi, bana doğru uzanarak ve elimi onun elinin içine koyduğumda, beni birkaç adım sağa sürükledi, sonunda gizli girişin girintisini görebiliyordum.

Sinsi, ama aynı zamanda yabancıların evinize girmesini önlemek için mükemmel bir savunma. Bu neredeyse imkansız olurdu

Tam olarak nerede duracağınızı bilmiyorsanız ön kapıyı bulamazsınız. Gölge yapmadı serbest bırakma benim el olarak o sürüklendi beni kar tanesinin içindeki kıvrımlı yoldan geçirdi ve Mide garip bir duygu dansı içinde dönüp duruyordu.

Nereye gittiğimize hiç dikkat etmedim, tüm odağım önümdeki canavardaydı ve onun gücünün karıncalanmasını ne kadar özleyeceğimi düşünüyordum. Artık bana o kadar tanıdık gelen karıncalanmalar ki, onlar olmadan kendimi neredeyse boşlukta hissedecektim.

Ve evet, erkeği olmadan yaşayamayan bir hatuna dönüşmüştüm. Ama bunlar doğrudan gerçeklerdi. Enerjim onunkini seviyordu ve başka türlü davranmanın bir anlamı yoktu.

Bu labirent girişin sonunda, yaklaşık Regency dönemi balo salonu büyüklüğünde devasa bir odaya adım attık. Ön girişin dar yollarından geçtikten sonra açıkta ve korunmasız olmanın verdiği tuhaf hissi üzerimden atmam gerekti.

Gölge doğruldu, beni yanına çekti, tutuşu hiç gevşemedi. Güçlü tutuşunun verdiği hisle kalçalarım sıkıştı. Bu bana çok uzun zaman önce ensemde olan bir tutuşu hatırlattı...

"Burada bekleyin," dedi Kedi Adam. "Liderin sizi görmeye hazır olduğundan emin olacağım." Küçük siyah burnu mavi kürklü yüzünün ortasında titriyordu ve aniden uzanıp kafasını okşama isteği duydum, sadece görüldüğü kadar kabarık olup olmadığını görmek için.

Elimi kaldırdım ve sadece Gölge onu yakaladı -şimdi iki elimi de tutuyordu- bu da beni varlığı okşamaktan alıkoydu. "Bizi fazla bekletme," diye hırladı Kedi Adam'a. Kedi Adam zorlukla yutkundu ve kaçmak için döndü.

O gittiğinde Gölge rahatladı ve beni tutmayı bıraktı. "Gerçekten de o varlığı gerçek bir kediymiş gibi okşamaya mı çalışacaktın?"

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Onu ilk gördüğümüzden beri aklımda 'Kedi Adam' var ve... gerçekten çok kabarık."

Shadow'un bakışları ifadesizdi, ta ki sonunda başını sallayana kadar. "Seni bir saniye bile yalnız bırakamam yoksa kesinlikle kendini öldürteceksin."

"Belki de değil," diye cevap verdim. "Tuhaf yaratıklar beni seviyor gibi görünüyor, bu yüzden işe yaraymış olabilir."

Artık yüzünde ifadesiz hiçbir şey yoktu; az önce söylediklerimi düşünürken ateş, karanlık ve gölgeli bir entrikayla doluydu. Gölge beni seven bir yaratık olmayabilirdi ama bana karşı beklenmedik bir hayranlık beslediği kesindi.

Herkesin ana karaktere aşık olduğu hikayelerden hep nefret etmişimdir ve bunun olması için hiçbir neden yoktur. Burada da biraz öyle olsa da, gücümün gizemli olması nedeniyle canavarla aramdaki bağlantıyı bir şekilde anladım.

"İlk görüşte aşk" ya da "kadersel eş" gibi bir durumumuz yoktu, ama iç içe geçen ve birbirine bağlanan enerjilerimiz vardı. Bizi birbirimize çekiyordu, tıpkı pervaneler gibi.

Tıpkı gölge yaratıkların bana duyduğu hayranlık gibi, Gölge Canavar'ınki de kesinlikle benim olduğum şeyden kaynaklanıyordu. Olanlardan sonra bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu ve salladığım bu *diğer* enerjinin nereden geldiğini öğrenene kadar, ona karşı olan hislerime gerçekten güvenemezdim.

Ve kesinlikle benim için onunkine güvenemezdim.

Yine de bu, elimdeyken zevk almayacağım anlamına gelmiyordu. Seks çok iyiydi. Birkaç orgazm daha yaşadıktan sonra gelecek hafta daha zeki bir insan olacaktım.

Tabii o kadar uzun yaşarsak.

"Sislerin hâlâ yolda olup olmadığını söyleyebilir misin?" Sesimi alçaltarak sordum. "Geceyarısı'yla sadece yakın olduğumuzda konuşabiliyorum ve onu enerjimde hissedebilsem de ne kadar uzakta olduğunu anlayamıyorum."

Başını arkaya yatırdı, Inky ile iletişim kurarken güçlü boğaz kasları kasıldı. Bir bakış

Yüzünün kenarlarında hüsrân sürünürken bir yandan da oflayıp pufluyordu. "Tam olarak nerede olduklarını hissedemiyorum." Bakışlarını benimkilerle buluşmak için indirdi. "Daha önce hissedebiliyordum ve yolumuzu takip ediyorlardı ama şimdi engelleniyoruz."

Etrafındaki gümüşü salona baktı. "Bu konutların tasarımı... kar tanesinin şeklinin doğal enerji dalgalarını engellemesi için kasıtlı olarak yapılmış. Sislerimiz yakınlaştığında, bağlarımız bu engelleri aşacak kadar güçlü olacak, ancak o zamana kadar, sadece bu labirent karmaşasını yaratan kişi onu nasıl manipüle edeceğini biliyor."

"Evet, anladım," dedim. "Güvenliklerini bu şekilde kontrol etme çabalarında pek de incelikli değillerdi ve... bir gün ben de aynı şeyi yapabilirim. Haber vermeden içeri giren yabancıların canı cehennemde."

Gölge kısık bir kahkaha attı ve gerçek kahkahaları ne kadar nadir olsa da bir tane daha duymak için can atıyordum. "Fena fikir değil, Günışığı. Seni güvende tutacak bir kaleye ihtiyacın var."

Bu ifadenin içinde okuduğum ve söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, neyse ki hislerime yenik düşerek kendimi aptal yerine koyamadan sözümüz kesildi.

"Beni takip edin," diye seslendi Kedi Adam, daha önce çıktığı duvardaki uzak açıklıktan el sallayarak. Boş odayı geçerken Gölge yanımdan ayrılmadı ve bunun ne kadar doğru hissettirmeye başladığı korkutucuydu. Bunun aklıma girmesine izin vererek hata yapıyordum ama kendimi durduramıyordum.

"Sürü," diye mırıldandım. Gölge şimdi her zamankinden daha fazla sürü gibi hissediyordu.

Gözleri ileriye odaklandıkları yerden kayarak benimkilerle buluştu; farkına bile varmadan ona bakıyordum. "Günışığı mı?"

Başımı salladım. "Hayır, bir şey yok. Sadece... Garip ama bir sürü olduğumuzu hissediyorum. Bir takım."

Gözlerindeki alevler kükreyerek canlandı, bu da duygularının devreye girdiğinin kesin bir işaretiydi. "Dileyecekler

Seni asla tehlikeye atmadılar küçük kurt," diye fısıldadı uğursuzca. "Hissettiğim diplomasi, sen işin içine girdiğin anda bozuldu. Şimdi ortalık kan gölüne dönebilir."

Arkasını dönerek beni serbest bıraktı ve kendimi kontrol altına almaya çalışarak birkaç kısa, nefes nefese nefes aldım. Az önce onu doğru mu duymuştum? Artık beni korumak için hepsini öldürecek kadar önemli miydim?

Ve neden içimde onun en çok bu yönünü seven berbat bir yan vardı?

Kedi Adam sabırsız bir sesle, "Hadi," diye tekrar seslendi.

Shadow ve ben buna her zamankinden daha yavaş yürüyerek karşılık verdik. Bir ara geri geri gitmiş bile olabilirim, ama sonunda çatık kaşlı kediyi daha fazla kızdıramadık ve içinde durduğu kapı aralığına ulaştık.

"Ona saygı göstereceksin," dedi kürklü varlık, dillerini anlayabildiğimi bilmediği için Gölge'ye bakarak.

Etrafımızda alevler yükseldi ve yanmış saçların keskin kokusu odayı doldurdu. Ateş nihayet söndüğünde, kahkaha patlamasının kaçmasını engellemek için dudağımı ısırdım. Kedi Adam'ın kafasının bir tarafı artık tamamen keldi ve ağzı hafifçe aralıktı, açıkça az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Shadow uzanıp kocaman elini kedinin boğazına doladığında hiç de eğlenmemişti. *İmza niteliğinde bir hamleydi bu.* "Eğer dünyanın temelini yok etmemi istemiyorsanız, kim olduğumu hatırlamanız iyi olur."

Kedi başını salladı, yüzünde geniş gözlü bir ifade vardı. Gölge onu bırakmadan önce bir süre daha tuttu. Kedi adam bize bir kez daha bakmadan odadan fırladı. Peşinden gittiğimizde kapının diğer tarafında bir koridor olduğunu gördük. Beyaz zemin üzerinde yürüdük, o kadar parlaktı ki Gölge ve benim mükemmel bir yansımamızı görebiliyordum; o

hala alevlerle çevriliydi ve bir an için benim de öyle olduğumu düşündüm, ancak bunun vücudumun etrafında süzülen, daha önce hiç görmediğim kadar uzun ve kalın saçlarım olduğunu fark ettim. Neredeyse belime kadar uzanıyordu ve kestirmek hiç de fena olmazdı ama yine de bu açıdan bakıldığında oldukça havalıydı.

Etrafımda sürekli bir alev varmış gibi.

Dikkatimi yerden çektiğimde, odalar arasındaki bu patikanın sonunda ne olduğunu görmek için önüme baktım. İleride parlak beyaz duvarlardan başka bir şey yoktu ve burası bana şunu hatırlatıyordu...

"Burası Dünya koridoruna benziyor," dedim etrafıma bakarak. Kapı yoktu ama diğer her şey neredeyse tamamen aynıydı.

Cevap vermeye fırsat bulamadı, çünkü hayvani bir tarafı olmadığı belli olan beyaz saçlı bir kadın ortaya çıktı. Uzun, gümüş bir cübbe giymişti ve başında kesinlikle büyüleyici mavi ve gümüş bir taç vardı. *Vay be*. Bu kadın bir buçuk metre boyunda mükemmel bir buz kraliçesiydi.

"Ixana," diye nefes aldı Gölge ve kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı.

Vay anasını. Şimdi her şey anlam kazanmıştı; Kristoff'un evinden neden çıkarıldığımız.

Ve bir konuda çok yanılmıştık: Kraliçe beni hiç istemiyordu.

Shadow'u istiyordu.

Gerçek eşini.

S Hadow ve Ixana'nın birbirlerine bakmaları altmış saat gibi bir süre aldı, her ikisi de sonunda diğerini buldukları için sersemlemiş ve *kırılmış* görünüyorlardı. Bu arada, ben orada garip bir üçüncü tekerlek gibi duruyordum.

Muhtemelen küçük bir kalp krizi geçiren garip bir üçüncü tekerlek çünkü göğsüm neden bu kadar kötü ağrıyordu?

Ixana bir adım daha yaklaşarak sessiz bakışmayı bozdu. "Seni tekrar görmek için on ömür bekledim," dedi, sesi dillerinin ritmine uygun olarak hafif ve müzikaldi. "Darkor. Sen... hiç değişmemişsin."

Gölge'nin yüzü kararırken kollarını kavuşturdu ve aralarındaki mesafeyi kapatmak için hiçbir hamle yapmadı. "Ixana. Sen... çok değişmişsin." İlk şokunu atlatmış gibi görünüyordu. "Ben neden buradayım? Neden beni belirlediğim yoldan sürükledin?"

Ixana alınmadı ve ben de şaşırdım çünkü onun adına Shadow'u yumruklama isteği duydum. Şüphesiz bu benim için bir tetikleyiciydi, gerçek eş reddi. Shadow şu anki ses tonu ve tavrıyla tehlikeli bir bölgeye adım atıyordu.

Onu gördüğü için heyecanlanmadığı belliydi. Neden peki?

"Sanırım bir tartışma yapmamız gerekiyor," dedi sonunda, hareketleri yavaşlayarak. Ona gerçekten bakmak için uzun bir saniye daha ayırdım, sadece uzun boylu ve sığut gibi olduğunu değil, beyaz saçlarının neredeyse ayak bileklerine kadar uzandığını ve bir omzundan aşağıya sarkan kalın ve karmaşık bir örgüyle arkadan bağlandığını fark ettim. Gözleri buz mavisiydi, teni o kadar solgundu ki neredeyse kendisi de maviydi ve elinde kristalden yapılmış gibi görünen, oymalı, yarı saydam sapında lacivert bir pigment bulunan uzun, ince bir asa taşıyordu. Bunun üzerinde koyu, neredeyse yakut kırmızısı bir taş vardı. Bu ortama hiç yakışmayan bir renkti.

"Gelin," dedi Ixana, dönüp bize el sallayarak. Beyaz cübbesi arkasından uzanıyor, uzunluğuna dikilmiş milyonlarca ışıltılı kristale benzeyen bir şey sergiliyordu.

Krallara layık ve kraliçe gibi görünüyordu. Ama Gölge Canavar tarafından özel olarak seçilmiş kıyafetler giymiyordu ve bu belli oluyordu.

Onu beyaz salondan çıkarken takip ettik ve üzerinde bir platform ve süslü bir taht sandalyesi bulunan kabul odası gibi görünen bir yere girdik. Odanın iki yanında hepsi de hayvan-insan melezi olan muhafızları vardı. O ortalarından geçerken selam verdiler ve burada kesinlikle kraliçe oydu.

Siyah pantolonlu, kürklü göğüslerini sergileyen iki iri yarı muhafız tahtının yanında bekliyordu. O yürürken ona yaklaştılar ve kraliçelerinin iki yanına dizildiler. İri yapılıydılar ve koyu renkli, kalın ve kaba kürkleriyle biraz boğaya benziyorlardı. Yüz hatlarındaki insansı karışım tuhaftı, özellikle de ağızlarının iki yanındaki dişlerle, ama bir şekilde işlerine yarıyordu. Taşıdıkları mızrak benzeri silahlar, kürklü kafalarının tepesindeki iki büyük boynuzla aynı fildişi rengindeydi.

Görünüşe göre bu ikisi onun kişisel muhafızlarıydı ve nedenini tamamen anladım; korkutucu orospu çocuklarıydılar.

Gölge kımıldadı ve beni odadaki her şeyi gözlemlemekten alıkoydu. Beni bir kez daha odaklanmaya zorladı.

bir eşi olduğu gerçeğini.

Elbette, teoride biliyordum, ama bunu bizzat görmek yeni bir cehennemdi. Ve ilk buluşmaları ikisinin de beklediğinden daha garip olsa bile, bu bağın büyüsunün gerginliği azaltmasının ve onları bir zamanlar oldukları yere geri getirmesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum.

"Mera," diye tersledi Gölge. Kalbim sıkıştı çünkü bugün ondan 'Günışığı' yoktu. Yüzü bomboştu, gözleri altın rengi ve alevsizdi ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ne?"

"Takip etmek zorundayız," dedi kısaca.

Gururumu ve incinmiş duygularımı bastıran bir meydan okuma kıvılcımı kendini gösterdi. " yle mi? Yoksa ne?"

Gölge aramızdaki mesafeyi kapattı ve gözleri anlamam için yalvarıyordu ama sözleri benimkiler kadar kısaydı. "O benim taşı mı taşıyor. O olmadan ailemin iyiliğini sağlayamam. Onu dinlemem gerek."

Taşı mı? Kırmızı taş... kan taşı mıydı? Yersiz görünmesine şaşmamalı... Ama nasıl olmuştu da onu eline geçirmişti? Ve neden onu gördüğü ilk anda buzdan kaltağın elinden kapıp almamıştı?

Kollarımı kavuşturdum. "Onu dinlemek zorunda olabilirsin ama ben değilim. Bizi buraya sürüklüyor, şifreli konuşuyor ve sonra da 'gel' diyerek kı ını sallayıp gidiyor. Ne yani? Sadece itaat etmem mi gerekiyor?"

Gölge'nin sert çenesi seğirdi. "Genelde bu emre itaat edersin."

Gözlerimi ona diktim, öfke ve uyarılmanın birleşimiyle savaşırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Eşinin evinde bana bunu hatırlatmaya nasıl cüret eder?!

Uzanarak gömleğine tutundum ve onu kendime çektim. Ya da en azından buna teşebbüs ettim çünkü istediği zaman yerinden kımıldamayan bir nesne oluyordu. Nefes alışları vardı.

Acaba kraliçelerinin eşine dokunduğum için mi, yoksa insanlar onun izni olmadan ona dokunduğunda genellikle ne olduğunun farkında oldukları için mi?

Ama biz bunu aşmıştık. Ben altı varlıktan biriydim.

-

Gölge'nin gücü beni çarparak ondan uzaklaştırdı. "Öğren
senin yer, kurt," o gürledi, onun
soğuk

Bana meydan okumamı çok ileri götürdüğümü söyleyen bir ifade. Özellikle de başka bir kraliyet mensubu ve liderin huzurunda.

Gölge yüzünü kaybedemezdi ama o saniyede kalbim biraz kırıldı.

Arkasını dönüp gitti, beni yakındaki bir sütuna yaslanmış halde bıraktı ve ben de şimdi ne yapmam gerektiğini merak ettim.

Gitmek istedim. Buradan fırtına gibi uzaklaşmak ve kütüphaneye dönüş yolunu bulmak. Eğer Midnight ya da Angel'la buluşabilirsem, bana yolu göstereceklerini biliyordum.

Ama içimde öylece çekip gitmeye hazır olmayan küçük bir parça vardı. Henüz değil, cevaplar olmadan değil. Hâlâ kim ya da ne olduğumu bilmiyordum. Cevaplanmamış pek çok soru vardı ve belki de burada bir şeyler öğrenebilirdim.

Bonus olarak, benim kalmam Shadow'un hayatını biraz rahatsız edebilir. Az önce yaptığı o saçmalıktan sonra buna değerdı. Hayvan muhafızlar etrafımda kalabalıklaştı ve hiçbiri bana dokunmasa da, kesinlikle hareket etmeye başlamam, Shadow ve kraliçeyi takip etmem için beni teşvik ediyorlardı.

Gölge ve *eşi*.

Kurdum yüzeye çıktı, gerekirse dışarı çıkmak için savaşmaya hazırdı. Son zamanlarda sessizdi ama kafesinin yüzeyini kazırken ruhunda bir öfke vardı. Savaşmak istiyordu. Hepsini teker teker alt etmek ve artık tutsak olmadığımızı kanıtlamak istiyordu.

Yüzümdeki kemiklerin ve kasların şekil değiştirmeye başladığını, insan derimin kısıtlamalarına karşı itildiğini hissettim ve

en kötüsünü yapmak için çok cazipti. Ruhumun derinliklerinde çalkalanan *kızgınlık*, tedbiri bir kenara bıraktırdı.

Shadow'a borçlu olduğum sadakat kalmamıştı ve her şeyi mahvetmeye hazırdım. Sürü hayatımız daha başlamadan ölmüştü.

Sikeyim. Acıdı.

Canım çok yanıyordu ama öfkeyle baş etmek daha kolaydı, *bu* yüzden ona tutundum. Kalan tüm asaletimle doğrulup beyaz zemin boyunca yürüdüm, botlarım her adımda tıkırdıyordu ve bu sestten zevk alıyordum çünkü geldiğimi bilmelerini istiyordum.

Ardından çok sayıda muhafız geldi ve bir sonraki odaya doğru kısa yürüyüşümü her birini inceleyerek geçirdim, böylece bu dünyanın bir parçası olan yaratıkların çeşitliliğini hafızama kazıyabilirdim.

Kedi Adam gibi bir sürü kedigil yaratık. Gölge kürkünü yaktıktan sonra ortadan kaybolan Kedi Adam görünürde yoktu. Onun için üzülürdüm ama... hayır.

Muhafızların arasında mavi kürklü başka kediler de vardı, ayrıca grimsi altın renginde birkaç kedi ve delici zümrüt gözleri olan çok koyu eflatun bir kedi de vardı. Kedilerin yanında, buraya gelirken gördüklerime benzeyen, keskin, sivri yüzlü ve gaga benzeri ağızları olan yarım düzine kuş vardı. Gaganın kendisi oldukça ölümcül görünüyordu, ucunda yoğun bir nokta vardı.

Diğerleri Dünya'daki hayvanlara pek benzemiyordu ama onları tarih öncesi bir şeye benzetmem gerekseydi bu benzetmeyi yapardım. Koyu yeşil ve kahverengi renkte, kafalarının etrafında ve kolları boyunca kemiksi kalkan plakaları vardı.

Korkutucu derecede sertlerdi ve kendimi bu yaratıklardan biriyle boğuşurken bulmadan önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordum. Ve bu kaçınılmaz olarak gerçekleştiğinde kimin üste çıkacağını.

Tu bitmek bilmeyen labirent odaların bir sonraki odası bir toplanma alanı gibi görünüyordu. Bir uçtan diğer uca uzanan devasa bir masa vardı.

ve -tahmin ettiğiniz gibi- yukarıdan gelen parıldayan ışıklarda parıldayan kristalden yapılmıştı. Tavanlar o kadar yüksekti ki aydınlatma için ne kullanıldığına dair hiçbir fikrim yoktu, ancak söyleyebileceğim kadarıyla, binanın tasarımında dışarıdan gelen ışığın özel olarak belirlenmiş noktalardan süzülmesine izin veren boşluklar gibi görünüyordu.

Ve evet, bu odanın diğer her bir yönünü inceliyordum, bu yüzden zaten oturmuş olan çifte bakmak zorunda değildim. Gerçek eşler. Bleh.

Bekçi beni acele ettirmek için üzerime yürüdü, ben de her zamankinden daha yavaş ilerledim.

"Vay canına, mekâna yaptıklarınıza gerçekten bayıldım," dedim kuş kızla eski dostmuşuz gibi sohbet ederken. "Yani, sadece renk düzenini mükemmelleştirmek bile *haftalar* almış olmalı."

Her şey beyazdı. Kar fırtınasının içinde kalmış bembeyaz.

Birkaç muhafız mırıldanmaya başladı ve adımlarım dramatik bir şekilde yavaşlarken daha da yaklaştılar. Bakmak istedim

Gölge. Ona bakmayı o kadar çok istiyordum ki gözbebeklerimin hareket etmesini engellemek için harcadığım çabadan dolayı canım yanıyordu ama bir görevdeydim ve onun içimde yarattığı ihtiyaçtan daha güçlü olacaktım. *Olmak zorundaydım.*

Dinozorlardan biri benim *geri geri gitmeden mümkün olduğunca yavaş yürüme* oyunumdan bıktığında, o ana kadar kimsenin yapmadığını yaptı.

Beni yakaladı.

Bu hareket beni şaşırttı. O ana kadar derimi kendi derileriyle sıyırmamak için çok dikkatli davranmışlardı ve bu da tepki vermemi normalden daha yavaş hale getirmişti. Beni hala tutan Dino-boy'a vurmak için dirseğimi geri savurduğumda, odayı gürleyen bir kükreme doldurdu.

Lanet yerdeki herkes dondu kaldı. Yani *herkes*. Shadow'un gücü ayağa kalkarken önüne geçti. Gözlerimi daha fazla kaçıramadım, odanın öbür ucundan bizim durduğumuz yere doğru ilerlerken gözlerim öfkeli canavara takıldı. Etrafımdaki hayvan-insanlar sinmişti ve bir parçam neredeyse onlar için üzülüyordu.

Önce alevleri söndü, ardından da derisinden dumanlı bir karanlık sızmaya başladı. "Beni yere bıraksan iyi olur, triceratops," dedim neşeyle. "Gölge insanların eşyalarına dokunmasından hoşlanmaz." Sesimi alçalttım. "Ve ben buyum, o yüzden zavallı küçük kraliçeniz adına stres yapmayın."

Ben düştüm ve Shadow bize saldırdı. Yani bana çünkü diğer herkes kaçtı. Gücü bedenimi sardı ve ayağa kalktım. Öfkeli, alev dolu bakışlarıyla göz hizama geldiğimde, yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Şu sahte, *biz yabancıyız ve her şey yolundaymış* gibi davranacağım türden bir gülümseme.

"Merhaba, sizinle burada tanışmak ne güzel. Size yardımcı olabilir miyim?"

Shadow'un gözleri yüzümde ve Dino-boy'un beni tuttuğu kolumda gezindi. Gözlerimi kırıştırdım.

Görünür morluklar, iyileşme sürecim başladığında çoktan kayboldu. Yine de Shadow için yeterince hızlı değildi.

Alevleri söndü ve Dino-oğlan aramızda yere yığılmak üzere sürüklenirken bir feryat koptu. Henüz bana dokunmamış olan Gölge -sadece onun gücüyle havada sallanıyordum- bana doğru yaklaştı.

"Sana zarar mı verdi?"

Omuz silktim. "Biliyor musun, bugün benim için bir tür tema. Adamlar biraz sertleşiyor, beni *itip kakıyor*. Ben olsam bu konuda endişelenmezdim."

Yüz ifadesi çok öfkeliydi ve ben tatmin duygusundan başka bir şey hissetmiyordum. Bir yanımda çocuk gibi davrandığımı biliyordu. Shadow'un gerçek bir eşi vardı; bu yeni bir bilgi değildi. Bunu kabullenmeli ve onun adına mutlu olmalıyım; son birkaç bin yıldır istediği şey buydu.

Hayatının büyük şemasında, tüm zaman boyunca buradaydım ve ondan zaten paylaştıklarımızın dışında bir şey beklemek aptalcaydı. Sadece... gücü beni zaptladığında, bunu nezaketle karşılama yeteneğimi de zaptlamıştı.

Şimdi Shadow, Torma'ya döndüğü ilk gün omzunun üzerinden attığı aynı öfkeli kaltakla uğraşmak zorundaydı.

Dino-oğlan şimdi yerde yalvarıyor, sızlanıyor ve ağlıyordu - dinozor tarzı, gerçek gözyaşlarını içermiyor gibi görünüyordu, ama çok fazla salya vardı. Üzücü ve iğrençti ve açıkçası onun daha fazla acı çekmesine ihtiyacım yoktu.

Öfkemi kullanarak enerjimi Gölge'ye geri gönderdim. Bu hareketi, diyara giden yolu nasıl izleyeceğimi bulduğumda öğrenmiştim. Henüz alev olayını komutla yapamıyordum ama enerjimi kesinlikle agresif bir şekilde kullanabiliyordum.

Gücüm Shadow'unukine çarptı ve ondan bir şaşkınlık hissettim, ama beni düşürmedi. Eğer bir şey varsa, onun

Tutuğu daha da sıkılaştı ve *arkadaşı* odanın öbür ucundan seslenene kadar beni sürüklemeyi bırakmadı.

"Darkor, lütfen. Muhafızları rahat bırak. Sana ya da *kurduna* dokunmamaları gerektiğini biliyorlar."

Bunu tıpkı birinin *evcil hayvanına söylediği gibi söyledi*. Bu kadın, tüm aydınlık ve parlak gülümsemesine rağmen, kılık değiştirmiş gizli bir amcıktı. Buna kadın sezgisi diyebilirsiniz; onun tam bir psikopat olduğunu zaten biliyordum. Bütün o lanet beyazlar ilk işaret etti.

"Sana iyi şanslar *Darkor*," diye fısıldadım tatlı tatlı. "Buna ihtiyacın olacak."

Shadow'un dudakları kıpırdadı ve sonunda beni tuttuğu yerden bıraktı. *Yanlışlıkla* Dino-boy'a tekme atıp onu yere düşürmeden önce kolayca ayaklarımın üzerine düştüm. "Bir daha sakın beni tutmaya kalkma."

Masaya doğru ilerleyerek Shadow'un daha önce oturduğu koltuğa oturdum.

"Affedersiniz, orası Darkor'un koltuğu."

Kristal sandalyede arkama yaslanmadan önce başımı kraliçe kaltağa doğru eğdim ve botlarımı masasına bırakmak için kaldırdım. "Bir sürü başka koltuk var," dedim tatlı bir sesle, ona bakarken tırnaklarımı temizliyormuş gibi yaptım. "Bir yolunu bulacaktır."

Önce dehşete kapılmış, sonra öfkelenmiş, sonra da tamamen sakinleşmiş görünüyordu. İşaret parmağımın tırnağının üzerinden ona bakıyor olmasaydım, duygularının tamamını kaçırabilirdim. Öyle de oldu, öfkesi gülümsemesiyle örtbas ettikten sonra da devam etti.

"Çok doğru."

Shadow masaya geri döndü ve benim karşı tarafımdaki sandalyeye oturdu. Masanın başında oturduğu için ikimiz de onun yanındaydık. Ancak şimdi o da bana bakabiliyordu ve umarım bu onu biraz ürkütmüştür.

Salatalık kadar soğukkanlı ifadesine bakılırsa hiç de rahatsız olmamıştı.

"Ixana, bu Mera Callahan, yarattığım şekil değıştirenlerden biri."

Bana sanki Dino-boy'un kışından yeni sıçmışım gibi baktı, minyon küçük burnu kırıştı. Yakından bakınca teni oldukça maviydi, yapraklar gibi değildi ama yine de fark ediliyordu. Ve gözleri, o buz mavisi gözleri, lazer yoğunluğuyla beni korkutuyordu. Gölge gibi güçlü hissetmiyordu ama hareket ettiğinde havada buz gibi bir ezilme vardı, yeni yağmış kar kokusu onu takip ediyordu.

"Sizinle tanıştığma memnun oldum," dedi.

Shadow'un çeviri büyüünün her şeyi benim anlayabileceğim bir konuşma diline çevirdiğini çok çabuk anlamıştım. Çünkü bu resmi kaltağın böyle konuşmasına imkan yoktu.

Shadow ve Ixana beni izliyordu, ben de çizmelerimi yüksek sesle yere bıraktım, bozulmamış kristal masanın üzerinde çamur ve d ö k ü n t ü kaldığını görmekten memnun oldum. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Shadow'un göğsü gümbürdedi ve gözlerimi ona diktim. "Ne? Beni kaçırdı ve bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun. Basit bir davet beni çok daha nazik hissettirirdi ve o benim gerçek eşim olmadığı için affedip unutacak değilim."

Kahretsin, bu küçük kış ifadesinde söylenmemiş bok miktarı bir 747 jumbo jeti doldurabilirdi, ama biz gerçekten atılmadan önce, buz kraliçesi diplomasiye geri döndü.

"Evet, özür dilerim. Sizi buraya getirme şeklim için ikinize de bir özür borçluyum, ancak şansımı kaçırmaktan korktum ve eğer kraliyet yerleşkesinde olsaydınız, ulaşamayacağım bir yerde olurdunuz."

Lanet olsun. Neden karşılık vermiyordu? Şu anda odadaki çocuksu, önemsiz pislik gibi görünüyordum. Her ne kadar bu kadından kötülük seziyor olsam da, onun kötü olduğuna dair en ufak bir kanıt yoktu.

Karşımızdaki nazik ve yardımsever liderden başka bir şey değildir.

Geri çevirmek zorunda kaldım. O zamana kadar el altından yaptığı şeylere dair kanıtım vardı.

"Bana ne söylemek istiyordun, Ixana?" Shadow, ben daha korkunç bir şey söyleyemeden dikkatleri benden başka yöne çekerek sordu. Piç beni çok iyi tanıyordu. "Belli ki beni buraya getirmenin bir sebebi var."

"Yani..." Gözlerini kırptırdı, biraz şoka girmiş gibiydi. "Beni bulmak için burada değil miydin? Bekliyordum, ordumuzu kuruyordum, hepsi senin bu dünyaya döneceğini ve bizim olanı geri alacağını bildiğim an içindi."

Shadow hiçbir şey söylemedi, yüzü okunmuyordu. "Gölge," diye ittim, sahte gülümsemem yerinde duruyordu. "Neden güzel bayana cevap vermiyorsun?"

Ixana bana bir bakış fırlattıktan sonra yüzündeki sevecen ifadeyi tekrar düzeltti. "Kendinize çeki düzen vermek ister misiniz? Size bir misafir odası gösterebilir ve yiyecek bir şeyler getirebilirim. Çok yorulmuş olmalısınız."

"Hayır," diye gürledi Gölge. "O burada kalıyor. Tüm bunları duyabilir ve muhafızlarınıza henüz güvenmiyorum."

Ixana bundan hoşlanmadı ama itiraz da etmedi. Birlikte oldukları zamanlarda da hürmetkâr bir tip olup olmadığını merak ettim. "Kesinlikle kalıyorum," dedim sahte bir hevesle. "Gölge ve eşinin kendilerine ait olanı geri alması tam bana göre. Çok heyecanlıyım."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, ikisi de bunu denerdi. Neyse ki daha kalın bir derim vardı.

Ixana uzun bir nefes verdi. "Pekâlâ, sanırım bu hikâyenin benim tarafımdan olan kısmıyla başlasam iyi olacak." Bir derin nefes daha. "Taç giydiğin gün, Darkor, seni tebrik etmek için kanatlarda bekliyordum. Doğduğumuzda hissettiğimiz bağları yeniden teyit ettiğimiz andan önce seni görmek istedim."

Güzel, doğduklarından beri gerçek dostlardı. Ne kadar tatlı, öksürük, iğrenç öksürük.

Bu durumu şimdiye kadar ne kadar iyi idare ettiğim konusunda gerçekten gurur duyuyordum.

"Kız kardeşinin sana kupayı verdiğini gördüm. Sen içip düşene kadar içinde durağanlık büyüsü olduğunu bilmiyordum." Gözlerinde yaşlar vardı ve kendimi bu aptalca hikâyeden biraz etkilenmiş buldum. Aynı zamanda mükemmel bir hikâye anlatıcısı olmak zorunda mıydı? Sesinde sadece doğru duygu dokunuşuyla mı?

Onu ve mükemmelliğini sikeyim.

"Senin taşın bendeydi," diye devam etti.

Gölge daha dik oturdu. "Neden benim taşıma aldın?" İri, mavi gözleri bu soru karşısında bir hayli kırpıştı. "Şey, Onu senin sis işaretine bağlayacak kişi ben olacaktım. Değil mi?"

Shadow bu konuda ikna olmuş görünmüyordu ama itiraz da etmedi.

"Ve başının belada olduğu belli olduğunda," diye eklemek için acele etti Ixana, "Cristell de almasın diye taşı alıp kaçtım."

Arkadaşı tehlikedeyken bir korkak gibi kaçarak ne halt ediyordu? Eğer ona biraz olsun saygı duysaydım, bu saygıyı şimdi kaybetmiş olurdum. Yani, buradaki kuralların önce gücü korumak gibi bir şey olma ihtimali oldukça yüksekti.

Ben asla öyle biri olamam.

Gölge etrafına bakındı. "Ve sen buraya mı geldin? Yeni dünyanızı mı yaratıyorsunuz?"

Hikâyesine kızdıysa bile bunu belli etmiyordu. "Yıllar içinde çok fazla güç topladım," dedi, Gülümsemesi solgun dudaklarını yukarı kaldırırken biraz ürkütücüydü. "Bu topraklarda yürüyen yaratıkların ve yanıma almayı başardığım birkaç takipçimin gücünü kullanarak yapmamam gereken deneyler yaptım. Herkesin korkacağı bir ordu kurmaya kararlıyım."

Tüm bu süre boyunca eşi bu diyarın dışında kilitli kalmıştı ve ona ulaşmak için hiçbir şey yapmamıştı. Bana sorarsan saçmalık.

Belli ki buz kraliçesi canavara layık değildi.

"T "Bana ailemin neler yaptığını anlat."
Şaşırtıcı bir soru değildi. Shadow kız kardeşini yok etmek için uzun zamandır bekliyordu ve

Ixana'dan gelen bilgi ona avantaj sağlayabilir.

Eğer mümkünse daha da doğruldu. Ya omurgasında çelik bir çubuk ya da kılıcında bir sopa vardı-

"Bu yüzden seni aniden dışarı çıkardım," dedi aceleyle ve benim süper önemli, *önemsiz* düşüncelerimi böldü. "Cristell sen gittiğinden beri tam bir kontrol ve korkuyla yönetiyor ve bu süre içinde ailen kendi köşesinde çok fazla güç biriktirdi. Diğer krallıklar nispeten çok zayıf, bu da sizinkine nihai kontrolü veriyor. Artık ne adalet ne de hakkaniyet var ve kız kardeşin tahta çıktığından beri o kadar çok yaratık topladılar ki yardım almadan onları yenmek neredeyse imkânsız."

Gölge ayağa fırladı, sert masa hareketle birlikte yerinden oynadı. "Taşımı bana geri ver, her zaman sahip olmam gereken gücü Cristell'i yenmek için kullanacağım."

Asanın -ve daha da önemlisi Gölge'nin taşının- nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Onu bu odaya kadar takip ettiğimiz anda gözden kaybolmuştu. Ixana bir

Akıllı küçük cadı, canavarı burada tutmak için tek nedenini gizliyor. Yani, gerçek eşleri dışında.

Evet, her neyse.

"İşte gerçek," dedi Ixana, sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Taşı sana veremem."

Gölge'nin alevleri odayı doldurdu, beyaz manzaraya karşı çok kırmızıydı. "İllüzyon konusunda çok iyisin Ixana, iyi hatırlıyorum ve sen bana göstermeden onu senden alamam ama burada kurduğun dünyanın temelini yok edebilirim. Beni sınama." Kedi Adam'la aynı uyarıyı alıyordu ve bu boş bir tehdit değildi.

Ixana yutkundu ama geri adım atmadı. "Halkımı Gri Topraklar'dan korumak için şu anda sahip olduğum tek güç bu," dedi aceleyle. "Ve dürüst olmak gerekirse, seninle bu anı yaşamak için ne kadar dua etsem de, aramızdaki bağ için hepsini feda edemem. En azından henüz değil."

"Peki... plan nedir?" Gölge ısırdı. "Kız kardeşimi yenmek için ihtiyacım olduğunu düşündüğün bu gücü nasıl toplayacağız?"

Keşke bir tane olsaydı. Gölge'nin buraya taşınmasını, bir sürü sevişmeyi ve bir sürü ateş-buz bebeği içermeyen bir tane.

"Daha fazla yaratık toplamalıyız," dedi. Çok şaşırdım. Bir planı varmış.

"Eğer yeterince toplanırsak, gücünüz ve kan taşıyla birlikte, onları alt edecek araçlara sahip olacaksınız. Kraliyet ailesi düştükten sonra endişelenecek bir şeyim kalmayacak ve taş benim için işe yaramaz. Ailen sen kaçırıldığından beri peşimde ve sadece burada bana dokunmuyorlar. Onlar gittikten sonra Concordes'e dönebilirim."

Gölge'nin yüzü sakindi. Ama gözleri sakın değildi. Birlikte olmalarının üzerinden çok uzun zaman geçtiği için işaretleri bilip bilmediğini merak ediyordum ve sahip olduğum her şey üzerine bahse girerdim - kütüphanem hariç - Gölge evrene atılmadan ve hayatta kalmaya zorlanmadan önce çok daha nazikti.

Onun bu versiyonunu bilmiyordu, çürümüş bir piç olan ve birçok dünyada tanrı olarak kabul edilecek kadar güce sahip olan versiyonunu. Bir şeylerden mahrum bırakılmayı sevmezdi ve planlarının bir kez daha sekteye uğramasından da hiç hoşlanmazdı.

"Tamam," dedi ve yerine oturdu.

Pardon, ne dedin? Başımı salladım, sanki kulaklarımı temizleyebilmişim gibi. Az önce *tamam mı* demişti?

"Kaç yaratığa ihtiyacımız var?"

Tamam demişti! Tamam demişti ve şimdi evli bir çift gibi planlarını tartışıyorlardı.

"En az bin taneye ihtiyacın olacak," diye cevap verdi, sonunda yüzünü heyecan kaplamıştı. "Burada bir cennet inşa ettim ama köyümün ötesinde, Gri Topraklar'ın geri kalanı hatırladığın gibi. Çorak ve tehlikeli. Yaratıklarımızı orada bulacağız."

Shadow'un çenesi seğiriyordu. "Bin mi? Bu kadarını bize bağlamak için planınız nedir?"

O cevap vermeden önce ayağa kalkarak dikkatlerini üzerime çekti. "Sanırım tazelenme teklifini kabul edeceğim," dedim tuzlu bir şekilde. "Havada çok fazla saçmalık var ve sanırım biraz da benim üzerime düştü."

Ixana şaşkın görünüyordu, bu yüzden belki de bu küçük kazma için harika bir çeviri mevcut değildi. Yazık oldu. Öte yandan Shadow beni mükemmel bir şekilde anladı.

"Mera," diye hırladı.

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Evet, Darkor?"

Adını kullanmamdan hiç hoşlanmadı, parmakları masanın kenarına bir delik açarken hiç hoşlanmadı ve eğer daha yakın olsaydım, vücudundaki sıcaklık beni terletirdi.

"Beni zorlama küçük kurt," diye mırıldandı ve aptal kalbim bir an için sıkıştı.

"Aklıma bile gelmezdi," diye cevap verdim, ses tonumu eşit tutmayı başararak.

Sözlü ön sevişmemizden sıkıldığı belli olan Ixana muhafızına el salladı. "Lütfen Şekil Değiştiren'e odasını gösterin ve izni olmadan ona dokunan olursa bizzat ben onları çitlerin ötesine göndereceğim."

Bana rehberlik etmesi için çağırdığı kuş kızın rengi soldu. Sarı tüylü yüzü şeftali rengine döndü ve bu bugün gördüğüm en tuhaf şeydi. "Onu hayatım pahasına koruyacağım," dedi Birdy.

Ixana Shadow'a dönmeden önce başını salladı. "Bu senin için uygun mu?"

Tartışmak istedi, yüzünden o kadar belliydi ki, ama sadece başını salladı. Gitmeme izin verdi.

O. Bırak. Bana. Bıraktı. Böylece buz kraliçesiyle mutlu evliliği oynamaya ve planlarını tartışmaya geri dönebilecekti.

I olabilir değil kal Burada ve İzle Bu ilişkiyi yeniden canlandırmak. Bunun için yeterince güçlü, yeterince zarif ya da yeterince iyi biri değildim.

Hayır, kaçmam ve Midnight ile Angel'ın gelmesini bekleyecek kadar uzun süre dayanmam gerekiyordu.

Gitmemin ikinci bir nedeni daha vardı. Eğer onlardan biri benim gücümü kullanarak

İhtiyaç duydukları yaratıklar... Bu kocaman bir hayırdı.

Tek amacım ne olduğumu, gücümün ne olduğunu ve her ikisinin de nasıl ortaya çıktığını bulmaktı. Bunu öğrendiğim an, kışımı kaldırıp bu dünyadan ayrılacak ve kütüphaneme geri dönecektim.

Shadow'un buz kraliçesiyle birlikte burada kütüphaneye de ihtiyacı olmazdı.

"İyi misin?" Onun peşinden hışımla giderken Birdy sordu.

"Evet, hiç sorun değil. Odamı bulmaya hazırım."

Tüylerine biraz renk gelmişti ve tüyleri oldukça parlaktı... tüyleri mi? Saçları benimki gibi olmak yerine, başının tepesinden başlayıp omurgasından aşağıya doğru inen süslü bir ibikti. Bu

Çok havalıydı ve tüylerinin üzerine giysi giymesi beni çok eğlendirdi. Tüylerinin örtmediği bir şeyleri mi vardı? Yoksa bu onları daha insansı yapmanın bir parçası mıydı?

Muhtemelen hiçbir zaman bilemeyecektim ve bu aşamada her şeyi sorgulamadan kabul edecektim. Yakında bir gün, bu dünya ve sakinleri artık benim sorunum olmayacaktı.

Birdy'nin beni yönlendirdiği koridorlar ilk giriş kadar beyaz ve dolambaçlıydı ve bu labirentten çıkış yolunu bulmamın mümkün olmadığını biliyordum. Bu konuda bir yorum yaptığımda Birdy, "Aslında istediğin zaman rehberlik isteyebilirsin," dedi. Uzandı ve bir elini duvara koydu, uzun pençeleri beyaz panele vuruyordu. "Ana caddeye çıkış," dedi.

Avucunun altındaki nokta aydınlandı ve sonra ışık duvar boyunca ilerlemeye başladı, birkaç dakika içinde kaybolacak kadar hızlıydı. "Eğer ışığı takip edersen, seni dışarı çıkarır. Bu küçük sırrı kimseye söylememem gerekiyor, ama dürüst olmak gerekirse, sana bakıcılık yapacak vaktim yok, bu yüzden kendi başına dolaşabilmen en iyisi."

Ne? Bir. Aptal.

Birdy bana mutlak bir silah vermişti -özgürlüğümü- ve ne yaptığının farkında bile değildi. Ki bu benim için tamamen sorun değildi.

"Sırrın benimle güvende," dedim, gerçekten mutluydum.

Daha sonra üst kata çıktık ve ikinci kata ulaştığımızda alan dramatik bir şekilde açıldı. Birdy boş bir duvarın önünde durarak, "Burası misafirlerin kaldığı yer," dedi.

Etrafıma bakındım, gözlerim görebildiğim alanın tüm genişliğini içine aldı. "Beni kaybettiniz."

Gagalı ağzından cıvıl cıvıl bir huff çıktı. "Elini duvara koy."

Bunu yaptım ve avucumun altı Birdy için olduğu gibi aydınlandı.

"Oda' de."

"Oda." Gördün mü, bana söyleneni yapabiliyordum.

Işık patladı ve içgüdüsel olarak elimi çekerek geri çekildim. Bir an sonra kapı açıldı ve arkamdan itilerek tökezleyerek içeri gönderildim. Birdy'nin iznim olmadan bana dokunduğu gerçeğini göz ardı ederek -birilerinin başı beladaydı- neye baktığımı anlamaya çalıştım.

Bir iglo gibiydi. Aslında karşılaştırayabileceğim tek şey buydu. Kavisli buzlu duvarlar, beyaz zemin ve alanın ortasında bir ton kalın post. Alanı incelemek için içeriye doğru ilerlediğimde beklediğim kadar soğuk değildi. Arkama dönüp baktığımda, arkamdaki kapının hiç ses çıkarmadan kapandığını ve Birdy'nin ortalıkta görünmediğini fark ettim.

Sonunda dağınık düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Harika.

Ellerimi içine soktuğumda postlar inanılmaz derecede yumuşak ve sıcaktı ve derinlere gömülüp kestirmek için çok istekliydim. Ama dinlenmeden önce odamın geri kalanını kontrol etmek istedim.

Ya burada farkında olmadığım tehditler varsa?

Bu yuvarlak odadaki ana alanda sadece kalın postlar vardı, toplamda en az beş tane, bu yüzden neyse ki soğuk zeminde uyumayacaktım. İlk başta, ellerimi duvarda gezdirip başka bir açıklık bulana kadar sadece yuvarlak bir oda gibi görünüyordu. Daha fazla optik illüzyon olacağını tahmin etmeliydim. *İllüzyonlar Kraliçesi* Ixana'nın göbek adıydı.

İkinci odada *banyo mu vardı?* Buzlu zeminde kocaman bir delik vardı ve içindeki su sıcak ve davetkârdı. Bu odanın diğer tarafında başka bir delik vardı ve emin olamıyordum ama bunun tuvalet olduğuna dair bir his vardı içimde... belki de? Orayı bunun için kullanacaktım, umarım gerçekten bir çamaşır oluğu değildir.

Garip.

Üzerimi değiştirecek başka kıyafetim yoktu, bu yüzden önce biraz kestirmek yerine banyo durumunu beklemeye karar verdim. İçimde patlamaya ve acı dolu damlalar halinde ruhuma asit damlatmaya karar verdiklerinden beri duygularımla baş etmek çok yorucuydu.

Evet, çok dramatik davranıyordum ama içimde bugün zihinsel ya da duygusal olarak başa çıkamayacağım gerçek bir acı vardı. Bu çok fazlaydı. Son on yıl yeterince küydü, ama şimdi bir de bu vardı ve belki... sadece belki, sonunda güvendiğim biri tarafından gerçekten kırılmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmiştim.

Shadow'un gücünün zap'ını, gözlerindeki soğuk yanmayı ve bana verdiği ismin 'Sunshine'dan 'Mera'ya dönüşmesini hâlâ hissedebiliyordum.

Her şey acıtıyordu ve eğer biraz kestirmek kaçmama yardımcı olacaksa, bunu kabul ediyordum. Umarım uyandığımda Gece Yarısı burada olurdu ve ben de bir sonraki hamlemi düşünebilirdim. Yanımda bir canavar olmadan.

D postlar ne kadar rahat ve sıcak olsa da, bir şekilde hala üşüyordum. Ve bok gibi uyudum.

Bir noktada uyandım, yanaklarımda gözyaşları vardı ve bu beni kendime daha da kızdırdı çünkü duygularımın yoluma çıkmasına izin vermemem gerekiyordu. Evet, Shadow bana ilk öpücüğümü vermişti... ilk sevgilimdi... ve çok uzun zamandır kendimi savunmasız bıraktığım ilk erkekti. Ama bunun uzun sürmeyeceğini başından beri biliyordum. İlişkimizde değişmeyen tek şey buydu, peki bunu neden bu kadar zor karşılıyordum?

Eşinin ne kadar mükemmel olduğu muydu? Ben burada günümü uyuyarak geçirirken, olabileceklerin yasını tutarken, onun muhtemelen şu anda onu bir buz duvarına karşı beceriyor olduğu düşüncesi miydi?

Yani, belki sikişmek değil - gerçekten de kraliyet sikişinden hoşlanacak bir tipe benzemiyordu. Ay ışığında nazik bir sevişme?

Her neyse. Onun da onun da canı cehenneme, hem de muhtemelen keyif aldıkları şekilde değil.

Mera.

Midnight'ın kafamın içindeki sesiyle sıçradım ve ardından göğsümde garip bir çarpıntı oldu.

Çırpıntı serin ve sakin hissettirdi... Melek de yakındaydı. Onunla aramdaki bağı yeni bir evrim geçirip geçirmediğini merak ettim.

Her iki durumda da, ikisinin de yaklaştığını hissetmek beni mest etmişti.

Ne kadar uzaktasın?

Midnight'ın cevabı bir dakika sonra geldi. *Gri Topraklar'a vardık ve şu anda Gölge'nin enerjisini bir buz şehrinde takip ediyoruz.*

Evet, evet. Sikeyim evet. Burada yalnız olmayacaktım ve bu da benim seçeneklerim.

Angel seninle mi? Cevabı zaten biliyor olsam bile teyit etmek en iyisiydi.

Evet.

Ona mesaj iletebilir misin?

Solaris Sistemi'ndeki herhangi bir normal varlık için bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum ama Angel özeldi.

Yapabilirim. Onunla olan bağı sayesinde.

Harika. Ona kraliçenin Gölge'nin gerçek eşi olduğunu söyle! Onun taşını ele geçirmiş ve ondan istediğini almak için kullanıyor. Bunun ne olduğundan emin değilim ama ailesini ele geçirmek için gölge yaratıkları toplamamızı istiyor. Her şey çok garip ve karışık ve neyin doğru olup olmadığını bile bilmiyorum ama dikkatli olması gerekiyor.

İşe geri dönmeden önce birkaç dakikalık bir duraklama oldu.

Ben. *Her şeye hazırlıklı olduğunu ve Ixana'nın onunla boy ölçüşemeyeceğini söyledi.*

Gülmek zorunda kaldım. Bazı açılardan, Angel'ın kendine güveni

Ama onun gücünü ve ateşini o kadar çok sevdim ki bu beni uzaktan bile rahatsız etmedi. Yani, bazıları ona kibirli diyebilir, ama kötülüğünüzü sahiplenmek kibirli miydi? Benim kitaplarımda değil.

Harika. En büyük kar tanesi binasına vardığında bana haber ver.

Yakında görüşürüz.

Ayağa kalkarak ikinci odaya geçtim ve tesisleri kullandım. Banyo hala inanılmaz derecede cazip görünüyordu ve uykum sırasında kemiklerimdeki soğukluk yerleştiğinden ve beni biraz bitkin hissettirdiğinden, hızlı bir banyo yapmaya karar verdim. Tam botlarımı çıkarmış, gömleğimi başıma geçirmiş ve pantolonumu indirmek üzereyken havada bir çınlama sesi duydum.

Buradaki enerji ilk kez rahatsız ediciydi, bu yüzden kendimi banyo kapısının girişinin hemen yanındaki duvara yasladım. Kurdumun yükselmesine izin vererek sessizce bekledik ve köşeden bir figür kayarak geldiğinde kollarımı omuzlarına doladım, davetsiz misafiri sırt üstü yere çarpmadan önce ayaklarını altından çekmeyi başardım.

Birdy tuhaf bir şekilde küfredip ciyاكلarken kıyafetler ve bir sürü tüy uçuştı.

"Kahretsin, özür dilerim," dedim doğrulurken. "Bana saldırmak üzere olan biri olduğunu sandım."

Beceriksizce pençeli ayaklarının üzerine kalkmadan önce öksürdü ve hırıldadı. "Sen bir psikopatsın."

Omuz silktilim. "Evet, ve...?"

Birdy bana sadece göz kırptı ve ben de acaba çeviri şeyim mi bozuldu diye düşündüm. Anlamamış mıydı?

Tüylü başını salladı. "Kendine çok güveniyorsun. Sadece tüm kusurlarına sahip çıkıyorsun..."

Doğru ya, Birdy'nin kafasını karıştıran da buydu. "Sen kusurları görüyorsun... Ben karakteri görüyorum. Kimse mükemmel değildir ve eğer öyleymiş gibi davranıyorlarsa, bu sadece bir ton hasarı gizlemek içindir. Kimse bu şekilde var olmayı hak etmez ve sonunda bu onları biraz delirtecektir. Bu yüzden benim için her şey Mera'yı oluşturan tuhaflıkları kucaklamakla ilgili. Anladın mı beni?"

Beni anlamadı ama başını salladı. Birdy'nin o anda patronunu düşünüp düşünmediğini merak ettim, çünkü "mükemmel görünmek" için büyük çaba sarf eden biri varsa, o da

Kraliçe. Buzdan kaltağın etrafını sardığı varlıklardan da aynı mükemmelliği beklediğine şüphe yoktu. Yani, hayatınızın iç çemberindeki her şeyi kontrol etmek istemeniz mantıklı, özellikle de dış dünya kaotikken. Ama bununla yaşamamanın hiç de eğlenceli olmadığına bahse girerim.

"Kıyafet getirdim," dedi Birdy, etrafa saçılmış kıyafetleri gösterirken suratı asıktı. "Gölge Usta bunları rahat bulacağınızı söyledi."

Teşekkür edemedi ya da kışını yere çarptığım için özür dileyemedi döndü ve banyodan çıktı. Hoppala.

Kıyafetleri toplarken, temelde şu anda giydiğim kıyafetle aynı olduklarını fark ettim, ancak kırmızı bir gömlek ve mavi kot pantolon vardı. Shadow'un rengi olduğu için kırmızı gömleğin bir önemi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu hiç düşünmemeye çalıştığım için her şeyi beyaz duvarlara oyulmuş bir rafa yerleştirdim ve soyunmayı bitirdim.

Bir ayağımı ılık suyun içine attığımda, odada bir çınlama sesi daha duyuldu ve bu kez içimden sinirli bir oflama sesi çıktı. *İçine girmeyeceğim belli olan* baştan çıkarıcı suya *sırtımı* dönerek bu davetsiz misafiri bekledim. Çıplaktım, çünkü bugünlük işim bitmek üzereydi.

Gölge kapı aralığında belirdi ve beni görünce gözleri parladı. "Günüşiği?"

Bakışları vücudumun çıplak uzunluğuna doğru kayarken ifadesi karardı. Sonra odanın etrafına baktı ama burada hiçbir şeyi saklayacak yer yoktu. "Yalnız mısınız?"

Homurdandım. "Hayır, uzaktan yakından alakası yok. Siktiğim kediye sidik deliğinden aşağı attım. Yine de iyi olmalı; kediler her zaman ayaklarının üzerine düşer."

Shadow'un burun delikleri alevlendi. "Şaka yapıyor olsan iyi edersin."

Ellerim kalçalarımaya gitti çünkü bu noktayı ciddi bir beden dili gösterisiyle anlatmam gerekiyordu. "Sorun nedir?"

Ağır tabanlı deri botlarıyla aptalca kocaman görünen Shadow bana doğru adım attı. Bir adım attı ve benim alanımdaydı. Geri çekilmem mümkün değildi, yoksa banyoda biterdim, bu yüzden sadece nefesimi tutmalı ve pes etmemeyi ummalıyım. Ateş gücü tenimde gezinirken ve o baharatlı, karanlık, baştan çıkarıcı kokusu duyularımı istila ederken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Çünkü. Küçük kurt. *Sen bana aitsin.*"

Her kelimeyi aralarında küçük bir duraklama yaparak söyledi ve ifadesini gerçekten sağlamlaştırdı.

"Ama sen bana ait değilsin?" Boğazım düğümlendi. "Sen Buz Kraliçesi Ixana'ya aitsin ve muhtemelen ben çıplakken burada durmandan hiç hoşlanmayacaktır." Sesim fısıltıya kadar alçaldı. "O öğrenmeden eve kaçsan iyi olur."

Shadow'un kolu belime dolandı ve birçok kez yaptığı gibi beni vücuduna yapıştırdı. Bu sefer acı yoktu ama buraya gelişimizi çok iyi hatırlıyordum.

Tek kolunu kullanarak beni yavaşça yukarı sürüklerken, hormonlarım içten içe mutluluk dansı yapıyor olsa da yüzümü kayıtsız kalmaya zorladım.

"Sana ait olmadığımı kim söyledi Mera?"

Az önce ne dediğini anlamam çok uzun sürdü ve yanlış duyup duymadığımı ya da yanlış anlayıp anlamadığımı merak ederek kafamda evirip çevirdim. Yoksa bu da şu hileli sorulardan biri miydi...?

Dudakları eğildi, belli ki yüz ifadem onu eğlendiriyordu. Güzel, çünkü içimde kendimi yok etmek üzereymişim gibi hissediyordum. Shadow üzerime eğildi, burnunu boğazımda ve yanağımda gezdirdi. Ne yaptığımı bile anlamadan başım geriye düştü ve ona daha fazla erişim sağladı.

"Biz geri dönölmez bir şekilde birbirimize bağlıyız Mera Callahan," diye gürledi tenime karşı. "Ateş ve gölgelerle inşa edilmiş bir bağ."

Hay sikeyim. Bu duymak istediğim her şeydi ama aynı zamanda değildi.

Hâlâ bana sahipti ve ben de hâlâ onun malıyım.

Ve hala gerçek bir eşi vardı.

Shadow'un dudakları boğazıma bastırdı ve gerçeklik geri çarpmadan önce inledim ve onunla savaştım. "Onu öpmüş dudaklarla tenime dokunma."

Hırlayarak beni sarstı, böylece başım yukarı kalktı ve gözlerimiz buluştu. "Bu dudaklar senden başka hiçbir şeye ve hiç kimseye dokunmadı."

Ona inanıp inanmamaktan emin olamayarak homurdandım. "Peki ya oral seks? Eminim ağzını *o dudaklara* değdirmişsindir."

Onun başka bir kadına dokunduğu düşüncesi içimde bir kaltağın gözlerini oyma isteği uyandırdı ama aynı zamanda gerçekçiydim. Beni hayatının milyonda biri kadar tanıyordu ve o diğer yıllarda kesinlikle bekâr değildi.

Yüzüme yakın bir yerde hırladı. "Asla. Gerçek eşimiz olmayan kimseyi.... hiçbir yerde öpmeyiz. On hayat boyunca bilemeyeceğin kadar çok seks yaptım, ama hiçbir zaman ağzımı seninki gibi bir amcığsı sikmek için kullanmadım. Hiç böyle bir tatlılık tatmadım ve bana büyü yaptığını düşünmeye başladım çünkü sen gelmeden önceki hayatımı bile hatırlayamıyorum."

Vay anasını. O kadar tahrik olmuşum ki kendimi yok etmek üzereymişim gibi hissediyordum. Söylediklerini anlamaya çalışırken vücudum jöle gibiydi. Ağzını hiç bir kadına dayamamıştı. Ben hariç.

Yani, o gece Faerie'de yüzünü görmüştüm ve ne yapabileceği konusunda çok kararsız kalmıştı. Bekaretimi kaybetmeme izin vermemeye kararlıydı, bu yüzden sadece bu seçeneği vardı.

Elini kullanabilirdi.

İstemsizce ona doğru hareket ettim, tek düşünebildiğim onun yetenekli dili sayesinde yaşadığım çoklu orgazmların anısıydı.

Gölge güldü, karanlık ve baştan çıkarıcı bir sesle. "Şanslısın ki gidecek bir yerim var, yoksa çıplak kışını yatağıma bağlar ve yüzüme binlerce kez boşalmanı sağlardım."

Tenimi yaladı, öpücükler ve ısırıklarla tadıma baktı ve kalçalarımı ona doğru salladım.

"Bekle." Nefesim kesildi. "Olunacak bir yer mi?"

Tekrar gürlledi ve cevap vereceğinden emin değildim ama görünüşe göre, iç çekerek başını kaldırdığında piçin benden daha fazla kontrolü vardı. "Angel ve sislerimiz burada. Ixana'yla birlikte duvara gitme vakti geldi. Gölge yaratıkları toplamak için nereye gideceğimizi bize göstermek istiyor."

Sadece adı bile beni kıpkırmızı yaptı, tahrikimin bir kısmı azaldı. "Ona neden yardım edeyim ki?"

Çok ciddi olduğumu biliyordu ve beni ayağa kaldırırken yas tutmamaya çalıştım. Ama vajinam ağlıyordu. Bu noktada kelimenin tam anlamıyla.

"Ixana'nın bilmemiz gereken şeylere dair cevapları var," dedi bana ve bir anlığına eski Gölge'm geri geldi. "Seni bu dünyaya çeken şeyin ne olduğunu bile biliyor olabilir ve eğer bilmiyorsa, içimden bir ses cevapların bu topraklarda olacağını söylüyor. Vahşi yaratıkların dolaştığı yerlerde."

Onu yakalamak üzereydim ki koridorda bunu en son ne zaman yaptığımı hatırladım. Ellerimi göğsünden birkaç santim uzakta tutarak, bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Beni tekrar mı ç a r p a c a k s ı n ?"

Kayıtsız tavrının bir kısmı düştü. "Mera, lanet olsun, bu... Sırlarımızı saklıyorum."

Yine de sırrını saklıyordu... Küçük kirli sırrını.

"Her neyse, Gölge." Öfkeyle döndüm ve suya doğru ilerledim.

Ixana'yı dinleyecektim çünkü burada benim hakkımda bilgi olabilirdi ve bu durumda ben de yatırım yapacaktım. Yine de önce temiz olacaktım.

Sıcak suyun içine battığımda, ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek iç çektim. Kaslarım nihayet gevşemişti. Shadow beni izliyordu, gözleri alevlerle doluydu ama kendini kontrol ediyordu, bir kolunu duvara dayamış beni izliyordu.

Henüz gitmediği için daha fazla soru sormaya karar verdim. "Benim için cevapların hep bu topraklarda olmasını mı bekliyordun?"

Başını salladı. "Ailemden aldığımız bilgiler bizi sadece buraya yönlendirecekmiş gibi bir his vardı içimde. Sislerin birleştiği topraklar. Gücünüzün buradan kaynaklandığını hissediyorum."

Bu beni şaşırtmadı. En güçlü bağımı yaratıklarla kurmuştum. Bu toprakların bir yönü benim bir parçamdı ve bunun nasıl mümkün olduğunu anlamak istiyordum.

"Peki," dedim, biraz daha derine batarak. "Temizlenip seninle buluşacağım... nerede?"

Kollarını kavuşturdu ve ceketinin omuzlarını ne kadar geniş gösterdiğine bakmamak için kendimi zor tuttum. İş adamlarının sık sık giydiği tarzda uzun, yün paltolardan biriydi ve altındaki siyah pantolon ve gömlekle biraz şeytani bir yakışıklılıktan daha fazlasıydı. "Seni burada bekleyeceğim."

Ben de kendi bakışımla onu çiviledim. "Aslında biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Zor. Şans."

Hırladım. "Gölge, Tanrı aşkına. Kaçmaya çalışmayacağım.

Defol git de huzur içinde banyo yapmama izin ver."

Tatmin olmamış vajinam keşfe çıkmama izin vermeden önce boşalmam gerekecekti.

Piç yine tartışmadı, olduğu yerde kaldı, gözleri üzerimdeydi. O sahiplenici alfa şey

doğal olarak sahip olduğu enerji burada on katına çıkmıştı. Neredeyse kendi enerjisiyle aramızdaki havada sürükleniyordu.

"İyi," diye tersledim. "K e y f i n e b a k . Şimdi gösteriyi izleyeceksin."

Shadow, beni bu kadar heyecanlandırıp devamını getirmeyeceğini düşünmüştü, sonra da böyle oldu.

MEllerim suyun altında kayarak vücudumun üzerinde gezindi ve dudaklarımdan bir inilti dökülürken başımı geriye attım. Tenim aşırı derecede hassastı,

Shadow'un bana dokunmasını ne kadar istesem de, bugün her okşayış işime yarıyordu.

"Günüşiğı," diye uyardı, sesi canavar bölgesinde kayboluyordu, derin ve gürültülü.

Onu görmezden gelerek, parmaklarımı amıma soktum - hiç zamanımız olmadığı için zaman kaybetmedim - doğrudan beni ilk önce boşaltacağını bildiğim şeye gittim. Bir inilti daha çıktı ve bu noktada Shadow'un beni izlemesinden gerçekten keyif aldım. Koyu renk pantolonunun altından aletinin kabardığını görebiliyordum, gözlerindeki ateşten ve kaslarındaki gerginlikten bahsetmiyorum bile. Beni istiyordu ve bu mevcut durumda acı çeken tek kişi ben değildim.

Parmaklarım tekrar içeri kayarken gözlerimi açtım, bakışlarıyla karşılaştım ve meydan okur gibi davranmaya gerek yoktu çünkü orgazmıma yaklaşıyordum.

"Benim ölümüm olacaksın, Günüşiğı," dedi dişlerini sıkarak. Gücü beni dondurdu ve sudan çıkarıldım. "Bir daha asla kendine böyle dokunma." Şimdi tamamen onun hipnotik sesine kilitlenmişim. "Orgazmların bana ait."

Beni sabit tutmasaydı kıvranabilirdim. "*Benim,*
Günüşiğim."

"Gölge," I Boğuldudışarı. "Eğer Ben
Seninkini, sonralanet olsun

kanıtla."

Gücü beni ileri doğru savurdu ve beni yakaladığında yaydığı sıcaklık beni tamamen kurutmuştu. Beni sıkıca tuttuğunda doğruldum ve bizi döndürdüğünde sırtım duvara çarptı. Sert boyu çıplaklığıma bastırıyordu. Hâlâ tamamen giyinikti ama bir şekilde pantolonu açtı ve sikinin kadifemsi ucu içimde geziniyordu.

"Bunu istiyor musun, küçük kurt?" diye gürledi ve ben haykırdım, sikini daha da aşağı kaydırmak için amımı salladım.

"Dostum, beynimi kaybetmeden önce beni hemen siksen iyi olur."

Shadow'un göğsü kahkahalarıyla titriyordu ama bir kez olsun söyleneni yaptı. İçime girdiğinde boğuk bir nefes kaçtı ve hala yedi ayak boyundaydı, bu da vajinamın yok edilmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Ve bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Ben bir kurt değiştiriciydim ve iyileşecekti.

Shadow sert ve hızlı hareket ediyor, beni becerirken hareketsiz tutuyor, beni diğer tüm sikler için mahvetmeye kararlıymış gibi içime çarpıyordu. Ve ne yazık ki öyle olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Lanet olsun," diye bağırdım, orgazm içime çarptığında onu pençeledim. O sert ve hızlı sarsıntılardan biriydi ve başka bir birikimi başlattı, o kadar hızlıydı ki nefesimi tutamadım.

Acımasızdı, gözleri bana kilitlenmişti, bir eli boynumu ve kürek kemiğimi tutarken diğeri kıkımın altındaydı, beni o kadar yoğun bir şekilde deldi ki, yıldızları gördüm.

"Gel, Günüşiği," diye emretti.

Ona karşı sarsılarak yaptım. "Tanrım." Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Gölge Tanrısı."

"Doğru, bebeğim," diye fısıldadı ve bu sevecenlik amımı ona biraz daha bağlamadıysa lanet olsun bana. Bu, etrafta savurduğu sahiplenici tavır gibiydi. Beni etkilemişti. Yatak odasının dışında onun bu tavrından nefret ederdim ama içinde... Bağlanmıştım.

Nedense yavaşladı, itişleri daha yumuşak değildi, ama her birini dışarı çekti, tekrar tekrar içeri sokmadan önce horozu neredeyse tamamen içimden çıkıttı ve bu sefer birikme daha yavaştı. Bu yoğunluğun beni öldüreceğini şimdiden söyleyebilirdim.

"Henüz gelme," diye uyardı Shadow ve ben de gelmedim, başım dönüyor olsa da, midemdeki zevk ayak parmaklarımdan bağırsaklarıma kadar yayılıyordu. Ateşi ikimizde de canlandı, daha fazla enerji ve zevk getirdi.

Gelmemek için çok uğraştım ama bu çok fazlaydı. Buna dayanamazdım.

Neyse ki, tam patlamak üzereyken Shadow kısık bir inilti çıkardı. "Şimdi gel, Günışığı. Benimle gel. Birlikte."

Çılgılık attım. Gırtlaktan gelen, kontrolümün ötesinde bir ses ve o kadar fazlaydı ki, karanlık noktalar gözlerimin önünde dans ettiğinde onları kucakladım ve birkaç dakikalığına bayılmış olabilirdim. Shadow boşalırken bile durmadı, her hamlesi ikimiz için de zevki artırmaya devam etti.

Saatler sonra hareket etmeyi bıraktı, ikimiz de derin derin nefes alırken ağırlığı bana karşı katı ve rahatlatıcıydı. Bizi ayakta tutan tek şeyin arkamdaki duvar olduğundan oldukça emindim.

"Siktir," diye gürledi. "Bu burada olmamalıydı."

Üzerime buz gibi bir kova su atılmış gibi, berraklık kuvvetle geri döndü ve yüzünü tırmalamak istedim. Bir şekilde kendimi toparlamayı başardım.

"Bırak beni Gölge," dedim usulca, öfkemi henüz dindirmemiştim.

Bir kez olsun itiraz etmedi ve ayağa kalktığımda vücudumdaki acıyla bir inilti daha yuttum. Zevk ve acı birbirine karışmıştı. Görünüşe bakılırsa bu benim çılgın reçelim.

Altından sıyrıldığımda, Shadow kendini toparlıyormuş gibi başını bir saniyeliğine duvara doğru eğdi. Birkaç saniye sonra doğruldu, belki de başka bir şeydi.

"On dakika sonra yemekhanede buluşalım," diye ısırdı ve bir enerji seli içinde odadan çıktı, paltosu arkasından fırladı ve bildiğim kadarıyla aleti buz gibi esintide çırpınıyordu. Aptalca etkileyici bir alet.

Zayıf bacaklarımın üzerinde banyoya geri döndüm ve yere çöktüğümde vücudum seksin artçı şoklarıyla titremeye devam etti. Belki de bu şekilde son kez birlikte olup olamayacağımızı merak ettim.

Soyunmamıştı bile, o kadar çaresizdi ki sadece sikini çıkarmıştı, başka bir şey yapmamıştı. Hareketlerinde bir aciliyet vardı, sanki kendine engel olamıyordu.

Ardından daha karanlık bir düşünce geldi. Beni hiç öpmedi.

Geçen sefer ağzımı yalayıp yuttuğu, doyamadığı zamanki gibi değildi. Aramızda dün olmayan bir boşluk vardı. Sadece zamanla büyümesinden korktuğum bir boşluk.

Geldik ve Shadow ile bekliyoruz.

Konuşmadan hemen önce Midnight'ın varlığını hissettim ve bu beni banyodan uyandırdı.

Orada buluşuruz. Giyinmem için bana beş dakika ver.

Elimi kurulaayacak bir şey yoktu ama odanın ortasına adım attığımda buz gibi bir hava girdabının beni kendi etrafımda döndürmesi bunun gereksiz olduğunu kanıtladı. Buna hazırlıklı değildim ama bana çarptığı anda cildimdeki ve saçımdaki nem kayboldu ve kendimi biraz donmuş olmasa da tazelenmiş ve temiz hissediyordum. Ve yine, o

Yeniden toparlanıp işlerimi halletmeden önce gücümün tükenmesi beni kısa bir süre etkiledi.

Yeni verilen giysileri giydikten sonra, Birdy'yle birlikte uçmuş olması gereken küçük bir tuvalet çantası fark ettim. Dişlerimi ve saçlarımı fırçalayabildiğim için rahatlamıştım; saçlarımı da yolumdan çekebilmek için arkaya doğru ördüm.

Bugüne temiz ve savaşa hazır bir şekilde yaklaşırken kendimi daha iyi hissediyordum.

Kulağa garip geldiği kadar sağlam duvarın içinden geçerek, ana yemek salonuna giden yolu bulmak için duvar kılavuzlarını kullandım. Shadow ve Ixana gördüğüm ilk insanlardı, derin bir tartışma içindeydiler ve ne biliyorsunuz... aralarında yemek vardı.

Ara sıra yemek yiyorlarmış gibi görünüyordu.

Yarı koşarak yarı süzülerek geniş alanda ilerleyen Angel görüşümü kesti. Belli ki beni bekliyormuş, ortaya çıktığım anda zumlayarak yanıma gelmişti. Kollarıyla beni sımsıkı sardığında, doğal tuhaf mizacımın geri döndüğünü fark ettim.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandı kulağıma, tutuşu neredeyse acı verici bir noktaya gelmişti. "Ne cüretle onu senin önünde teşhir eder!"

Onun vahşi doğası karşısında kıkırdamak zorunda kaldım. Babamın ölümünden beri yeni insanlara güvenemiyordum ama Angel bu engelleri aşmıştı ve şimdi onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Bu dostluk buradaki gerçek aşk hikayesi olabilir.

"Sorun değil," dedim, sessizce değil, çünkü bu durumda neden başka birini koruyordum ki? "Önde gelen ortaya çıkana kadar her zaman sadece bir yan kız olduğum bir sır değil."

Ixana'nın beni duyup duymadığına dair hiçbir fikrim yoktu - Shadow'la *hararetli bir şekilde* sohbet etmeyi bırakmadı - ama kesinlikle duymuştu. Attığım her adımı izlerken bakışlarındaki ateş içimi delip geçti.

Odanın diğerk ucunda, Angel yanımda ve kendime olan güvenim tam da dün olması gerektiğı yerdeydi.

Odamda onu tekrar becerirken bir anlık zayıflık yaşamıştım ama hepsi bu kadar olacaktı. Sadece bir an. Bir başkası onun kalbini ve ruhunu elinde tutarken, metres pozisyonuna asla razı olamazdım. Ben daha iyisini hak ediyordum.

İlk kez gözlerimin onunkilerle kilitli kalmasına izin vermedim. Arkamı döndüm.

Tanıdığım en zeki ve gözlemci varlık olan Angel, masaya doğru yürürken bir kolunu bana doladı.

"Sana ulaştığını görmesine asla izin verme," diye mırıldandı. "Asla," diye mırıldandım.

Ve o anda ciddi idim. Shadow geldiğimizden beri "gerçek eşine" karşı pek de sıcak davranmıyordu ve belli ki bir tür oyun oynuyordu. Bu oyundaki rolümü öğrenene kadar, yaklaşımında temkinli olmalıydım. Gelecekteki akıl sağlığım için.

Masadaki yerimizi aldığımızda, kristalin ortasında uzun bir sıra halinde duran yiyeceklere doğru baktım. Tanıdığım hiçbir şey yoktu ama tavandan inerek beni kucaklayan Angel ve Midnight'ın yardımıyla Dünya'da yiyebileceğim bazı yiyecekler bulmayı başardım. Çoğunlukla diyarın meyve ve kraker eşdeğeri idi. Angel bana, "Her zaman yemek yemiyorlar ama yedikleri zaman da kesinlikle iyi şeyler yiyorlar," dedi. Elbette hâlâ bir şey yemiyordu ama bir tabak dolusu yiyeceğı hareket ettiriyordu.

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Yemek yerken yaklaşık on galon taze su içtim, vücudumun birden fazla şekilde yenilenmeye ihtiyacı vardı ve tüm bu süre boyunca Angel'la sohbet ettim, o da bana diyar boyunca bizi bulmak için yaptıkları koşuşturmayı anlattı. "Suyun üzerinde günler geçirdik," dedi oflayarak, "ve eğer Midnight ağları aracılığıyla biraz enerji yenilememe izin vermeseydi, biraz daha fazla tükenirdim."

Teşekkür ederim.

Gece yarısı hemen cevap verdi. *Senin ailen benim ailem.*

Gerçekten ne kadar teşekkür etsem azdır. Ve bu Beklenmedik bağ ilk başta beni korkutmuştu ama şimdi farklı hissediyorum.

Hayatımın bir parçası olduğun için çok onurluyum. Birbirimize bağlı olduğumuz için.

Geceyarısı daha da şişti ve bir sallanma hareketi yaptı. Sinaplarında bir sürü kıvılcım var.

Bu onur bana ait.

Bu bağ zaman içinde çözecektik ve birlikte olduğumuz kısa günlerde bile, onun enerjisinin benimkinin içindeki hissine alışmaya başlamıştım.

Lafı açılmışken... "Yaklaştığında seni hissettim," dedim Angel'a, bir krakerin üzerine sürülmüş yumuşak bir "peynir" yerken. Gerçekte ne olduğunu sorma zahmetine girmemiştim çünkü bu muhtemelen beni iğrendirirdi. Sadece yeni deneyimlerin tadını çıkarmayı tercih ettim.

"Beni nasıl hissettin?"

Son lokmayı yutarken göğsüme vurdum. "Burada, Gri Topraklar'a vardığınızda daha da alevlenen bir sıcaklık gibi."

Gülümsemesi neredeyse kör ediciydi. "Demek istediğim, Honor Meadows'tan olmayan hiçbir varlıkla bağ kurmamamız konusunda uyarılmıştık ama... İnsanlarınızın deyimiyle içimden bir ses öyle diyordu ve ben de öyle yaptım. Aramızdaki bağın hızla gelişmesi benim için oldukça heyecan verici; bence bu, aramızda gerçekten var olması gereken bir bağdan bahsediyor."

"Nasıl bir uyarıda bulundular?"

Tereddüt etti, kavun tadında ama büyük, çarkıfelek meyvesine benzeyen çekirdekleri olan yuvarlak, mor bir meyveyi almak için uzandı. "Bağ kurmak enerjilerimizin iç içe geçmesini sağlar ve zaman içinde bundan ne çıkacağını bilemeyiz. Bu benim için almaya değer bir riskti çünkü başka bir

Bu bağı bonusu. Ben öldüğümde gücüm sana miras kalacak ve bunu devredecek bir soyum kalmadığı için gücün layık birine geçmesi şart. Ailemin korumasına sahip olmasını istediğim birine."

Angel'ın birkaç bin yıl daha buralarda olmayacağını düşünmek için hiçbir neden olmamasına rağmen gözlerim yaşardı.

"Senin gücünü istemiyorum," diye fısıldadım, sesim boğuk çıkıyordu. "Sadece her zaman hayatta olmanı istiyorum."

Gülümsedi. "Hiçbir yere gitme planım yok ama hazırlıklı olmayı seviyorum. Biz her zaman aile içinde bağ kurarız, aslında doğduğumuzdan beri, bu yüzden vefat ettiğimizde hiçbir güç kaybolmaz. Şu anda aile üyelerimin binlerce yıllık gücüne sahibim ve bu güç benimle birlikte ölmeyecek."

Ölümsüz kankamın benden önce ölme ihtimali yok denecek kadar azdı ama beni bu onura layık görmesi beni kesinlikle mahvetti.

"Seni seviyorum," dedim kollarımı ona dolayarak. "Ama eğer bir gün ölürsen, çok sinirleneceğim. Öbür dünyayı bulup canına okumanın bir yolunu bulacağım."

Güldü, hayatı boyunca sarılmış birinin becerisiyle sarılmama karşılık verdi, oysa ben onun bu deneyimde yepyeni olduğunu biliyordum.

"Ben de seni seviyorum, Mera. Sen hayatımda eksik olduğunu bile bilmediğim bir arkadaşsın. Sen benim ölüm kalım aracısın ve senin için her cesedi gömerim."

Orada bir profesyonel gibi Dünya deyişlerini karıştırıyordu ve benden saf bir neşe kahkahası kaçarken, Gölge'yi neden umursadığımı merak ettim.

İşte hayat bundan ibaretti ve ben buna sahip olduğum için çok şanslıydım.

"S Şimdi duvara doğru mu gitsek?" Ixana tamamen işine odaklanmıştı, beyaz cübbesi vücudundan aşağıya doğru inerken önümüzde duruyordu. Saçları açıktı

örgü, bugün farklı bir gümüş taç ile şekillendirildi.

Çok derli toplu görünüyordu ve eşi için giyinmek için gerçekten çaba sarf ettiğini tahmin edebilirdim. Bunun için bir hatunu suçlayamazdım. Shadow'un çekici biri olduğu kesindi ama kimse onu süslü kıyafetlerle ya da saçlarla "yakalayamazdı". O böyle biri değildi.

Kız arkadaşının, onun gerçek eşi olarak en büyük avantaja sahip olduğundan bahsetmiyorum bile. Kahrolası kader bu ikisini bir araya getirmek istiyordu ve sadece doğadaki bir tuhaflığa dayanarak birbirlerine karşı bir bağ ve özlem hissedeceklerdi.

Bu hiç de zor bir şey değildi ama yine de ikilinin arasında azaltmayı başaramadığı bir mesafe vardı. En azından henüz.

Kimse ona cevap vermedi ama hepimiz daha da yaklaştık ki bu da başlı başına bir cevaptı. Angel ve Midnight hemen yanımda kaldılar ve Inky Shadow'la birlikte olsa da, ikili Ixana'yla birlikte yürümedi. İki ana muhafızıyla birlikte ön taraftaydı.

Odadan çıktığımızda, yine bir evin akıl almaz karmaşası içindeydik. "Çok zekice," dedi Angel, gözleri parlarken.

her kıvrımı ve dönüşü katalogladı.

"Zekice ya da delice," diye mırıldandım. "Jüri hâlâ kararını vermedi."

Bana başını salladı ama cevap veremedi çünkü *kraliçe* konuşuyordu. "Kalemin en yüksek noktasına ulaştığımızda," diye seslendi, oldukça dik ve dolambaçlı bir mermer merdivene henüz adım atmışken, "duvara doğru uçmamız gerekecek. Muhafızlarım bunlar için bir ulaşım aracı ayarlayabilir..." Durakladı. "Kendilerini oraya götürecek *becerilerden yoksunlar*."

Bu grupta muhtemelen sadece ben vardım. Ama Birdy'nin beni herhangi bir yere uçurmasına izin verdiğimi düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir. Gerçi en tepede tartışırdım, çünkü şu anda dünyanın en uzun, en tökezletici - kelimenin tam anlamıyla - merdivenlerini çıkmaya çalışmakla meşguldüm. Tırabzanı yoktu, pırıl pırıldı, çekiş gücü sıfırdı ve yukarıya doğru çok dar bir kıvrımı vardı. Midnight ve Angel beni ayakta tutmak için yanımda olmasalardı bu tür bir merdiven boşluğu sonum olabilirdi. Genelde sakar olmayan bir şekil değiştiren için, zarif bir şekilde yükselememek garip bir deneyimdi.

"Bu tarafa yaklaş," dedi Ixana, o kadar hızlı önümde belirdi ki, anında ışınlandığından oldukça emindim. Ayaklarımın sığamayacağı kadar küçük görünen spirale yakın tarafı işaret etmek için eğildi. Benden neredeyse bir karış uzun olduğu ve ayakları daha büyük olduğu için bunu kesinlikle biliyordu. Gözlerimi ona diktiğimde, "Yolculuğu zorlaştırmak için başka bir illüzyon," diye açıkladı.

Sonra gergin bir kıkırdama çıkardı ve dönüp aceleyle uzaklaştı. Arkasından bakarken, tavsiyesine kulak asmayıp bana adım atmamı söylediği yerden en uzak noktaya gitmek istedim ama yüzüme inat burnumu kesmemenin değerini de biliyordum.

Bunu aklımda tutarak, öfkemi ve gururumu yutmaya, daha büyük bir insanmışım gibi davranmaya ve onun önerdiği şeyi denemeye karar verdim.

Neredeyse anında daha kolay oldu. Küçük olukları gizleyen ve daha önce eksik olan çekişi bulmamı sağlayan illüzyon konusunda haklıydı.

Lanet olsun ona.

Oyununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi oynuyordu.

"Neredeyse geldik," diye seslendi bir süre sonra. "Harika gidiyorsun."

Sırtımı sıvazlayıp "*İyi iş çıkardın tatlım*" da diyebilirdi. Ses tonundaki küçümsemeyi duyabiliyordum ama daha büyük bir insan olduğum için aynı alaycılıkla karşılık vermedim. Kurdum göğsümde bir kızgınlık uluması çıkardı ve ona böyle şeylerin üstünde olduğumuzu hatırlatmak zorunda kaldım.

Çok klas, bebeğim. Hepimiz klas insanlardık.

Zirveye ulaştığımızda, bunun bizi saatlerce merdiven tırmanarak öldürmek için sinsi bir komplo olduğuna neredeyse ikna olmuştum, ama görünüşe göre, sadece lanet kar tanesinin ne kadar yüksek olduğuydu.

Bir platforma çıktığımızda manzara muhteşem ötesiydi. Ya da en azından ilk manzara öyleydi, Ixana'nın karla kaplı krallığı etrafımızda uzanıyordu, beyaz ve kışlık, kar tanesi evler, sokaklarda dolaşan kürklü varlıklar ve merkezde bir... bahçeye benzeyen bir şey. Çok büyüktü ve tüm bu düzen bana New York'taki Central Park'ta gördüğüm görüntüleri hatırlattı.

"Burası Landor," dedi ellerini sallayarak ve bizi sarsan buz gibi esintiler azaldı. Buradaki her şey onun emrine itaat ediyordu ve buna izin verenin Gölge'nin taşının gücü olup olmadığını merak ettim. Yüce Varlık'a bağlanana kadar oldukça işe yaramaz olduğunu söylemişti ama bir şekilde bunu çözmüştü.

O ilk seferden beri taşı bir daha görmemiştim. Elindeki kozu saklı tutmanın istediğini elde etmek için en iyi şansı olduğunu biliyordu. Bu bile başlı başına

Kraliçe ve onun buradaki son oyunu hakkındaki tüm kırmızı bayrak uyarılarımı tetikliyor.

"Burada yaklaşık beş bin *Clangor*'um var," dedi gururla. "Benim yarattığım varlıklar. Bin yıldan fazla zaman aldı ama artık mükemmeller."

Elimi kaldırdım ve herkes bana lanet bir böcekmişim gibi baktı. Bunu görmezden gelerek, "Bir sorum var." dedim.

Shadow'un dudakları seğirdi ve sanki bunu başından beri bekliyormuş gibi başını salladı. "Evet," dedi Ixana.

"Gölge Diyarı'ndaki herkes ölümsüz mü?"

Bunu sormak için neden bu kadar beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de Shadow yüzünden öyle olduklarını düşünmüştüm, ama onun özel bir kar tanesi olduğu iyice anlaşılmıştı - ha, ironik, çevremizdekileri düşünürsek - bu yüzden belki de burada yaşlılıktan ölenler vardı.

"Varlığa göre değişir," dedi Shadow, sesinin gürültüsü bana düpedüz günahkârca şeyler yapıyordu. "Yaratıkların çoğu öyle ve bunu onları bağlayan asillere aktarıyorlar. Ama freildler, frondlar ve diğer ırkların hepsi yaşlanır ve ölür."

Ixana başını salladı. "Ah, evet, diyarın geri kalan sakinlerinin ömrü belki beş yüz devirdir."

"Yaklaşık beş yüz yıl," diye çevirdi Gölge onun tercümesini.

"Yani, ne yüzünden ölümsüzsün?"

Bakışlarıma karşılık verdi ve gözleri gerçekten de çok eğlendiğini belli edecek şekilde parlıyordu. "Inky, Solaris Sistemi ve... evet, şekil değiştirenler bile enerjimi artırmama yardımcı oluyor. Senin gücün benimkini şarj ediyor."

Torin bu zayıflığı fark etmişti. Canavarı nasıl alt edeceğini bildiği konusunda onu uyarmıştı. Yine de planı neydi? Bütün şekil değiştirenleri öldürmek mi?

O aptal herifi tanıdığıma göre, muhtemelen çok da uzakta değildim. "Tamam, harika," dedim Ixana'ya başımı sallayarak. "Devam edin."

"Mükemmel eserine" geri dönmeden önce bana göz kırptı.

"Dediğim gibi, bu arazi benim ve hava durumundan sakinlerimi dışarıya karşı güvende tutan koruyucu çitlere kadar her yönünü ben kontrol ediyorum."

"İllüzyonlar," diye mırıldandı Gölge.

Dudakları kıpırdadı ve başını salladı. "Bizi koruyor. Bunun için beni suçlayamazsın."

Aralarında bir geçmiş vardı ama ikisi de daha derine inmedi.

Görüşümüzü beyaz manzaradan ötesine kaydırarak, ötesinde ne olduğuna geçtik. Şimdi bariyerin kendisi gerçekten çok etkileyiciydi - o ana kadar kar tanesi çitin tam etkisini gerçekten görmemiştim. En az elli metre yüksekliğindeydi, pulların üzerinde birbirine kenetlenmiş noktalar vardı, dönen desenler onun topraklarını ötesindeki karanlık dünyadan ayırıyordu.

İçine adım atmak üzere olduğumuz bir dünya.

"Burası en saf halleriyle gölge yaratıklarının doğduğu yer," dedi Ixana, "sizi onların ortaya çıktığı merkez noktaya götüreceğim. İki sisin birleştiği noktaya. Oraya ulaştığımızda ordumuzu toplamış olacağız."

Gölge boğazını temizledi. "Peki o noktaya paramparça olmadan nasıl ulaşmamızı öneriyorsun? Ben bile vahşi topraklarla tek başıma başa çıkamam."

Sırıttı, bana yırtıcı bir hayvanı düşündüren ürpertici bir gülümseme. "Sen yapamazsın ama *o yapabilir...*"

Bakışları bana döndü ve o döndüğünde herkes de döndü. başka birinin.

"Hayır," dedim. "Hayatta olmaz. Burada dünyayı ele geçirmenize neden yardım edeyim ki? Aslında Solaris Sistemi'ne geri dönmeye hazırım."

Shadow söylediklerimden memnun görünmüyordu ama tartışan ilk kişi o değildi.

Ixana bana doğru adım attı. "Benim krallığımdasın ve benim kurallarına uyacaksın."

Shadow boğazını temizledi ve bire on, eğer şansı olsaydı, şimdi ona susması için işaret veriyor olurdu. Emirleri ne kadar iyi aldığımı herkesten daha iyi biliyordu.

Ixana daha da yaklaştı ama Angel bir anda elindeki kıvrımlı bıçaklarla aramıza girdi. Ixana akıllı bir küçük kurabiyeydi, hemen geri çekildi.

"Evet. Gördün mü, bu saçmalık bizde tutmaz," dedim ona sohbet edercesine. "Hiçbir kraliçenin önünde eğilmem ve hiçbir emre körü körüne itaat etmem. Bu yüzden bana size neden yardım etmem gerektiğine dair çok iyi bir neden göstermezseniz, yardım etmeyeceğim."

Bu sözler karşısında oldukça kırılmış görünen Ixana, bir şekilde yüz ifadesini düzeltmeyi başardı. "Ya size ne ve kim olduğunuza dair aradığınız cevapların bu topraklarda keşfedilebileceğini söyleseydim? Yaratıkların asıl kaynağına giderek, gözlerden saklanmış olan parçanızın kilidini açacağınızı? Yaratıkları kontrol etmenizi sağlayan parçanızı?"

Ixana'nın ifadesini tam olarak değerlendirebilmek için Angel'ın etrafına bakarak gözlerimi kısıtım. "Eğer biliyorsan, söyle bana."

Gülümseme sırası Ixana'daydı. "Peki bunu neden yapayım?"

Az önce de söylediğiniz gibi, bundan benim çıkarım ne?"

Hay sikeyim. "Tuş, ve bunu aklımda tutarak, yine de sana yardım etmeyeceğim."

"Gün ışığı."

Onun önünde benim lakabımı kullanmıştı ve bu gizemli parçamın ne olduğunu bilme ihtiyacımdan daha da fazlası Shadow'a yardım etme ihtiyacımdı. İki bin yıllık bir planı gerçekleştirmesine yardım etmek. Lanet olsun. Bu görmezden gelemeyeceğim ya da kaçamayacağım bir gerçektir.

Biraz rahatlamış olan Angel'a baktım, bıçakları gitmişti. Başını eğdi ve bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Neye karar verirsen ver, ben senin arkadayım. Eğer

şimdi gitmek istersen, gideriz..."

Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. Gitmek, asla arkama bakmamak ve şekil değiştiren tanrıyla geçirdiğim neredeyse mükemmel yılı unutmak. Ancak, diğerlerinden daha yüksek sesle bağırarak bu parçam gitmeme izin vermiyordu.

"Hiçbir şey için söz vermiyorum. Ama şimdilik kalıp neler olduğunu göreceğim."

"Bakalım ne var..." Ixana tekrarladı. "Ne kadar nazıksınız."

"Biliyorum, değil mi?" Tatlı tatlı gülümsedim.

Gerçekten ne kadar zarif olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

O u kuleden manzarayı izleme fırsatını bulduktan sonra, daha derinlemesine bir bakış için duvara gitme zamanı gelmişti. Birdy'yi aramaya gitti.

ama başımı salladım. "Asansörü pas geçeceğim, teşekkürler." Gece yarısı daha da şişti. *Seni götürebilirim.*

Teşekkür ederim! Sana minnettarım.

"Bağlandığım sis beni götürecektir."
Gülümsemesi kırılıyordu. "Harika bir fikir."

Midnight şişip etrafımı sardığında, sıcak bir kucaklama ve ağırlıklı bir battaniye gibiydi ve kendimi güvende ve sevilmiş hissettim.

Böyle daha çok seyahat etmeliyiz, diye düşündüm manzaranın üzerinde süzülürken, birçok meraklı, tüylü yüz aşağıdan yukarı bakıyordu.

Bağımız bunu isterdi. Ben de isterim.

Sisler hissedebilen, gerçek varlıklar değildi, ama Geceyarısı'na ne kadar uzun süre bağlı kalırsam, o kadar çok kendi kimliğini oluşturuyor gibiydi. Inky'nin her zaman sis formunda bir insan gibi hissetmesine şaşmamalı. Güçlü bir benlik duygusu geliştirmek için binlerce yılı vardı.

Duvara ulaştığımızda, kar tanesi çitin üst katmanları arasında örülmüş patikaya doğru sürüklenirken görüşüm ilk başta Gece Yarısı tarafından engellendi. Bu

İndiğimiz yerde, kenara doğru adım attığımda, ötesindeki manzaranın kesintisiz bir görüntüsünü buldum. "Siktir," diye nefes aldım.

Gölge'nin göğsü arkamda gümbürdüüyordu ve bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Gri Topraklar'ın manzarasına kendimi fazla kaptırmıştım. Onu görmek için döndüğümde başımı salladım. "Hep böyle miydi?"

"Buraya hiç gelemedim," diye hatırlattı bana, "ama öyle olduğunu sanmıyorum." Ixana'yla yüzleşti. "Bu yıkıma ne sebep oldu?"

Çorak bir araziydi, ne bir ot, ne bir ağaç, ne de görünür bir su kaynağı vardı. Kavrulmuş gri topraktan başka bir şey yoktu. Bu toprağın elementleri ile çürümenin bir karışımı olduğunu tahmin ettiğim derin, kirli bir gri. *Gri Topraklar*.

En azından bu kısım tam olarak hayal ettiğim gibiydi.

"Uzun yıllardır düşüşte," dedi Ixana, gözleri ötemizdeki manzaraya odaklanmıştı. "Sen hâlâ buradayken bile. Ama özellikle Cristell'in gücünü kötüye kullanması, daha fazla yaratık alması, enerjiyi tüketmesi ve sonra... işte o."

Ve şimdi bana bakıyordu.

"Nasıl anladın?" Ellerimi kalçalarımın altına koymuştum. "Şimdiye kadar senin dünyana hiç gelmedim bile, bu yüzden parmaklarını başka bir yerde göstermen gerekecek."

Yüzü karardı, sonraki sözleri bir tıslama olarak çıktı. "Senin enerjin. Eskiden bu topraklarda olan bir enerjiydi ve kaybolduğundan beri yaratıklar kontrolden çıktı. Yapıları yok oluyor, toplumları çöküyor ve birbirlerine karşı sürekli bir savaş halindeler. Güç yapısının tepesinde Abervoq'lar hüküm sürüyor ve her şeyi öldürmekte bir sakınca görmüyorlar." Gözleri Gölge'ye kaydı. "Nasıl olduklarını biliyorsun."

Bu arada ben de burada küçük bir çıldırma nöbeti geçiriyordum çünkü bu yıkımın bir parçası olmak istemiyordum.

dünya ya da yaratıklar. Korumak için çekildiğim yaratıklar. "Bunu nasıl düzeltebiliriz?" Angel sordu, yaşlı gözleri her zamankinden daha ağır.

Ixana'nın kahkahası acıydı. "Bunu öldürebilir ve işe yarayıp yaramadığını görebiliriz."

"Bu" kesinlikle bendim, ama lanet olsun, en az bir ölüm tehdidi almadığımı sakın bir gündü, bu yüzden paniğe kapılmayacaktım. Ayrıca, buradaki başka birinin bu planı destekleyeceğinden şüpheliydim.

Örnek olarak. Angel'ın bıçakları Ixana'nın boğazına dayanmıştı. "Ona dokunursan seni ve kontrol ettiğin her varlığı öldürürüm." Bu sözleri soğuk, klinik bir vaatle söyledi.

Gölge'nin devreye girip eşini kurtarmasını bekledim - Ixana yalnız seyahat etmeyi seçtiği için burada hiç muhafız yoktu

-Ama o kılını bile kıpırdatmadı, bunun yerine olanları izlemeyi tercih etti.

Gözbebeklerinin Gölge ile Melek arasında gidip gelmesine bakılırsa, buz kraliçesi onu kurtarmak istiyordu ve kurtarıcı gelmeyince dudakları titredi. "Ben kurt için bir tehdit değilim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sadece durumu düzeltmenin en olası yolu için bir öneri sunuyordum."

Gölge homurdandı. "Kimse Mera'ya dokunamaz. Asla. Eğer onun ölümü gerekiyorsa, o zaman bu dünya düşmeye devam edecek. Bu kadar basit."

Lanet olsun. Benim için dünyaları feda etmeye hazır olan birinden nefret etmek zordu.

Angel silahları çekmekte acele etmedi ve sonunda silahlar büyülü ceplerinde kaybolduğunda, Ixana boğazını ovuşturdu. Angel'ın becerisi ve kontrolü sayesinde üzerinde hiçbir iz yoktu.

"O halde asıl kaynağa yolculuk etmekten başka çaremiz yok," dedi Ixana sonunda, sesi acı geliyordu. "Yıkımın nereden kaynaklandığını kendimiz bulmak için. Ben hiç

Nexus'a, birleşme noktasına gittik ama burası cevapları barındırıyor olmalı. Belki burada ordumuzu bulabilir ve bu toprakları nasıl iyileştireceğimizi çözebiliriz."

Nexus. Birdenbire oraya gitmek için yanıp tutuşmaya başladım. "Sence bunu yapabilir miyim?" diye sordum.

"Bond the
bir ordu mu kuracaksın?"

Bana bakmak istemedi; belli ki bana doğru dönmesi ona bir şeye mal olmuştu. "Evet. Bence kayıp halka sensin ve bu toprakları kurtarmak için kendini feda etmek istemersen bile başka bir çözüm olabilir. Sadece oraya varana kadar bunun ne olduğunu bilemeyeceğim."

Kazıları özlemedim. Bana bencil demenin pek de ince olmayan bir yolu. Sanırım hepimiz onun sadece beni yolundan çekmek için ölmemi istediğini biliyorduk ve bunun yedi ayak boyunda bir nedeni vardı.

"Hadi yapalım şunu!" Sahte bir heyecanla söyledim. "Ben dünyaları kurtarmak için yaşıyorum. Bu benim çağrım ve bunu benim için gerçekleştirdiğin için sana minnettarım."

Ixana bununla ne yapacağını bilemedi, bana deliymişim gibi boş boş baktı. Bir zorbaya karşı denenmiş ve test edilmiş bir yanıt, saçmalıklarına duyduğunuz hevesle kafalarını karıştırmaktı.

"Tamam, ben erzak isteyeceğim," dedi *Ixana*, "erzak elimize geçtikten sonra hemen yola koyulmalıyız."

"Nasıl seyahat edeceğiz?" *Gölge* sordu.

Ona yaklaştı, gözleri lazer yoğunluğuyla onun yüzüne odaklandı. "*Nexus*'un yakınında herhangi bir enerji kullanamayız. Amacımız yavaş ve gizlice ilerlemek, yolumuza çıkan yaratıkları toplamak ve doğdukları yere ulaştığımızda, orada karşılaştığımız her şeyle başa çıkmak için emrimizde bir ordumuz olacak. Ben kaosu sadece dışarıdan izledim; tüm gücümü dünyamı burada güvende tutmak için kullandım. Ben

Dönmeni bekliyordum ki bununla birlikte yüzleşebilelim."

Nasıl? Lanet olsun. Çok tatlı.

Elini onun koluna koydu ve kurdum göğsümde o kadar derinden hırladı ki sesin bir kısmı ağızımdan kaçtı. İkisinin de kafası bana doğru döndü ama ben çoktan iç karartıcı manzaraya bakıyordum, yüzümde hiçbir duygu yoktu.

İkisinin de bunun beni ne kadar etkilediğini bilmesine asla izin vermezdim. Asla.

Beni öldürse bile bu duruşmayı yüzümde bir gülümsemeyle atlatırım.

Ve umarım kendimle ilgili cevaplar benim ödülüm olur.

Ixana'nın korumaları kısa bir süre sonra koyu kahverengi çapraz askılı çantalarıyla geldiler. Tasarım, takılana kadar garip görünüyordu ve sonra eşit bir şekilde Dağıtılmış ağırlık onu rahatça dinlendirdi. Çantanın dışı kalın ve kabaydı, kurutulmuş bitki gibi görünen bir şeyden yapılmıştı ve güçlü ve dayanıklı hissediliyordu. İçindeki malzemeleri kolayca taşıyabiliyordu.

"Yiyecek var," dedi. "Özellikle biraz daha zayıf olanlar için." *Kaz, kaz.* "Ve fazladan dinlenmeye ihtiyaç duyanlar için bazı yastıklı halılar." *Kaz, kaz, kaz.* "Umarım çok ağır olmaz."

"Sen gelmiş geçmiş en tatlı ruhsun," dedim geniş bir gülümsemeyle. "Tanrı seni korusun."

Hiç güneyde yaşamamıştım ama televizyon izlerdim ve ona karşı gizli iğnelemeler kullanmaktan da zevk alırdım.

"Oh, tamam," dedi ve kendini duvara tünemek için hareket ettirdi. "O zaman gidelim mi?"

"Yapacağız," diye cevap verdim görkemli bir şekilde.

Gülümsedi, yavaş, sinsi bir saçmalık gibi bir gülümseme ve sonra yan taraftan adım attı, en az çeyrek mil düşmüş olmasına rağmen sorunsuz bir şekilde indi. Bunu aşmamın imkânı yoktu ve açıkçası onunla yarattığım bu hayali rekabetten yorulmaya başlamıştım.

"Aşağı inmek için yardım ister misiniz?" Shadow dikkatimi çekti ve onu görmek için başımı arkaya eğdiğimde, gözlerinin etrafındaki yorgunluğu fark ettiğimde şaşırdım. Gölge her zaman hayattan daha büyük görünürdü ve bir ölümsüz olarak asla yaşlı görünmezdi, ama ağırlaşmıştı.

Çocuk gibi davranarak duruma yardımcı olmuyordum.

"Gece yarısı beni alabilir," dedim usulca, ona bir küçük bir gülümseme. "Aşağıda görüşürüz."

Uzanıp başparmağını yanağımda gezdirdikten sonra bana doğru eğildi. "Ixana bir şeylerin peşinde," diye mırıldandı alçak sesle, "ve buraya ilk geldiğimizde her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim. Onu uyarmak istemediğim için seni incittim ve bu doğru değil. Söz veriyorum bir daha yapmayacağım."

Ben daha cevap veremedenden... ya da lanet olası nefesimi tutamadan, döndü ve yan tarafa doğru adım attı. Yol boyunca onu izledim ve Ixana kadar yumuşak bir şekilde yere indiğinde Angel'a dönüp hızla göz kırptım. "Lanet olsun, az önce öyle mi dedi?"

O kadar açık ve dürüsttü ki. Kişiliğinin bir parçası olan ketum tarafı, benimle bir gerçeği paylaştığında kısa süreliğine kayboldu. Ve özür diledi. Bunun genelde ne kadar sık olduğunu iki kişi tahmin edebilir.

"Farklılıklarımıza rağmen Shadow'a büyük saygı duyuyorum," dedi Angel, bakışları yan tarafa kayarak aşağıya baktı. "Doğru şeyi yapması için ona güvenmeye değer. Ixana'yla nasıl başa çıkacağını biliyor."

Haksız değildi, ama bir parçam hâlâ onun gerçek eş bağından dolayı biraz kör olup olmadığını merak ediyordu. Çok iyi bildiğim gibi bu güçlü bir bağdı. Ama en azından onu tamamen kaybetmemiştim ve bu bir sonraki adımı atmaya değerdi. Biraz inançlı olmaya değerdi. Aramızda hâlâ oldukça büyük bir sorun olsa bile... Ixana.

"Umarım tüm bu yolculuk İllüzyonlar Kraliçesi tarafından kurulmuş bir tuzak değildir," dedim kendimi Gölge kadar yaşlı hissederek.

Angel sözlerimi değerlendirdi. "Kesinlikle bir şeylerin peşinde ama bu bir şeylerin Gölge ve aralarındaki eş bağıyla ilgili olduğunu hissediyorum."

"Katılıyorum ve doğruyu söylemek gerekirse, bu tuhaf gücümün bu Nexus'tan gelip gelmediğini gerçekten bilmek istiyorum."

Angel beni dürttü. "Tuhaf değilsin. Ve Gölge'ye layıksın. Çıktığın bu macerada bu iki gerçeği de gözden kaçırma."

Diğer ikisinden daha zarif bir şekilde süzülerek duvarın kenarından aşağı indi. Inky, Gölge'nin peşinden gitmişti, yani geriye sadece Gece Yarısı ve ben kalmıştık. Sis etrafımda dönüp enerjilerimizi birbirine değdirirken, Gölge'ninkine rakip olacak bir iç çektim.

Bir aptal gibi davrandım, sise söyledim ve Angel tam on ikiden vurdu. Bu kadar savunmacı ve çocukça davranmama neden olan şey benim güvensizliğimdi. Peki ne için? Bir erkeği istemezdim çünkü onu el altından kinci yollarla elde etmiştim. Shadow benim için yaratılmış olsaydı, benimle olurdu.

Midnight'ın cevabı anında geldi. *Kendine çok yükleniyorsun. Angel bu sonuçlara varmak için binlerce yıllık bilgisini kullanıyor ve o aşık değil. Aşk ne mantıklıdır ne de sakın. Tamamen karakterine uygun davrandın ve dolambaçlı yollardan da olsa birinin onun için savaştığını görmek Shadow için güzeldi. Bunu takdir ediyor.*

Bu beni duraklattı. *Inky ile konuştun mu?*

Gölge'nin neyi takdir edebileceğine dair içgörüsü başka nereden gelebilirdi ki?

Neredeyse öfkeli bir huff vardı. *Gerektiğinde sohbet ederiz.*

Bu beni güldürdü. *Çok geçmeden eski dost olacaksınız ve belki de bu, iki sis arasındaki uçurumu azaltmanın ilk adımıdır.*

Bir başka oflama, Midnight'ın bu konudaki düşünceleri hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Hadi," dedim yüksek sesle. "Beni bekliyor olacaklar."

Geceyarısı sıcaklığını etrafıma sararak beni sıkıca kucakladı ve beni alıp uçurumun kenarına taşıdı. Duvardan yukarı ve dışarı doğru yükselirken tek görebildiğim gri manzara ve uzakta bir sürü yaratıktı. O kadar çoklardı ki sinirlerim Geceyarısı ile aynı yüksekliğe çıktı. Bu kadar çok yaratığı kontrol edebileceğimi düşünüyorlarsa yeteneklerimi çok abartıyorlardı.

Bunu daha önce de yaptınız ve yine yapacaksınız.

Yine de kurdumun kontrolünü kaybetmemi gerektirmişti ve bu olaydan sonra onu geri çekmenin zorluğu beni hala korkutuyordu.

Sonunda yere indiğimizde, Ixana bana ters ters baktı. "Yeterince uzun sürdü! Gezmek için zamanımız yok. Bu son derece önemli ve sen tüm bu maceraya tatildeymişsin gibi davranıyorsun."

İlk tepkim, onun bana benim ona olduğumdan daha çok ihtiyacı olduğunu hatırlatmak oldu ama *kıskanç bir cadı* olmamayı denediğim için gülümsedim. "Bunun için üzgünüm. Gece yarısı biraz sohbet ettikten sonra beni manzaralı bir rotaya götürdü. Umarım bu birkaç dakikalık gecikme çok fazla soruna yol açmaz."

Ixana ofladı. "Eminim sorun olmayacaktır. Gündüz saatlerini kaybediyoruz ama birkaç dakika sorun değil."

İtiraz etmedim, sadece yan çantamı sıktım. Dürüst olmak gerekirse, sonunda bazı cevaplar bulabileceğimiz düşüncesiyle kurdum ve benim aramda heyecanlı bir vızıltı başlamıştı. Mesela alevleri nasıl kontrol ediyorduk? Gölge yaratıkları nasıl kontrol ediyorduk? Neden şimdiye kadar hiç gitmediğimiz bir diyara karşı bir bağ hissettik?

Eğer burada cevaplar varsa, onları istiyordum. Onlara ihtiyacım vardı.

"Hiç muhafız getirmeyecek misin?" Angel Ixana'ya sordu. "Onlar olmadan duvarın ötesine geçmene pek sevineceklerini sanmıyorum."

Hayal kırıklığı kraliyet ailesinin yüzündeki belirleyici duyguydu. "Ben onların kraliçesiyim. Bazen bunu hatırlatmaya ihtiyaçları oluyor. Ayrıca"-gülümsemesi daha da büyüdü, hatta kendini beğenmiş bir hal aldı-"Yalnız değilim. Gerçek eşim var ve kimse beni bu pozisyon için doğmuş olandan daha iyi koruyamaz."

Acıdı. Gerçekten acıttı. Ama ukalaca bir şeyle karşılık vermedim. Sadece sessiz kaldım, adım atmak üzere olduğumuz dünyayı incelerken bakışlarım dışa dönüktü.

Büyük insan olmak berbattı. Son.

Yukarıdan bakıldığında Gri Topraklar çorak görünüyordu ve burası da daha iyi değildi. Lav tarlalarının aksine, burada da yüzeyin altında bir güç akımı yoktu. Bir şey bu özel toprağın gücünü emiyordu ve eninde sonunda yaratıkları öldürecekti. Kraliyet ailesi bunu neden umursamıyordu? Yaratıklar yok olursa, güçleri ve ölümsüzlükleri de yok olacaktı.

Öğrendiğim her şeyden hayal kırıklığına uğramış bir halde, Midnight yanımda olduğu halde ilerledim. Diğerlerini bekleme zahmetine girmedim, içgüdülerim beni bu topraklara sürükledi.

Yarım düzine adım atmıştım ki Gölge'yi sırtımda hissettim. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Nexus'a giden yolu bilmiyorsun."

"Hissediyorum," dedim usulca. "Bu dünyaya giden yolun kendi enerjimin içinden çıktığı yerle aynı yerde. Yani, evet, yolu biliyorum... Sadece yolu neden bildiğimi bilmiyorum."

Benim yolum doğru olmalıydı çünkü Ixana itiraz etmedi ve arkamıza düştü. Önce Gölge'yle sohbet etmeye çalıştı ama Gölge hiç havasında değildi. Elbette onun hakkında henüz bir şey bilmiyordu ama o böyleyken tuğladan bir duvarla da sohbet edebilirdiniz. Elde edeceğiniz tek şey birkaç sinirli homurtu ve gümbürtü olurdu.

Koca herif en iyi zamanlarda bile anlamsız konuşmaları kaldıramazdı. Kafasında bir şeyler düşünürken bile.

Elbette, genellikle bunu bir meydan okuma olarak kabul ederdim, ancak bugün, sürekli soru soran ve yorum yapan kişi Ixana'ydı. Shadow'un bana yaptığı gibi ona da susmasını söylemesini bekledim ama o an hiç gelmedi. Hatta ara sıra ona cevap bile veriyordu ve ben bir kez daha aptalca bir kıskançlıkla savaşıyordum.

Bir süre sonra, yaratıkların ortaya çıkması için dua etmeye başladım, Shadow ve eşinin yapıyor gibi görüldüğü bağı bozacak herhangi bir şey. Daha önceki sözlerine rağmen, eğer bir rol oynuyorsa, bunu çok iyi yapıyordu.

Belki yaratıkları kendime çağırabilirim.

Gece yarısı omzumun üzerinden geçti ve bağlantımız aracılığıyla bu düşüncüyü duydu. Tam olarak zihin okuma değildi, ama bir şeyi yeterince yüksek sesle yansıttığımda, bağımız boyunca seyahat ediyordu.

Onları kesinlikle arayabilirsin. İyi bir deney olabilir.

Bu yolculukta bana rehberlik eden enerjiden yararlanarak Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım ve tıpkı bir köpeğin tasmağını çeker gibi gücü çekiştirerek onları kendime yaklaştırdım. İlk başta başarısız olduğunu düşündüm, çünkü hala görünürde tek bir yaratığın olmadığı bir arazide ilerliyorduk, ta ki...

"Oh, hayır!" Ixana haykırdı. "Şehrim asla bu kadar yakın olmazlar. Kovma büyüm onları uzaklaştırmak için tasarlandı."

Hay aksi.

Uzakta bir dizi gölge yaratık belirdi, hepsi aynı türdendi ve çok iyi tanıdığım bir tanesiydi. *Abervoq*. Var olabilecek en tehlikeli yaratıklardan biri. Görünüşe göre.

Dünya'da karşılaştığım Gölge ile aynı boydaydı ama şimdi bize yaklaşan grup daha çeşitliydi. Hepsinin genel görünüşü aynıydı, üst yarıları boğa gibiydi -boynuzları, burunları, iri gözleri- ve

alt yarıları tüylü ayılara benziyordu. Kürkleri çoğunlukla Dünya'daki abervoqlar gibi koyu renkliydi ama tonları arasında büyük farklılıklar vardı. Bazıları kahverengiye daha yakınken, diğerleri neredeyse mavi-siyahtı.

Ixana yürümeyi bırakmıştı ve Gölge'nin arkasına saklandığından oldukça emindim. "Önce diğer yaratıkları toplamadan en iyisini yapamayacağımız kadar çok abervoq var," diye sızlandı.

Shadow ona cevap vermedi ama alevleri ortaya çıkmıştı, yani o da bu konuda tamamen rahat değildi. "Mera, arkama geç," dedi.

Evet, böyle bir şey olmayacaktı. Bu lanet yaratıkları çağırmamın bir nedeni vardı ve burada yaratık zincirinin en üst kademelerini hedeflememiş olsam da, uğraşmam gereken şey buydu. Gücümü gerçekten kullanıp kullanamayacağımı görme vakti gelmişti.

Onları ileri doğru çekerken enerjim benden akıyordu, ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama yine de içgüdülerimle hareket ediyordum. Görünüşe göre bu günlerde sahip olduğum tek şey içgüdüydü.

"Mera!" diye bağırdı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Gözlerimi abervoqs çizgisinden ayıramadım ama ona cevap vermeyi başardım. "Bu işi mümkün olduğunca çabuk halletmek istiyoruz, değil mi? Eğer onları kontrol edebilirsem, yolculuğun geri kalanında elimizde en güçlüsü olacak."

Belki de bu kılık değiştirmiş bir lütuftu - eğer bu adamlar grubun en kötüleriyse, onlarla b a ş l a y a b i l i r d i m .

Özgürlüklerini her şeyden çok isterken onları bağlama düşüncesinden hoşlanmıyordum ama şimdilik yapacak b i r şey yoktu. diğer seçeneği. Bu oldu adım bir içinde güvence altına almak özgürlüklerini. Bunu derinlerde, diyarın enerjisinde hissettim. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye ısırdı Gölge, beni tutmaya çalışarak. Midnight ona engel oldu ve devasa bir sis bulutuna dönüştü. Daha fazla küfür duydum ama canavarı artık göremiyordu.

Ben tek başıma ilerlerken Gece Yarısı arkamda kaldı; diğerleri devasa bulut formunda deli gibi kıvılcım saçan sisim tarafından engellendi. Bağırması bir gösterge ise, Angel bundan memnun değildi, ama zaten bu yoldaydım, içgüdülerim beni hala ileri itiyordu.

Kurdum yüzeye çıktı ve başımızı geriye atıp ulurken üzerimde kısmi bir değişim hissettim. Çenem uzarken bile ulumaya devam ettim ve bu gerçekleştiğinde haykırışımın tonu değişti. Güç de onunla birlikte aktı ve Torma'da kurtları yere serdiğimde aynı şekilde uluduğumu net bir şekilde hatırladım.

Yaratıklar önümde sinmişlerdi ve benden korkan böylesine güçlü varlıkların üzerinde durmak güçlü ve baş döndürücü bir duyguydu. Bu güce kapıldığım için önümde diz çöktüklerinde irkilmedim; bunun yerine aralarından geçerek ellerimi her birinin boğa kafasına bastırdım.

Onlara dokunduğum anda aramızda bir elektriklenme oldu ve benim olduklarını anladım. Kontrol etmek benim. Korumak benim. Kurtarmak için benim. Tek yapmam gereken bu topraklarda kaybedilenleri nasıl geri getireceğimi bulmaktı. Ve soyluların yaratıkları kendi çıkarları için kullanmalarını nasıl engelleyeceğimi. Evet, şu anda onları kullanmak zorunda olmam ironikti ama onları sonsuza dek elimde tutamazdım.

Yaptığım son şey olsa bile burada yine serbest kalırlardı.

Varlığından hiç haberdar olmadığım bir görev gibi hissetmişim, ama şimdi bu farkındalık bana çarptığına göre, açık ve güçlüydü: benim için başka bir kader yoktu. Zihnim daha önce sadece bir kez, Gölgeler Âlemi'nin yazıtlı kapısına dokunduğumda hissettiğim şekilde tükenmişti. Karanlık varlığıma sızdığında ve ben onun çoğunu kovduğumda, ruhumda bu küçük çatlağı bırakmıştı - bunu tarif etmenin tek yolunu düşünebiliyorum. Bir kez daha tam olabilmem için doldurulmayı bekleyen bir boşluk gibi.

Onun yerini alması gereken şey buydu, gölge yaratıkların koruyucusu olarak benim kaderim.

Koruyucu. Koruyucu. *Anne*.

Abervoqlar önümde anırdı ve ben de başımı arkaya atıp onlara katıldım, kurdum hâlâ kısmi vardiyamızda tenimde geziniyordu. Bu kaynaşma seansını hiçbir şey bölemeyecekti ya da ben öyle sanıyordum ta ki alev alev yanan bir canavar Midnight'ın kalkanını parçalayıp hırlayarak önümde yere inene kadar.

"Lanet olsun," diye nefes aldım, sözcükler kurt çenemde karmakarışık.

Shadow'un gerçek formunu görmek için sonsuzluk gibi gelen bir süre beklemiştim ve şimdi gördüm, o kadar çok şey vardı ki, neredeyse hepsini alamıyordum.

Karanlığa gömülmüş bir canavar.

Kocaman bir kurt kafası, insansı bir vücudu, altında kalın, kıvrımlı bacakları vardı ve tüm varlığı alev alev yanıyordu. Alev alev yanan bir kurt, ama onun eski tanrı versiyonu gibi ve o siyah göz küreleri benimkilerle buluştuğunda ileriye doğru yürüdü.

Benden en az bir metre daha uzun duruyordu, o güne kadar gördüğüm en büyük cüsseye sahipti ama yaklaştığında bile korku hissetmedim.

Sanki bu formlarda buluşmamızı bekliyormuş gibi aramızda bir bağ canlandı. Gölge ve ben pek çok yönden birbirimize benziyorduk ve ancak şimdi, onun gücü benimkine ulaştığında ve beni buradaki karanlık olduğuna inandığı şeyden geri çekmeye çalıştığında, benzerliklerimizi gerçekten gördüm.

Abervoqlar ayağa kalktı, hepsini yok edebileceğini bildiğim bir canavara karşı beni savunmaya hazırıldılar. Gölge hâlâ nihai gücü ve gerçek eşi dışında burada korkacak çok az şeyi vardı. Artık bu toprakların gücüne bağlı olduğum için onun karanlığını gördüm. Kendi dünyasına güç sağlamak için yıllardır topraktan ve yaratıklardan çalışıyordu ve şimdi oynadığı oyun her neyse, bunu çözecektim.

Bu ordu ona ait değildi. Ve onu bir daha hiçbir yaratığın tutsak olmamasını sağlamak için kullanacaktım. Burada işler değişecekti.

Kraliyet ailesinin geldiğini hiç görmediği bir hesaplaşmaydım.

"M dönemi," diye gürledi Shadow, sesi bu haliyle daha da derindi. Aksanı da biraz daha güçlüydü.

Kurt tanrısı inceledim ve sonunda bana kimi hatırlattığını fark ettim. Mısır tanrısı Anubis'in en epik versiyonuydu ve Shadow'un zamanında bazı söylentileri yaymak için Antik Mısır'da dolaşıp dolaşmadığını merak ettim. *Ölüm Tanrısı*, özellikle de şekil değiştirenleri icat etmeden ve teknik olarak bir yaşam tanrısı olmadan önce Shadow için uygun olurdu.

"Mera!" diye bağırdı bu sefer, çünkü ben arayı açmıştım. "Gölge!" Ben de karşılık verdim. Dostum biraz daha bulsan iyi olur eğer anlamamı istiyorsa.

"Ne yapıyorsun? Neden beni engelledin?"

Öfkesini biraz incitmiş gibi hissettim; onu dışarıda bırakmıştım ve o da buna iyi tepki vermemişti. Gece Yarısı'nı aşmak için en derin enerjisine inmesi gerekmişti ve benim için bunu yapmıştı.

Midnight'ın bana söylediğine göre, *sen belayla vurulduğunda o da gerçek canavar formuna dönüşmüş. Kaçırmışsın.*

Biraz şaşırmış olsam da aslında buna şaşırmadım. Kaçırdığım için üzgünüm.

Sorun değil, dedim sisime, sonra hala diğerlerini engellediğini fark ettim. *Bırak geçsinler.*

Öyle oldu ve aynı zamanda, enerji beni kurdum ve yaratıklarım hafifledi ve insan formuma dönebildim. Yine *de her şeyle* aramdaki bağ devam etti.

Önce Angel koştu, bakışları kısa bir süreliğine Shadow'a kaydı ve onun Anubis formuna keskin bir bakış attığını gördüm. Shadow ona bunu görmesi için fazla fırsat vermedi, ateşi serbest bıraktı ve muhteşem adam versiyonuna geri döndü. Her şey o kadar çabuk oldu ki, sadece Angel'ın bir şey gördüğünden bile oldukça emindim.

Birkaç saniye sonra gelen Ixana doğruca onun yanına koştu ve bana ters ters baktı. "İyi misin?" diye bağırdı, ellerini göğsünde gezdirerek.

Gölge, gözleri yanan tarlalar gibi, onu kabul etmedi. Sadece başının üzerinden bana baktı ve yüz ifadesinde anlamadığım bir duygu boğulması vardı.

"Mera! Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyim!" Angel beni sarstı ve ben de ona hak ettiği ilgiyi gösterdim.

"Çok özür dilerim," dedim aceleyle. "İçgüdülerim beni ele geçirdi."

Beni biraz daha az kuvvetle tekrar sarstı ve abervoqlar arkamızdan şaha kalktı, açıkça beni idare etmesinden hoşlanmadılar.

"Sorun yok," dedim onlara, bağlantımız boyunca yatıştırıcı enerji göndererek. "Bu benim ailem. *Tresorana.*"

Bu Honor Meadows'un bir sözüydü, ama görünüşe göre tercüme edildi. Yaratıklar neredeyse anında sakinleşti ve odağımı Angel'a geri verdiğimde, şaşırmış görünüyordu. Yüzü... Duygularının derinliği içimi parçaladı ve ona sıkıca sarıldım. "Lütfen ölme," diye fısıldadı bana. "Ailemin bir üyesini daha kaybedemem."

Tanrım. Hay sikeyim. Tek bir damla gözyaşının akmasını engelleyecek kadar güçlü değildim ve onun üzüntüsünü hissettim. "Seni asla terk etmemek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Tutmam gereken bir sözdü. Ne olursa olsun.

Shadow, bence çok uzun bir aradan sonra nihayet yaygaracı arkadaşını başından savdı ve bana doğru geçti. Bu abervoqları tekrar kızdırdı, belli ki hiçbiri onun birkaç dakika önce ne olduğunu unutmamıştı.

"Sakin ol," dedim ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi hepsi sakinleşti. Yine de sırtıma yaklaşarak çok uzun bir savunma hattı oluşturdular.

"Tam da beklediğim gibisin," dedi Ixana, yaratıkları incelemeyen önce bana memnuniyete benzer bir şeyle bakarak. "Gücünün diyara girdiğini hissettiğim an, yaratıkları evcilleştirebilecek kişinin sen olduğunu anladım."

Beni hissetmesi ve tanıması ne kadar da uygun. *Kötü kalpli* radarım aşırı hızdaydı ve Shadow'un eşi olmasına rağmen, ona artık bu topraklarda kötülüğünü yayamayacağını hatırlatmamın zamanı gelmişti.

Kurdum kısa süreliğine serbest kaldı, uluması doğrudan buz kraliçesine yöneldi. Ixana geldiğimi gördü ve enerjisi bir çeşit saldırı olarak bana doğru fırladı, ama sanki büyü tutmayan bir yağla kaplanmışım gibi derimden kayıp gitti.

"Senin derdin ne?" diye hırladı, beni durduracak hiçbir şeyi olmadığı belli olduğunda yüz hatlarını panik kapladı. "Biz aynı taraftayız. Aklını mı kaçırdın sen?"

Bir hırlama ve uluma daha. "Dünyanızı bu yaratıkların kanı üzerine inşa ettiniz," dedim soğuk bir sesle, sözlerim megafonum varmış gibi yankılanıyordu. "Artık onların fedakârlıklarının başarınızı körüklemesine izin vermeyeceğim. Daha fazla değil."

Ixana ağzından kaçırıldı. "Başka seçeneğim yoktu. Dünyamı burada yaratmasaydım, kraliyet ailesi beni öldürecekti."

Bir enerji patlamasıyla kendimi dışarı attım ama Shadow onu engelledi ve yüzünü buruşturduğunda bunun Ixana'yı gerçekten inciteceğini biliyordum. Yine de neden bu işe karışmıştı ki? Lanet olası eşini kurtarmaya çalışıyordu.

"Hayatta kalmaya çalışan yaratıkları kullanmak ve istismar etmek yerine ölmeliydiniz."

Ixana ağzını açıp kapadı. "Hayır... Söz veriyorum, eğer kraliyet ailesini yenecek bir ordu kurmamıza yardım edersen, artık onların gücünü kullanmayacağız."

Gölge'yle birlikte Concordes'i yönetmeyi umduğu için vermesi kolay bir sözdü.

Gölge ona yan gözle baktı ve hala etrafta olmasını istediğim için şanslıydı, yoksa onu tekrar patlatırdım. "Asillerin yaratıklara ihtiyacı vardır," diye hatırlattı ona.

Ixana, korkusu hâlâ yüz hatlarını çizerken, boğuk bir cevap verdi. "Bilmiyoruz. Sislerle kurduğunuz bağ sayesinde yönetmeye devam edeceğiz. Bu eski yöntemdi, en azından yıllar boyunca yaptığım tüm araştırmalara göre. Kraliyetin yaratıklarla olan bağı, doğrudan Nexus'tan doğdukları için bunu başarmanın daha hızlı bir yolu haline geldi. Ama bu şekilde olmak zorunda değil."

Gücümü serbest bıraktım ve o sıçramaya başladı. "Artık benim görevim bu," dedim. "Bu dünyanın güç yapısını yeniden inşa etmenize yardımcı olmak, böylece gölge yaratıkların kullanılmasına ve istismar edilmesine gerek kalmayacak. Gri Topraklar bir gün yeniden yeşerecek."

Ve bu gerçekleşene kadar onu çok yakından izliyor olacağım.

Elimi Angel'inkine dolayarak yürüdüm ve yanımızda bir düzine yaratık getirdim. "Sen bu dünyayı değiştirmek için doğmuşsun," dedi arkadaşım inançla. "Başından beri sende hissettiğim o tuhaf enerjiydi. Bu yaratma enerjisi. Sis doğdu." Buna inanamıyormuş gibi başını salladı. "Binlerce yıldır bu dünyaya kimse gelmediği için bunun imkansız olduğunu düşünmeseydim, hemen anlardım."

Bu sefer onunla tartışmaya zahmet etmedim. "şimdi buradayım, kilit altında tutulan bir potansiyel hissediyorum. Her zaman olmam gereken şey olmak için beni bekliyor."

Tüm bunların nasıl işlediğini ya da nasıl hâlâ bir şekil değiştiren olabildiğini ve Torma sürüsünde gerçek bir eşe sahip olabildiğini anlamıyordum. İki dünya öyle bir şekilde çarpışmıştı ki, ben *neysem onu* oluşturmıştu. Ve evet, nasıl olduğunu bilmiyordum ama belki de Nexus cevapları barındırıyordu.

Gölge sessizdi ama arazide ilerlemeye devam ederken gözlerini benden hiç ayırmadı. İç karartıcı bir yolculuktu ve açlıktan ölmek üzere olan, yiyecek bulmak için ölü toprağı kazmak zorunda kalan abervoqları gördüğümde öfkelen dim. Kaç tanesi bu şekilde telef olmuştu?

"Açlıktan ölebilirler mi?" Yiyecek aramak için durduğumuzda sessizce sordum. "Besin ya da su eksikliği gibi mi?"

"Hayır," dedi İxana. "Zayıflayacaklar ama bu onları öldürmeyecek."

Daha da iyisi, sonsuza dek acı çektiler.

"Onlar için yiyecek bulmamız gerek," dedim ses tonumdan etkilenmeyeceklerini anlayacakları kadar güçlü bir şekilde. "İhtiyaçları olan kan mı?"

Gölge tekrar yaratıklarla benim arama baktı. "şu anda senin aracılığınla hayatlarını sürdürüyorlar," dedi yavaşça, bakışları bedenimde gezindikten sonra ben ve yaratıklar arasındaki zemini takip etti. "Bu açık bir bağlantı." Gözlerinde bir ateş parıltısı vardı. "Çok fazla alıp seni tüketmelerine izin vermemelisin."

Kendimi biraz bitkin hissediyordum ama bunun bu yolculuğun normal bir parçası olduğunu düşünmüştüm. Gri Topraklar'a vardığımdan beri aralıklarla devam ediyordu.

İxana alay etti. "Yapmayacak. Bu iki yönlü bir ilişki, dairesel bir bağ. Mera kaybettiğı kadar kazanacak."

"Hiçbir şey kaybetmemeli," diye tersledi Gölge ve Ixana şaşırđı. Henüz ona daha hırçın tarafını göstermediğinden oldukça emindi ve eğer yüzündeki ifade bir gösterge ise, bu hoş karşılanmayan bir girişti.

Yaratıklarım iyiye, bazı kayıplar umurumda değildi. Zaman geçtikçe renkleri koyulaşmaya başladı, ta ki hepsi mavi-siyah tonlarına bürünene kadar. İşte o zaman kahverenginin tonlarının zayıflık olduğunu anladım.

Sonunda gece için kamp alanımıza ulaştığımızda, yere küçük minderler serdik. Dinlenmek iyi geldi ve zamanımı birkaç kakao aromalı enerji barı atıştırarak, su içerek ve diğerlerinin "enerji emme" şeylerini yapmalarını izleyerek geçirdim.

Zaten ölmekte olan bir ülkede, bu ideal değildi ama başka seçenekleri de yoktu.

Belki onlarla işim bittiğinde, enerjilerini yeniden şarj etme konusunda kendilerini insanlara çok daha yakın bulacaklardı. Tabii Gölge'nin yaptığı gibi hepsi sislere bağlanamazsa.

Bu da *beni* düşündürdü... *Beni ve yaratıkları yaşatmaya yardım mı ediyorsun?*

Gece yarısı, yükseklerde olduğu yerden aşağıya doğru sürüklendi.

Her zaman karanın üzerinde yüzer, bu da bir eter sisi için mantıklıdır. *Tabii ya. Sonunda neden bağlı olduğumuzu anladım. Beni çağırdın çünkü gücüme ihtiyacın vardı. Ve şimdi o senin.*

Teşekkür ederim. Gücünü hafife almışım ama sana ve aramızdaki bağa minnettarım.

Sıcaklık bana doğru ilerledi ve ben bunun İnsani duygulara en yakın sis... Bana sevildiğimi hissettirdi.

Uyku çabucak geldi ve Ixana burada yaratıklar tarafından saldırıya uğramayacağımızdan oldukça emin olduğu için - hâlâ şehrine çok yakındı- rahatça uyudum. En azından bir el hissedene kadar uyudum.

vücudumda gezdirdi. Bu tanıdık bir dokunuştı, milyonlarca yıl önce Faerie'deki bir bahçede beni uyandıran bir dokunuş.

Bu sefer gözlerimi bir anda açtım ve Gölge'yi aradım. Kendimi yukarı ittiğimde, Angel'ı yanımda durağan uykusunda şarj olurken gördüm. Angel dışında, dış dünyayla aramda bir koruma duvarı örerek uyuyan bir abervoq çemberiyle çevriliydim.

Uyumaya gittiğimde böyle olmamışlardı ve bunu görmek beni biraz duygulandırdı. Yeni arkadaşlarımı, onların boğa horultularını geçtikten sonra, kendimi tekrar onu ararken buldum. Gri Topraklar'a çökmüş olan yarı karanlığı araştırmak bir dakikadan fazla sürdü. Gerçek bir gece değil, bana birkaç saat süreceği söylenen bir tür alacakaranlık.

Sonunda, bir gölge sisinin içinde duran canavarın kendisini buldum. Inky değildi. Gölge'yi oluşturan gerçek dumanlı enerjidi. Yaratıkların üzerinden dikkatlice geçerek onun olduğu yere gittim ve gerçek eşi yakınlarda uyuyor olsa da, ağzı benimkine doğru indiğinde yardım edemedim ama onunla ortada buluştum.

Beni kendine doğru çekerken iniltimi yuttu, bacaklarım vücuduna dolandı ve sanki son kez öpüşüyormuşuz gibi öpüştük.

Tekrar.

Gerçek eşinin yanında öpüşmek tehlikeliydi ve bu konuda kendimi kötü hissediyordum ama buraya geldiğinde benim olmuştu ve bu henüz azalmış gibi görünmüyordu. Önce bilmem gereken bir şey vardı.

Ağzımı geri çektim, dudaklarım morarmıştı. "Onu becerdin mi?"

"Hayır," diye mırıldandı, dudakları yine benimkilerin üzerindeydi. "Sana söyledim, Ixana'yla geçirdiğim bu zaman onun oyununun ne olduğunu ve daha da önemlisi lanet taşı mı nasıl geri alacağımı anlamam için." Dudaklarının köşesini kıvıran gülümsemesi kısaydı. "Hatta

Eğer öyle olmasaydı, kızıl saçlı biri her düşünceme hükmederken kafamda ona yer kalmazdı."

Amım kasıldı. Sanki elbisemden çıkıp Shadow'un sikinin üzerine atlamaya çalışıyordum.

Ama belli ki bilmem gereken bir şey daha vardı. "Yaratıkları kurtarmama yardım edecek misin?"

"Yapacağım," diye mırıldandı ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

Gölge hareket etti, ben hâlâ ona sarılıydim ve karanlığa geri döndük, Inky koruyucu bir kalkan olarak etrafımızda şişti. "Diğerlerinden gelen sesleri engelleyecektir," dedi bana, sesi normal bir gürültüydü. "Kendini tutma."

Bunu yapmak için hiç planım yoktu.

Shadow kıyafetlerimizi sihirli bir telaşla çıkardı ve ben onun sikine uzandığımda, canavar beni iyice tutamadan durdurdu. "Önce sen," dedi tenime karşı, dudakları boğazımdan aşağı bir yol öpüyordu. "Önce senin tadına bakmalıyım."

Nefes nefese kalmıştım. İnsan önünü göremeyecek kadar azgın olmasaydı bundan utanırdı.

"Faerie'deki bahçede bana dokunduğunu biliyordum," diye homurdandım, ayaklarımı yavaşça yere indirirken dudakları ellerinin izini takip ediyordu.

"Uyurken o kadar mükemmel görünüyordun ki," diye mırıldandı tenime karşı, "Len'in bitkileriyle çevriliydin. Sana dokunmadan edemedim."

Önümde diz çökmüş karnımı öperken inledim. Ağrıyan merkezime o kadar yakındı ki biraz rahatlama ihtiyacı duyarak kalçalarımı sallamaya başladım. Shadow'un dudakları klitorisimin üzerinde gezinirken başını kaldırdı ve tekrar ayağa kalktı.

"Bekle, ne?" Şikâyet ettim ama bir kolunu etrafıma sarıp beni daha yukarı çekerken sözlerimin geri kalanı kesildi. Beni sıkıca tutmaya devam etti ve serbest elini kullanarak kıvrımlarımı ayırdı, zaten orada biriken nemi buldu. Bir parmağını içeri kaydırды, ardından diğerini

Onları en lezzetli hareketle kıvırdı ve tam g noktama sürtünmesini sağladı.

Bu açığı daha önce hiç hissetmemiştim; kendi başıma ulaşabileceğim bir açı değildi ve parmaklarını yavaşça, durmak bilmeyen bir saldırıyla tekrar tekrar içeri ve dışarı kaydırmaya başladığında, uyarılmam neredeyse elini kaplıyordu.

Ve çığlık atmak üzereydim.

Tekrar tekrar, yavaş yavaş, ama yoğunluğu daha önce hissettiğim her şeyin ötesindeydi. Neredeyse çok fazlaydı, uyluk kaslarım o kadar kötü titriyordu ki kendi ağırlığımı taşıyor olsaydım yere yığılırdım.

"Gölge, lütfen," diye yalvardım.

Parmakları amımı mahvederken beni öptü, dudaklarımı yalayıp yuttu. Kalçalarımındaki titreme arttı ve iniltili bir çığlık kaçarken, saldırısını yavaşlattı ve parmaklarını çıkardı.

Ciğerlerimi doldurmaya çalışırken nefes almakta zorlanıyordum ve zarif bir şekilde dizlerinin üzerine çöktüğünde, bir eli beni ayakta tutmak için altımdan geçti, diğeri amıma geri döndü, o uzun parmaklar bir kez daha g noktamı buldu.

Ben haykırırken, ağzı klitorisimin üzerine indi. Diliyle her zaman bir dâhiydi ama bu sefer yeni bir hamlesi vardı. O zevk topunu ağzına çekti ve baskıya hiç ara vermeden, parmakları içimi okşarken diliyle beni çalıştırdı.

Ayakta durma ya da kendimi kontrol etme yeteneğimi kaybettiğimde ağzımdan hıçkırık çığlıkları döküldü. Oluşum güçlüydü, daha önce hissettiğim her şeyden çok farklıydı ve utanç verici bir şey yapmak üzere olduğuma dair tuhaf bir düşünceye kapıldım. Shadow klitorisimi daha da sert emdi, parmaklarını içeride okşadı ve aynı anda vücudumda oluşan yoğunluk topu patladı.

Ben geldim.

Ama daha önce yaşadığım hiçbir orgazma benzemiyordu.

Kelimenin tam anlamıyla fişkırان bir yük halinde içimden cum fişkırdı ve çıldırmak üzereydim, ama Shadow'un göğsü gürledi, memnun bir şekilde

Yüzünü amıma gömebilmek için parmaklarını çıkarırken ondan çıkan ton, zevkimin her son onsunu yalayıp temizledi. Bu süre içinde tekrar orgazm olmayı başardım ve bu muhteşemden başka bir şey değildi.

"Vay anasını," dedim dizlerinin üzerinden kalktığında, bir eli üzerimdeydi - beni ayakta tutan tek şey. "Böyle boşalabileceğimi bilmiyordum."

Gülümsemesi yırtıcıydı. "Artık her seferinde böyle boşalacaksın, Günışığı."

İlk defa, bu emre itaat etmeye çok istekliydim.

W Orgazm insanı yumuşacık ve yapış yapış yapan bir şey miydi? Shadow ve ben pek sevimli tipler değildik... Bir kez bile sarılmamıştık.

tüm zamanımızı birlikte geçirdik. Ama ruhumu mahveden o orgazmdan sonra kendimi ona sarıp uyuyabilecekmişim gibi hissettim.

En azından saçlarımı avuçlayıp beni uzun ve sert bir şekilde öpebilmek için başımı sabit tutmadan önce böyle düşünüyordum ve aldığım zevki dudaklarında tadabiliyordum. Bu öpücüğü çok daha yoğun hale getirmediyse ne olayım.

"Hazır mısın, Günışığı?"

Nefesim kesildi, kulağa oh, evet, evet, evet gibi gelen bazı sözcükleri boğuk *boğuk* söyledim. Shadow'un gülümsemesi hınzırcaydı ve beni yine sadece deneyimlemeyi hayal ettiğim türden yoğun bir tutkuyla öptü. Shadow'un vahşeti, yeterince kibarlıkla yumuşatılmıştı ve görünüşe göre bunu benim için yapmıştı ve sonsuza dek diğer erkekleri onunla karşılaştıracaktım. Şüphesiz onları hep eksik bulacaktım.

"Düşünmeyi bırak," diye emretti ve saçlarımdaki tutuşu sıkılaştırırken, beni döndürmek için diğer elini kullandı. Kıçım önünde havaya kalkana kadar beni yavaşça, santim santim iterken nefesim kesildi.

Shadow'un gücü beni bu şekilde becerebilmesi için kaldırdı ve sikiinin başının hala titreyen amıma doğru itildiğini hissettim. "Lütfen," diye nefes nefese kaldım, ona doğru kıpırdanmaya çalışıyordum.

Kıkırdadı, derin bir gümbürtü ve ben inledim. Beni hareketsiz tuttu ve bu güç, içime hava girip çıkarken karnımın sıkışmasına ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına yetti. Bir santim daha içeri itti, böylece sadece bir milyar daha gidecekti ve ben tüm lanet uzunluğu hissetmek istedim. Buna ihtiyacım vardı.

"Senin amın şimdiye kadar hissettiğim ya da tattığım en iyi şey." Shadow homurdandı. "Ve o bana ait."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "O senin. Sadece sık beni."

Sırtıma sıkıca bastırılmış olan el hareket etmeye başladı, omurgamdan aşağı kayarak gücünün yanmasını beraberinde getirdi ve benimkiyle karıştığında, tekrar boşalmama bir an kalmıştı. Shadow eğildi ve bir santim daha içime girdi; bu bir işkenceydi ama *kesinlikle* şikayet etmeyecektim.

Bir santim daha, bir santim daha, ta ki ben kızışmış bir orospu gibi sikiinin üzerinde nefes nefese kalana kadar. Bunu asla yapmayacağıma dair kendime hep söz vermiştim ama böyle olacağını kim bilebilirdi ki? Kesinlikle ben değil.

"Şeytanlarımız eşleşiyor, Günışığı," diye mırıldandı ve uzunluğunun son kısmını içeri sokarken omurgam boyunca bir öpücük bastırmak için eğildiğine yemin edebilirdim. Germe yanığı bir sonraki nefesimde boğulmama neden oldu ve çekip tekrar içime girdiğinde inlemeye başladım ve duramadım.

Acımasızdı, bana çarpıyordu, gücü her güçlü itişte ileri doğru uçmamı engelliyordu. Orgazm oluşumu daha önceki kadar yoğundu ama farklıydı. Bu sefer hızlı ve sarsıcıydı. Aletinin etrafında çığlık atarak boşaldığımda, bir an bile durmadan memnun bir kahkaha attı.

Lanet olası iblis. Ama lanet olsun, yaptığı işte iyiydi.

Sonunda benimle birlikte geldiğinde, resmen ölmüştüm. "Sadece beni çevir ve üzerime bir havlu at," diye inledim, gözlerimi zar zor açabiliyordum. "Kayak bitti."

Gücü beni çevirdi, böylece beni yakınımnda tutabildi ve kısa bir tatlılık anında enerjisi beni temizledi, yeniden giydirdi ve sonra bir kez daha yaratıklarımınla çevrili Angel'ın yanında matımın üzerindeydim.

Uyku saniyeler içinde beni ele geçirdi ama bilincimi kaybetmeden hemen önce dudaklarımın dudaklarıma değdiğini hissettiğime yemin edebilirdim. "*Ruhlarımız uyuyor, Güneşli.*"

Rüzgârda bir fısıltıydı ve ertesi sabah uyandığımda bunu hayal ettiğimi biliyordum. Çünkü ruhların eşleşmesi, iblislerimizin eşleşmesinden çok daha fazlasıydı. Bu gerçek eşlerin inşasıydı ve kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da Shadow ve benim cinsel uyumumuz olabilirdi ama gerçek eşlerimiz başka varlıklardı.

Kader bazen berbattı.

Ertesi sabah Ixana, "Yakında birçok yaratık türünün ana bölgesine geleceğiz," dedi. Uyandığımızdan beri özellikle hırçınlaşmıştı ve bir şekilde Shadow ve beni bilip bilmediğini merak ettim. Demek istediğim, Inky bizi engelliyordu ve onun gücünü aşabildiğinden şüpheliydim, ama zaten buz gibi olan gözlerinde normalden çok daha belirgin bir ürperti vardı.

Ve hiç sikimde değildi. Shadow onun değildi. Gerçek bir ilişkileri olana kadar, o diğer kadındı. *Önce benim.*

"Karşımıza ne çıkarsa çıksın üstesinden gelebilirim."
"Özellikle de benim tarafımdaki abervoqlar varken."

Hepsi anırıyordu ve dün ben anırırken onlarda olmayan bir güç ve canlılık vardı.

onları buldum. Benim enerjim onlarınkine güç veriyordu ve Geceyarısı hepimize güç veriyordu - Torma'da sisleri ve yaratıkları çağırdığımda eksikliğini hissettiğim şey buydu. Geceyarısı'na sahip değildim.

Bu yüzden birbirimize bağlandık, tekrarladı.

Tamamen aynı fikirdeydim. Gece yarısı bana gelmişti çünkü hayat görevimi tamamlamak için sislerin gücüne ihtiyacım vardı. Artık geri dönüş yoktu; aslında aklımı kaybedip gölge dünyasına dokunduğum ilk andan beri geri dönüş yoktu.

Ixana'nın tahmin ettiği gibi, daha fazla yaratıkla karşılaşmaya başladık. Onun topraklarından uzaklaştıkça yoğunluk artıyordu ve ben onların bu halinden kesinlikle iğreniyordum. Zayıf ve yorgun. Kırık ve bitkin.

Onları bana bağlamak neredeyse hiç çaba gerektirmedi ve birçoğu birbirinin can düşmanı olsa da, güç ağıma bağlandıklarında savaşmadılar. Her seferinde Midnight ve benden biraz güç alıyordu, ama aynı zamanda iyileşen varlıklardan da enerji geri alıyorduk, sonunda havada gerçek bir uğultu vardı.

Gün boyunca yavaşlamaya başladığımızda, ölü arazide uzun bir çizgi halinde takip eden yüz kadar çeşitli yaratık vardı. Bütün gün tek bir şey yememiş ya da içmemiştim ve bu çok tuhaf bir duyguydu çünkü beslenmeye ihtiyaç duymuyordum. Yorgun ama tatmin olmuştum.

"Kendi kendini idame ettirmeye başlıyorsun," dedi Angel etkilenmiş bir sesle. "Bu genellikle güç ve ölümsüzlükte bir artışın işaretidir. Senin durumunda bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum."

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Yani, aç bile değilim!"

Bu da neyin nesi? Çok tuhaf."

Angel bana eğlenen bir bakış attı. "En tuhafı."

Benim rastgele Dünya argomda oldukça iyiydi ama yine de onu güldürüyordum. Onu güldürmek hoşuma gidiyordu.

"Dinlenmek için durmalıyız," diye seslendi Ixana, daha fazla konuşulmasını engelleyerek. "Ordumuzda artık bizi güvende tutmaya yetecek kadar yaratık var."

Ordumuz mu? En çılgın rüyalarında bile göremez. Ama benim için uygun olmayan bir zamana kadar oyunu oynayacaktım.

Kamp kurduk ve Angel bir kez daha yanımdaydı, orijinal abervoq'larımla birlikte. Bu yeni yaşamın getirdiği güvenlik ve emniyet hoşuma gitmişti; bir kez bile tüm bu enerji ya da gürültüden bunalmamıştım. Aksine, onsuz kendimi çaresizce yalnız hissederdim.

Ama her şeyin geçici olduğunu bildiğimden, şimdiden varlığıma sızan bir kayıp duygusu vardı. Şu anda başka birinin hayatını yaşıyordum ve eninde sonunda gerçekler tekrar yüzüme çarpacaktı.

TErtesi gün de aynı şekilde devam etti. Yürüdük ve ben yaratıkları topladım - artık en arkada olmalıydım ki ordu arkamda yayılabilsin.

Shadow ve Ixana bana yakın durdular, bu sinir bozucuydu, çünkü Shadow beni hayatımın bir santimi içinde becerdiğinden beri onlardan uzak durmaya çalışıyordum.

Bugün onların konuşmalarını duyacak kadar "şanslıydım". "Çocukluğumuzu hatırlıyor musun?"

Ixana, "Çocukluğumuzu hatırlıyor musun?" dedi. gülüyor, diğer herkes buz kesmişken ona sıcak davranıyordu. "Kız kardeşin ikimize de eziyet ederdi ve ailenin evinin yakınındaki o devasa labirentte saklanırdık."

Shadow'un gürleyen kahkahasında tanıdık bir yan vardı, çünkü o da geçmiş anılara kapılmıştı. "Cristell'in şeytani bir sürtük olduğunu o zamanlar bile bilmeliydim. Bana zarar vermek için her fırsatı değerlendirirdi. Ya da başımı belaya sokmak için. En sevdiği eğlence bana 'küçük kurtçuk varis' demekti."

Ixana gülmedi. "Evet, o her zaman korkunçtu. Kendisi her zaman küçük kardeşinin gücü altında var olurken, senin en büyük gücü miras almak için doğmuş olmanı kıskanır ve kin beslerdi. Sonunda onu çılgına çeviren de bu oldu."

Shadow'un yüzünü göremiyordum ama kaslarındaki gerginliğin farkındaydım. "Annem güvenilebileceğim tek kişiydi," dedi. "Diyarın dışında kalmanın en zor kısmı bu oldu. Kaderimdeki gücü kaybetmek değil, onu kaybetmek."

Ixana elini onun omzuna koydu ve ben de kendimi ayaklarıma bakmaya zorlayarak botlarımın altında uçuşan küçük toz zerreciklerini izledim. Shadow günlerdir bana yeni kıyafetler tedarik ediyordu ama botlar vazgeçilmezdi.

"Kaçmama yardım eden annendi," dedi usulca. "Çünkü bir gün geri döneceğini ve benimle birlikte Cristell'i alaşağı edeceğimizi biliyordu."

İşte bayanlar ve baylar, bir ruh böyle paramparça olur.

Yani, benimki değil elbette, çünkü ben bundan daha sert bir malzemedен yapılmıştım. Ama canavar tanrıyı evcilleştirebileceğini düşünen tüm hanımlar şu anda yastıklarına gömülmüş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorlardı.

"Onu en son ne zaman gördün?" Gölge sordu.

Ixana sonunda elini çekti ve aynı anda başını salladı. "O günden beri, yani binlerce devir öncesinden beri. Kaybolduğuna dair söylentiler duydum ve belki de kız kardeşin seninle herhangi bir bağ hissedenden ailenin geri kalanından kurtulmayı başarmıştır diye merak ettim."

Gölge'nin alevleri canlandı, etrafımıza ısı saçan şiddetli bir yanıktı. Ixana sıçrayarak uzaklaştı, belli ki onun ateşli yanından hoşlanmamıştı. Bu sırada ben sadece o lanet alev dolu deve tırmanmak ve gücünün her zerresini emmek istiyordum.

"Cristell acı çekecek." Hırladı. "Bu kesin. Ama anneme zarar verirse, o zaman bunu çok daha kötü hale getiririm."

Ixana, "Çok yakında onları yenmek için yeterli güce sahip olacağız," dedi ve sesi fazlasıyla memnun geliyordu. "Aralarında

taş ve yaratık ordunuz, kraliyet ailesinin hiçbir şansı yok."

Bu orduyu sadece onları yenmek için kullanacaktım, böylece yaratıkları özgür bırakıp topraklarını geri alabilecektik. Ve evet, Gölge'nin ailesinin gerçek lideri olarak yerini alması bir avantajdı, ama aynı zamanda iki ucu keskin bir kılıçtı. Yüce Varlık görevini üstlendikten sonra, sonsuza dek ulaşamayacağım bir yerde olacaktı.

"Affedersiniz," diyerek araya girdim ve nedense ben konuştuğum anda Gölge'nin alevleri söndü. Gözlerimiz buluştu ve her zaman olduğu gibi aramızdaki farkındalık vızıltısı tamamen düz zeminde tökezlememe yetti. "Nexus'a varmamıza ne kadar kaldı?"

Ixana kaşlarını çatı. Gölge'yle geçirdiği küçük kaynaşma zamanını bölmemden hoşlanmıyor muydu? Zor iş, şekerim.

"Bir gün daha yürüyeceğimi tahmin ediyorum," dedi sert bir sesle. "Tabii hızınızı koruyabilirsiniz."

"Bizi koruyan yüzlerce gölge yarattığı taşırken sürdürdüğüm hızı mı kastediyorsun?"

Burada tüm ağır işleri kimin yaptığını unutmamasına gerek yoktu. Yaratıklar çılgık atıp böğürürken ve gökyüzüne seslenirken arkamda bir kakofoni vardı ve onun bakışları korku dolu bir ifadeyle sağa sola savrulurken küçük bir tatmin duygusu hissettim.

"Tabii ki. Harika gidiyorsun." Aslında bana dokunmak için uzandı. Son birkaç gündür bunu sık sık yapıyordu, güven verici olmaya çalışıyordu ama çoğunlukla ürkütücüydü. Buz gibi dokunuşundan kurtulma dürtüsüyle savaşıarak elini çektiğinde minnettar oldum. "Tahta yeniden oturmamıza yardım ettiğin için sana minnettarız, değil mi sevgilim?"

Shadow'a döndü, yüzümde beliren sıkık ifadeyi fark etmemişti. Kullandığı kelimenin tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çevirisi açıkça şöyleydi

Bu da bende yaratıklarımı kötülük için kullanma isteği uyandırdı. Yapmadım, çünkü onlar aslında düşmanlarımı yok edecek kişisel ordum değildi, ama kesinlikle cazipti.

"O benim tahtım," dedi Shadow huysuzca ve şimdi dikkatimi çekmişti. "Benden sakladığın gücüm ve taşım."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sana topraklarımı korumak için onu saklamam gerektiğini söyledim. Taş olmazsa, oradaki her varlık Gri Topraklar'ın haydut yaratıklarının kurbanı olur. Bunun vicdanını sızlatmasını istemezsin, değil mi?"

Gölge ona doğru döndü, onunla geçirdiğim ilk günlerden tanıdığım o hızlı ve korkutucu hareketlerden biriydi bu. "Taş olmadan doğuştan gelen hakkımı kabul edemem. Sabırlı davrandım; senin yönteminle hallettik. Ama Gri Topraklar'ı kan taşı olmadan terk etmeyi reddediyorum. Anlaşıldı mı?"

Sertçe yutkundu. "Evet ve o zamana kadar Mera'nın yönetimi altındaki yaratıklar için her şey yoluna girmiş olacak. Taşın korumasına artık gerek kalmayacak ve biz bunu yaptığımızda halkım da kraliyet yerleşkesine doğru yola çıkacak."

Her şeyi çözmüştü. Tanrım, her şeyi ayarlamıştı. Ixana'nın bunu yıllardır planladığını söyleyebilirim. Gölge Canavar masalındaki "prens" olmayı hayal ediyordu. Ama fark etmediği şey, bunun o tür bir masal olmadığıydı.

Bu, buradan çok uzak dünyalarda yaşayan varlıklar tarafından hem korkulan hem de saygı duyulan kırık bir canavarla karanlıkta çizgili biriydi. Güçlü dostları ve iki kütüphanesi olan Gölge. O, diyarın Yüce Varlığı olmaktan çok daha fazlasıydı.

Onu evinden kovduklarında, kaderinin akışını değiştirmişlerdi ve şimdi neyle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Çok bağımsızdı ve tacı paylaşmak istemediğinden neredeyse emindim -en sevdiğim ejderha şekil değiştiren serim üzerine bahse girerdim-

herhangi biriyle. T a h t ı n a sahip çıkmak için yüzyıllarca beklemişti... kaderine.

O da onun kaderi.

Gerçek eşlere karşı çıkamazdım ama bu ikisi şimdiye kadar gördüklerimin en tuhafıydı. Burada da şekil değiştirenlerde olduğu gibi aynı şekilde mi işliyordu? Bizim gerçek eşlere sahip olmamızın sebebinin bu topraklardaki kraliyet ailesinin gerçek eşlere sahip olması olduğunu sanıyordum.

Shadow bildiği şeyi yaratmıştı. Değil mi?

"Bir insan gerçek eşini nasıl bulur?" O gece uyumaya hazırlanırken sordum. Cevapsız sorulara daha fazla dayanamadım. "Gölge Diyarı'nda mı?"

Ixana'nın buz gibi bakışları ısındı. "Doğumda verilen bir söz"dr. Genellikle iki kraliyet ailesi arasında olur. Benimki Trinity'nin kuzeybatısındaki Holister'dan. Böylesine güçlü ve kudretli bir eşe sahip olduğum için büyük onur duydum."

Bekle bir dakika.

"Bana büyülü bir bağlantı olmadığını mı söylüyorsun?" diye onayladım. "Bu sadece görücü usulü bir evlilik mi?"

Tamam, şimdi her şey çok daha anlamlıydı, özellikle de Shadow'un ona karşı genel ilgisizliği. Bu, Gölge'nin sadece aralarındaki bağla ilgisi olmayan nedenlerden dolayı burada kaldığına dair güvencesine g veriyordu.

Ve bu konuda gizliden gizliye mutluluk dansı yapmadıysam ne olayım.

"İlk bağ ebeveynlerimiz tarafından kurulur," dedi Shadow ve gözlerinde yanan alev bana bunun en sevdiği konuşma konusu olmadığını söyledi. "Sonra iki ocuk arasında bir bağ oluşur. Bir söz verme töreni gibi. Bu da biz g çağına gelene kadar devam eder ve son bağ yirmi iki yaşında pekişir."

"Soyulduk," dedi Ixana acı acı. "Shadow'un kaderine yükseldiği gece gerçekleşmesi gerekiyordu. Son bağımıza çok yaklaştık."

"Şekil değiştirenler için durum farklı," dedim usulca. "Biz kendimizinkini ilk vardiyada buluruz, eğer yakınlardaysa. Kurtlarımız birbirlerini hemen tanır ve bunu hissedersiniz... göğsünüzde şimşek çakması gibi. Diğerine dair bir farkındalık. Onların her yönden size denk olması gerekir: güç, kuvvet, ruh."

Shadow'un elleri avuçtan avuca savurduğu kaya parçasının üzerinde esnedi ve artık toz olmuştu.

Ixana öne doğru eğilirken bunu fark etmemiş gibiydi. "Peki senin gerçek bir eşin var mı?"

Homurdandım. "Bencil bir alfa. Bu benim hakkımda ne söyler bilmiyorum ama aramızdaki bağı fark ettiğimizden beri onunla pek vakit geçirmedi." Başımı sessizce sırtan Gölge'ye doğru salladım. "Ondan hemen sonra şuradaki Canavar beni kaçırdı ve o zamandan beri hayatım onun ellerinde."

Yüz ifadesi bana hayatımın sadece onun ellerinde olmadığını hatırlatıyordu. O benim her parçama sahipti ve ben onun içimde canlandırdığı arzusun esiriydim.

"Onu neden aldın?" Ixana Shadow'a sordu ve *nihayet* bakışlarını benden ayırdığında, o delici bakıştan sonra kendimi çıplak hissederek ürperdim.

"Gölge Âlemi'ne dokundu. Dışarıda geçirdiğim zamanın çoğunda Cristell'in büyüsunün etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ve sonunda başka bir yol için bu küçük umut vardı."

"Kaçan gölge yaratıkları yakalamak için yardımına ihtiyacı varmış gibi davrandı," diyerek araya girdim. "Oysa gerçekte sadece dünyalarımız arasındaki kapıyı açmamı istiyordu."

Ve bunu kimse yapamazken ben yapmıştım. Burada olmamızın iyi bir haber olup olmadığından hâlâ emin olmasam da bunu bir zafer olarak kabul edebilirdim. Lanet eşiyle birlikte.

Gölge'nin dudakları kıvrıldı. "Yapabileceğin her şeyi bilseydim daha da büyük bir yardımın olabilirmiş meğer."

Omuz silktilim. "İkimizi de şaşırttın. Ama sonunda benden istediğini aldın."

Kıkırdarken omuzlarını kaldırdı. Karanlık, dumanlı bir ses. "Beklediğimden çok daha fazlası."

Sadece bir moron bu imayı kaçırabilirdi ama anlaşılan Ixana onun söylediklerindeki gerçeği duymak istemiyordu. "Gölge'nin senin yardımına ihtiyacı olduğu için çok mutluyum. Sonunda Cristell'in büyüünün gücünü nasıl atlatacağını buldun. Hiç bitmeyen bir yaratık rotasyonu kullandı, tarihimizdeki en büyük enerji kayıplarından biri. Topraklarımızı neredeyse iflas ettirdi ve krallıktaki kuraklık benzeri koşullara katkıda bulundu."

"Asıl sorun büyüünün kendisiydi," dedi Shadow. "Çok zekice ve uyarlanabilirdi. Onu alt etmek için ne yaparsam yapayım, güç bir sonraki saldırımı önceden tahmin ediyordu. Cristell büyü işinde iyiydi ama yarattığı illüzyonlar asla onun işi gibi hissettirmedi."

Ixana hemen söze girdi. "Cristell pek çok gizli gücü olan bir kraliyet mensubudur. Doğrusu, büyü dokuma konusundaki becerisi rakipsiz; onu bunca yıldır tahtta tutan tek şey bu oldu. Bölgenizdeki kraliyet mensupları ve azatlılar, en azından ilk başta, bir yabancıyı kabul etmek istemediler ama sonunda ona karşı çıkanları susturdu."

"Bu büyü dokuma işi," diye araya girdi Angel ve her zaman olduğu gibi o konuştuğunda herkes dikkat kesiliyordu, "onu ortadan kaldırırken karşılaşacağımız en büyük sorun olacak. Yıllar boyunca çok yoğun ve karmaşık menkul kıymetler ördüğüne şüphe yok."

"Inky bana Kristoff'tan neyle karşı karşıya olduğumuzu biraz öğrendiğini söyledi." Gölge ona söyledi. Muhtemelen kayıp olan ve muhtemelen bize ihanet eden arkadaşından bahsedeli uzun zaman olmuştu.

Angel başını salladı. "Yerleşkesini ziyaret etmeyeli uzun zaman olduğu için önerecek pek bir şeyi yoktu. Tek uyarısı beklenmeyeni beklemektir. Cristell'in etrafında sürekli değişen bir güvenlik var ve neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. En iyi tavsiyesi güç kaynağını kesmektir; kontrol ettiği yaratıklarla bağlantısını kesin."

Pekala, Eğer Orada oldu bir şey I oldu iyiat, o megaloman kraliyet ailesinden yaratık çalışıyordu. Lafı açılmışken... Ixana'ya döndüm.

"Kristoff'a ne oldu?"

bizi yakaladı mı?"

Boğazını temizledi ama onun yerine Gölge cevap verdi. "Onu bıraktığımız yerde hâlâ güvende olduğuna dair bana güvence veriyor." Belli ki bu soruyu ona özel sohbetlerinden birinde zaten sormuştu ama cevabından tatmin olmamıştı. Benim zeki yaratığım onun saçmaladığını biliyordu ve tüm sırlarını ortaya çıkarması an meselesiydi.

Bekleyemedim.

W Ertesi gün sessiz bir gruptuk. Topladığım yaratıkların verdiği gerginlik beni zorluyordu ve grubumuzun gerisinde kaldım. Bu Tuhaf bir yorgunluk, Dünya'da yaratıkları tutarken hissettiğim gibi değil ama bacaklarımın normalden daha ağır olmasına yetecek kadar.

"Çok yakında Nexus'a ulaşacağız," dedi Ixana. "Açıkçası buraya hiç gelmedim, çünkü bu kadar uzağa gitmeden çok önce sisler ve yaratıklar tarafından yok edilmiş olurdum ve ne bulacağımızı görmek için ben de en az sizin kadar meraklıyım."

"Bildiğim kadarıyla kimse bu kutsal yere gitmedi, doğru mu?" Gölge gürledi.

Ixana, "Bildiğim kadarıyla, yeterince güçlü kimse olmadı," diye onayladı.

"Enerjisini hissedebiliyorum," dedi Angel, başını arkaya eğmiş, kanatları da güç için havayı kokluyormuş gibi genişliyordu. "Ölüm diyarında bir yaşam noktası."

Beni çağırıyordu. Aslında tüm zaman boyunca öyleydi ve bu kadar yakinken, kutupsal karşıtına doğru sürüklenen bir mıkknatis gibiydim.

"Mera?" Gölge sordu.

Kendimi yeniden yönlendirmek için başımı salladım. "Beni çağırıyor." Nefes aldım. "Âleme ilk dokunduğumda da aynı çekimi hissettim. Seni ilk gördüğümde. Hayatıma ilk kez bir yaratık girdiğinde."

Shadow'un çekimi en güçlü olanıydı ve onu görmezden gelmeyi, ondan nefret etmeyi, hatta onu becermeyi bile denedim, ama hiçbir şey vücudumun derinliklerindeki o hissi değıştirmedii.

Şeytanlarımız eşleşti.

Ruhlarımız eşleşti.

Bu, beni her an yok edebilecek mutlak bir gerçektii.

"Nexus'u görebiliyorum," dedi Angel, üstümüzde uçmak için kendini yukarı kaldırarak.

Yanımdan nadiren uzaklaşan abervoqlardan birini işaret ettim. Tek kelime etmeme gerek kalmadan tam olarak ne istediğimi biliyordu. Ayıya benzeyen pençeleriyle beni pençelerken, beni kaldırmaya başladığında karnım deşilmediği için şanslıydım.

"Hayır!" Gölge öfkelen-di ve hareketlerini kesti.

Ixana ellerini onun üzerine koyarak ilerlemesini engellemeye çalıştı. "Sevgilim, yardım etmesi gereken bir ordusu var. Artık sana ihtiyaç yok."

Shadow ve ben, tonlarca bokun söylenmediği ve zihinsel olarak ısrar etmesi için ona yalvardığım uzun, uzun bir bakışmayla şeyimizi yaptık. Nedense bu, tarafını seçmesi gereken anmış gibi geliyordu. Benim ya da Ixana'nın. Sözler iyi ve güzeldi ama her şeyi söyleyen eylemlerdi.

"Benim," diye gürledi usulca. Kalbim küt küt atmaya başladı. "Ben öyle olmadığını söyleyene kadar Mera Callahan bana ait."

İki adımda beni abervoq'un elinden aldı ve her yarı-zeki yaratık gibi o da karşı koymadı. Özellikle de benim bu anlaşımdan memnun olduğumu bildiği için. Gölge'yle bu anları olabildiğince çok yaşamak istiyordum. Sonunda hayat bizi ayırsa bile.

Shadow'un belimi kavrayışı yumuşadı ve beni sanki hiçbir şey değilmişim gibi kaldırıp omzuna oturttu. Bir tarafa tünemiştım, ilk başta garipti ama o yürüdükçe cüssesi büyüdü. Gittikçe büyüdü, ta ki devasa olana kadar ve ben rahatça oturabiliyor, kilometrelerce uzağı görebiliyordum.

Angel yanımda sürüklendi ve yaratıklar aşağıda seslerini duyurdular. "Vay canına." Nexus görüldüğünde nefesim kesildi. Çölün ortasında bir vahaydı. Evimdeki gibi yeşil değil, parlak sarılar ve kırmızılar vardı. Sanki bir ateş bulutu yükselmişti, ama ateş etkileyici bir taş çitin arkasına inşa edilmişti ve sadece kemerli kırmızı taştan bir girişı vardı.

"Son güç," dedi Gölge, onu da görebiliyordu.

"Bu toprakları restore etmeliyiz," dedim ona. "Bir zamanlar çok güzel olmalı, vahşı ve evcilleşmemiş yaratıkların dolaştığı. İki sis güçlü ve iç içe geçmişken."

Gece yarısı bana bu dünyadan parçalar göstermişti ve şimdi o görüntülerin buradan olduğunu görüyordum. Birçoğu asillerin açgözlülüğünün burayı soyup soğana çevirmesinden öncesine ait olmalıydı.

"Buraya eskiden *Paldeena* denirdi. Bolluk ülkesi," dedi Gölge hüzünle. "Benim zamanımdan çok önce tabii. Ben burayı sadece 'Gri Topraklar' olarak biliyorum ama bir zamanlar burası bizim cennetimizdi."

Yine öyle olabilir. Bunun gerçekliğini içten içe hissediyordum. Burası yeniden *bolluk ülkesi* olabilirdi. Farkına vardığım anda, buradaki potansiyeli gözümün önüne getirdiğimde kendimi daha iyi hissettim. Yaratıklarım bir kez daha cennete sahip olacaklardı.

Önüme bakmaya o kadar odaklanmışım ki, aşağı bakana kadar Gölge'nin boyunun ne kadar uzadığını fark etmemiştim. "Vay anasını," diye bağırdım, en az yirmi metre altımızdaki yere bakarak. "Boy sınırınız var mı?"

Shadow güldü ama ben onun kocaman omzuna o kadar rahat oturmuştum ki neredeyse hiç kıpırdamadım. "Daha önce yüz kere gittim."

"Yüz metre mi?" Çığlık attım.

Bir kahkaha daha.

"Bunu gerçekten hayal edemiyorum ve lütfen bana şu anda göstermeye karar vermeyin."

"Shadow gibi şekil değiştiren birini daha önce hiç görmemiştim," dedi Angel, hâlâ yanımızda uçarken, çarpıcı ve güçlü kanatlarını süzülüşleri arasında çırpıyordu. "Bu kesinlikle eşsiz bir güç."

Omuz silkti, omuzları çökmeden önce beni bir an için daha da yukarı kaldırdı. "Bu yeteneği diyardan atıldığımda geliştirdim. Inky ve ben, burada kalmak için çabalarken, asla sahip olmamam gereken enerjiyi kendimde topladığımı tahmin ediyoruz. Tıpkı yanıma çektiğim Inky gibi, bu diğer yetenekler de doğuştan bana ait değildi."

"Onlar artık senin," dedi Angel. "Güç böyle tuhaf bir şeydir. Bir kez komuta edildiğinde, komutana uyum sağlar. Eğer burada kalsaydın ve mantonu alsaydın olacağından çok daha fazlası oldun. Bu diyarı yöneten en güçlü Yüce Varlık olacaksın."

Shadow'un bu gözlemden memnun olmasını beklerdim ama dudaklarında kendini beğenmiş bir bükülme yoktu. Ne bir onay ne de bir heyecan belirtisi. Neredeyse boyun eğmiş görünüyordu.

Bu, diğer taraftaki *çimlerin her zaman daha yeşil olmadığı* şeylerden biri miydi? Shadow bunu o kadar uzun zamandır istiyordu ki, hedeflerine bu kadar yakın olmanın bazı yönlerinin bunaltıcı olmasını beklerdim. Ama her şey söylenip bittiğinde ve tahtına oturduğunda, aşağıdaki zemin kız kardeşinin parçalarıyla süslendiğinde, sonunda memnun hissedecekti. Öyle değil mi?

Bu, arkadaşşı peşimizde olmadan Shadow'la konuşmak için son şansım olabileceğinden, sormak zorundaydım. "Ixana'ya geri dönmek her zaman planının bir parçası mıydı?"

Angel bile onu dikkatle izliyor, yanıtını duymayı bekliyordu. "İlk başta evet," dedi sonunda. Gözleri altımızda yürüyen arkadaşının olduğu yere kaydı, yüzü soğuk çizgilerle belirlenmişti, vahşi ve çok...

"O çok güzel," dedim çünkü öyleydi. Güzel ve şeytani.

Bunu kabul etmedi. "İxana uzun zamandır benim için bir öncelik değil." Bakışlarını ondan kaldırdı. "Birbirimizi birkaç dağınık yıl, ömürler öncesinden tanıyorduk. Aramızda bir bağ vardı ama zaman geçtikçe onu daha az düşünür oldum. Buradaki eş atama yöntemini pek benimsemiyorum. Bu yüzden aynı şeyi şekil değiştirenler için planlamadım. Bir ruh bağlantısı her zaman daha güçlü olacaktır." Konuyu değiştirmeden önce, *en azından ben bunu tercih ederdim* gibi bir şeyler mırıldanarak sözünü kesti.

"Yakında Nexus'a ulaşacağız. Gücünün nereden geldiğini öğrenmeye hazır mısın?"

Homurdandım. "İyi deneme, dostum. Ama son konumla işim bitmedi. Madem gerçek eşini beklemiyordun, ona dönmek ve son bağı sağlamlaştırmak istiyordun, o zaman neden benden önce kimseyi öpmedin?"

Derin bir nefes aldı. "Bazı nedenlerden dolayı, tutunduğum tek şey buydu, ta ki..."

Ben. "Neden?" Nefes aldım.

Shadow gergindi, omuzları kığımın altında sertleşiyordu. "Nedenini biliyorsun, Sunshine."

Şimdi gergindim ama nedenini biliyordum. Şeytanlarımız eşleşmişti.

Ruhlarımız eşleşti.

Biz rastgele bir ilişkiden daha fazlasıydık. Gölge Diyarı'na dokunduğum ve onu dünyama çektiğim ilk andan beri daha fazlasıydık. Ama neden daha fazlasıydık?

Neden eşleştik?

Peki bu geleceğimiz için ne anlama geliyordu?

Shadow sonunda beni ayağa kaldırdı ve onun normal boyuna döndüğünü görmek beni biraz üzdü. Gücünü gerçekten serbest bıraktığında onda hükmedici ve büyüleyici bir varlık vardı.

Biz ayrıyken Ixana ona doğru yaklaşıırken çok daha mutlu görünüyordu ve ben gözümü kaçırmak zorunda kaldım çünkü görünüşe göre bu manzarayı kaldırmaya hazır değildim. Şeytani yaratığıma birazcık aşıkken olmazdı.

Gri Topraklar'da şu ana kadar ilk gerçek yükselti olan bir yokuşun başlangıcına ulaştığımızda yaratıklarım canlandı. Nexus'un küçük bir tepenin zirvesinde olduğu anlaşılıyordu, ancak manzaranın rengi nedeniyle, hiçbirimiz tam tepenin üstüne gelene kadar bunu bilmiyorduk.

Kraliyet ailesi bu toprakların enerjisini tüketmeden önce burada dağlar, vadiler ve diğer eşsiz manzaralar olup olmadığını merak ettim. Kraliyetin açgözlülüğü yüzünden başka neler kaybedilmişti?

Taş kemerlere doğru yükseldikçe, yaratıklarımın benim aramdaki bağlantı da artıyordu. İri yarı, iri yarı, zaman zaman korkutucu yaratıklardan oluşan devasa sıraya bakarken büyüleyici bir manzarayla karşılaştım. Bu kadarının tepenin zirvesine sığması mümkün değildi,

Tabii Nexus'un büyüklüğü de bulunduğumuz yerden aldatici görünmüyordu ama mümkün olduğunca yaklaşıacaktı.

Ixana saçlarını sallayarak, "Şu orijinal büyüü hisset," dedi. Etrafında dönüyordu ve ben de ilk dönüşümümde kendimin kininde benzer bir şey yaptığını hatırladım. O zaman bile bu topraklarla olan bağlantım ortaya çıkmış mıydı? Shadow'un teni alevlerle dans ediyordu ve bunun büyüye bir tepki olduğunu biliyordum. Enerjinin beni de kapladığını hissettim, benim alevlerim de onunkilerle eşleşerek yükseliyordu. vücudum boyunca.

Angel genişçe sıırttı. "Ölümsüz bir tanrıça gibi görünüyorsun," dedi, gözleri bana kilitlenmişti. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güçlü halin."

Beni Dünya'da görmemişti ama bir şekilde burada daha fazlası olduğumu zaten biliyordum.

Shadow uzandı ve elini yan tarafımda gezdirdi, alevlerimiz aşıklar gibi dans edip birbirine dolandı ve tenimden daha fazlasını okşadığı hissiyle gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Darkor!" Ixana dedi ki. "Ne yapıyorsun? Neden senin gücüne sahip?" Sözleri öfkeliydi ama ses tonu öyle değildi. Garipti. Ama aslında buna şaşırmamış gibi hissediyordu.

Shadow onu görmezden geldi. Beni öpecekti ve her ne kadar öpmesini istesem de bunun zamanımız olmayan bir drama yol açacağını biliyordum.

Kendimi geri çektim. "Zamanımız kalmadı," diye homurdandım, sesim homurdanan canavarımın dışı versiyonu gibiydi.

Kıkırdadı. "Benden uzun süre kaçamazsın, Günışığı."

"İstemiyorum, Gölge."

Shadowshine. Bu çift ismini sallayacaktık... eğer işlerimizi yoluna koyabilirsek.

Ixana alçak sesle alay ederek buz gibi bir gücün aramızda yükselmesine neden oldu. Ne yazık ki ateşimiz onun karlı büyüünün ulaşamayacağı bir yerdeydi. Alevlerimize zarar bile veremedi,

Ama yine *Gölge ve Ixana* meselesiyle uğraşmamayı seçerek uzaklaşmayı tercih ettim. Uzaktan gördüğüm kırmızı kemerli girişe doğru ilerlerken hızımı artırdım.

Gece yarısı herhangi bir tehlikeye karşı gözlerini dört açarak ilerledi. *Şu ana kadar her yer temiz.*

Harika bir haber.

Angel da önden uçuş fırsatını değerlendirdi ve ben de onu daha güvende olduğunu hissettiğim yanıma çağırabilmeyi diledim. Şüphesiz bu, zorlu savaşçı için aşağılayıcı olurdu; endişeli bir anne gibi üzerine titrenmesini pek hoş karşılamazdı.

Denemek benim içgüdüm olsa bile.

Kemere ulaştığımda yanımda sadece birkaç abervoq vardı; geri kalanlar tepenin aşağısına dağılmıştı. Orada iyi olacaklardı, bu yüzden içeri girmeye ve bu Nexus'un tam olarak ne olduğunu görmeye karar verdim. Günlerdir beni çağıran, ıssız Gri Topraklar boyunca sürükleyen şey.

"Bekle!" Shadow seslendi ama bunu yapmak için artık çok geçti.

Eşiği geçip kırmızı ve altın rengi bir diyara girdiğimde, soğuk bir güç tenimde tümsekler oluşturdu. Gölgenin renkleri. En ham haliyle sislerin rengi. Gölge bu diyarda başka hiç kimsenin yapamadığını yapmak için doğduğundan, bu çok mantıklıydı.

İleriye doğru bir adım daha atıp, her şeyi kavramak için başımı geriye eğdiğimde başka hiçbir şey olmadı. Güç omurgam boyunca ilerliyordu ve döndüğümde başka kimsenin kemerli geçitten geçmediğini fark ettim.

Bir şey onları dışarıda tutuyordu.

Ne...?

Neyse ki Midnight hâlâ benimle iletişim kurabiliyor. *Bir sebepten dolayı engelleniyoruz. Biz olmadan orada olmanı istiyorlar. Dikkatli ol.*

Bunu düşünecek zamanım bile olmamıştı ki başka bir varlık görüş alanıma girdi. İlk başta, yollarını takip eden ışık patlaması kim olduğunu anlamam için çok parlaktı ve Gölge'ye geri dönmek daha akıllıca olacak olsa da yapmadım.

Işığa doğru bir adım attım.

Beni içine çekerken, enerjinin her tarafına yayılmış olan aşinalık duygusu beni şaşırttı. Arazi de tanıdıktı, su çukurları ve doğanın -çoğunlukla altın ve kırmızı çeşitliliğin- etrafa saçıldığı bu cennet cebi.

Ama benim asıl odak noktam figürdü.

Sanki son ana kadar onu görmemi istememiş gibi, ışık nihayet hafiflediğinde aramızda sadece bir metre vardı. Güzel ve *tanıdık* gözlere baktım.

Halüsinasyon görüp görmediğimi anlamaya çalışırken kalbim göğsüme çarptı.

Bu yer halüsinasyon görmenize neden olabilir mi? Sevdiklerini görmene?

"Dannie?" Fısıldadım.

Dünya'daki haliyle tamamen aynı görünmüyordu. Bu versiyonu biraz daha uzun ve inceydi, çok daha gençti ve dağınık sarı bukleleri omurgasından aşağıya doğru uzanıyordu. Nexus'a hem uyum sağlayan hem de onunla kontrast oluşturan parlak kırmızı cübbeler giyiyordu.

İşte buradaydı, bir güneş tanrıçası gibi görünüyordu. Yüzündeki azarlayıcı bakışa kadar çok canlı bir tanrıça. "Benim küçük Mera'm. Dost mu düşman mı olduğum hakkında hiçbir fikrin yoktu ve doğrudan yörüngeme girdin."

Gözlerim yanarken dudaklarım titredi, boğazım düğümlendi. "Nasıl?" Kısık sesle söyledim. "Buraya nasıl geldin?"

Elimi tuttu ve umutsuzca uzak tutmaya çalıştığım gözyaşlarım bariyerlerini aştı. "Konuşacak çok şeyimiz var Mera." Sesi sakın ve sıcaktı.

"Diğerlerinin içeri girmesine izin vermeden önce seni bir an görmek istedim."

Sertçe, acıyla yutkundum, kıvrılıp hüngür hüngür ağlama isteğim ona karşı savaşısam bile çok güçlüydü. "Lütfen onları içeri alın," diye boğuldum, "ve bir daha ortadan kaybolmayacağınıza söz verin."

"Hiçbir yere gitmiyorum, tatlım."

Gözyaşları serbest kaldı ve kemerli geçide gitmeden önce bir elini yanağıma dokundurdu. Enerji bariyerine bir şey yaptı ve bariyer düştüğünde Gölge -Öfkeli ve alevler içindeydi. Dannie'ye bir saniye bile bakmadı, tüm dikkatini bana vermişti. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım, yüzümü ona doğru kaldırdım, yanaklarımda hâlâ silme zahmetine katlanmadığım nem vardı. "Bunlar mutluluk gözyaşları."

Bu nihayet endişesini gidermiş gibi görünüyordu ve onu yeniden Anubis-a-fied olarak görmemize dakikalar kaldığını hissediyordum. Beni kendine yaklaştırdı ve sonunda Dannie'ye dönerek onu onaylarken önümde durdu.

Bize doğru yürüyordu, uzun, kırmızı cübbesi arkasından geliyordu. Daha da gerildi ve kafam karıştı. Elimi sırtına bastırarak, "Bu Dannie," dedim.

Gücünden bir kıvılcım hissettim ama bana zarar vermedi, yani bu bir uyarı değildi. Gölge başka bir şeye tepki veriyordu. Dannie'nin yüzü ona bakarken yumuşadı ve burada ne haltlar döndüğünü bilmemekten nefret ettim.

"Enerjin Dünya'dayken böyle hissettirmiyordu," diye homurdandı Gölge ve sesini hiç bu kadar... üzgün duymamıştım. "Krallığın ve kraliyet mensuplarının parıltılarını hissettim. Senin krallıklardan birinden olduğunu düşündüm. Sen olduğunu bilmiyordum."

Ona doğru uzandı ve tam onu, izni olmadan ona dokunmanın tehlikeleri konusunda uyarmak üzereyken, elini kendi eliyle karşıladı ve kocaman avucunu çok daha küçük olanın etrafına sardı.

"Seni çok özledim," dedi.

Tam çıldırmak üzereyken ve cevaplar istemeye başlayacakken Shadow cevap verdi. "Ben de seni özledim anne. Hem de çok."

Anne mi?

Dünya dönüyordu ve kısa bir an için kendimi utandırıp bayılmak üzere olup olmadığımı merak ettim. Dannie, Shadow'un annesi miydi?

Kim ve nasıl ve neden ve burada ne haltlar dönüyordu?

Angel şaşkınlığını görmüş olmalı ki bir anda yanıma uzandı. Desteğini özgürce verdi, bir koluyla beni sardı, ben de bir dokunuşla

İtiraf etmekten utanıyordum ama ihtiyacım vardı. Az önce duyduklarımın gerçekliği beni alt üst etmişti ve hangi kısmıyla başa çıkmanın daha zor olduğundan emin değildim.

Shadow'un odağı annesiydi -ne sikimse- ama benim de farkında olduğunu hissettim. Adam çoklu görevlerde çok iyiydi.

"Oturmalıyız," dedi Dannie, Nexus'un güzel topraklarını seyretmek istercesine kollarını iki yana açarak. Gri Topraklar'ın geri kalanının aksine, burada bol miktarda enerji ve yaşam vardı. Paldeena olduğu zamanlarda bu toprakların tamamına yayılmış olan şeyin bir tadı.

Dannie'yi takip ederken kimse tek kelime etmedi, Ixana bile. Bir tarlaya benzetebileceğim bir yerde ilerliyordu ama çimen yoktu. Ayağımızın altındaki altın rengi madde yumuşaktı, botlarımı yastıklıyordu ve eğilip ellerimi kadifemsi, bulutumsu maddede gezdirirken bunun ne olduğunu merak ettim.

Yapışkan ya da dokunması tuhaf değildi... Hoş bir histi. Sanki rahatça bir topun içine kıvrılıp, altından kırmızıya dönüşen ve dikkatsizce tekrar geri dönen bu alanda uyuyabilirmişim gibi

terk ettim. Gölge'nin gözlerine o kadar benziyordu ki göğsümde garip bir sızı hissettim.

Bunu bir kenara iterek grubun arkasına düştüm. Shadow ve Dannie önde birbirleriyle konuşuyorlardı ama ben ne konuşulduğunu duyamıyordum.

Bizi Nexus'un derinliklerine götürürken, neden kendi oğlundan önce beni görmek istediğini merak etmeye başladım. Onun "ölümü" yüzünden ne kadar yıkıldığımı biliyor muydu? Yoksa başka bir nedeni mi vardı? Her iki durumda da, kafamdaki *pek çok* soruya cevap bulmuş olmasını umuyordum.

Aslında içten içe onun kim olduğu gerçeğiyle pek de iyi başa çıkamıyordum. O artık benim Dannie'm gibi hissettirmiyordu; onun yerine, büyük olasılıkla ne olduğumu başından beri bilen ve bunu benden saklayan bir varlıktı.

Kendimi ihanete uğramış hissettim. Hiçbir şey inandığım gibi değil miydi? Babamın ölümü de bununla bağlantılı mıydı? Kendim hakkında gerçekten bir şey biliyor muydum?

Dannie hepimizin duyması için, "Bu nokta işe yarayacak," diye seslendi.

"Nokta" dereye benzeyen bir yerin yanındaydı ama su kırmızı ve yoğundu. Dannie kahverengi deri sandaletlerini çıkardı ve ayaklarını suya bıraktı, bunu yaparken de iç çekti.

"Dünya'daki nehirlerle çok benziyor," diye fısıldadı Angel kulağıma. "Jelatinden yapılmış bir nehir."

Çömelip elimi içinden geçirdiğimde, soğuk sıvının tenimi emmesi beni şaşırttı. Ne kadar derine inersem o kadar buz gibi ve yoğundu. Birkaç saniye sonra, bana karşı girdap gibi dönmesinin keyfini çıkardım.

Dannie, "Bu sisten doğmuştur ve orijinal enerjinin en saf halidir," diye açıkladı. "Hepiniz biraz almalısınız, enerjinizi yenilemelisiniz. Buna ihtiyacınız olacağına inanıyorum."

Shadow ve Ixana birer avuç alıp içtiler. Shadow'un bu noktaya kadar gerçekten bir şey yediğini hiç görmemiştim, ama açıkça bunun her yerindeydi.

Dannie bana "Senin için güvenli Mera," dedi.

Elimi çektiğimde küçük bir patlama sesi çıkarıp tamamen temizlendi. Kollarımı kavuşturarak ona ters ters baktım. "Peki senin ağzından çıkan tek bir kelimeye neden inanayım?"

Shadow'un annesine bağıracaktım ve dürüst olmak gerekirse, bunun onu kızdırıp kızdırmaması umurumda bile değildi.

Dannie tekrar ayağa kalktı, onları jöle deresinden çıkarırken iki patlama sesi duyuldu.

Bana yavaşça yaklaştı. "Sana bir özür ve açıklama borçluyum ve söz veriyorum ikisi de sana gelecek. Yine de önce enerji, çünkü tüm yaratıkların yükünü sen taşıyorsun. Biraz... yıpranmış hissediyorsun."

Shadow'un bakışları benimkilere kaydı ve kırık kemik olup olmadığını kontrol eder gibi beni inceledi. Yorgunluk dalgalar halinde gelip gidiyordu ama bunu dünyadan saklamakta oldukça iyi bir iş çıkardığımı hissediyordum. Görünüşe göre Dannie hariç tüm dünyadan. O kadından hiçbir şey saklayamazdım.

"Ne zamandır buradasın?" Ixana, durumumu hiç umursamadığı belli olan Dannie'ye sordu.

Dannie'nin gözlerinin rengi değişti, altın rengi tanıdık maviye karıştı. Bunu daha önce hiç görmemiştim... Gölge'nin gözlerindeki altın rengi ondan mı geliyordu?

"Oğlumun benden çalındığı günden beri buradayım."

O zaman Ixana'dan gerçekten hoşlanmadığını hissettim ve bu beni aptalca memnun etti. O zaman neden Cristell'den kaçmasına yardım etmişti? Oğluna olan sadakatinden mi?

Dannie içini çekti. "Her şeyi açıklamamın zamanı geldi ve bazılarının tüm bunlardaki rollerini anlamaları zor olacak, ancak herkes bana bağışlamak için sonuna kadar beklerse memnun olurum."

Dudaklarım seğirdi. Bu son kısım kesinlikle bana yönelikti.

"Ben bir kraliyet mensubu olarak doğmadım." İlk cümlesi tam bir fiyaskoydu. "Concordes'dan bile değilim."

Gölge'nin göğsü gümbürdedi ama kadının istediği gibi sessiz kaldı. "Ben bu topraklarda doğdum. Aslında tam burada."

Gölge geri çekildi, yüzü şaşkınlık içindeydi. "Burada sadece gölge yaratıklar doğar."

Dannie gülümsedi, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar karanlık ve ateşliydi. Önce Shadow tıkladı ve inanmaz bir şekilde başını salladı. "Bu mümkün değil," diye çıkıştı ona. "Danamain bir efsane ve senin enerjin de bir kraliyet enerjisine benziyor."

Gözlerindeki alevler tenine yayıldı ve Gölge gibi parladı. Isı yoğundu, bize doğru çarpıyor, hepimizi geri itiyordu. Bu alevlerin beni yakıp yakmayacağını merak ediyordum. Gölge'ninkiyle aynı ama bir şekilde farklı hissediyordum.

"Ben sizin bildiğiniz hiçbir şeye benzemiyorum," dedi, sesi daha önce hiç duymadığım kadar derindi. Sonra derisini döken bir yılan gibi başını arkaya yatırdı ve vücudu eriyip giderken kollarını yana açtı.

Dannie'nin durduğu yerde çok farklı bir varlık vardı. *Bir yaratık mı?* Kuşa benziyordu; uzun, alev rengi tüyleri ve bir metreyi bulan kuyruk tüyleri vardı. Ayrıca çok gerçek kırmızı ve altın rengi alevlerle kaplıydı.

Küllerinden anka kuşu doğacak.

Dannie bir anka kuşuydu, ya da en azından gerçekte var olmayan efsanevi bir yaratığa düşünebildiğim kadar yakın bir eşdeğerdi. Ama memlekette gördüğüm her anka kuşu görüntüsü Dannie'ye o kadar yakındı ki, neredeyse korkutucuydu.

Ben gördüklerim karşısında çılgına dönerken diğerleri de çılgına dönmüştü ama bir kez daha benden daha fazla bilgiye sahipti.

Angel bunu söylediğine inanamıyormuş gibi başını sallamadan önce, "Bu Danamain," diye nefes aldı. "Hayır. Ciddiyim. Sen bir efsanesin."

Ixana derin bir nefes aldı. "Sen orijinal yaratık mısın, Mainey? *Nasıl?* Yaratıkların gerçek anası?"

Onu Mainey olarak tanıyorlardı. Ben onu Dannie olarak tanıyordum.

Hepimizin arasında, o Danamain'di. Sadece onu bir araya getirecek tüm yapboz parçalarına sahip değildik.

Kendimi durduramayarak eski dostuma yaklaştım ve ellerimi alevlerinin arasında gezdirdim. Her zaman olduğu gibi, ateş beni içine çekti ve asla bırakmadı.

Yanık hoş bir şekilde sıcak ve rahatlatıcıydı, sanki kendi anneme eve dönen benmişim gibi. Shadow ile bir şekilde akraba olduğumuz düşüncesi beni bir kez daha panikletti ve görünüşe göre bunun cevabını sadece bir kişi biliyordu.

Yaratıkların Anası.

DAnnie, haklılığını kanıtladıktan sonra tekrar yer değiştirdi. Benim aksime, insansı formuna döndüğü anda kırmızı cübbesi ortaya çıktı.

"Özür dilerim," dedi ve doğrudan oğluyla konuşuyordu. "Bunu senden sakladığım için. Ama seni benden çaldıklarında çok küçüktün ve Mera'yı senin dünyana nasıl bırakacağımı bulana kadar bu diyardan kaçamazdım."

"Affedersiniz," diye araya girdim, az önce ne dediğini anlamaya çalışırken neredeyse bir milyon kez göz kırptım. "Beni serbest bıraktın... *Ne oluyor lan, Dannie?*"

Şimdi özür dileme sırası bendeydi. "Sana söyleyecek çok şeyim var, benim tatlı küçük kurdum. Ve gerçek benliğini bilmediğin uzun yıllar için özür dilerim, ama enerjini bir şekil değiştiren yavruya gönderdiğimde tam olarak beklediğim muhteşem yaratıksın."

Başımı salladım, söylediklerine inanmayı reddederken iki elimi önümde salladım. Gölge'nin yakınlardaki gürlemeleri uğursuzdu; annesinden kesinlikle mutsuzdu. "Bize her şeyi baştan anlatsan iyi olur," dedi. "Hiçbir şeyi atlama."

Dannie başıyla onayladı ve sonra bizi tekrar suyun başına oturmaya yönlendirdi. "Sisler enerjinizi geri kazandıracak," dedi,

"ve bu uzun bir hikaye. Restorasyonu kabul edin, bana güvenin."

Kimse ona güvenmiyordu, bu kesindi, ama bu konuda, oturarak itaat ettiler. Ayaklarımı jöle suyuna soktum ve neredeyse anında kendimi daha iyi hissettim. Dannie ve kahrolası ilaçları.

"Nexus'tan ilk çıkan bendim," dedi Dannie, doğrudan konuya girerek. "İlk yaratık. Ateş kuşu. Benim buradaki yerim bir rehberlik göreviydi. Yaratıkları dünyaya ben getirdim, bir tür anne olarak ve her birinin içinde benim enerjimden bir parça var. Yine de sadece bir parça; çoğu sislerin ham gücü. Burada savaşmazlar ya da mücadele etmezler, birbirlerinin zıttı değildirler."

Elini salladı. "Bir zamanlar bu topraklardaki her şey böyle görünüyordu, ama sonra uçurumdaki leicher sisleri kraliyetleri ve onların altındaki tüm varlıkları yarattı ve ondan sonra hiç huzur görmedik. Kraliyet ailesi çocuklarımı çaldı, onların saf enerjilerini kontrol edip kullandı ve bunu durdurmak için yapabileceğim çok az şey vardı. Nexus'un yakınında kalmak ve dengeyi korumakla yükümlüydüm."

Yani, hepimiz bunun tam olarak doğru olmadığını biliyorduk. Shadow doğduğunda Concordes'daydı ve Dünya'daydı. Açıkçası, hikayesinin o kısmına kadar gelmemiştik, ama yakında gelse iyi olur.

Devam ederken kimse sözünü kesmedi. "Sonunda, güç dengesini koruyarak kısa süreliğine Nexus'tan ayrılabiliriz kadar güçlendim. Soyluların yaratıklarına nasıl davrandığını gördüğümde, onları kurtarmak için bir plan yapmak zorunda kaldım. Ancak, kontrol edilen o kadar çok yaratık vardı ki, sadece kraliyet ailesini ortadan kaldırsaydım sislerin tüm dengesi yok olurdu." Hepimizin arasına baktı. "Denge çok önemli."

Şimdiye kadar bundan o kadar çok bahsetmişti ki, hepimizin konuyu anladığından emindim.

"Yani onları içeriden çıkarmaya mı karar verdin?" Shadow sonunda konuştu, sesi öfke ve öfkenin karanlık bir sisi gibiydi.

kafa karışıklığı. "Aralarındaki yerini alarak onları değiştirmek mi?"

Dannie üzgün bir gülümsemeye zorlanırken yüzü buruştu. "Söyledim. Ve işte sana borçlu olduğum bir gerçek daha: Cristell benim çocuğum değil. Başka bir kraliyet ailesinden, onlar bir lav patlamasında öldükten sonra evlat edinildi."

Shadow'un ifadesi değişmedi. Kız kardeşinin ona yaptıklarından sonra bu muhtemelen sevindirici bir haberdir.

"Nasıl doğdum ben?"

Canavarın kendisinden sağlam bir soru.

Dannie boğazını temizledi. "Babana aşık oldum. Kraliyet ailesini tanıdım ve birçoğunun beklediğim gibi canavarlar olmadığını hemen anladım. Ayrıca yaratıklarına da çoğunlukla kötü davranmadılar."

Stockholmed olmuştu. Onu suçlayamam. Gölge de beni aynı şekilde ele geçirmişti.

"Yani sonunda kendi kraliyet çocuğunu mu istedin?" Kendimi Shadow ile aynı soy ağacında bulmak üzere olduğuma dair endişemi bastıramayarak sordum. "Lütfen bana Shadow ile akraba olmadığımızı söyle."

"Akraba değilsiniz," dedi hiç tereddüt etmeden.

Teşekkür ederim. Hay sikeyim.

"Sen benim olduğum şeysin, yani Nexus'tan doğan bir yaratıksın."

Ona göz kırptım. "Özür dilerim. Az önce ne dedin sen?"

Nexus'tan doğan bir yaratık.

Sanki az önce kafama bomba atmamış gibi devam etti. "Bunu nasıl yapacağımı bulmak neredeyse iki bin Dünya yılımı aldı; Nexus'un başka bir anne yaratması gerektiğine inanması için ölüme yeterince yaklaşmam gerekiyordu. Tam umudumu yitirmişken sen ortaya çıktın." Bana gülümsedi. "Kendine Anne diyebilirsin

Yaratıkların en küçüğü. Sen ve ben saf yaratılıştan doğduk."

Ayaklarımın üzerindeydim ve çılgılık atmak istiyordum. Derimi yırtmak, bir ateş kuşuna dönüşmek ve gitmek, kim olduğumun temelini parçalayan bu varlıkları asla görmek zorunda kalmamak istedim.

"Nasıl?" Gölge ısırdı. "O zaman Mera nasıl Dünya'ya geldi? Benim şekil değiştirenlerimin içinde?"

Bu beni içimde patlamak üzere olan duygu volkanından uzaklaştırdı çünkü bu sorunun yanıtlanmasına ihtiyacım vardı. Dannie iç çekti. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama... Ben onun ilk halini yok ettim, bu da onu sınırlarından kurtardı. . sahip olmak için kal at ve Nexus. I gönderildi Kalan enerjiyi sana olan bağlantım sayesinde şekil değiştirenlere aktardım Darkor. Karmaşık bir d u r u m ama temelde benim sana olan bağım ve senin de şekil değiştirenlere olan bağın kapıdaki büyüüyü atlamamı sağladı ve böylece Mera'yı ihtiyacım olan yere yerleştirebildim. K a p ı y ı açacak kişi her zaman o olacaktı. ve Gölge Realm Kapı, beri onu enerji kaderinde eve dönmek vardı. Bu Nexus onu geri döndü."

"Shadow ve benim birbirimize karşı bir şeyler hissetmemizi sen mi sağladın?" Boğazım düğümlendi. Manipüle edilmekten daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu ve görünüşe göre bunu benliğimin her parçasıyla yapmıştı.

Ixana o anda kendini kaybetti ve beni nehre itmeye çalıştı. "Eşimi çalmaya çalıştığını biliyordum," diye bağırdı ama Shadow'un kocaman eli onu iterek durdurdu.

"Mera'ya dokunma," diye uyardı buzdan sürtüğü.

Dannie aramıza girdi, yarım gülümsemesi bana yüzlerce kez gördüğüm o bilmiş bakışını hatırlattı. "Hiçbir duyguyu manipüle etmedim. Sen ve Gölge ikiniz de güçlü varlıklarsınız, damarlarınızda yaratılışın sisleri dolaşıyor. Eğer birbirinizi öldürmeseydiniz, başka bir şey yapmanız mantıklı olurdu..."

Ixana hışımla kapıya doğru gitti ve kısa bir an için yüzünde bir gülümseme gördüğümü sandım ama yanılmış olmalıyım.

Shadow takip etme zahmetine girmedi, Dannie'ye odaklanmıştı. "O zaman Dünya'ya nasıl geldin?" diye tersledi. "Mera enerji formunda büyümlü kapıyı geçmek zorunda kaldığından beri."

"Mera babasının öldüğü gün beni aradı," dedi yumuşak bir sesle. "Bu dünyayı terk etmeme izin verdi ve Nexus'tan ve sislerden yokluğumuzda, toprak şu anda gördüğünüz hale geldi."

Onu ben mi aradım?

"Tam anlamıyla değil elbette," dedi Dannie bana, "ama acın o kadar güçlüydü ki, dünyalar arasında açtığın ilk kapının bu olduğuna inanıyorum. Ben de bundan faydalandım ve içeri girdim." Bana dikkatle baktı. "Neyse ki, çünkü sonraki yıllarda yanında birine ihtiyacın vardı."

"O zaman ben hala yarı şekil değıştiren miyim?"

Başını salladı. "Elbette. Şekil değıştiren bir eşin olmasının ve bir kurda dönüşebilmenin nedeni bu. Nexus olmadan yaşayabilmenin ve sonunda benim gibi yok olmamanın nedeni de bu. Dünya'da giderek zayıflıyordum, bu yüzden sürü arkadaşların bana zarar verebiliyordu. Gerçek bir çift ruha sahipsın ve bir gün bu iki taraf muhteşem bir şekilde çarpışacak. Her iki dünyayı da yönetme gücüne sahip Yüce Varlık olarak yeniden doğacaksın."

Sözleri benim için gerçekten kavrayamayacağım kadar fazlaydı. Bu ifadeye dokunabilmem için birkaç yüz yıla ve ciddi miktarda alkollü içkiye ihtiyacım olacaktı.

Kısa bir süre durakladı. "İlk gemiyi yok ettiğim için gerçekten üzgünüm Mera, ama söz veriyorum, enerjin hâlâ onu ilk kez ellerimde tuttuğum zamanki kadar saf ve güzel."

Bu çok fazlaydı. Çoktan da fazlasıydı, neredeyse inanılmazdı ama aynı zamanda mantıklıydı. Tüm aptalca saçmalıklarımı açıklıyordu.

Yaratıklar. Görünüşe göre benden önceki bu muhteşem kadın gibi ben de bir Yaratık Anasıydım ve sanırım artık saçlarımın neden o renk olduğunu biliyordum. *Gün batımı gibi. Tıpkı* Dannie'nin anka kuşu ve benim ateş dokunuşlu kurdum gibi.

Sisler gibi.

Gece yarısı aşağı süzüldü ve beni sarıp sarmaladı, rahatlattı. *Gücünden korkma. Biz yaratıldık, ama bundan daha fazlasıyız. Saf sislerin olmadığı bir şekilde duyarlıyız. Korkacak bir şey yok.*

"Sisler bu yüzden Gölge ve bana bağlandı," dedim. usulca. "İkimiz de kısmen onlar gibiyiz."

Dannie gülümsedi. "Sen her zaman zekiydın kızım. Gölge'nin şekil değiştirenleri yaratabilmesinin nedeni de bu. Çünkü o benim enerjimden doğdu. Hepimiz birbirimize bağlıyız ama akraba değiliz," diye ekledi bana keskin bir gülümsemeyle.

Bu ince bir çizgiydi, bunu kabul edecek kadar dürüsttüm ama umarım Dannie haklıydı. Shadow ve benim aramda gerçek bir kan ya da doğrudan enerji bağlantısı yoktu. Bu nedenle, yaşadığımız tüm seksi beynimden kazımama gerek yoktu ve bu aslında beni çok daha iyi hissettirdi.

Bu aynı zamanda Shadow ve benim neden birbirimize uyduğumuzu da açıklıyordu. Biz bir eşleşmeydik, Torin'le olan eşleşmemden bile daha büyük bir eşleşme ve bu bana sahip olmaya hakkım olmayan aptalca bir umut duygusu verdi.

Shadow ve benim gerçekten birlikte olabileceğimiz bir gelecek var mıydı?

I başka tarafa bakmam gerekiyordu yoksa canavara atlayacaktım ve şimdi bunun zamanı değildi. Bugün üzerime yağan gerçek bombalarıyla neredeyse dumura uğradıktan sonra olmazdı.

"Anlıyor musun, Darkor?" Dannie oğluna sordu. Yüzündeki ifade, sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde duran çocuğuyla bağ kurmaya çalışan bir anneye aitti. Binlerce yılını kurtarmaya çalıştığı oğluyla.

"Artık 'Gölge' diyorum," dedi ona, sözlerinde öncekinden daha az ısırick vardı. "Ve seni anlıyorum. Bu konuda mutlu olduğumdan emin değilim ama artık yaptığın fedakârlığı görecektim kadar büyüdüm. Ve aslında sana borçlu olabilirim..." Bana baktı ama cümlesini bitirmedi. Benimle ilgili olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ama bunu sormanın ve tamamen narsist görünmemenin bir yolu yoktu.

Dannie ona yaklaştı ve ne kadar garip oldukları neredeyse acı vericiydi. Bunun iyileşmeleri için bir şans olduğunu aynı anda fark etmiş olmalıydılar. Kollarını Dannie'ye doladı ve bu, nadiren de olsa beni mahveden türden bir sarılmaydı.

Sarılmaları çok iyiydi.

Ayrıldıklarında "İki soru soracağım," dedi. "Bu kadar güçlü olduğun halde nasıl oldu da kapıdaki büyüü bozamadın?"

Dannie bundan hoşlanmadı, yüzünde karanlık bir ifade belirirken kaşları çatıldı. "Sana sahip olduğumda zayıf düşmüştüm Gölge. Gücüm artık senin ve ben hâlâ burada dengeyi korumaya çalışan bir figürandan başka bir şey değilim."

Kendisinin bir parçasını bir çocuk için kaybetmeyi beklemediğini hissettim.

Uzandı ve onun yanağına dokundu. "Hiçbirinden pişman değilim, söz veriyorum. Ama kesinlikle eskiden sahip olduğum güce sahip değilim."

Adam bunu düşündü, yüz ifadesi okunamıyordu. "İkinci sorunuz nedir?" diye sordu.

Bu sefer zırhında bir çatlak vardı. "Madem yıllardır Dünya'daydın, neden beni bulmaya hiç çalışmadın? Tüm amacının beni eve götürmek olduğunu sanıyordum. Beni tekrar görmek için."

Annesini özlemişti ve lanet olsun, eğer bu kırılganlık onu -zaman içinde bir an için- daha az bıkkın ve alfa delisi biri gibi göstermediyse.

Sertçe yutkundu. "İnsan diyarında, Nexus'tan uzakta zayıf düştüm. Bu yüzden Mera benden çok daha güçlü. Her iki diyarda da benim sınırlamalarım onda yok."

Gölge bana odaklandı, bir an için kibar olandan daha uzun süre baktı. "O olağanüstü biri."

Her zamanki gibi beni öldürüyordu. "Tam burada oturuyor," diye ekledim, normale dönmeye zorlayarak. Sisten doğan güçlü bir yaratık olmayı düşünmek istemiyordum. Sadece Mera olmak istiyordum. Ben olmak. Bu kadarı yeterliydi.

İkisi de bana gülümsedi ve ben de aralarındaki benzerlikleri nasıl gözden kaçırdığımı merak ettim. "Kraliyet ailesi tam olarak nasıl çocuk sahibi oluyor?"

Ben daha ışın inceliklerini düşünmeden soru ağzımdan çıkmıştı. Gölgeler Âlemi'nin kuşlar ve arılar konuşmasına eşdeğer bir konuşmasını mı dinleyecektim?

Dannie'nin sırtışında bilmişlik vardı. "Bu bir beden ve güç birleşmesi. Eşinizin kafasında var olmanızı gerektirir ve pek çok kişinin kaldıramayacağı kadar yoğundur. Hayal edebileceğinin ötesinde bir zevk, ama aynı zamanda Shadow'a vermek için enerji kaybetme şeklim. Bu yüzden bunun farkında olun."

Bu kısım beni kafamın içinde birinin var olmasına izin verme düşüncesi kadar rahatsız etmiyordu. Dağınık, dağınık kafamda.

"O halde bir sonraki adımımız ne olacak?" Angel sordu. Sessizdi, tüm yeni bilgileri özömsüyordu. Dünyalar hakkında yeni gerçekler keşfetmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Sessiz gözlemci rolünü çok ciddiye alıyor, her şeyi katalogluyor, süper beyni hiçbir şeyi unutmuyordu.

"Şimdi bu dünyadaki güç dengesini düzeltmeliyiz," dedi Dannie cübbesinin tozunu alırken. "Mera ve Gölge kraliyet yönetimini doğru konumuna geri getirebilecek iki kişi. Cristell, ona göz kulak olmaya çalışıyorum ama enerjisi sürekli şekil değiştirip duruyor. Yerleşkeye döndüğünde ne bulacağını bilmiyorum."

Oğlunun çalındığı günden beri oraya gitmediği belliydi, onu geri getirmenin bir yolunu aramaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. Nexus'un enerjimi üretmesini sağlamanın neredeyse iki bin yıl sürdüğünü söylemişti ve dürüst olmak gerekirse... bu adanmışlıktı. Gerçek bir annenin çocuğuna olan sevgisi.

"Ixana hangi cehennemde?" Shadow aniden sordu. "Ortadan kayboldu ve benim kan taşım onda."

Dannie'nin gözleri bulanıklaştı, bu her zaman kötüye işaretti. "O gitti. Ve..." Bana odaklandı. "Yaratıklarını hissedebiliyor musun, Mera?"

Alevler Gölge'nin kollarını yaladı, yüzü kızgın çizgilerle belirlenmişti. Bunu görmezden gelerek, bağlandığım yaratıkları hissetmeye çalıştım ve... hâlâ oradaydılar ama zayıflardı. Beklediğimden çok daha zayıftı. "Bağlantı zayıflıyor," diye boğuk bir ses çıkardım. Bu Nexus'un gücü onu gizlemişti ama şimdi

dikkatimi tahvillere odakladığım çok açıktı.

Gölge gürledi. "Burada bekle," dedi bana. "Ben bakacağım." Gölgelelerin arasında kayboldu ve ben korkmamaya çalıştım.

"Beni hiç affedebilecek misin, Mera?" Dannie sordu, sesi düzdü. "Seni bu savaşa ben sürükledim. Senin iznin olmadan."

"Bunu Shadow'u kurtarmak için yaptın," dedim gerçek duygularımı saklayarak. Anlamıştım ama beni önemseydiğini düşündüğüm tek yetişkinin sadece beni ne için kullanabileceğiyle ilgilenmesi canımı yakmıştı.

"İlk başta, evet." Dürüstlüğüyle beni şaşırttı. "Ama çok çabuk seni sevdim. Bu yolculuğa çıkmanı engellemenin bir yolunu bulmayı bile düşündüm. Diyarı nihai sonundan kurtarmak için bile olsa seni riske atmaya değmeyeceğini düşündüm."

"Ölüyor mu?" Angel şaşıracak araya girdi. "Bundan hiç söz edilmedi."

Dannie homurdandı ve bu o kadar tanrıçaya benzemiyordu ki bana bir kez daha Dünya Dannie'sini hatırlattı. Benim tuhaf, eksantrik arkadaşımı. "Kapı kapatıldığından beri, diyarın tüm dramı içeride kaldı. Kimse bilmiyordu ve acıları sadece burada yaşayanlar görüyordu. Denge o kadar bozuldu ki, düzeltilebileceğinden emin değilim." Tekrar ölü toprakları işaret etti. "Bu sadece burada olmuyor. Her yerde oluyor."

Bunu, çürümenin Shadow ve Angel'ın beklediğinden çok daha yaygın olduğu lav tarlalarında görmüştük.

"Onun yerini alması için Gölge'ye ihtiyaçları var," diye düşündü Angel. "Bu dengesizlikteki en büyük etkenlerden biri bu olmalı. Cristell onun yerini doldurmak için kendi payına düşen gücün on katını emmekle kalmadı, bir o kadarını da kapının üzerindeki büyüü korumak için çekti. Bu dünyayı öldürüyor."

"Öyle," diye onayladı Dannie. "Ama gücü ya da senin de belirttiğin gibi güç dengesi o kadar çok onun tarafına kaymış durumda ki, korkarım artık çok geç olabilir."

"Peki ya bu dünya yıkılırsa ne olacak?"

Belki de o kadar kötü olmazdı. Tahliye edebildiğimiz kadarını tahliye edebilir ve sonra da bu pisliklerin kendi yarattıkları yıkımın acısını çekmelerine izin verebiliriz.

"Solaris Sistemi'nin önemli bir parçası," dedi Angel bana. "Birini kaybetmek hepsinin kaybına yol açabilir. Bunun bizim bilmediğimiz uzun vadeli bir etkisi olacaktır."

Dannie başını salladı. "Oh Evet, değil için söz o Siz ve sisleriniz de dahil olmak üzere buradaki enerjiden doğan her yaratık yok olur. Bu diyar olmadan hayatta kalamayız." "Tamam, Biz gerekir yap Bu," I dedi, çöküyorolarak daha fazla enerji benden sızdı.

Yaratıklarına bir şeyler oluyordu; onlara ulaşmam ve sorunun ne olduğunu bulmam gerekiyordu ama Gölge'nin dönmesini bekleyecektim.

Dannie ellerini çıırttı. "Çocuğum doğuştan gelen hakkını hak ediyor. İhanete uğradığımızda çok şey kaybettim ve eşim..."

Sonunda neden yerleşkeden ayrıldığını ve bir daha geri dönmediğini anladığımda göğsüm gerildi. "Shadow'un babası öldü mü?"

Başını salladı. "Evet. Cristell kan taşını bir silaha, bu uzun asaya dönüştürdü. Yoluna ç ı k a n herkesi yok etmek için kullandı. Hiçbirimiz hazır değildik."

Bir asa mı? Angel ve ben bakıştık. Ixana, Gölge ihanete uğrar uğramaz taşı aldığını söylemişti, peki Cristell onu nasıl silah olarak kullanmıştı?

Dannie'ye Gölge'nin ihanete uğradığı gün hakkında daha fazla soru sormak üzereydim ama bunu yapamadan canavarın kendisi açıklığa daldı. "O gitti," diye kükredi. "Ve yaratıkları da aldı."

Başka bir açıklaması olduğuna dair zayıf bir umuda tutunmuş olsam da korktuğum başıma gelmişti. Dannie

Bir anda ayağa kalktı ve öfkesi oğlununkiyle eşleşecek kadar büyüdüğünde, alevler her ikisinden de kontrolden çıktı. "Biliyordum," diye homurdandı. "Eşleşmelerini hiç sevmedim ya da kabul etmedim ama eşim bunun sağlam bir eşleşme olduğu konusunda ısrar etti. Kraliyet aileleri arasında güçlü bir birliktelik."

Gölge buna şaşırması görünmüyordu. "O benim dengim değil. Burada yeniden bir araya geldiğimiz ilk andan itibaren bunu gördüm."

"Benim yaratıklarım ne yapıyor?" Sadede gelmelerini isteyerek tersledim.

"Bize ihanet etti," dedi Gölge usulca. "Ya Cristell için çalışıyor ya da onu alaşağı etmek için yaratıkları kullanmayı planlıyor. Her iki durumda da, istediğini elde etmek için bizim gücümüzü kullandı ve şimdi gitti."

Koşarak girişe doğru gittim, taş kemerden dışarı kaymadan önce o yumuşak çayırı geçtim. Çorak, boş araziye baktım, dizlerimin bağı çözülmek üzereydi.

Gitmişlerdi. Çöl toprakları bomboştu.

Çılgılığım uzun ve gırtlaktan geliyordu, yaratıkları yanıma çağırdım ama yanıt gelmedi. "Nasıl?" Hıçkırarak ağladım. "Onlara nasıl emir verdi?"

Gölge her zaman olduğu gibi oradaydı. "Senin enerjini çekiyordu. Sana o kadar odaklanmışım ki bariz işaretleri gözden kaçırmışım. Sana dokunmaya devam etti, aramızdaki buzları eritmeye çalıştığını düşündüm ama bu ihanetmiş." Çok kızmıştı. O kadar kızgındı ki, onun çıkardığı bir orman yangınının bu toprakları kasıp kavurduğunu görsem şaşırmazdım. Tabii yanacak bir şey kaldıysa. "Onlara ulaşamayacağın kadar uzaktalar. Takip etmeliyiz."

Sifonlama. Benim. Enerji.

Nexus'a yaklaştıkça kendimi bu kadar bitkin hissetmemin nedeni buydu. Siktir et o kaltağı. Ona yetiştiğimde saçını başını yolacaktım.

Dannie kemerli geçitte göründü ama Gri Topraklar'a adımını atmadı. "Onun peşinden gitmelisin. Eğer buradaki son yaratıkları da yok ederse, Nexus düşecek."

Gölge tükürdü. "Eminim başından beri Cristell'in planı buydu. O kadar dar görüşlü ki, bu topraklar yok olduğunda en güçlü olanın kendisi olacağını düşünüyor."

"Onu takip etmeliyiz!" Ben talep ettim. "Yaratıklarımın bu savaşı kazanmak için kullanılmasına izin vermeyeceğim." İleri doğru bir adım attım ama bacaklarım altımda parçalandı. Neredeyse yere arpıyordum ama Shadow bunun için çok hızlıydı; beni yakaladı ve kollarına aldı.

"Ne oluyor?" diye sordum. Bacaklarımdaki güçsüzlük, ona karşı gevşek bir şekilde asılı kalırken geri kalanıma da yayılıyordu.

"Binlerce yaratığı kendine bağladın," dedi Dannie telaşla. "Ve şimdi onlar alınıyor. Yok etmek için alınıyorlar. Bu da seni yok edecek. Ona hemen yetişmelisin."

Shadow başını geriye attı ve kükredi, yüz ifadesi öfke ve korkunun bir karışımıydı. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim ve her ne kadar öleceğim anlamına geldiği için şimdi görmekten nefret etsem de, sevdiğin adamın bu şekilde kendini kaybettiğini görmenin güzel bir yanı vardı.

Eğer aktif olarak ölmüyor olsaydım, tahrik olurdu. Her zaman böyle değil miydi?

S Hadow beni sıkıca tuttu ve yukarıda intikam meleğim, güçlü kanatlarını çırparken silahlarını çıkarmış, karada yarışıyorduk. Sadece Üçümüz ve sislerimiz.

Dannie Nexus'un yanında kalmalı ve mümkün olduğunca uzun süre onu çalışır durumda tutmalıydı. Bir kez daha, lanet dünyayı kurtarmaya çalışırken tek başımıza olacaktık.

"Mera!" Gölge beni kendimde tutmaya çalışarak tersledi.

Bir noktada, aktif olarak ölmekte olduğumu fark ettim. Bunu beklediğim onca yıldan sonra, işte o an gerçekleşmişti ve fark ettim ki... Gitmeye hazır değildim. Sonunda gerçek amacımı keşfetmişken olmazdı. Ayrıca bu seksi canavar tanrıyla daha fazla orgazma ihtiyacım vardı.

"Yaratıklarımı kurtarmak zorundayım," diye boğulmayı başardım.

Zaten onlara zarar veriyorlardı. Başka bir açıklaması yoktu ve bu beni yavaş yavaş öldürüyordu. Birkaç bin varlığı enerjisine bağlayan biri için risk buydu.

"Benimle kal Günışığı," diye hırladı Gölge. "Ve söz veriyorum hayvanlarını kurtaracağız."

"Shadowshine," diye mırıldandım, yorgunluk üzerime yapışan bir madde gibi bastırırken kafam bulanıktı

tasarlanmış için enfiye benim hayat Dışarı.
"Söyledim sen biz var bir çift..." Birkaç
kez öksürdüm, ciğerlerim sıkışmıştı. "İsim." "Sessiz ol.
Nefes almaya devam etmen emredildi ve hiçbir şey
başka."

Buz şehrine vardığımızda onu tamamen boş bulduk.
Sadece boş değil, arazinin geri kalanı gibi ölü ve ıssız.

"İllüzyon," diye öfkelenildi Gölge. "Bu onun her zaman
uzmanlık alanıydı."

"O kaltak her şeyi planlamış," diye tükürdü Angel ve o da
en az bizim kadar öfkeliydi. "Onu yakalamak zorundayız."

"Yapacağız," diye gürledi Gölge.

Ixana'nın tam olarak nereye gittiğini bilerek tekrar
harekete geçti. Güçlerini kullanarak, sisli bir duman
patlamasıyla hepimizin üzerinden atladı ve doğruca
Concordes'e girdi.

Görünüşe göre gizlilik zamanı çoktan geçmişti.

Trinity'nin üzerine çıktık ve buradan Midnight ve Inky
bizi kraliyet yerleşkesine doğru taşıdı. Sisle olan bağım beni
hayatta tutan tek şeydi. Bir de Shadow'un kendini
kaybetmesi ve *nefes almaya devam etmem* için bana
bağırarak emirler yağdırması vardı.

Yaratıklarına yaklaştığımızda, enerjimdeki küçük bir
dalgalanma geri döndü ve başımı kaldırmamı sağladı.
"Buradalar, ama hepsini nasıl bu kadar hızlı hareket ettirdi?"
Nefes nefese bir fısıltıyla sordum.

Gölge'nin Anubis'e benzeyen alevli yüzü bana doğru
döndü. Artık canavar tarafını gördüğüme göre, onu serbest
bırakma konusunda çok daha rahat görünüyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye ısırdı, "ama başından beri
planının yaratıkları bizden gasp etmek olduğu açık.
Cristell'le güçlerini birleştirmek mi, yoksa Ixana'nın bir
sonraki kraliçe olması için onu alt etmeye çalışmak mı,
bilmiyorum."

Gücümün bir kısmı daha geri dönerken öfkem kabardı.
"Sanırım onunla birlikte çalışıyor. Bu yüzden personeli

ve taş. Ve benim yaratıklarım..." Göğsüm sıkıştı. "Onları yok ediyor. Acele etmeliyiz."

Sadece işlevimi yerine getirmeye çalışıyordum ama yaratıklarım ö l d ü k ç e ben de ölecektim. Yapılacak en akıllıca şey onları serbest bırakmak olurdu ama açıkçası nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ve bilsem bile, onları kurtarmak benim görevimdi; tutmam gereken sözler vardı.

Trinity'nin üzerinden geçerken sisler konumumuzu gizliyordu. Bu kuşbakışı görüntüden lav alanlarının ne kadar geniş olduğunu görebiliyordum, araziye neredeyse ikiye bölen lav uçuşumundan bahsetmiyorum bile.

"Kraliyet yerleşkesine varmak üzereyiz," dedi Shadow, elini benimkini kavrayarak. "Ve oraya vardığımızda hayatta ve çalışır durumda olmanı bekliyorum, yoksa lavı serbest bırakır ve bu dünyayı temizlemesine izin *veririm*."

O da yapardı; gerçek yüzünden okunuyordu. "Benim için Concorde's'u yakar mıydın?" Yutkundum Kabaca.

"Senin için tüm dünyayı yakabilirim, Güneş'ini."

Bunu söylediğini duymak en iyi şekilde canımı yaktı. Sürümde Simone dışındaki herkes dışlanma korkusuyla bana sırtını dönmüştü. Kimse beni desteklemedi, ne alfabam, ne Jaxson, ne gerçek eşim, ne de annem. Ama Shadow, kelimenin tam anlamıyla her şeyin yanmasına izin verirdi.

"Seviyorum-" diye başladım, eğer bu birlikte geçirdiğimiz son ansa nasıl hissettiğimi bilmesini istiyordum ama daha yarım kelime bile edemedim aşağıdan gelen büyük bir patlama bizi sarstı.

Shadow bana bir bakış fırlattı ve beni duyup duymadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü daha yumuşak duygularımıza dalmak için daha fazla zaman yoktu. Az önce yakmakla tehdit ettiği dünya çoktan yanmaya başlamıştı.

Inky ve Midnight, biz geldiğimizden beri yolculuklarını yavaşlatmışlardı. Yan tarafa eğildim, hepsini almaya çalıştım.

kanat çırparak Angel'ı yanımıza getirdiğinde geri döndü.

Eflatun gözleri benimkilerle çarpışırken yanıyordu. Aramızdaki bağ sayesinde hayatta olduğumu biliyordu ama beni biraz uyanık ve çalışır halde gördüğü için rahatlamış görünüyordu.

Aşağıdaki kaosa bakarken "Plan nedir?" diye sordu.

"Cristell'e ulaşmalıyım," dedi Shadow. "Onun yaratıklarla olan bağını koparmalı ve lanet olası kan taşımı bulmalıyız. İkisi de olmazsa, yok edilebilecek kadar zayıf düşecektir."

"Bu kadar kolay," diye şaka yaptım, ama hiç de öyle olmayacağını biliyordum.

Shadow bana bir bakış fırlattı, gözleri kapalıydı ve beklediğimden daha uzun bir süre baktı.

"Ixana'yı görebiliyor musun?" Angel dikkatimizi tekrar aşağıda olup bitenlere çekerek sordu.

Devasa bir alev duvarı yanarken, her yerde koşuşturan ve bağırarak varlıklar vardı. Kaos gibi görünüyordu ama aslında hepsi planlanmış olabilirdi.

"Onu göremiyorum," dedim, bir kez daha düzgünce bakarak. "Ama yaratıklarımın burada bir yerde olduğunu hissediyorum."

Buradaydım ve katlediliyordum. Biri daha benden alınırken elimi göğsüme bastırdım ve ıglık atma dürtüsü o kadar güçlü bir şekilde içime doldu ki kendimi zor tuttum.

"Kraliyet muhafızları aşağıda, bizim için hazırlık yapmış," diye gözlemledi Gölge. "Yerleşkeye girebilmek için savaşmamız gerekecek ve ben onun güvenliğine girer girmez, sahip olduğu her şeyle bize saldıracak."

Melek kanatlarını ırttı, bıçaklar ellerinin etrafında dönmeye başladı. "Savaşarak geçmeye fazlasıyla hazırım. Sadece sayılar bizi o koldan uzak tutamaz."

"Yaratıklarımı geri almam gerek," dedim aniden. "Cristell'in ana odağı Gölge'ye, belki içeri sızabilirim

ve onları sakladığı yeri bulacağım. Eğer yeterince yaklaşırsam, onları ondan ayıracağım ve o da zayıflayacak."

Ixana ya da Cristell. Savaş oyunlarını oynayan gerçek illüzyon kraliçesinin kim olduğunu öğrenmek üzereydik.

"Hayatta olmaz," dedi Shadow kısaca. Sesi kızgın bile değildi; sadece gerçekçi bir yanıtı.

"Hedef sen olursan, benim için içeri sızmanın daha kolay olacağını biliyorsun," diye hatırlattım ona. "Tehlikede olan sen olacaksın."

Çenesini dikleştirdi, başını salladı, sislere bizi indirmelerini emretmeden önce cevap vermeme fırsat vermedi. "Benimle kal Mera. Endişelenmem gereken tek şey seni güvende tutmak."

Hepimiz bunun bir yalan olduğunu biliyorduk ama istesem de artık gidemezdim. Burası benim de dünyamdı. Benim enerjim. Ve katledilen yaratıklarım.

Bunu düzeltmeden gitmeyecektim.

Inky ve Geceyarısı korunan girişe doğru indiler ve herkes Shadow'un tam bir baskın pislik olması konusunda hemfikir görünüyordu.

beni kilitledi.

Ben hariç herkes. Ve şükürler olsun ki, bağlı sisim.

Yere iner inmez kaçıyorum. Kaos olacak.

Shadow beni her zaman takip edemez.

Bu mesajı aceleyle gönderdim çünkü gökyüzünü kaybediyorduk ve yakında yere inecektik.

Arkanı kollayacağım. Yaratıkları takip ederken seni güvende tutacağım.

Nerede olduklarına dair bir bilginiz var mı?

Sis bir süre sessiz kaldı. *Tam yerleri gizli ama onları yeraltında bulacağımıza inanıyorum. Bir duraklama daha. Aşağıda daha hafif sisler var. Sizi orada takip edemem.*

Lanet olsun. Tek başıma olacaktım ama sorun değildi. Bunu yapabilirdim ve yaratıklarımı nasıl kurtaracağımı bulabilirdim.

Bir dakika sonra yere indiğimizde, muhafızlar doğruca üzerimize geldiler, gürültü o kadar şiddetliydi ki kulaklarım alışana kadar bir an çınladı.

Angel çoktan dövüşmeye başlamıştı, bıçakları havayı yararak muhafızları yere seriyordu. O boğazlarını kesti

avcılara benzeyen iki siyah örtülü figür. Değillerdi, çünkü yüzlerini görebiliyordum; sanki güneşte çok uzun süre kalmışlar gibi gri ve ufalanmış yüzler.

Angel onlarla işini bitirdiğinde, rüzgârda uçuşan tozlardan başka bir şey değillerdi ve ben resmen çıldırıyordum.

Shadow ona, "Buradan silahlara ihtiyacın var," diye hatırlatınca Angel ona gergin bir gülümseme attı.

"Bu topraklara adım attığım anda, kılıçlarıma diyor enerjisi aşıldım. Artık kolaylıkla öldürecekler."

Gölge onun sırtışına karşılık verdi, dudakları şeytani bir şekilde yukarı kalktı. Artık onun da elinde Angel'ın az önce öldürdüklerinden devraldığı silahlar vardı ve kalbim kıpırdamasın, adam bir ninja gibi hareket ediyordu, kafaları omuzlardan ve uzuvları gövdelerden vahşice koparıırken tüm gizliliği ve zarafetiyle.

Evet, tamam, romantizmimiz alışlagelmiş türden değildi ama bizi bu kadar iyi yapan da buydu.

Shadow ve Angel boş durmuyor, biz girişe yaklaşmaya çalışırken önlerine çıkan herkesi öldürüyorlardı. İkisinin arasında, yere saçılmış cesetler vardı ve pusuya düşürülmemek için beni aralarında tutmak için gerçek bir çaba sarf ettikleri gözümünden kaçmadı.

Yine de vücudumdaki acıyı durduramadılar, çünkü yaratıklarım yok edilmişti.

Yakında hareket edemeyecek hale gelecektim ve bu şekilde devam edersek yaratıkları kurtarmak için çok geç kalacaktık. Dünyayı kurtarmak için.

Onlara ulaşmalıydım. Belki Inky'yi de yanımda götürebilirim.

Gölge bunu kabul eder mi...?

"Gölge," dedim ve hâlâ muhafızların arasından geçerken bana doğru döndü. "Senin desteğin olsa da olmasa da yaratıklarımın peşinden gideceğim. Ama umarım olur. Midnight onların leicher sislerinin altında olduğunu ve oraya inemeyeceğini söyledi."

Shadow'un alevleri artık kükrüyordu, bu da saldırganlarımızın çoğunun onun gücünden kaçınmak için geri uçmasına neden oldu.

"Ama Inky'yi alabilirim," diye bitirdim.

Çoktan başını sallamaya başlamıştı, öldürdüğü muhafızlardan kalan çeşitli renklerdeki sıvı ve kanla birlikte yüz hatlarını vahşet boyuyordu.

"Lütfen," diye yalvardım. "Eğer tüm yaratıkları yok ederlerse, ben ölürüm. Nexus ölecek. Lanet dünya ölür. Bu ikimizden çok daha büyük bir şey!"

Cevap veremedi çünkü öfkeli bir şey kalabalığın arasından geçerek doğruca bize doğru *geliyordu*. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - bir yaratığa benzemiyordu - ama kraliyet ailesinden birine de benzemiyordu.

"Rocksbert'ları mı var?" Angel sinirlenmiş ve şaşırmış bir halde ısırdı. "Soylarının tükendiğini sanıyordum."

"Belli ki değil." Gölge homurdandı ve sonra onunla boğuşmaya başladı. Bir kaya varlığına benziyordu, derisi lav taşı ve mücevherlerin bir karışımıydı. Yaklaşık üç metre boyunda ve genişliğindeydi ve Shadow yumruğunu karnına indirmeye çalıştığında neredeyse hiç tepki vermedi.

Canavar zar zor bir çukur açtı.

"Git Günışığı," diye hırladı Gölge, şüphesiz burada da her yerde olduğu kadar tehlikede olduğumu fark etmişti. "Biz dikkatini dağıtırız, Inky de seni bu kaosu içinden çıkarır. Cristell'le uğraşma, sadece yaratıklarını al ve bana geri dön."

Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluştu ve bunun o kırmızı ve altın rengi derinliklere son kez bakışım olup olmadığını merak ettim, gözbebeklerinin derinliklerinde yanan alevler şimdi beni rahatlatıyordu.

"Yakında döneceğim," diye söz verdim.

Kal ve Shadow'a yardım et, dedim Midnight'a ve Inky yerini almadan önce sisim etrafımı sardı.

"Yine sen ve ben, dostum," dedim ona ve büyüdükçe elimi kıvılcım saçan sinapların üzerinde gezdirdim.

Beni yukarı kaldırdı, bizi yer seviyesinin üzerine taşıdı ve kaya varlıklarının, Gölge'nin saldırılarının ve tüm çılgınlıkların kaosunda ıskalandık. Ateş duvarına yaklaştığımızda enerjim tepki verdi, yanmayı sevdim ve içgüdüsel olarak bu alevlerin lav uçurumundan geldiğini biliyordum. Sis doğdu.

Yanıp yanmayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama yaratıklarımın çağrısına uymanın alevlerin içine dalmaktan başka yolu yoktu. Inky beni durdurmaya çalışmadı, bu yüzden Shadow riskin minimum olduğunu düşünmüş olmalı, ama her ihtimale karşı kendi alevlerimi çağırdım ve ne biliyor musunuz? Cevap verdiler.

Ateşin içinden kolayca geçtik ve diğer taraf çok daha sessizdi.

Yeraltına inmemiz gerektiğini bildiğimiz için Inky yere doğru sürüklenirken, etrafımda kulak tırmalayıcı bir çığlık çınladı. Kim olduğunu görmek için baktığımda, yakınlarda tek bir kişinin bile olmadığını gördüm. Ancak kulak zarımı aynı derecede acıtan ikinci bir çığlık duyulduğunda, alevlerden geldiğini tespit edebildim.

Cristell... ya da Ixana. Buranın sorumlusu her kimse onun heceleme duvarını aştığımı hissetmişti ve bu yüzden çok kızgındı.

İyi, güzel. Belki de dangalak sürtük beni onu bulma zahmetinden kurtarırdı. Ona binlerce... on binlerce... yüz binlerce yaratığının ölümü için borçluydum. Ve bunu ödeyecekti.

Onlar için. Ve Gölge için.

Inky beni dürttü ve yola çıktık. Alevlerin bu tarafında oldukça etkileyici bir yerleşke vardı. Labirenti andıran bahçeleri, taş ve kayadan yapılmış dağınık dış binalarıyla her şey bakımlıydı. Bunlar bahçe personeli için konaklama evleri gibi görünüyordu ve ötelерinde gerçekten muhteşem bir kale vardı.

Burası Dünya değildi, ancak kale, gözenekli gri taş ve pürüzsüz bir yüzeyden oluşan çarpıcı kombinasyonuyla bir kraliyet mülkünün parçası olarak Avrupa'da yersiz görünmezdi.

beyaz arduvaz. Gecenin soluk ışığında bile, çok sayıda gotik kule, kule ve geniş kanatlardaki tüm ayrıntıları açıkça görebiliyordum. Anında ilgimi çekti ve Gölge'nin burada büyüdüğü zamanlardaki gibi olup olmadığını merak ettim.

Buranın hala hatırladığı gibi çocukluk evi olmasını istedim, böylece tahtını geri aldığında bir rahatlık ve aşinalık olacaktı.

Gözlem yapma şansım, büyük bir grubun üzerimize çullanmasıyla kısa sürdü. Başımızdaki kaltak ortaya çıkmama karşılık vermişti ve onun Gölge olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. Güçlerimiz birden fazla yönden birbirine bağlıydı ve sadece enerji sinyallerini okuyor olsaydınız çok benzer görüneceğimizden hiç şüphem yoktu.

Inky ön safları sorunsuz bir şekilde halletti ve ben de alevlerimi kullanarak birkaç tanesini daha yok edebildim. Katledilen yaratıklarımın olan bağım beni ölüme sürüklediğinden, içimdeki tek şey buydu. Bu savaşa güç vermek için her biri yok edildikçe, yaşam gücümün bir parçasını daha kaybettim.

Birkaç silahı araklayarak, hiç yoktan iyidir umuduyla iki bıçağı biraz beceriksizce tuttum. Ağır nesneyi savururken karşılaştığım ilk asker onu kolayca savuşturdu ama Angel'dan birkaç şey öğrenmiştim ve ikincisine doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Bu kadar hızlı hareket etmemi beklemeyen mavi tenli yapraklının yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Muhtemelen iki yüz yaşındaki bir şekil değiştiren gibi yarı hobbit olduğum içindi. Kurdum ayağa kalkıp bana biraz hız ve el becerisi kazandırdı ve yaprağın boğazını kestiğimde yüzündeki şaşkınlık ifadesi muhtemelen uzun süre aklımdan çıkmayacaktı.

Öldürmeye hazır olmak ve bunu gerçekten yapmak görünüşe göre birbirinden çok farklı iki şeydi. Bir sonraki saldırgan üzerinde uzun süre durmama izin vermedi ama muhtemelen ilk cinayeti başka bir zaman tekrar ziyaret edecektim. Kabuslarımda.

İki bıçağı da tekrar savurarak, Inky'nin kontrolü ele alıp muhafızların canına okumasına yetecek kadar uzun süre onları uzak tutmayı başardım. "Teşekkürler dostum," diye bağırdım tekrar koşarken.

Başka bir yaratığın ölümü içimi parçaladı ve tökezledim ama Inky tıpkı Gölge'nin yapacağı gibi oradaydı ve beni kaldırdı. Bacaklarım güçsüzdü ve daha fazla muhafız bize doğru geldiği için beni de götürmesine izin verdim. Bir zihni paylaşmıyorduk, bu yüzden Inky'yi çekimi hissettiğim yöne -kaleye doğru, lav uçurumuna en yakın tarafa- yönlendirmekle yetindim.

Sislerin, asillerin ve diğer pek çok varlığın enerjisiyle birlikte onların enerjisi de burada çok güçlüydü. Devasa bir güç karmaşasıydı ve biz yaklaştıkça kelimenin tam anlamıyla üzerime geliyordu. Inky bizi tam kalenin yanına getirdiğinde, onu nazikçe okşadım.

"Buradan sonra yürüyebilirim," dedim çabucak. Yere düştüğümde bacaklarım bir an için büküldü ama Inky ben ayakta duracak gücü bulana kadar benimle kaldı. Daha sonra başımı kaldırıp yaratıklarımı arayabilmem için arkamda bir koruma duvarı oluşturdu.

Buradaki bağ güçlüydü, göğsümde gümbürdüyordu ve hepimizi birbirimize bağlayan görünmez ipleri çekiştirerek onları kendime çağırmaya çalıştım. *Bana gelin.*

İstiyorlardı, bu zavallı varlıklar acı içindeydi ve neler olduğunu anlayamıyorlardı. Zayıf ve incinmişlerdi ama nerede olurlarsa olsunlar bana dönüş yolları tıkalıydı. Benim yardımım olmadan bana geri dönemezlerdi.

Lanet olsun. Gölge, şeytani inine gerçekten inersem beni öldürecekti ama başka seçenek yoktu. Onları kurtarmak için kendimi feda ederdim; aynısını ondan da beklerdim.

Bir canlının daha zarar görmemesi için Shadow'a katılıp bu lanet yeri yerle bir ederdim.

Guardlar hala peşimden geliyordu, ancak Inky ve hızlı uçuş süreci sayesinde çok uzaktaydılar, bu yüzden girişı bulmak için etrafta dolaşabildim.

gerekli. Uzun sürmedi, içinden sızan gerçek enerji ilk haberciydi.

Tek sorun, kapının kalenin duvarına gömülmüş gibi görünmesiydi ve açık bir tutamak ya da itmenin bir yolu yoktu. Sadece bir kapının ana hatları vardı ve oraya inmem gerektiğini hissediyordum. Taşı itmek işe yaramadı, taşı tekmelemek işe yaramadı, bağırıp çağırmak işe yaramadı ve zamanımın dolmak üzere olduğunu ve bir kez daha muhafızların arasına dalmak üzere olduğumuzu bilerek kaleye doğru yığıldığımda uzun bir iç çektim.

Kurdum yüzeye çıktı ve onun gelmesine izin verdim. Başka bir seçenek yoktu ve dürüst olmak gerekirse, ne zararı olabilirdi ki? Yaratıkları çağırma konusunda her zaman çok daha becerikliydi ve daha güçlüydü, beni yok edebilecek varlıklara saldırabiliyordu.

Onun parlama zamanıydı.

Inky muhafızların önünü kesti, ben de hızlı ve yarı acı verici bir anda yer değiştirdim. Giysilerim, her zaman olduğu gibi, önce onları çıkarmadığımda yok oldu - büyüünün bir kombinasyonu

ve ısı onları kelimenin tam anlamıyla parçalayarak birkaç parça ve düğmeden başka bir şey bırakmadı. Her şey iyiydi, çünkü kürküm en azından görevimizi bitirene kadar beni örtme işini yapacaktı.

Kurt formuma girer girmez, insan gözüyle görmeyi ummadığım pek çok şeyi fark ettik. Monokromatik görüşüm kapının köşesindeki bir boşluğu tespit edebildi ve oradan gelen esintinin tadını alabildim.

Buradaki anahtar buydu.

Inky!

Ona ihtiyacım olduğunu hissetmiş olmalıydı ve yanıma yaklaşırken, küçük açıklığa burnumu soktum, oradan geçmesi ve bu kapıyı açacak mekanizmanın diğer tarafta olup olmadığına bakması gerektiğini belirtmek için başımı salladım.

Inky muhafızlara doğru daha fazla enerji fırlatırken ilk başta bunu yapmak istemedi. Kurdum hırlayarak yeri eşeledi ve alevlerimiz kürkümüzün kırmızı ve beyazında parıldadı. Muhafızları halledebilirdik; Inky'nin acele etmesi gerekiyordu.

Enerjim bu formda daha güçlü olduğu için şükrediyordum; ön saflara saldırdım ve daha önce olduğu gibi, bir kurt olarak nasıl dövüleceğimi bilmek için eğitime ihtiyacım yoktu. Acımasızdı; alevleri, pençeleri ve dişlerini kullanarak üzerlerine sıçırıyor, boğazlarını parçalıyordu. İnsanların can alma konusundaki tereddütlerinden hiçbirine sahip değildi. *Bize karşı* onlardı ve bu durumda merhameti yoktu. Ahlaki soruları yoktu.

Ölüyordu, gücün tadını çıkarıyordu.

Freild'lerden birini ısırdığımızda, yaşamlarını boşaltmaya başladı, onu çaldı ve bizi ve yaratıklarımızı ayakta tutan kuyunun derinliklerine doğru emdi. Bunu daha önce de yapmıştım, o zaman tam olarak bilmesem bile.

Dannie'nin bir şekil değiştirenle doğmuş bir sisi birleştirdiğinde yarattığı şey, daha önce kimsenin görmediği bir varlık oluşturmıştı. Dünyaları yok etme potansiyeline sahip bir varlık.

Eğer ben olmasaydım, o varlıktan korkardım ve bir gün birilerinin peşime düşeceğini bilirdim. Haydut olup gerçek bir tehdit oluşturacağımdan endişeleniyordum. Bununla o zaman ilgilenecektim; şimdilik savaşıyordum ve bir yandan da Inky'nin kapıyı nasıl açacağını bulmuş olmasını umuyordum-

Arkamdaki havanın *vınlamasını* duydum ve o *güzel, muhteşem duman bulutu* tam da ihtiyacım *olan* şeyi yapmıştı. Beni sislerin altına götürecek geçide sokmuştu. Yaratıklarına doğru.

Şimdi tek yapmamız gereken koca bir ordu üzerimize çullanmadan oraya varmaktı. Böyle bir şey olursa bir sis ve bir ateş kurdu bile mahvolur.

Son boğazımı da kopararak -kanın acı tadı ağzımızdan çıkana kadar insan tarafımız öğürüyordu- muhafızlardan uzaklaşıp açık kapıya doğru sıçradık.

Inky içeride beni bekliyordu ve içeri atladığımda kapıyı tekrar çarparak kapattı ve dışarıdan gelen sönmekte olan ışığı kesti. Alevlerim hâlâ kürkümün üzerine serpilmişti, bazı yerlerde daha parlaktı ve inmemiz gereken merdivenleri görmemize yetecek kadar aydınlık veriyordu.

Bir yaratık daha öldü, sonra bir tane daha ve onları öldüren her kimse şimdi altın için gidiyordu, yolda olduğumu hissediyordum. Lanet olsun. Inky kurdumu havaya kaldırdı ve onu parçalara ayırmaya çalıştık -görünüşe göre kurdu ürkütmeyin - ama sise zarar vermenin bir yolu yoktu. Neyse ki.

Merdivenlerden inmenin en hızlı yolu bu olduğu için bir süre sonra yerleştik, bir yandan da yaratıklarımın daha fazlasını kaybetmenin acısıyla inlememeye çalışıyordum.

Merdivenlerin kıvrımı aşağıya doğru yakınlaştıkça genişledi, döndükçe döndü, ta ki başım dönene ve bu odanın ne kadar derine indiğini merak edene kadar.

Bir ölüm daha beni vurdu. *Abervoq'larımdan biri.*

Ulumam havayı böldü ve Inky bile varlığımın merkezinden; kendi acımdan ve kaybımdan; gücümünden kopan gırtlaktan gelen sesle irkildi.

Bir süre uçtuk, ama sonunda en alt seviyeye ulaşmıştık, bu yüzden atlayıp yaratıklarına doğru koşabildim.

Burası çok sıcaktı ve nedenini ancak bir taş köşeyi döndüğümde anladım. Lav her yerdeydi, nehirler halinde duvarlardan aşağıya, zemine dökülüyor ve devasa bir lav çukurunda birikiyordu. Aynı zamanda beni binlerce yaratıktan ayıran bir perdenin içindeydi ve bu yüzden bana ulaşamamışlardı.

Lav bariyerini geçemediler.

Yaklaştığımda, bir diğeri aşağıdaki büyük kırmızı, yanan lav havuzuna atıldı ve içimden bir çığlık koptu. Çocuklarını kaybeden bir anneydim, her birinin ölümüyle bir parçam da ölüyordu.

Taşın üzerinde yürürken, tüm yaratıkların toplandığı devasa platforma yaklaşmak için lav ve kaya arasında ince bir çizgide yürümek zorunda kaldım. Sadece günün sürtüğü ortaya çıktığında duraksadım.

Ixana ortaya çıktığında en ufak bir şaşkınlık hissetmedim, bir yanımda onun Shadow'un zavallı, kırık gerçek eşinden daha fazlası olduğunu başından beri biliyordu. Şeytani bir yönü vardı ve şimdi oyununun tam olarak ne olduğunu öğrenecektik.

"Bu benim gerçek eşimi çalan fahişe değil mi?" dedi kısık bir kahkaha atarak. Doğruyu söylemek gerekirse, bu söze biraz sinirlenmiş gibi görünüyordu.

Konuşmak isteyerek insan tarafımı çektim ve kurdum tekrar değişmeye izin verdi. Çıplak ve iki ayak üzerindeyken, saçlarımın uzun tutamlar halinde uyluklarıma döküldüğünü hissettim. Sislerin yakınındaki her değişim bana canlılık ve hayat veriyordu.

Umarım beni ve sevdiğim varlıkları bu durumdan kurtarmaya yeter.

"Cristell nerede?" Ben sordum.

Ixana güldü. "Öldü."

Hmm, tamam. "Ne zaman öldü?"

Eğer Gölge bunu Inky aracılığıyla izliyorsa, bu onun için önemli bir bilgiydi.

"Gölge'yi diyardan men ettiğim gün öldü." Bu gerçek beni şaşırttı.

Başından beri oydu.

İlk ihanetten, Shadow'un ona büyülu fincanı verenin kız kardeşi olduğunu düşünmesini sağlamak için bir illüzyon yaratmış olmalı. Kapıdaki büyüye kadar, onun enerjisi her şeye güç veriyordu.

Kaşlarımı çatarak bir parmağımı kaldırdım. "Burada benim için kötü adam monologu yapman gerekecek çünkü gerçek eşini neden bu dünyadan kopardığın konusunda kafam karıştı. Onunla birlikte hükmedebilirdin."

Ixana cevap vermedi ama saldırdı, gücü lavların üzerinden göğsüme çarptı ve beni yakındaki bir duvara uçurdu. Güçlünün de ötesindeydi ve o uyuşuk, sinir bozucu buz kraliçesi artık ortalıkta görünmüyordu, gerçek formu canlanmıştı. Bu, binlerce yıldır hüküm süren, enerjimi çalan ve yaratıklarımı yok eden varlıktı.

Inky bana yardım etmek için koştu ve bölünmeye geri döndüğümde, Ixana yaratıklarımın bir demetini altındaki lav havuzuna atmayı başardı. Her biri acı içinde ölürken midem bulandı ve kusmak için başımı yana çevirdim. Orada katı hiçbir şey yoktu, bu yüzden öğürme ve safrada boğulma eğlencesini yaşadım.

"Dur!" Çığlık attım. "Eğer hepsini öldürürsen, Nexus düşecek!"

Ixana güldü ve Inky ile benim üzerime mermi yağdıran bir duvar gibi daha fazla güç püskürttü. "Lanet Nexus'un düşmesini *istiyorum*. O zaman hiçbir güç benimkine karşı duramaz ve ben burada hepimize yetecek kadar güç inşa ettim."

Ne? Cıldırılmış gibiydi.

"Nexus düşerse, Gölge Diyarı da düşer."

Inky beni Ixana'ya ve yaratıklara yaklaştırmaya çalışıyordu ama gücü çok büyüktü. Tekrar kurt gibi dışarı çıkıp bunun bir fark yaratmasını ummak üzereydim ki Angel'ın bağımız aracılığıyla bana yaklaştığını hissettim.

Yeraltına daldığında içimi bir rahatlama kapladı, Gölge hemen arkasıındaydı, alevler içindeydi. Bir an bile durmadı, lavları yardı ve Ixana'ya çarptı. İkili, akan başka bir lav duvarının arkasında gözden kayboldu.

Inky bağlı olduğu efendisinin peşinden gitti ve ben de evrene ikisini de bu deli sürtüğe kaptırmayacağıma dair hızlı bir umut ve dilek gönderdim.

Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Doğrudan değil ama dolaylı olarak... Eğer yaratıkları serbest bırakırsam, gücünün bir kısmı yok olacaktı.

Melek yanıma geldi ve tek kelime etmeden neye ihtiyacım olduğunu anladı. Yaratıklarına ihtiyacım vardı. Ixana pek çoğunu yok etmiş olsa da, binlercesi hâlâ kapana kısılmış durumdaydı. "Bunun içinden geçemeyiz," diye bağırdı Angel, bakışları lav damlalarının üzerinde gezinirken. "Bu sislerden doğan bir lav. Ve Ixana yıllardır ona güç veriyor."

Yaşayan, nefes alan varlıkları kurban havuzuna atarak bunu yaptı.

"Nexus düşse bile bu dünyayı ayakta tutabilecek güce sahip olduğunu söyledi," dedim ona öfkeli bir hırıltıyla. "Nasıl? Bunu nasıl başarabilir ki?"

Angel durakladı ve bilgisayar beynini bunun nasıl işleyeceğine dair olası tüm senaryolar üzerinde çalıştırdığını ve en olası senaryoyu katalogladığını söyleyebilirim. Daha sonuçlarını söyleyemeden, uzaydan yeni bir enerji süzüldü. Aslında birden fazlaydı ve bize doğru hızla gelen böyle bir güç karşısında paniğe kapılmamamızın tek nedeni onu tanımış olmamdı.

Shadow ekstra destek çağırmişti; sadece en iyi arkadaşlarını kurtarmak için çok geç kalmamaları için dua etmemiz gerekiyordu. "Hadi gidelim

Sana biraz giysi," dedi Angel, enerjisiyle bir gömlek ve pantolon ördü. Shadow'un yarattığından farklıydılar, giysiler daha sertti, sanki burada var olan hammaddelerden çıkarılmış gibiydiler, ama en azından kışım örtülüydü.

"Mera!" Len bağırdı, tam ben giyinmeyi bitirmişken ilk ortaya çıkan oydu. Güç, peleriniyle aynı şekilde etrafını sararken teni gümüş gibi parlıyordu. "Gölge nerede?"

Yanımda durdu ve hemen arkasında Alstair vardı, kendisiyle birlikte bir sakinlik hissi getiriyordu. Bu sefer tam zırhlı bir kıyafet giymişti ve ölümcül altın ve bronz, uzun ağızlı bıçaklar sallıyordu. Sonra Reece vardı, değişimin kuru rüzgârları onunla birlikte geliyordu ve çöl tanrısı hiç bu kadar büyük ya da öfkeli görünmemiştir, fırtına gibi ilerliyordu, etrafında gerçek tozlar uçuşuyordu. Gallilei en sondaydı, her zamanki gibi sessiz ve ölümcüldü ve beni selamlarken enerjisinin okşayışını zihnimde hissettim.

Lucien yoktu ve sadece bize yardım etmeye geldikleri için değil, Simone'u koruma isteğimi hâlâ ciddiye aldıkları için de minnettardım.

"Gölge eşiyle savaşıyor," dedim aceleyle, kayboldukları yeri işaret ederek. "Lavaboda."

Alstair elini omzuma koydu ve isteğim dışında sakinleştirdim. "O yaşıyor ve bir savaşçı gibi güçlü bir şekilde savaşıyor. Panik yapmana gerek yok."

Teşekkürler.

Tam başka bir şey söyleyecektim ki Len dondu kaldı. Bu dikkat çekiciydi çünkü her zaman akıcı bir şekilde, sadece fae'lerin sahip olduğu türden bir zarafetle hareket ederdi, ama bu pürüzlü, sarsıcı bir hareketti.

"Ne oldu?" Reece arkadaşının yüzündeki sıkıntıyı fark ederek tersledi.

"Taşım," diye nefes aldı, teni kül rengi olmuştu. "O burada ve güçle dolup taşıyor."

"Siktir."

Hepimiz Angel'a baktık, insani bir küfür savurdu, gözleri kocaman ve parlaktı. Bakışlarımla karşılaştı ve o anda Ixana'nın Nexus olmadan da bu dünyanın devam etmesini sağlayacak özgüvene sahip olduğunu anladım.

Güneş patlaması taşı.

Güneş patlamasına ve kan taşına sahipti ve ikisi arasında tüm gücü kendine alacaktı. Bir sonraki Nexus olmak istiyordu. Herkesin bir sonraki tanrıçası.

Len beni yakaladı ve Gölge'nin derinlerde bir yerden öfkeli bir böğürtü çıkardığına yemin edebilirdim. O sesi duymak çok güzeldi. "Sen ne biliyorsun?" Len, beni böyle fırlatıp attığı için arkadaşının onu döveceğini umursamadan sordu.

"Taşınız Ixana'da," diye onayladım, Dannie'den Gölge, ben ve buz kraliçesinin kendisi hakkında öğrendiklerimi açıklamak için acele ediyordum.

"Ixana tüm bu ayrıntılı illüzyonu Gölge'yi ve... yani beni kandırmak için kurdu. Bizim kendi alemine döndüğümüzü hissettiğinde, binlerce yıldır üzerinde çalıştığı amacına ulaşmak için bizim gücümüzü kullanabileceğini biliyordu. Nexus'u yok etmek ve buradaki tek gerçek güç olmak."

"Toprak bu yüzden bu kadar kurudu," dedi Angel, sesi titreyerek. "Bu arayış uğruna toplayabildiği kadar güç topluyor, feda edebildiği kadar çok kişiyi feda ediyor."

Len ellerini kaldırdı, varlığına güç çağırırken gözleri kapalıydı ve dünyaların kendisi kadar eski hissettiren enerji dalgası karşısında ağzım kurudu. Tiz, çınlayan bir ses alçaktan başlayıp şiddetini arttırdı.

Bir süre sonra taş ortaya çıktı. Lav çukurunun üzerinde, kurban havuzunun üzerinde asılı duruyordu ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak mücevherdi. Yaklaşık iki yumruk büyüklüğündeki parlak sarı küre parlıyor ve dönüyordu, kurban havuzundan ona doğru görünür bir enerji akıyordu.

Len bir adım öne çıktı, kolunu kaldırırken titriyordu, elini havada bir enerji arıyormuş gibi döndürüyordu. "Onu saklıyordu; taşın doğal enerjisi sislere karışıyordu, böylece kimse onun burada olduğunu anlayamıyordu." Derin bir nefes çekti. "Çok güçlü. Bu dünyayı yok etmeye yetecek kadar güçlü... hatta yeni dünyalar yaratmaya. Sisler yaratma gücüdür ve bu taş da artık öyle."

Elimi koluna koydum, ikimizin de takviyeye ihtiyacı vardı. "İşte bu yüzden hiçbir bilgi bulamadın," diye nefes aldım. "Bu dünya Bilgi Kütüphanesi'ne kapatılmıştı, bu da diyarı bilgiyi gizlice saklamak için mükemmel bir yer haline getiriyordu."

Başını salladı, gözlerini sıkarak kapattı. "Ama Fae'ler tarafından çalındı. Bizim tarafımızda olduklarını düşünmemiz için hepimizi kandıran bir aile dostu tarafından."

"Ixana," diye homurdandım, "aldatmacanın kraliçesidir. İllüzyonun. Ve diyarı diğer dünyalardan uzak tutan kapıdaki büyüü tek başına o kontrol etti."

Kristoff'un bile, tüm bunların gerçekleşmesini sağlamak için bizi tam olarak ihtiyaç duyduğu yere götürmek için ayrıntılı planının bir parçası olma ihtimali vardı. Diğerlerinin gördüklerine rağmen muhtemelen ölmüştü.

"Neden tüm yaratıkları kendisi toplamadı?" Yüksek sesle merak ettim. "Belli ki bunu yapacak zamanı ve gücü vardı."

Yüzü öfkeli çizgilerle kararırken Angel'ın kanatları arkasından fırladı. "Deniyordu ama hatırı sayılır gücüne rağmen, onun için her zaman sınır dışı olan bir kısım vardı. Nexus'un yakınındaki topraklar ve yaratıklar."

Ve ben gelip hepsini ona gümüş bir tepside sundum.

Öfkemin alevleri etrafımı yaladı ve öfkelenip bu odadaki her şeyi öldürmemek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekti. Bu, bugün burada başarmak istediğim şey için biraz ters etki yarattı.

"Onu nasıl durduracağız?" Reece ellerini iki yanında kenetleyerek ısırdı. Gölge'yi izliyordu, canavarın ve sürtüğün kaybolduğu kesintisiz lavafall'ı tararken bu çok açıktı.

Bu noktada, beklemekten bıkmıştım. Gölge yangında yok olmamıştı, yani bir şansım vardı. Bugün bir atış yeterliydi.

I izin istemedim çünkü beni durduracaklarını biliyordum, özellikle de Angel'ı. Hiçbiri benim gibi sislerden doğmamıştı, bu yüzden beni geçmelerine imkân yoktu. eşik. Bunu tek başıma, sisim olmadan yapmak zorundaydım, çünkü burada Gece Yarısı düşmandı.

Gruptan uzaklaştığımda, neyse ki son derece parlak güneş taşıyla meşgul olduklarını ve ona dokunmanın hepsini öldürüp öldürmeyeceğini hesaplamaya çalıştıklarını gördüm.

Alevlerimi çağırarak, daha fazla ısı havayı doldururken kanımdaki şarkıyı hissettim. Kaynayan lavdan bir bariyerin içinden geçerken kurdum da bana gücünü verdi. Önce yandı ve beklenmedik acı verici sarsıntıyla çılgılık attım. Aynı anda alevlerim yüzeye çıktı ve bu acıyı keserek geçişi zarar görmeden tamamlamamı sağladı.

Alevlerim lavın yakıcılığına karşı koydu. Beni korudu. Aldığım birkaç yanığı iyileştirdi.

Diğer tarafta yaratıklarım bana doğru uluyor ve anııyorlardı, gürültü neredeyse sağır ediciydi. Angel ve çocuklar da bana sesleniyorlardı ve lav bariyerinden onları duyamasam da vücut dillerini tanıyordum ve lav dalışına gitme konusundaki aceleci kararımdan memnun olmadıklarını anlayacak kadar iyi dudak okuyabiliyordum.

Bununla daha sonra ilgilenebiliriz.

Yaratıklarla olan bağımlı kullanarak enerjilerini süzdüm, ne kadar korktuklarını görünce kalbim acıdı. Bunlar zeki, hisseden varlıklardı ve katledilmek için sırada bekliyorlardı. Daha da kötüsü, kardeşlerinin gözlerinin önünde öldürülmesini izliyorlardı.

Ölüm Ixana için yeterince iyi değildi. Sonsuza dek acı çekmesi gerekiyordu.

On lanet sonsuzluk.

Buradaki yaratıkların çoğunun bana bağımlı olmadığını görünce şaşırdım, yani Angel'ın tahmin ettiği gibi, Ixana onları kendi başına da topluyordu. En azından ulaşabildiklerini.

Geri kalanları kendime nasıl bağlayacağımı bulamadan, başka bir yaratığın ölümüyle sarsıldım ve Ixana hala Gölge ile meşgul olduğundan, yaratıkların hala nasıl öldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Uçurumun kenarına varmak için su birikintilerini itene kadar, onun kürklü insanlarından yaklaşık beşinin yaratıklarımı uçurumdan aşağı attığını gördüm.

"HAYIR!" Çığlık attım, Ixana'nın minyonlarını yan taraftan aşağıdaki lavlara doğru serbest düşüşe gönderirken enerjim benden dalgalanıyordu. Şimdi çığlık atma ve öfkelenme sırası Ixana'daydı ve onu lav şelalelerinin derinliklerinden duydum. Ardından Gölge'nin gürlemesi geldi ve en azından hayatta olduğunu biliyordum.

Şimdi diğer herkesi kurtarmak için.

Tüm bunların taşla bağımlı olduğunu bildiğimden, anahtarın bu olduğuna karar verdim. Ixana ve sislerle olan bağlantısını koparmam ve onun gerçek avantajını ortadan kaldırmam gerekiyordu.

Ama bunu nasıl yapmalı ve hayatta kalmalı?

Len taşı almanın beni yok edip etmeyeceğini muhtemelen biliyordu ama burada olmadığı ve lavların arasından onları duyamadığım için en iyi yaptığım şeyi yapmak zorundaydım: kanatlanmak.

Ne yanlış gidebilir ki?

Yaratıkların en büyüklerinden biri olan bir abervoq'a "Beni kaldır lütfen," dedim.

Beni anladı, beni yukarı çekmek için uzandı ve bedenimi başının üzerinde tuttu. Kendimi kıpırdatmak zorunda kaldım ama koluna tırmandıktan ve o büyük, etli pençenin üzerinde durduktan sonra, taşa atlamak için hemen hemen doğru boydaydım. Çömeliyorum, hazırlanıyor kendim Zihinsel olarak için ne Bundan acı çıkabilir, arkadaşlarıma son bir kez baktım, Hepsinin dehşet içinde bana baktığını gördüm.

Hayır, bekle... Bana bakmıyorlardı. *Arkama* bakıyorlardı.

Tam zamanında döndüm ve Ixana'yı tam orada buldum. Beni yaratığın üzerinden yere düşürdü. Yere düştüğümüzde, alevlerim ve kurdum yükseldi, sonuçlarını düşünmeden ona saldırırken kıyafetlerimi parçaladı.

Saldırım onu gafil avladı; zaten gözle görülür bir şekilde yenilmişti, şüphesiz bir an sonra ortaya çıkıp onu üzerimden çeken Shadow'un da sayesinde.

"Vay canına," diye inleyerek ayağa fırladım. "Sen çok ağır bir kaltaksın."

Tekrar hırladı, Shadow ve benim arama bakarken ellerini uzattı. Bana yaklaşmak için geri çekilmişti bile ve hâlâ beni seçtiği için bir anlık memnuniyet hissettim. Yani, elbette, eşi büyüklük sanrıları olan tam bir psikopattı, ama... teknik olarak, yine de canavarı kazanmıştım.

Skor.

"Len'in ailesinden kalan güneş patlaması taşını kullanarak kendini bir sonraki Nexus'a dönüştürmeyi planlıyor," diye mırıldandım aceleyle, gücünün titreşimini tenimde hissederek.

"Biliyorum," diye ısırdı.

"Shadow'u bana katılması için davet ettim," dedi Ixana. "Yani, o bir amaç için bir araç olarak başladı. Ailem, Gölge'yi

Bunu yapmak için mükemmel bir konumda olmamı sağladılar. Ancak onların kuklası olacağımı öğrendiğimde, artık zalim ve güçlü yöneticilerin kurbanı olmayacağıma karar verdim. Gücü kendi ellerime alacaktım."

Orada karanlık bir hikâye vardı, onun ruhunda izler bırakan bir hikâye, ama bugün buna ayıracak vaktimiz yoktu. Bugün sadece bu plan gerçekleşmeden önce onu durdurmamız gerekiyordu.

Gölge hırladı. "Cristell bana asla ihanet etmedi. Başından beri Ixana'ydı. Kız kardeşimi öldürdü, herkesi şaşırtmak için onun illüzyonunu kullandı ve tüm bunları kendisi düzenledi."

Söz konusu amcık güldü. "Demek istediğim, herkes illüzyonun çok zayıf bir beceri olduğunu düşünüyordu. 'Oh, zihninle güzel resimler yapabiliyorsun. Ne güzel, Ixxy.'" Sesi daha da güçlendi. "İllüzyonun sislere en yakın güç olduğunu bilmiyorlardı. Başka hiçbir kraliyetin yapamadığını yaptım, onları evcilleştirdim. Ve Cristell'i halk düşmanı olarak tutarken, yavaş yavaş bu taşta güç katarak olduğum gibi yönetmekten memnundum. Muhtemelen yönetimi ele geçirmeyi planlayan küçük şeytani bir sürtük olduğu için kolay bir görevdi ama ben onu yendim." Gözleri şimdiye kadar saklamayı iyi başardığı bir delilikle parladı. "Shadow'un enerjisinin geri döndüğünü hissettiğimde, orijinal planlarımı tamamlayabileceğimi biliyordum. Kendimi bir sonraki Nexus'a dönüştürmenin, ulaşamayacağım binlerce yarattığı toplamak için Nexus doğumlu bir şekil değiştiriciyi kullanmanın zamanı gelmişti." Bakışları benimkilere çarptı. "Bu konudaki tüm yardımların için teşekkürler, *Mera*."

Shadow'un göğsü gümbürdüyordu, kasları gergindi ve gömleğindeki birçok yırtıktan görülebiliyordu. Kavgaya etmişlerdi ama en azından vücudunda hiçbir fiziksel yara kalmamıştı.

"Sen benim gerçek eşimdin," dedi rastgele ve bu noktada tamamen çıldırmış olduğu oldukça açıktı. "Ama sana asla ulaşamadım. Neden?" İlk kez gerçekten merak ediyordu.

"Sen buna layık değilsin," dedi hiç çekinmeden... ya da tereddüt etmeden.

Taşın enerjisine uzandı. Onu taşa bağlayan her neyse onu kullanırken hissettim ve elinde toplandığında, bunun bizim için başa çıkılamayacak kadar fazla olacağını biliyordum. "*Sen buna* layık değilsin," diye hırladı.

Panik içinde, enerjimin en derin girintilerine ulaştım ve *Nexus'tan* yukarı çıktım. Ya da en azından öyle hissettim. Güneş patlaması taşından yarattığı büyü bize doğru fırladı ve ben de topladığım gücü serbest bıraktım. Tam iki gücümüz birbirine çarpmak üzereyken, aramızda parlak bir ışık patladı ve ikisini de durdurdu.

Hayır! Bir ışık değil... bir anka kuşu. Dannie'nin anka kuşu.

"Anne!" Gölge ona doğru atladı ama tanrıça oğlunu kurtarmak için buradaydı ve kurtarılmayı beklemiyordu.

Kendisine çarpan enerjiden gözle görülür bir şekilde incinen Ixana, alevli kuyruk tüylerini savurarak Ixana'nın suratına çarptı ve dönüp takla atarak platformun kenarındaki duvara çarpmasına neden oldu.

Kendini toparlayamadan, Dannie yükseklerde süzülüyordu, alevli kuşu güçlü ve muhteşemdi, güneş patlaması taşına doğru giderken inanılmaz derecede güzeldi.

Ixana daha fazla enerji fırlattı ama Dannie'nin taşı bütün olarak yutmasını engellemek için artık çok geçti.

Gölge'nin acı dolu uluması sessizliğin ritminde kayboldu, sanki dünya nefesini tutmuş gibiydi ve sonra beni kör edecek kadar parlak bir ışık odayı bir anda doldurdu. Gözlerimi kırıştırdım ve gözlerimi korumaya çalıştım ama o taşın gücünden kaçmak için hiçbir umut yoktu. Özellikle de büyümlü bir Nexus anka kuşuyla birleştiğinde.

Shadow'un elleri üzerimdeydi, vücudumun üzerinde koruyucu bir şekilde çömelmiş beni yakın tutuyordu, ikimiz de emin değildik

odada neler olduğu hakkında. Sonunda güç kesildi, ışık azaldı ve ben canavarımın etrafına sarılmış, canımı kurtarmak için ona tutunuyordum.

Ellerini üzerimde gezdirerek her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti ve ben de tırnaklarımı sırtına geçirerek ona sarılıp rahatlardım.

"Gün ışığı mı?" diye gürledi.

"Dannie?" Daha fazla bilgiye sahip olmasını umarak cevap verdim.

Ağır bir duraklama oldu. "Gitti."

Görünüşe göre, sadece tek kelimelik cevaplarla konuşabiliyorduk, ama o tek kelimedeki acımasız tonu duydum. Söyleyebildiği kadarıyla gitmişti, ölü mü diri mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonunda beni kendi başıma bıraktığında, ilk fark ettiğim şey lav bariyerinin kurumuş olduğu ve yaratıkların özgürlüğe geçmesine izin verdiğiydi. Yine de önce ilk şey.

Shadow, Ixana'yı yerde ellerini yüzüne kapatmış bir halde buldu.

Sonunda onları kaldırdığında nefesim kesildi. Başını çılgınca sallarken gözleri gitmiş, tamamen yanarak siyah bir kor haline gelmişti.

"Göremiyorum," diye boğuldu. "Neden göremiyorum? Taşımı. Taşım nerede?"

Güç kaybı onu şimdi vuracaktı, taşa bağlı geçirdiği onca yıldan sonra beyninin kaldıramayacağı kadar fazla.

Gölge ona doğru uzandı. "İşin bitti Ixana," dedi usulca. "Kan taşı nerede?"

Mücadele etmeyecek kadar sarsılmıştı, bir illüzyon olduğu belli olan ceket düğmelerinden birini yakut kırmızısı bir taşa dönüştürdü. Gölge'nin avucuna düştü ve ben nefesimi tutarak bunun başka bir numara olup olmadığını merak ederek bekledim.

Canavarın başı geriye düştü, güç kemiklerine yerleşirken dudaklarından bir uluma döküldü.

"Gölge," dedim tereddütle.

Başını bana doğru çevirdi. "Benim," diye gürledi.

Taştan mı bahsediyordu yoksa benden mi? Açıklamasını isteyemeden arkadaşları olay yerine geldi. Reece doğruca Ixana'ya yöneldi ve onu çölden gelmiş gibi görünen bağlarla bağladı, dikenli kaktüs tipi bir bitki etrafını sardı.

"Gölge'nin annesi bunu yapamamalıydı," dedi Len, taşının olduğu yere bakarak. "O taş çok güçlü."

Dannie'den hiçbir iz yoktu. Onun gücünü hissetmiyordu. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Yaratıkları geri alalım ve sonra onu arayabiliriz," diye önerdim, Shadow'un annesini bulana kadar dinlenmeyeceğini biliyordum. Ya da onun kaderini öğrenene kadar.

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yokken o bizi kurtarmıştı. Dannie'ye çok şey borçluyduk. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Taşından gelen yeni güç akışına uyum sağlamış gibi görünen Shadow, Reece ona iyi olup olmadığını sorduğu sırada öne doğru bir adım attı.

"Evet," diye gürledi canavar. "Bağlanma töreni tamamlandığında daha kolay olacak, ama şimdilik enerjimizi çok fazla sorun olmadan birleştiriyoruz."

"Yaratıkları geri getirmeme yardım edebilir misin?" diye sordum. "Nexus, Dannie'nin enerjisi olmadan tamamen çökmeden önce."

"Onu ilk etapta nasıl bıraktı?" Angel sordu. Shadow'un alev alev yanan gözleri benimkilerle buluştu. "Günüşiği onu aradı.

Mera'ya bağlı."

"Başımızın belada olduğunu biliyordu," dedim üzüntüyle. "Ama bununla başa çıkmadan önce dünyayı kurtarmamız gerekiyor."

Herkes başını salladı ve ben yaratıkları kendime doğru çekip çıkışa doğru gitmelerini söylerken etrafımda bir çember oluşturdular. Gölge elini omzuma bıraktı.

"Daha hızlı bir yolum var."

Enerjisi yükseldi ve ne kadar güçlü olduğuna göz kırptım. Taş zaten temel gücünde büyük bir fark yaratıyordu. Bir portal oluştu, diğer tarafta Gri Topraklar görünüyordu. "Teşekkürler Gölge," dedim usulca, yaratıklarımı altı metre genişliğindeki açıklığa gönderirken.

Hepsini geçirmenin birkaç saat alacağı belliydi, bu yüzden diğerlerini uzaklaştırdım. "Ben burada kalıp güvenli bir şekilde geri dönmelerini sağlayacağım," dedim. "Hepinizin üst kattaki serpintiyle ilgilenmesi gerekiyor."

Angel giderken diğer çocuklar gibi bana da sarıldı. Reece, Ixana'yı kendisine bağladı ve merdivenlerden yukarı sürükledi, çünkü Ixana açıkça onların yeni tutsağıydı ve onunla daha sonra ilgilenilecekti.

En son ayrılan Gölge tereddüt etti. Yeni gücü bana bir şimşek gibi çarptığında gözleri yandı. Kocaman bir eli başımın arkasına dolandı ve dudaklarımız buluşabilsin diye beni kaldırdı.

Çaresizlik beni ona yaklaştırdı ve tüm savaş boyunca içimde tuttuğum korku öpücüğün şiddetini artırdı. "Konuşmamız gerek, Günışığı," dedi bana.

Başımı salladım, başım dönüyordu. "Evet, konuş. Evet."

Kahkahası alçak, derin bir gümbürtüydü. "Telaşlı G ü n ı ş ı ğ ı favorilerimden biridir."

Beni serbest bıraktı.

"Git," diye fısıldadım, aslında öyle demek istememiştim. "Sen Yüce Varlık'sın ve asillerin, muhafızların ve özgürlerin dünyasını düzene sokmalısın. Halkını kurtar."

Beni tekrar öptü, dudaklarımız bir kez daha sert ve mükemmel bir şekilde birbirine yapıştı. "Bulduğum tüm yaratıkları buraya göndereceğim," diye mırıldandı ağzıma karşı. "Sana verdiğim sözü tutuyorum."

Parmaklarını yüzümde gezdirdi ve ardında dizlerimi titreten bir güç kıvılcımı bıraktı. Kendimi tuttum, muhtemelen o odadan çıkarken biraz salyam akıyordu, onun

Merdivenlerden yukarı kaybolmadan önce gördüğüm son şey geniş omuzları ve mükemmel poposuydu.

A Yaratıklarım özgürlüklerine kavuştukça göğsümün derinliklerine bir başarı hissi yerleşti. Daha fazlası buraya inmiş olanlara katıldı.

Gölge ve dostlarımız tarafından koruyucu kucağıma gönderildi.

Bana verdiği sözü kesinlikle yerine getiriyordu.

Adrenalinin etkisi geçince kendimi bitkin hissetmeyi bekledim ama öyle olmadı. Ixana her ne yapıyorsa, sislerden ve topraktan enerji çekerek bana zarar veriyordu. Buradaki her varlığa zarar veriyordu.

Ama şimdi hayatımda yeni bir sayfa açmıştım. Yeni bir enerji dalgası.

Angel beni kontrol etmek için birkaç kez kafasını içeri soktu ve görünüşe göre yukarıda işler iyi gidiyordu. Burada da her şey yolunda gidiyordu ve birkaç saat sonra son yaratıklar da Gölge'nin kapısından içeri girdiğinde, işimin daha yeni başladığını anladım.

Gölge Diyarı binlerce yıldır mahvolmuştu ve bunu düzeltmek bir dakikadan fazla zaman alacaktı.

Gölge'nin işi bitene kadar kapısının açık kalacağını bildiğimden, kendim geçmeye karar verdim, son küçük Grekins'i takip ettim, gevezelikleri bir zamanlar korkutucuyken şimdi rahatlatıcıydı.

"Bizimkileri" özlemediğimden değil ama karakterlerinin gerçek özünü hissetmek güzeldi. Kalbim hepsine duyduğum bağla dolup taşıtı. Bana "Çılgın Yaratık Kadın" deyin çünkü onlardan bir düzine ya da daha fazlasını hayatıma almaya hazırdım. Benim yeni sürüm.

Aile.

Ailesi olmayan civcivin birdenbire binlerce ailesi oldu.

Gölge'nin kapısı yaratıkları

Nexus'a yaklaştıkça, oradaki gücün güçlü tınısını hissetmek beni rahatlatı. Sadece bu da değil, daha şimdiden topraklara yayılan yaşam belirtilerini görebiliyordum ve bunun ancak şu şekilde mümkün olabileceğini hissediyordum...

"Dannie?" Ben seslendim.

Yaratıklarım sesimi duyunca anırdılar, binlercesi karaya doğru yola çıktı. Bu onların vedasıydı ve ben bunu sevdim ama benim odak noktam Nexus'tu.

Anka kuşu orada mı?

Tepeye doğru koşarken yaratıklardan kaçtım ve gözlerimi taş girişe kilitledim. Nexus'un kendisi büyüyor gibiydi, dağın zirvesi ona yer açmak için yayılıyordu. Hayat geri dönüyordu ve Dannie buradaydı, bunu biliyordum.

Girişe ulaştığımda enerjinin içine adım attım ve eski bir dost gibi beni sardı. Anka kuşundan hemen hiçbir iz yoktu, ben de aramaya başladım. "Dannie!" Giderken bağırdım. "Burada mısın?"

Lütfen burada ol.

Onun ikinci kez kurban edilmesiyle nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Aklımın alamayacağı kadar çok şey vardı ve o hâlâ hayattaymış, güneş patlaması taşının yardımıyla bu topraklara ve diyara güç getiriyormuş gibi davranmak çok daha kolaydı.

Ama hiçbir işaret yoktu.

Tam vazgeçmek üzereyken bir figür belirdi.

Bu Dannie'ydi. Ama daha önce hiç görmediğim bir Dannie'ydi; kırmızı ve altın sarısı teni, ateş saçan gözleri ve vücudunun bazı kısımlarını kaplayan tüyleriyle sanki bir anka kuşu ile bir insan arasında geçiş yapmış gibiydi.

Küllerinden doğan bir senaryo varsa o da buydu çünkü Dannie'nin geçirdiği evrim muhteşemdi. İleri atılarak kendimi ona doğru attım ve o da beni kolaylıkla yakaladı, kıkırdamasının sıcaklığı hem tanıdık hem de kanımı kaynatacak kadar güçlüydü.

"Vay canına," dedim. "Çok güçlüsün dostum."

Enerjisi biraz ürkütücüydü, kendi oğlunun ya da daha önce tanıştığım herhangi bir varlığın çok ötesindeydi.

"Mera, sislerimden doğan," diye mırıldandı, sesi bir gökkuşağı sesi ve dokusu gibiydi. "Nexus'umuzu ve bu dünyayı kurtardık."

Başımı salladım ve onu görmek için geri çekildim. "Biliyorum! Buna inanamıyorum. Diyar yeniden kurulacak ve Gölge Yüce Varlık olarak yerini alacak."

Dannie'nin yüzü bu ifadeden memnun olmuş gibi değişti. "Evet. Oğlum ülkeyi yönetecek ve ben de sislere hükmedeceğim." Yardımsever mutluluğunun bir kısmı soldu ve şimdi onu neredeyse tanınmaz hale getiren karanlık bir maske taktı. "Ama Mera'nın yeri neresi?"

Kafamda uyarı zilleri çaldı ve kör edici bir ışık parlaması ya da suratıma inen bir tokat gibi, Dannie'nin bu evriminin ten rengini değiştirmekten daha fazlasını yaptığını gördüm. Onun insanlığının bir kısmını çalmıştı.

"Ne demek istiyorsun? Burada herhangi bir yer almayı planlamıyorum Dan. Sadece ben varım. Mera."

Ona, ben kırık bir çocukken kanatlarının altına aldığı yavruyu hatırlatabilir miyim?

Bana baktı. "Evet. Sen Mera'sın ve seni yok etmek istemiyorum ama aynı zamanda benim gücümü ele geçirmenden de korkuyorum. Benim pozisyonumu. Nexus'un tek bir koruyucusu olmalı ve ben kraliyet ailesine katıldığımda bunu unutmuşum."

Daha fazla alarm zili çaldı ve geri çekilmeye çalıştım, ama beni kilitledi. "Shadow planladığın şeyi yapmana izin vermeyecek," diye uyardım onu.

Gülümsemesinde artık nezaket yoktu, gözlerinde sıcaklık yoktu. Sadece soğuk bir hesaplama vardı. "Haklı olabilirsin. Hayatı boyunca zırhındaki ilk çatlak sensin ve belki de onun olabileceği en iyi hükümdar olmasını engelleyen bir dikkat dağıtıcı olacaksın."

Sanki her ne planlıyorsa kafasında muhakeme etmek zorundaydı. "Bunların hepsi benim suçum," diye mırıldandı. "Bir kraliyet çocuğu doğurarak, dengeyi bozarak bu dünyayı değiştirdim. Sonra daha da kötüleştirmek için seni hayata getirdim."

Devam etti ve devam etti, parçalanmış bir zihin, kırık bir tanrıça. Tek başına kötü olmayan biriydi ama beni sonsuza dek yok edebilecek bir şey yapmak üzere olduğunu hissediyordum. Ve ne kadar mücadele edersem edeyim, onun gücünden kurtulamadım.

Sonunda yüzü aydınlandı ve onu rahatsız eden huzursuzluk ortadan kalktı. "Bence her şey yoluna girebilir," diye mırıldandı. "Zaten diğer tarafının arzuladığı bir kaderin var. Tam potansiyeline asla ulaşamayacağından emin olursam, diyarın dengesini yalnız bırakarak şekil değiştirenlerin hayatını yaşayacaksın."

Başımı salladım. "Dannie, hayır. Ne diyorsun sen?"

Daha fazla mücadele ettim, merkezimde ateş yükselirken uzuvlarım gerildi. Ne zaman onu eller gel yukarı için dinlenme üzerinde benim Kafa, Gülümsedi ve dakikalar sonra ilk kez neredeyse nazikti. Ondandır bir şefkat duygusu yayıldı. "Benim tatlı küçük kurdum. Endişelenme. Bilmediğin şeyleri özlemeyeceksin ve Torin senin için harika bir eş olma potansiyeline sahip."

Torin mi? Gözümün önünde başka bir kadını beceren pislik mi? O Torin mi?

Benim Kafa oldu yarış olarakI denendi için düşünmek aracılığıyla kendimi bu durumdan kurtarmak için olası bir senaryo. Ne?

Arkadaşlarımı görebileceğim kadar uzun süre gitmeme izin vermesi için onu ikna edebilir miydim?

"Dannie, beni seviyorsun, unuttun mu?"

"Evet." Başını salladı, yüzü her zamankinden daha parlaktı. Deliliğinin içinde çok güzeldi, güç onu bu inanılmaz varlığa dönüştürüyordu. "Biliyorum ve senin mutluluğunu sağlayacağım, söz veriyorum. Bu işe yarayacak. Hatıralar çok değişken şeylerdir, bilirsin. Bir yıllık hayat, kolayca silinebilir. Bunu yapabilirim. Sen ve Shadow için, sonra da yaptığım yanlışları düzelteceğim."

Çılgılık atmak için ağzımı açtım, Shadow'a, Angel'a, Midnight'a... bağlantı kurduğum herkese uzandım. Tek bir ciyaklama bile çıkamadan Dannie parmaklarını şıklattı ve her şey karardı.

A Önce omurgamda gezinen el beni uyandırdı ve uykulu halimle zihnimin bulanıklığını hissettim. Dün gece Simone ile içmeye mi gitmişim? Neden Akşamdan kalma gibi mi hissediyordum?

Bekle? Bana kim dokunuyordu?

Yatakta dönerek elimi çektim ve kendimi çıplak bir göğüsle karşı karşıya buldum. Geniş ve bronz, başımı kaldırıp geniş gözlü bakışlarıyla karşılaşana kadar Torin olduğunu bilmiyordum.

"Ne oluyor lan?" Neyse ki giyinik olduğumu görmek için aşağı bakarak hırladım. İç çamaşırı giymiştim ama bu diğer seçenekten daha iyiydi.

Torin tepkime çok şaşırmış görünüyordu ve hemen konuşmaya başlamazsa suratına bir tekme yiyecekti. "Yatağında ne yapıyorsun, Torin?" Tersledim.

İki elini de önüne doğru kaldırdı. "Burası bizim yatağımız Meers. Biz çiftleştik."

Az önce söylediği şeyi anlamak için beynimi zorladım. "Çiftleşmek mi?"

Başını salladı. "Evet. Gerçek dostlar. Birkaç aydır falan." Sesi alçak ve yumuşaktı, beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Biz Torma sürüsünün alfalarıyız."

Başımı birkaç kez salladım ama ondan uzaklaşmayı bıraktım çünkü az önce söylediklerinde bir gerçeklik payı vardı. Torin benim gerçek eşimdi, aramızdaki bağ göğsümde gümbürdüyordu. Sözleri mantıklıydı ama...

"Hatırlayamıyorum," diye fısıldadım, ağrıyan şakaklarımı ovuşturarak.

Endişeliydi, yakışıklı yüzü yaklaşıyordu. "Başını mı çarptın aşkım? En son hatırladığın şey ne?"

Bana dokunmaya çalıştı ama irkilerek geri çekildim. "Bana yıllarca işkence ettiğini hatırlıyorum. Hatırlıyorum..."

Son şey neydi?

"İlk vardiyam," diye nefes aldım. "Beni reddettin."

Hâlâ endişeli görünen Torin bana tuhaf bir gülümseme attı. "Bunun için beni affetmiştin bebeğim. Hatırladın mı? Başlangıçta seni reddettim ama o zamandan beri her gün seni geri kazandım."

Geri kazanılmış.

Bu doğru muydu? Torma sürüsünün alfasıyla gerçekten çiftleşebilir miydim?

Sahiplenildiğimi hissettim ama onun tarafından değil. Eğer o değilse, başka kim olabilirdi ki?

Torin daha da yaklaştı ve çarşaflar hareket edip vücudunu bir an için bile olsa görmemi sağlayınca çıplak olduğu anlaşıldı. Bir zamanlar, ondan ve Jaxson'dan nefret etmeden önce, Torin kadar güçlü ve seksi bir eşe sahip olmayı çok isterdim ama... o benim işkencecim olmuştu.

Elleri üzerime indi ve kurdum omurgasını dikleştirdi, eşimizin bize dokunmasının verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Tekrar yutkundum, boğazım kupkuru olmuştu. "Belki de kötü bir rüya gördüm," dedim ona. "Başım ağrıyor."

"Uyu dostum," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Ben seninle ilgileneceğim."

Yastıklara yaslandığımda gözlerim kapandı ve hafızamdaki garip boşluklarla yarın ilgilenmeye karar verdim.

Simone'un cevapları olurdu.
Jaxson da öyle, onu dövmek zorunda kalsam bile.
Belki de Torin'in dediğı gibi olacaktı ve bu durumda
Torma'nın alfası olmak hoşuma gidebilirdi. Torin'in eşim
olmasından.
Ne de olsa bu benim kaderimdi.

Bu hikayenin son bölümüne HAZIR MISINIZ? Reborn için
buradan ön sipariş vermeyi unutmayın:
smarturl.it/ShadowBeast3

BAĞLANTILI KALIN

Shadow Beast Shifters dünyası ve tüm yeni sürümlerle güncel kalmanın en iyi yolu, buradaki Facebook grubuma katılmaktır:

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

Çok sayıda kitap yayını, eğlenceli gönderileri, seksi erkekleri paylaşıyoruz ve genel olarak var olmak için mutlu bir yer.

Bir sonraki en iyi yer www.jaymineve.com adresindeki haber bültenim ve

www.facebook.com/JayminEve.Author

SON SÖZ

Bakın, burada dürüst olacağım. Gerçekten bunun birinci kitaptan daha iyi bir uçurum olduğunu düşünmüştüm. Yemin ederim, öyle düşündüm. Bütün bir hikayeyi bitirdiğim ve sahnenin ortasında kalmadığından emin olduğum için kendimle gurur duyuyordum.

Görünüşe göre yanılmışım. Görünüşe göre, bu uçurum çok daha kötü ve ben hepinizi kızdırmaktan başka bir şey yapmadım.

Niyetim bu değildi. Kesinlikle... neredeyse kesinlikle... büyük olasılıkla (iyi bir şans var, tamam mı?) bunu düzelteceğim ve hepimiz arkadaş olmaya geri dönebiliriz.

Güzel

mi?

Güzel.

p.s hareketliev Eğer herhangi biri o bakıyor
için Ben. Adres bilinmiyor.

AYRICA JAYMIN EVE TARAFINDAN

JAYMIN EVE

Gölge Canavar Şekil Değiştirenler (Şehir Fantezisi/ PNR)

Birinci Kitap: Reddedilenler

İkinci Kitap: Geri Kazanılmış

Üçüncü Kitap: Yeniden Doğuş (31 Mart 2021)

Arbon Akademisi Kraliyet Ailesi (Karanlık, Eksiksiz Çağdaş Romantizm)

Birinci Kitap: Prenses Oy

Pusulası *İkinci Kitap:*

Playboy Prensler *Üçüncü*

Kitap: Zehirli Taht

Titan'ın Destanı (PNR/UF. Seksi ve mizahi)

Birinci Kitap: Tanrıları Serbest

Bırakmak *İkinci Kitap:* Tanrıların

Gazabı *Üçüncü Kitap:* Tanrıların

İntikamı

Doğaüstü Akademi (Komple Şehir Fantezisi/PNR)

Birinci Yıl

İkinci Yıl

Üçüncü Yıl

Karanlık Miras (Komple Karanlık Çağdaş Lise Romantizmi)

Birinci Kitap: Kırık Kanatlar

İkinci Kitap: Kırık Güven

Üçüncü Kitap: Kırık Miras

Gizli Muhafızlar Serisi (Komple PNR/Kentsel Fantezi)

Birinci Kitap: Karanlıklar Evi

İkinci Kitap: İmparatorluk Evi

Üçüncü Kitap: Leights Evi

Dördüncü Kitap: Royale Evi

Fırtına Prensesi Destanı (Komple Yüksek Fantezi)

Birinci Kitap: Prenses Ölmeli İkinci

Kitap: Prenses Saldırmalı Üçüncü

Kitap: Prenses Hüküm Sürmeli

Tanrıların Laneti Serisi (Komple Ters Harem Fantezi)

Birinci Kitap:

Kandırmaca İkinci

Kitap: İkna Üçüncü

Kitap: Baştan Çıkarma

Kitap Dört: Güç

Novellası: Tarafsız

Beşinci Kitap: Acı

NYC Mekke Serisi (Komple - UF serisi)

Birinci Kitap: Kraliçe

Varisi Kitap İki: Kraliçe

Alfa Kitap Üç: Kraliçe

Fae Kitap Dört: Kraliçe

Mekke

Bir Walker Destanı (Komple - YA Fantezi)

Birinci Kitap: Birinci

Dünya İkinci Kitap:

Spurn Üçüncü

K i t a p : Crais

Kitap Dört: Regali

Kitap Beş: Nephilius

Kitap Altı: Dronish

Kitap Yedi: Dünya

Doğaüstü Hapishane Üçlemesi (UF serisinin tamamı)

Birinci Kitap: Ejderha

İşaretli İkinci Kitap:

Ejderha Gizemleri Üçüncü

Kitap: Ejderha iftleşmesi

Dördüncü Kitap: Kırık
Pusula Beşinci Kitap: Büyülü
Pusula Kitap Altı: Louis
Yedinci Kitap: Elemental Pusula

Hive Üçlemesi (UF/PNR serisinin tamamı)

Birinci Kitap: Kül
İkinci Kitap: Anarşi
Üçüncü Kitap: Yok Etmek

Sinclair Hikayeleri (Bağımsız Çağdaş Romantizm)

Songbird